

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ALPHA KING'S HATED SLAVE 3

MY
WOMAN
MY
POSSESSION

KISS LEILANI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BENİM KADINIM BENİM SAHİPLİĞİM

SON BÖLÜM

(Bu, serinin heyecan verici finali olup,

(Bu, serinin heyecan verici finali olup, tek başına okunmamalıdır.
tek başına okunmamalıdır)

YAZARIN NOTU

YAZARIN NOTU

Bu kitap, zorla seks, açık şiddet ve kanlı sahneler, pedofili (betimlenmemiştir), istismar, kölelik, travma, tecavüz ve *çok* cinsel içerikli sahneler gibi tetikleyici durumlar içeren karanlık bir romantizmdir. Bu kitap 18 yaş ve üstü için uygundur ve çocuklar için uygun değildir. Sonuçta nefret, intikam, işleme ve iyileşme hakkında olsa da, bu konulara duyarlıysanız, bu kitap size uygun olmayabilir.

ADANMA

Bu kitabı aileme ithaf etmek tuhaf olur, bu yüzden sevgili okuyucularıma ve hayranlarıma ithaf ediyorum. Her birinizi seviyorum ve umarım bu kitabı yazarken benim kadar keyif alırsınız.

Beni veya ailemi önceden tanıyorsanız, karanlık, müstehcen ve kutsal olmayan her şeyin hatırı için bu kitaptan uzak durun!

Büyükannem/annem bu kitabı öğrenip aile toplantılarında bana ters ters bakmaya başlamasına neden olmayın.

Ayrıca sevgili editörüm Melanie Lopata'ya da teşekkürlerimi sunarım, sen benim hayatımın kurtarıcısısın ve en iyisisin!

Telif Hakkı© 2019-2023 Kiss Leilani

Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikaye yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan kişilere benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

İçindekiler

YAZARIN NOTU ADANMA:

BÖLÜM 1. YIKIMIN ARDINDAN. BÖLÜM 2.

YORGUN.

BÖLÜM 3. BU ADAM KİM? BÖLÜM

4. İÇSEL ACI. BÖLÜM 5.

GÖRENLER.

BÖLÜM 6. BİZ KONUŞUYORUZ. BİZ İKNA ETMİYORUZ.

BÖLÜM 7. KRAL LUCIEN.

BÖLÜM 8. YEMEK Mİ, KAÇMAK MI?

BÖLÜM 9. İKİ İĞRENÇ EYLEM: DİZ ÇÖKMEK VE EĞİLMEK.

BÖLÜM 10. ONUN ZEVKİ İÇİN.

BÖLÜM 11. ONUN MEMNUNİYETİ.

BÖLÜM 12. KRALIN KAYIP HAZİNESİ.

BÖLÜM 13. KAYBETTİĞİ AMA SAHİP OLDUĞU

ANNE. BÖLÜM 14. VETTA'NIN İKİLEMİ.

BÖLÜM 15. HUYSUZ DANİKA.

BÖLÜM 16. METRES. BÖLÜM 17.

BEKLENMEDİK OLAY.

BÖLÜM 18. METRESİNİN İKİLEMİ. BÖLÜM 19.

VETTA VE KRAL.

BÖLÜM 20. DANİKA'NIN LUCIEN'İ.

BÖLÜM 21. ONA ASLA DOYAMAYACAK.

BÖLÜM 22. TANIDIĞI KIZ. EKİLEN YENİ TOHUM. BÖLÜM 23.

İÇGÜDÜLER. KADIN. İÇGÜDÜLER. BÖLÜM 24. ANARIEVETA 1.

BÖLÜM 25. MESAJ.

BÖLÜM 26. PRENSESLELER VE METRESLELER.
BÖLÜM 27. KADININ KIZGINLIĞI CEHENNEM GİBİDİR. BÖLÜM
28. KRAL LUCIEN.
BÖLÜM 29. SICAK VE SOĞUK, VE ARASINDA. BÖLÜM
30. YARIN YOK.
BÖLÜM 30. KRALİÇE DANİKA'NIN YÜKSELİŞİ; SONUN
BAŞLANGICI.
BÖLÜM 31. KOLYE ÇIKARMA: Kraliçe Uzun Yaşasın!
BÖLÜM 32. DANİKA'NIN YENİ İKİLEMİ.
BÖLÜM 33. SEVGİLİ SALLY.
BÖLÜM 34. LANETLİ RUHU.
BÖLÜM 35. ANARİEVETA VE KRALININ DÜNYASI. BÖLÜM 36.
NIHAİ BAŞLANGIÇ.
BÖLÜM 37. İŞ TORMENTS ANARİEVETA ZİHNİN
ZİHNİNİN VE GECELERİNİN
İŞKENCELERİ.
BÖLÜM 38. ACI/NEFRET DOLU BİR KALP VE KRALİÇENİN
DİLEĞİ.
BÖLÜM 39. SONMA'NIN ZİYARETÇİSİ.
BÖLÜM 40. ALDATICI VE BAŞTAN ÇIKARICI.
BÖLÜM 41. GÖZLERİMİ KAPARSAM, BU BİR RÜYA
OLABİLİR. BÖLÜM 42. AŞIKLAR.
BÖLÜM 43. SÖZLER VE NEHRİN GÜZELLİĞİ. BÖLÜM 44. ŞAFAK
SONUNUN GELİŞİ.
BÖLÜM 45. KEMİKLERE İŞLEYEN NEFRET.
VE VE FÜMÜŞ.
BÖLÜM 46. NAVIA'NIN TUTSAĞI.
BÖLÜM 47. ALTIN ODALARDAKİ HAYALET.
BÖLÜM 48. YENİDEN BULUŞMA: Beklenmedik Gerçekler ve
Acıların Okyanusu. BÖLÜM 49. SEVİNÇ. GÖZYAŞLARI.
MUTLULUK. YAKLAŞAN SON.
BÖLÜM 50. AŞIKLAR İÇİN GECE VE ÖMÜR BOYU KARARLAR.

BÖLÜM 52. BENİM KADINIM. BENİM SAHİBİM.

BÖLÜM 53. SAVAŞ VE ÖLÜMÜN KARŞISINDA.

BÖLÜM 54. NEDEN BURADAYIM?

BÖLÜM 55. ACI: Kraliçe Danika ve Anarieveta'nın Gözyaşları.

BÖLÜM 56. YAĞMUR PRENSİNİN DOĞUŞU.

BÖLÜM 56. KRAL LUCIEN VE KRALİÇE DANIKA.

EPILOG.

ALINTI 1. ONA KAÇINMAK.

ALINTI 2. BİLMEDİĞİ GERÇEK.

SON ALINTI. ANARIEVETA VE GEDONY RASKIN.

Kral Lucien içeri girdiğinde tüm mahkeme ayağa kalktı — katılan diğer krallar hariç.

Kral Philip. Kral Valendy. Kral Moreh. Kral George.

Dört kral koltuklarında oturarak dikkatle izliyorlardı. Danika'nın mahkeme salonunun ortasında durduğu kadar şaşkın olmalılar. Danika bugün neden mahkemeye çıkarıldığını bilmiyordu. Bunu düşünmek onu dehşete düşürüyordu.

Burada olmak istemiyordu. Bu kraliyet mahkemesi, bir daha ayak basmak istemediği bir yerdi, çünkü bu yer onun için tek bir anlama geliyordu: aşağılanma.

Kral Lucien mahkeme salonunun önüne çıktı. "Köle Danika'yı çağırıyorum."

Danika'nın kalbi üç kez atlamıştı. Sakin kalmak için elinden geleni yaparak, ifadesini gizledi ve dışarı çıktı. Mahkeme salonunun ortasında durdu. İnsanların ona bakışlarından nefret ediyordu. Bakışlarının ne kadar hesaplayıcı, değerlendirci ve şehvet dolu olduğunu görmek için başını kaldırmayacaktı.

"Bugün önemli bir olay için burada toplandık," diye duyurdu kral.

"Bunun için çeşitli krallıklarımızdan çağrılmamızın önemli bir nedeni olmalı," diye ekledi Kral Moreh mantıklı bir şekilde.

Diğer krallar başlarını salladılar.

Danika ellerini gergin bir şekilde önünde birleştirdi ve gözleri yaşlarla doldu. Neden orada durduğunu bilmemek onu korkuyla boğmak üzereydi.

Sonra Kral Lucien yerinden ayrıldı. Muhafızlar, taht ile halkı ayıran dev mızrakları kaldırarak ona geçit açtılar. Koridordan geçerek Danika'nın önüne geldi. Sonunda gözleri ona baktı. Sonra elini Danika'nın boynuna götürerek tasmaını çıkardı. Bunu yaparken sesini yükseltti.

"Salem ve Mombana'nın kralı olarak bana verilen yetkiyle, hepimizin önünde duran bu kölenin efendisi olarak, tasmanı çıkarıyorum. Ve bugünden itibaren, sen artık bir..."

-
-
-

BÖLÜM 1. YIKIMIN ARDINDAN.

Kral, Danika'ya doğru iki adım attı. Baski, kralın bir sonraki hareketini anlayamadan, kral elini kaldırdı.

Baski düşünmedi. Düşünmeye vakti yoktu.

"Hayır, lütfen! Yaka takmayın! O hamile! Yaka takmayın. O hamile!" Baski içgüdüsel olarak bağırdı.

Ama çok geçti.

Depo kapısını açıp buraya girdikleri anda çok geçti.

Çok geçti, çünkü o, Baski sözlerini bitirmeden önce bunu yapmıştı. Kral, Danika'nın boynundaki tasmanın kırmızı düğmesine parmağını koydu... ve bastırdı. İki kez. Aynı anda.

Danika'nın vücudunu saran tasmanın verdiği şok tarif edilemezdi. Acı o kadar dayanılmazdı ki çığlık bile atamadı. Bacakları titremeye başladı ve tekrar tekrar kasılmalarla yere düştü. Ağzından yumuşak, acınası inlemeler çıktı.

Kral başını Baski'ye doğru çevirdi, gözleri mavi buz gibi soğuktu, onun gözlerine dikti. "Bana az önce ne dedin?"

Baski çaresizce gözlerini kapattı. *Kralın bunu bu şekilde öğrenmemesi gerekiyordu. Tanrım, bu tam bir felaket!*

"Baski." Sesi alçak ve ölümcül geliyordu; omurgasından aşağı bir ürperti geçirdi. "Bunu bir daha sormayacağım."

"O g-hamile," dedi, gözlerini açıp ona bakmaya zorlayarak. "Danika senin çocuğunu taşıyor, kralım."

Sanki ona tokat atmış gibi irkildi. Gergin bir sessizlik oldu. Sonra başını eğdi, gözlerini kapattı ve omuzlarını çöktü.

Bu manzara Baski'nin kalbini kırdı. Tamamen yenilmiş görünüyordu, tüm umudunu kaybetmiş bir adam gibi. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi.

İnanamıyordu.

Sadece Danika'nın acı dolu inlemeleri havayı dolduruyordu.

Baski, ona bunu anlatmanın bir yolunu bulmak için çaresizce aradı. Ona uzandı. "Şifacıların ne dediğini biliyorum ve burada gördüklerimizi de biliyorum, ama bana inanmalısın. Danika senin çocuğunu taşıyor!"

Yine sessizlik. Yine korku onu sardı.

Vetta burun kıvrarak Danika'nın bir fahişe olduğunu ima etmek istedi — elbette

ve hamileliğinin krala ait olması imkansızdı. Ama ağzını kapalı tuttu. Onu zorlamaktan korkuyordu. Bu durumda değil.

Vetta kralı daha önce hiç böyle görmemişti. Kölelik döneminde, Kral Cone'un hükümdarlığı ve işkencenin acıları altında bile, kral hiç bu kadar yenik düşmemişti. Bu kadar incinmemişti. İlk kez, içinde suçluluk duygusu kıvrandı. Buna o neden olmuştu.

Dur, Vetta! Delirdin mi sen? Kendini kötü hissettiği için uyardı ve suçluluk duygusuna karşı zihnini kapattı. Ona ait olan bir adam için bildiği tek yolla savaşıyordu. Suçluluk duymasına gerek yoktu, çünkü kazanıyordu.

Baski cesurca kralın kolunu ellerine aldı ve hafifçe sıktı. "Onun hamileliğine inanmak zor, biliyorum, ama bu oldu..."

Sonunda başını kaldırdı ve bu hareketle onu susturdu. Sakin bir şekilde elini onunkinden çekti.

"Muhafızlar." Sesini hiç yükseltmedi. Danika'ya bir kez bile bakmadı.

"Majesteleri!" Arkasında duran üç muhafız aynı anda cevap vererek öne çıktı.

Baski'yi korku sardı. Ne söyleyeceği onu çok korkutmuştu. Gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Lütfen, Lucien. Lütfen..."

Ona bakmadı bile. "Köleyi zindana götürün. Ben, Kral Lucien, köle Danika'yı ölüm cezasına çarptırıyorum. Bugünden itibaren dördüncü günün sabahı meydanda asılacak."

Baski içtenlikle ağlamaya başladı.

O ise hiç duraksamadan devam etti. "O güne kadar, o zindanda yiyecek ve su olmadan kalacak." Bunu söyledikten sonra, arkasını dönüp depodan çıktı.

"Aman Tanrım!" Baski, titreyerek iki elini ağzına götürerek acı içinde haykırdı.

Vetta, ayakkabılarına kadar zafer kazanmış gibi hissediyordu. Bu his, yoğun bir orgazmdan çok daha iyiydi. Ama dişlerini sıktı. Vetta, kralın Karandy'ye yaptığı gibi Danika'ya da hemen kılıcını kullanmasını bekliyordu. Neden erteliyor, lanet olsun?

Danika'nın ölmesini görmek için dört gün beklemek zorunda mıydı? Kahretsin. Eh, bekleyebilirdi. Gözleri, Danika'nın hala tasma şokundan dolayı yerde kıvranırken gördü. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yiyecek ve su olmadan mı? Zavallı kadın iki gün bile dayanamazdı.

Planının mükemmel bir plan olduğunu biliyordu. Yıllardır kralın yanında olduğu için onun öfkesini tanıyordu. Öfkesinin patlayıcı olduğu için her zaman sıkı bir kontrol altında tuttuğunu biliyordu. Karandy'yi anında öldüreceğini biliyordu. Danika'ya da aynısını yapmasını bekliyordu.

Ama yine de, onun incineceğini hiç hesaba katmamıştı. Kızgınlık, evet. Ama incinme. Vetta'nın gülümsemesi kayboldu. Kral sadece incinmiş görünmüyordu, paramparça görünmüştü.

Onu seviyordu.

Bu farkındalık, göğsünü çok acıttı. Kral, farkında olmadan Danika'ya derinden aşık olmuştu.

Önemli değildi. Vetta'nın tek yapması gereken, kralın da onu sevmesini sağlamaktı.

Bu düşünceyle, dönüp kralın arkasından dışarı çıktı. Danika ortadan kalktığı için kendini çok daha iyi hissediyordu.

Lucien'i tekrar kendine ait yapabilirdi. Bu gün daha iyi olamazdı!

Muhafızlar Danika'yı götürmek için yaklaştılar, ama Baski öne atıldı. "Lütfen, bekleyin! Bekleyin!"

Kralın sözlerine karşı gelmekten korktukları için tereddüt ettiler. Dargak ona döndü ve ağzını açtı.

O, ondan önce davrandı. "Lütfen, önce ben ona ulaşayım. Durumu çok kötü. Sadece birkaç dakika sürer."

Dargak hala tereddüt ediyordu. Sonra başını salladı ve geri çekildi. Diğer iki muhafız da liderlerinin yaptığı şeyi yaptı.

Baski Danika'ya doğru yürüdü ve yanına diz çöktü. Danika'nın sırtını olabildiğince nazikçe okşamaya başladı. "Sorun yok. Sorun yok. Sorun yok, Danika."

"Acıyor! Her yerim acıyor!" diye inledi, gözleri kapanmaya başladı. Gözlerinden yaşlar süzülerek yanaklarından yere düştü.

"Biliyorum, biliyorum. İyileşeceksin. Derin nefes al. Gececek. Sadece dene." Baski, sırtını okşamaya devam ederken talimat verdi. Gözleri otomatik olarak Danika'nın alt vücuduna kayd ve gözlerinden daha fazla gözyaşı aktı.

Danika'nın kanaması onu şaşırtmadı. Danika'nın bebeğini kaybetmesi de onu hiç şaşırtmadı. Yaka şoku, anneyi öldürmek de dahil olmak üzere en iyi kürtaşı yapmıştı.

Baski'nin bu konuda yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Yardımcı olabileceğı hiçbir yol yoktu. Bu sefer yoktu.

"Her yerim acıyor," diye Danika sefil bir şekilde ağladı, vücudu tekrar sarsılırken alt karnını sıkıca tuttu.

"Sadece talimatlarımı izle," diye cesaretlendirdi Baski, gözyaşlarını tutmak için burnunu çekerek. Derin bir nefes aldı ve Danika onu itaatkar bir şekilde takip etti. "İşte böyle. İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun." Yaşlı kadın ritmik bir şekilde Danika'nın saçlarını okşamaya devam etti. "Benim bebeğim. Benim güçlü prensesim."

Yavaş yavaş sarsıntılar azaldı ve Danika son kez titredikten sonra vücudu yere yığıldı. Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu.

"Ben... ben... çocuğumu kaybediyorum galiba, Baski," diye ağladı, titrek sesinde acı vardı.

"Biliyorum, Danika. Sorun yok. Acıya rağmen nefes almaya devam et," dedi Baski, gözyaşlarını silerek. "İyi olacaksın."

"Ben... ben... oh, tanrım!" diye bağırdı, karnını daha sıkı kavrayarak yuvarlandı. "Ben... ben çocuğumu kaybetmek istemiyorum."

"Onu hemen götürmeliyiz," diye Dargak nazikçe araya girdi.

Baski başını salladı ve gözlerindeki yaşları sildi. Kenara çekildi. "Lütfen onu taşı, Dargak. Onu sürükleme, lütfen. Vücudu buna dayanamaz."

"Tamam, hanımefendi." Dargak eğildi ve neredeyse çıplak, ağlayan Danika'yı kollarının arasına aldı. Onu taşıdı ve diğer muhafızlar onu takip etti.

Baski, Karandy'nin cesedinin yanında tek başına oturup hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Göğsünü sıkıca tutarak, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağladı.

Belki de dünya gerçekten sona eriyordu.

Bu nasıl olmuştu? Danika'nın kralı aldatması nasıl mümkün olabilirdi? Onu çok seviyordu ve Karandy'den her şeyden çok nefret ediyordu. O zaman bu nasıl mümkün olabilirdi? Bazı şeyler hiç mantıklı gelmiyordu.

Yoksa Baski bu durumda Danika'nın en iyi yanlarını görmeye mi çalışıyordu? Baski başını üzüntüyle salladı ve başı ağrımaya başladı.

Remeta bu yüzden mi saraydan kaybolmuştu? Kızı bu yüzden mi önceki gece hastalanmış, ağlayarak uykuya dalmıştı? Bu yüzden mi şafak vakti kaçmıştı?

Baski, dizlerini kendine çekip kollarını etrafına dolayarak, mutsuz bir şekilde başını salladı. Bir sabahta nasıl bu kadar felaket olabilir?

Danika sevgilisinin kollarında yakalandı.

Kral yıkılmıştır.

Danika hamileliğini kaybetmek üzere. Remeta kayıp.

Danika üç gün sonra idam edilecek.

Kral kendi elleriyle kendi çocuğunu öldürdü.

Baski, soğuk ve sert zeminde ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu. Sonra gözyaşlarını sildi ve ayağa kalktı.

Hayır. Bütün bunları öylece bırakamazdı. Soruşturma yapacaktı! Bugün olanların gerçeğini ortaya çıkarmak için elinden geleni yapacaktı!

Öncelikle Danika'dan haber alması gerekiyordu. Sonra Remeta'yı arayacaktı. Kızının, bugün krallığı vuran bu trajedinin tüm gerçeğini bilen tek kişi olması muhtemeldi.

Kral artık o kadar asil bir şekilde yürümiyordu. Aslında, yürürken ayakları üzerinde sendelemek için elinden geleni yapıyor gibi görünüyordu.

Vetta, karnında hissettiği acı verici sızıları görmezden gelerek onu yakından izledi. Doğurganlık haplarını aldığından beri bu iğne batması gibi küçük sızıları hissediyordu.

Onun hemen arkasından gitti. "Majesteleri, bunu yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Danika çok iğrenç bir şey yaptı! Buna tanık olmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm."

Arkasını dönmedi. Adımları da sendelemed. Hiçbir şey söylemeden yatak odasına doğru yürümeye devam etti.

"Sizi nasıl rahatlatabilirim bilmiyorum, Majesteleri," diye devam etti Vetta, onu yakından takip ederek. "Danika size en kötü şekilde ihanet etti. Arkadan bir sevgiliniz olduğunu, kim bilir ne kadar zamandır depoda onunla yattığını? Ondan hamile kaldığını ve bunu size yüklemeye çalıştığını?"

Yine tokat yemiş gibi irkildi. Ama yürümeye devam etti.

Vetta anlayışla başını salladı. "O gerçekten babasının kızı. Çok kalpsiz ve..."

"Defol." Sakin ve monoton bir ses onu delip geçti, vücuduna bir ürperti yayıldı.

Ne? Onu doğru duymadığını sandı.

"Kralım?" Kralın odasına gelmişlerdi ve o kapıda dururken odaya girmişti.

Omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Defol."

Tamam. Onun kendisini bu kadar açıkça iteceğini hiç beklemiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Boğazını sıkıca yutarak, Danika'nın bu durumda ne yapacağını merak etti. Diğer tüm insanlar gibi, eski prenses de kraldan çok korkuyor olabilirdi, ama yine de ona yaklaşmak için cesur bir adım atardı. Onu sakınleştirmeye çalışırdı. Ona yardım ederdi.

Belki de bu şekilde onun gibi güçlü bir adamı kendine aşık etmişti.

Vetta omuzlarını dikleştirdi. O da bunu yapabiliirdi.

"İncinmiş olduğumu biliyorum, Lucien," diye başladı, sesinin yatıştırıcı olmasını umarak. "Onun yaptıkları yüzünden kendini ihanete uğramış hissettiğini biliyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

"Çık dışarı, Vetta." Gardırobuna girip kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Vetta onun aklından geçenleri anlamaya çalıştı, ama bunu bilmenin bir yolu yoktu. Anlaşılmaz soğuk yüzü onu korkutuyordu ve garip bir şekilde sakın tavırları ürkütücüydü. "İçeri girebilir miyim?" diye ısrar etti. "Eğer birine ihtiyacın olursa, seninle kalabilirim..."

Adam gözlerini kaldırıp ona baktı ve tek kelime etmeden onu susturdu.

Sonra, "Git buradan, Vetta. Yalnız kalmak istiyorum. Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok," dedi soğuk gözleriyle onu bakarak. "Tekrar söylemek zorunda kalırsam, sadece senden kurtulmak için seni Salem'den kovarım. Git buradan. Yüzünü görmek istemiyorum."

Bunu söyledikten sonra, dönüp iç odalarına geri yürüdü ve kapıyı kapattı.

.

.

BÖLÜM 2. YORGUN.

Kamara akşama kadar Callan'ın yanında kaldı. Ara sıra, babasının mahkemeden dönmüş olabileceğini ve odasında olmadığını fark edebileceğini düşünerek endişelendi. Ama bu onu çok fazla rahatsız etmedi.

Callan ile çok güzel vakit geçirme fırsatı varken nasıl endişelensin ki? Son birkaç aydaki durumunu konuştular. Ona mahkeme haftasını anlattı. Salem'in ne kadar güzel olduğunu. Tüm deneyimlerini. Kral ile geçirdiği birkaç anı, birlikte geçirdikleri anı bozmamak için anlatmadı.

Callan ise ona hafızasını geri kazanmadığını, ancak yaralarının düzgün bir şekilde iyileştiğini söyledi.

Kamara, Callan'ın hafızasını kaybetmesinden dolayı mutsuz olduğunu biliyordu. Geçmiş, nereli olduğu, ailesi gibi birçok şeyi bilmemek onu tedirgin ediyordu.

Callan'ın mutsuzluğu, Kamara'yı da onun hafıza kaybı konusunda çok mutsuz ediyordu, çünkü Callan mutsuzdu. Kalbinin derinliklerinde, bu durumdan biraz rahatladığını itiraf ediyordu.

Ya geçmiş onu kendisinden uzaklara götürürse? Bu düşünce oldukça korkunçtu.

Ya çok uzaklarda onu özleyen bir ailesi varsa? Bir eşi? Bir çocuğu?

"Neden üzgünsün, hanımefendi? Yanlış bir şey mi yaptım?" Sorarken endişeyle kaşlarını çatı.

Kamara gerçekliğe geri döndü. Başını salladı. "Hayır, hayır, tabii ki hayır. Sadece düşünüyordum. Önemli bir şey değil."

O tereddüt etti. Onu üzecek bir şey yapmış olabileceği endişesi onu rahatsız ediyordu.

Kamara, onun küçük evinde saatler geçirmişti ve içten içe, onun varlığından ne kadar keyif aldığını fark etti. Bu, evine... ona hayat veriyordu.

"Gerçekten, ben iyiyim." Kamara pencereden dışarı bakarak güven verici bir şekilde gülümsedi. "Ama yakında gitmem gerekecek. Güneş batmak üzere; babam yakında mahkemeden çıkacak."

Callan da onunla birlikte ayağa kalktı. "Peki, hanımefendi. Ama mahkemeden çıktıktan sonra hemen sizi aramayacağını sanıyorum. Mahkeme onları yorar ve yorgun bırakır."

Kamara kapıya doğru ilerlerken aniden durdu ve şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Doğru. Ama mahkemenin nasıl bir yer olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Callan, söylediklerinin farkına vardı. O da durdu, kaşlarını çatarak. Bunu nasıl biliyordu? "Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdi. Başını yorarak başka bir şey düşünmeye çalıştı, ama kafası boş kaldı.

Köylüler bunu bilmemeliydi. Kamara başını yana eğdi ve düşünmeye başladı.

"Hafızamı kaybetmeden önce bir koruma olabilirdim," diye tahmin etti Callan, gerginliği azaltmak için gergin bir gülümsemeyle.

Bu komik bir söz olmalıydı, ama Kamara bunu gerçekten düşündü. "Şimdi düşündüm de, o kadar da kötü bir tahmin değil."

Callan başını sallamaya başladı, ama Kamara ısrar etti ve gözleriyle onu süzdü. "Sarayı biliyorsun, kılıç da kullanabiliyorsun. Bu, yazmayı bilmeni de açıklıyor. Tabii ki..."

"Neyi?" diye merakla sordu, o sözünü bitirdikten sonra.

Kamara'nın yanakları kızardı. Boğazını temizledi ve ekledi. "Tabii ki vücudunun ne kadar iyi görüldüğünü de unutmamak lazım. Kıyılarıımıza vuran, vücudunda taşıdığı yaralar ve izler bile savaş izleri olabilir. Ve bir savaşçının geniş göğsüne sahipsin."

Callan'ın vücudunda, onun hakkında tüm bunları fark etmesinden dolayı bir zevk hissetti. Onu iyi hatırlıyor ve vücudunu oldukça iyi incelemiş.

Bu, onu sevdiği anlamına gelmez miydi? Hayır. Hiç de öyle bir anlam ifade etmezdi, diye kendini uyardı.

Onu kapıya götürdü ve karşı karşıya geldiler. Sessizlik çöktü. "Seni öpebilir miyim?" diye patladı Callan.

Baski zindanın küçük girişine girdi. Birkaç metre ötesinde soğuk zeminde yatan Danika'yı görünce durdu. Arkasında duran Dargak'a döndü. "Lütfen bu hücreyi aç."

"Kralın talimatı olmadığını biliyorsun. Bu beni büyük bir belaya sokar," diye cevapladı savaşçı nazikçe.

Baski bunların hepsini biliyordu, ama çaresizdi. Kral sabah yatak odasına girdiğinden beri odasından çıkmamıştı. Güneş batmıştı, akşam geç olmuştu.

"Seni belaya sokmayacağım, Dargak. Hücresinde yakalanmanın tüm sorumluluğunu üstleneceğim. Ama lütfen beni içeri almalısın. Orası çok soğuk ve o neredeyse çıplak," diye yalvardı.

Savaşçı, elindeki elbiseyi inceledi. Baski, mutfaktan aldığı ekmeği, görünmeyeceği büyük eteğin içine saklamayı başarmıştı.

Dargak, gözle inceleme yaptıktan sonra hala tereddüt ediyordu. Kralın öfkesini üzerine çekmekten çekiniyordu. Baski dahil herkes öyleydi. Kimse kralın şu anki ruh haliyle kendilerine odaklanmasını istemiyordu.

"Lütfen, Dargak. O kadın hamile ve bebeğini kaybetti. En azından ona giyecek bir şeyler verip üşütmesini engelleyebiliriz. Genç karın altı aylık hamile. Eminim bunu anlayacaksın. Lütfen," diye yalvardı.

O, pes ederek iç geçirdi ve onun önünden yürümeye başladı. Kilidin açılma sesi havayı doldurdu. O, ona döndü. "Sana onunla sadece kısa bir süre vereceğim."

"Tek istediğim bu. Çok teşekkür ederim, Dargak." Baski onun yanından hızla geçip hücreye girdi. Bu, ona Mombana'daki soğuk ve sert hücrelerde tutsak tutulduğunu canlı bir şekilde hatırlattı ve eski korkusu onu sardığında adımları sendeledi. Zihninde yayılan korkuyla savaşmak için kendini zorladı. *Artık özgürsün. Artık esir değilsin. Sen ve Remeta yeniden özgürsünüz.* Baski, tekrar rahat nefes alabilene kadar bunu zihninde birkaç kez tekrarladı. Rahatlamış bir şekilde hücrenin içine doğru yürüdü ve Danika'nın buraya geldiğinden beri bir santim bile kıpırdamadığını fark etti.

"Danika?" Baski yumuşak bir sesle seslendi ve eteği bir kenara koydu. Danika'nın arkasına eğildi ve çekinerek sırtına dokundu.

Danika cevap vermedi. Ama Baski onun uyumadığını biliyordu.

Baski, Danika'nın alt vücudunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Vücudundan çıkan kan, uyluklarının etrafında kurumuştu ve hala yeni kan damlıyordu. Ama olması gerektiği kadar fazla kanamıyordu. Bu, çocuğun hala onunla olduğu anlamına mı geliyordu?

"Oh, Danika. Yaka şokundan sonra bile hala hamile olabilirsin!" Baski'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bebeğin hala hayatta olabilir!"

"Önemli değil." Danika'nın sesi kısık çıktı. "Yine de dördüncü günde öleceğiz."

"Tanrılar adına! Çocuğun!" Baski ayağa kalktı ve zindandan hızla çıktı. Yatak odasına koştu ve şifalı ot çantasını omuzlarına astı. Sonra temiz havlular, bir kase temiz su ve önceki gün topladığı yeni şifalı ot köklerini aldı. Sonunda dönüp zindana koştu.

Danika yattığı yerden bir santim bile kıpırdamamıştı. Baski ona yaklaştı. "Çocuğun güçlü bir savaşçı, Danika. Yakanın şokunun ne kadar kötü olduğunu bilerek vazgeçmiştim, ama bu bebek hala orada olabilir. Saatler geçti; çok kan kaybetmiş olman gerekirdi, ama haline bak." Sesi hayranlıkla doluydu.

"Önemli değil, Baski."

"Önemli! Oh, biraz inançlı ol, Danika." Baski oturdu ve Danika'yı yüzünü ona dönene kadar itti.

Danika'nın gözleri kırmızı ve şişmişti, yüzü uzun süre ağlamış bir insan gibi görünüyordu. "Bunun inancınla hiçbir ilgisi yok, Baski. Kralı gördün, değil mi?"

"Onu gördüm. Nasıl görmeyebilirdim ki? Gözlerimin önünde paramparça oldu."

Danika'nın gözleri, bu bilgi ona çok acı veriyormuş gibi sıkıca kapandı. Belki de öyleydi.

Baski suya biraz ot karıştırırken sessizlik çöktü. Danika'nın iç çamaşırlarını kaldırarak vücudunu ortaya çıkardı. Sonra onu temizlemeye başladı.

"Bugün kafamdan geçen tek düşünceyi biliyor musun?" Baski, Danika'nın iç uyluklarını havluyla ovarken söze başladı.

Danika sessiz kaldı, gözleri hala sıkıca kapalıydı.

"O gün sana hamileliğini sormuştum. O gün, kızımın sözlerini anlamadan önce bile, bu bebekle ilgili şüphelerimi gidermiştin. Sana başka bir sevgilin olduğunu söylediğimi hatırlıyorum."

"Ben de hatırlıyorum." Danika'nın sesi acı doluydu.

"Gözlerimin içine bakıp, krala aitken başka bir sevgili edinmenin senin için ne kadar aşağılayıcı olduğunu söyledin. Benim böyle bir şey istememden dolayı hissettiğin hakaret. Gözlerindeki tutkuyu gördüm."

Yoğunluğu. Sende kraliyet kanını gördüm." Baski'nin sesi sonunda kırıldı.

Danika'nın kapalı gözlerinin arkasından gözyaşları yere damladı. "Ne oldu, Danika? Ne ters gitti?" Baski sonunda sordu, gözleri hüznle doldu, Danika'nın vücudundan taze kan damlıyordu.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Baski," diye fısıldadı Danika kederle. "Gerçek o kadar inanılmaz ki. O kadar uzak ki."

"Dene. Dene ve benimle konuş, Danika. Anlamak istiyorum. Anlamam lazım."

Danika'nın kalbi çok ağırdı; bu ağırlık, vücudunun diğer bölgelerindeki acılarla mücadele ediyordu. Dört gün sonra idam edilecekti. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

"Giysilerimi almak için arka bahçeye gittim. Karandy beni arkadan bıçakla zorla sürükledi. Beni depoya götürdü ve tecavüz etmeye çalıştı. Onunla mücadele ettim ve o da bana ilaç verdi." Hıçkırarak ağladı. "Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Tek bildiğim, uyandığımda senin ve kralın başımda durduğunuzu gördüğüm ve Karandy'nin kafasının bedeninden ayrılmış olduğunu gördüğüm."

Baski derin bir nefes aldı. Onun sözleri kalbini hafifletmişti. "Biliyordum! Senin kralı asla böyle aldatmayacağını biliyordum. Ona asla böyle davranmazdın!"

Gözlerini açtı, eğildi ve Baski'ye şokla baktı. "Bana inanıyor musun?"

"Tabii ki inanıyorum. Senden hiç şüphe etmedim. Sadece bir açıklama istiyordum ve şimdi aldım. Çok rahatladım!"

Danika'nın gözlerinden minnettarlık ve rahatlamanın gözyaşları süzüldü. Başını tekrar eğdi ve gözlerini kapattı. "Bana inandığın için teşekkür ederim."

Baski, genç kadının uyluğunu güven verici bir şekilde sıktı. "Bunu atlatacağız, Danika. Birlikte. Elimden gelen her şeyi yapacağım..."

"Yapılabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum." Bir an durdu ve yutkundu. "Depoda kralın yüzünü görmeden duramıyorum. O soğukluğu. Bana güvenmişti. Beni birçok yönden ihanet ettiğimi düşünüyor." Boğuk bir sesle devam ederken gözlerinden daha fazla gözyaşı aktı. "Bana hiç tasma takmadı. Bir kez bile. Aslında, tasmayı görmeyi bıraktığını düşünüyorum. Beni bir köle olarak görmeyi bıraktı. *Onun* kölesi olarak. Ve sonra, bugün..."

Baski ona söylemesi gerektiğini biliyordu. Gerçeği kimseden saklamaya gerek yoktu. "Kral Cone'un kralın erkeklik organını yaktığını biliyorsun, değil mi?" Danika başını sallayınca devam etti. "Bu, sinir uçlarının çoğunu öldürdü ve onu cinsel ilişki sırasında nazik olmaktan alıkoydu. Sert davranmak, onun bir şey hissedebilmesinin tek yolu. Bu... onu kısır da yaptı," diye yumuşak bir sesle bitirdi.

Danika gözlerini açıp Baski'ye şaşkınlıkla bakması bir dakika sürdü. "Bu doğru olamaz. Ben onun çocuğunu taşıyorum. Taşıyordum," diye ekledi, gözlerinde acı vardı.

"Evet. Ama kral, bir kadına kendi tohumunu taşıtamayacağını düşünüyor. Hepimiz öyle düşünüyorduk. Ben ve on iki krallığın dört bir yanındaki onu teşhis eden beş şifacı."

Danika için bir anda pek çok şey anlam kazanmaya başladı. "Aman Tanrım. Bu yüzden bana gebeliği önleyen bitkileri vermeyi bırakmıştın."

Baski başını salladı. "Seni efendinin çocuğu için hamile bırakarak hayatını tehlikeye atmaya hiç niyetim olmadı. Onun durumunu biliyordum ve bitkilerin boşa gideceğini düşündüm. Gereksiz bitkileri almak sana zarar verebilirdi. Hiç bilmiyordum."

"O gün beni başka bir sevgilin olduğunu suçlamanın sebebi buydu," diye sonuçlandırdı.

Baski suyu kaldırdı ve yeni otları öğütmeye başladı. "Evet. İnanması çok zordu."

Danika yenilgi ve daha fazla acı içinde gözlerini kapattı. Başını tekrar yere eğdi. "Kral'a benim durumumu anlatmak konusunda bu kadar tereddüt etmenize şaşmamalı. Onun durumu... O, çocuk sahibi olamayacağını düşünüyor. Bugün gördükleri olmasa bile, benim başka bir sevgilim olduğunu düşünürdü. Yine de beni idam ederdi."

"Kesin olarak bilmiyoruz ve artık bunu asla öğrenemeyeceğiz. Zaten hamile olduğunu biliyor."

"Ve inanmıyor. Ve ihanetimden dolayı beni ölüme mahkum etti," dedi acı içinde.

"O bilmiyor. Onu ikna edeceğiz..."

"Hayır. Onu hiçbir şeye zorlamayacağız, Baski," diye Danika yumuşak bir sesle sözünü kesti. "Gerçek şu ki, aklanmak istemiyorum. Ben..."

"Ne diyorsun sen? Bir daha böyle bir şey söyleme!" Baski onu azarladı.

"Karandy, o..." Danika boğazını temizledi. "Bayıldım. Beni gerçekten tecavüz etmiş olmasından korkuyorum. Bana elini sürmeyi başarmış olmasından. Sadece bunu düşünmek bile beni dehşete düşürüyor. Kendimden iğreniyorum, kendimden tiksiniyorum, Baski. Bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Oh, Danika..."

Artık daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. "Bu bilgiyle yaşayabileceğimi sanmıyorum, Baski. Yaşamak istediğimi sanmıyorum. Kendi tenim bile bana pis geliyor." Mutsuz bir şekilde başını salladı.

Baski iç çamaşırlarını indirdi ve başının yanına oturdu. Ellerini kaldırdı ve Danika isteyerek gitti. Baski başını göğsüne bastırdı ve onu yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Sen asla kirli olamazsın, Danika. Bir daha böyle bir şey söyleme. Söylesene. Vücudun... kullanılmış gibi hissediyor musun?"

Danika yavaşça başını salladı. "İçime girildiğini hissetmiyorum ve bu en korkutucu kısmı. Uyluklarımda onun boşaldığını hissetmiyorum, sadece ıslaklığımı ve kanımı hissediyorum. İçimde acı hissetmiyorum. Vücuduma ne yaptığını bilmiyorum ve hissetmiyorum. Bilinmeyen, zihnimi parçalamakla tehdit ediyor. O halde bana yaptıklarını merak ederek yaşamak zorunda kalırsam delireceğim. Ben... Bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Bununla yaşamak *istemiyorum!*" diye ağladı.

"Bir daha böyle bir şey söyleme. Sen kolayca pes eden bir kadın değilsin. Kendinden asla vazgeçme!" Baski onu salladı. "Asla! Çocuğun seninle kalmak için mücadele ediyor, pes etmek isteyen sen olmamalısın! Beni duyuyor musun!?" Baski derin bir nefes aldı. "Kanamayı durdurmaya yardımcı olabilecek bitkileri karıştırdım. Çocuğunu koruyamaz, ama kanamayı durdurabilir. Vücudunu temizleyecek ve kötü kanı ve hapların neden olduğu ıslaklığı yıkayacak. Karandy'nin salıverilmesi senin içindeyse, hepsini dışarı atacak. Seni gerçekten kullanmayı başarmış mı, bunu öğreneceğiz."

"Bunu bilmek beni korkutuyor," dedi

Danika ağlayarak. "Ama bu sana ihtiyacın olan kapanışı sağlayacak."

"Çok yorgunum, Baski," diye itiraf etti gözyaşları içinde.

"Yorulma. Benimle kal. Bizimle kal. Seni temize çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, Danika. Sen sadece kendin için savaşmalısın. Çocuğun için. Kral için de savaş. Sadece savaş."

Danika'nın gözlerinden yaşlar akıyordu, vücudu güçten düşmüştü, alt vücudu ağrıyordu. "Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun, Baski? Orada

Yapacak bir şey yok. Karandy zaten öldü ve kral aylardır onu aldattığını düşünüyor. İçimde başka bir adamın çocuğunu taşıdığımı düşünüyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Danika. Ama senden vazgeçmeyeceğim. Sen de kendinden vazgeçme. Çok şey yaşadın ama sen güçlü bir kadınsın. Sevdiğin herkes için güçlü olmaya devam et." Baski gözyaşları içinde ona gülümsedi ve Danika'nın gözyaşlarını parmaklarıyla sildi.

Danika ona sarıldı ve sessizce ağladı.

"Sana yemek getirdim. Sabahtan beri hiçbir şey yemedin. Yemek yiyeceksin. Sonra Remeta'yı aramaya devam edeceğim." Kayıp kızı, kalbini çok ağırlaştırıyordu. "Umarım nerede olursa olsun iyidir. O, krala ulaşmak için en iyi şansım. Bu durumu düzeltmek için."

"Baski?" diye gözyaşları içinde fısıldadı. "Evet, canım?"

"Sence kral bununla iyileşecek mi? Sence bebeğim bundan kurtulacak mı? Sence ben bunu atlatabilecek miyim?"

Baski durakladı ve ona dürüstçe cevap verdi. "Hiçbir fikrim yok, Danika." Sonra ekledi, "Ama önce senin hayatını kurtarmalıyız. Çünkü hayat varsa, umut da vardır."

Danika, dünyayı uzak tutmak için gözlerini kapattı. Hayattan emin değildi.

Umuttan da emin değildi.

.

BÖLÜM 3. BU ADAM KİM?

"Seni öpebilir miyim?"

Kamara, Callan'ın beklenmedik isteği karşısında gözlerini hafifçe genişletti. Yanakları koyu bir kırmızıya büründü ve gözlerini yere indirdi.

Callan, böyle bir istekte bulunduğu için kendini suçluyordu. O bir hanımefendi ve köylüler hanımefendilerden öpücük istemezler. Ne düşünmüştü ki?

Ama sorun da buydu. Aklında yoktu. Bütün akşam boyunca, o yay şeklindeki pembe dudaklara tekrar tekrar çekilmişti. Prenses çok güzel bir kadındı.

Callan bir ayağından diğerine tedirgin bir şekilde ağırlığını verdi. "Senden bunu istediğim için çok üzgünüm. Seni aşağılamak ya da seni rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu..."

"Şşş." Ona doğru adım attı, parmağını ağzına koydu ve başını salladı. "Bunu bir hakaret olarak görmedim."

"Oh." Elini kısa siyah buklelerine götürdü ve sinirli bir şekilde kaşımaya başladı.

"Ve evet, beni öpmeni istiyorum," diye utangaçça fısıldadı.

Onun kabulü karşısında gözleri şaşkınlıkla büyüdü, ama sadece bir saniye.

Sonra başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Gözleri kapandı. Onun da gözleri kapanması uzun sürmedi. Kapının arkasında, bir erkeğin en sevdiği yemeği tadar gibi, onu yumuşak ve nazikçe öptü. Ona dokunma isteğine yenik düşmemek için ellerini yumruk yapıp yanına koydu. Ağzı yumuşak bir iç çekişle ona açıldı ve o da içine daldı. O anda, zaman ve mekan algısını kaybetti ve onu içtenlikle öpmeye başladı. Dili onun alt dudağını emdi ve kız titrek bir nefesle inledi. Omuzlarında kadınsı kollar hissettiğinde dudaklarından bir inilti kaçtı ve kız ona sarıldı, o da ikisi başları dönene kadar onu tekrar tekrar öptü.

Bu sırada, onu duvara yasladı ve elini eteğiyle örtülü göğsüne koyarak onu baştan çıkardı. Sonunda geri çekildi,

sanki bir at yarışı yapmış gibi nefes nefese kalarak ona baktı. Gözleri cam gibi parlıyordu, arzuyla sersemlemişti. Onu istiyordu. Çok daha fazlasını yapmak istiyordu.

Ama ona saygısızlık etmek istemediği için bir adım geri attı. "Sen çok güzelsin, hanımefendi."

Kamara nefes almakta zorlanıyordu. Bacakları lastik gibi hissediyordu, ama ayakta kalmaya zorladı kendini. Daha önce birkaç sevgilisi tarafından öpülmüştü, ama hiçbiri Callan'ın öpücüğü kadar kalbini eritmemişti.

"Gitmeliyim. Babam..." diye başladı, telaşla.

"Evet. Evet, tabii ki," diye aceleyle cevap verdi. Sonra başını eğerek teşekkür etti. "Ziyaretiniz için çok teşekkür ederim, hanımefendi. Günümün en keyifli anıydı."

Bu iltifattan çok gurur duydu, ama bir hanımefendi gibi utanç verici bir durumdan kaçınmak için elinden geleni yaptı. Bunun yerine, o da başını eğdi. "Ben de sizinle vakit geçirmekten çok keyif aldım. Başka bir zaman tekrar ziyaret ederim."

"Tekrar ziyaretinizi bekliyorum, hanımefendi."

Kadın başını salladı ve kapıya doğru döndü. Adam ondan önce kapıya uzandı ve kapıyı açtı. Kadın teşekkürlerini mırıldandı ve dışarı çıktı.

Başının üzerindeki başlığını örterek, evinden uzaklaşıp ormana girdi ve ancak o zaman yüzünde tam bir gülümseme belirdi.

Dudaklarına çekinerek, okşayarak dokundu.

Haydara, küçük evinde oğlunun yatak odasına doğru ilerlerken, düşmemesi için yemek tabağını sıkıca tuttu. Sırtı ağrıyordu ve kocası pazardan dönüp, bu durumda kendini yorarak çalışması nedeniyle onu azarlamadan önce ayağa kalkması gerektiğini biliyordu. Ama elinde değildi. Özellikle de sabahtan beri evinde misafiri varken ve saat gece geç olmuştu.

Sadece küçük, yıpranmış bir yatak ve bir beze sarılmış iki çanta giysi bulunan odaya girdi. Ev, yıpranmış ahşaptan yapılmış ve zemini engebeli ve düz değildi, ama evin her yeri temizdi. Bunu o sağlıyordu.

"Hey." Yatak odasına girdi. "Yiyecek getirdim." Oğlu

ona minnetle gülümsedi. "Teşekkürler anne."

Ama kız yastığa gömdüğü başını salladı. "Hayır. Aç değilim."

Haydara yine de yiyecekleri küçük ahşap masanın üzerine bıraktı. "Bir şeyler yemelisin. Bütün gün ağladın ve eminim hiçbir şey yemedin."

Kız başını kaldırmayınca Haydara ayağa kalktı, yiyecekleri orada bırakarak yatak odasından çıktı ve kapıyı kapattı.

Sessizlik çöktü. Sadece kızın hıçkırıkları bu sessizliği bozuyordu.

"Bir şeyler yemelisin. Açsın." Bu da bir soru değildi.

Remeta sonunda başını kaldırdı ve karşısındaki çocuğa baktı. Kalbi çok acıyordu. Suçluluk ve acı onu boğuyordu. "Açım, ama yiyebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti.

"Twy. Twy ve ye," dedi Corna'nın minik sesi. "Bu senin hatan değil."

"Benim hatam gibi hissediyorum. Kraliçeme, krala ve prense yardım etmek istedim, ama ne yapacağımı bilemedim! Bir korkak gibi kaçtım!" diye ağladı, kalbi ağırlaşmıştı.

Corna'nın küçük başı yana eğildi. "Yardım etmemize izin yok. Kader zaten yazılmıştır. Sen müdahale edersen, onları değiştirirsin..."

"Biliyorum Corna, biliyorum. Kader yıldızlarda yazılmıştır. Ben müdahale edersem, onları değiştiririm... nadiren iyi yönde, çoğunlukla kötü yönde. Küçük bir müdahale geleceği değiştirebilir, nadiren iyi yönde, çoğunlukla kötü yönde," Remeta ezberlediği sözleri ağzından çıkardı.

"Ruhların sözlerini biliyorsun." Corna'nın gözleri büyüdü.

Remeta gözyaşları arasında burnunu çekti. "Tabii ki ruhların sözlerini biliyorum. Günde sayısız kez kafamda yankılanıyorlar. Kraliçemin geleceği çok parlak. Onu mahvetme düşüncesi Remeta'yı dehşete düşürüyor."

"Al." Küçük Corna ona yemeği uzattı. "Yemeğini ye. Annen çok hasta."

Remeta yulaf lapası tabağını aldı. Saraydaki yemekler daha iyi görünüyordu, ama yine de bu yemeğe çok minnettardı. Tahta kaşıkla yulaf lapasını ağzına attı. Şaşırtıcı bir şekilde, tadı güzeldi. Yanındaki tilkisi Daain de yemek istedi, o da onun ağzına yulaf lapası attı.

"Annen benim annem gibi harika yemek yapar," diye övdü Remeta.

Corna ona gülümsedi. "Annem iyi bir aşçıdır. Küçük kız kardeşimi karnında taşımadığı zaman daha iyi yemek yapar, ama kız kardeşim sorunlu bir bebek. Annemin pek bir şey yapmasına izin vermiyor." Küçük yüzü gururla parlıyordu.

Remeta yemek yerken başını salladı. "Karnındaki küçük çocuklar böyledir; Remeta bunu bilir. Prens, sadece babasıyla birlikte olmak için kraliçemi üzüyor, ama şimdi babasının onu incitmesinden dolayı çok incinmiş ve ihanete uğramış hissediyor. Gitmek istiyor, ama annesinin ağlamaları onu kararsızlık içinde tutuyor. Çok incinmiş hissediyor."

"Babası onu incitmek istemiyor. Kral kelimelerle ifade edilemeyecek kadar incinmiş," diye açıkladı Corna bilgece.

Remeta başını eğdi. "Bunu biliyorum, ama prens bilmiyor. Kralın neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Remeta çok üzülüyor!"

"Neden bana geldin?" diye merakla sordu Corna.

Remeta burnunu çekerek gözyaşlarını sildi. "Bilmiyorum. Bacaklarım beni buraya getirdi."

"Biliyorum. Çünkü ben de senin gibiyim."

Omuz silkti. "Belki." Sonra sessizce yemeğini bitirdi. "Çok teşekkür ederim, Corna. Annene de teşekkür et."

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu endişeyle.

Remeta kendini kontrol ederek daha iyi hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştı. Gözleri yeniden bulanıklaştı ve yeni gözyaşları akmaya başladı. "Sanırım Remeta daha iyi hissetmiyor!" Yastığa yaslandı ve yeniden ağlamaya başladı.

Corna, ziyaretçisine bakarak derin bir nefes aldı. "Ağlamayı kes. Bu senin hatan değil. Onu defalarca uyardın."

"Üç W'ye dikkat et! Üç W'ye dikkat et! Remeta defalarca uyardı ama bu kraliçenin suçu değil. O da anlamadı. Remeta da anlamadı!" diye acıyla haykırdı.

Corna onu sakinleştirmek için sırtını okşamaya başladı. "Bana da oluyor. Bazen ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama kafamda durmadan yankılanıyor. Belki de ruhlar, müdahale etmek zorunda kalmamamız için kelimeleri saklıyorlardır."

"O zaman neden bu yetenek var ki? Remeta için hiçbir faydası yok! Remeta'ya zarar veriyor!" diye bağırdı.

"Ama bunun işe yaramaz olmadığını biliyorsun. Biliyorsun."

"Kayıp kelimeler, anlamlar, ancak çok geç olduğunda aklına geliyor," diye ekledi.

"Evet," diye onayladı Corna.

Kafasını kaldırıp gözyaşlarını sildi. "Remeta'ya sadece bu sabah geldi. Üç W'ye dikkat et. Üç tanığa dikkat et."

"Annen, kral ve onun metresi," diye bitirdi Corna.

Kralın odasının iç yatak odasında, büyük bir figür kütüphanenin zemininde oturmuş, başını arkasındaki rafa dayamıştı. Kral orada ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu; sabah Vetta'yı gönderdiğinden beri olabilir. Sırtı ağrıyordu. Poposu da ağrıyordu. Ama bunlar kalbindeki acıya kıyasla hiçbir şeydi. Bilmesaydı, göğsünde bir sorun olduğunu söylerdi. Biliyordu, ama bu bilgi ona yardımcı olmuyordu.

Başının arkasını zonklatan baş ağrısı çok şiddetliydi. Elindeki viski şişesinden içti ve başını eğdi. Şişe boştu, onu diğer yedi boş şişenin yanına bıraktı ve yeni bir şişe aldı. Hafif çakırkeyifti ama sarhoş değildi. Asla sarhoş olmazdı ve yıllardır içki içmemişti. On altı yaşında sarhoş olup Melia'yı koruyamadığından beri içmiyordu. Melia oynarken dizini sıyırmış ve hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Onun acı dolu ağlamaları aylarca aklından çıkmamıştı ve o günden beri bir daha viski içmemişti.

Şişenin mantarını açtı, onu yüksekte kaldırdı ve yarısını içti. İçkinin acısını dindireceğini düşündü. Unutmasını sağlayacağını düşündü.

Hayatında hiç bu kadar yanılmamıştı. Hayır, yanılmıştı. Danika hakkındaki yargısı yanlıştı. Bilmeliydi. O, gerçek olamayacak kadar iyiydi. Her şeyin sahte olduğunu bilmeliydi. O, başka bir adamın çocuğunu karnında taşıyordu. O çocuk, o onun yatağını paylaşırken, gizlice onun içinde büyüyordu.

Baş ağrısı başını zonklatıyordu. Şişeyi bir kenara bırakıp kalktı. İç odadan çıkıp gardırobuna doğru yürüdü ve başı dönerek kıyafetlerini çıkardı. Hafif bulanık görüşüyle, geceliğini bulup giydi. Sonra dönüp yatak odasından çıktı. Gecenin sessizliği yatıştırıcıydı ama yardımcı olmuyordu.

Hedefine ulaştı ve kapıyı bir kez çaldı. Vetta, kapının çalınmasıyla gözlerini açtı.

O gün onun zafer günüydü, ama aynı zamanda kötü bir gündü. Kralın yatak odasından onu azarlama şekli ve karnındaki inatçı ağrı. Akşam tuvalete gittiğinde idrarında kan vardı. Mümkün olduğunda Monah'a geri dönmeyi kafasına koydu.

Ama önemli değildi. Planı işe yaramıştı! Bu, onun en güzel günüydü! Kralın Danika'yı yakasından tutup şoklamasının ardından Danika'nın yüzünü hatırlayınca kıkırdadı. Görmek *çok* tatlıydı.

Kapı çalındı. Yataktan fırlayarak kapıyı açtı. Kapının arkasında kralı görünce şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kralım!" diye haykırdı ve kapıyı daha da açtı.

Kral içeri girdi, viski kokusu çok yoğundu. Viski mi? Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Kral asla içki içmezdi. Hiç. Ama o anda içki içtiği belliydi. Yine de sarhoş görünmüyordu.

"Giysilerini çıkar ve masaya geç." Emri sertçeydi. Gözleri çok soğuktu; onu hiç böyle görmemişti.

Vetta'nın elleri hafifçe titriyordu, heyecan dalgası içini kaplamış olsa da. Bu, her zaman istediği adamdı — eskiden sahip olduğu adam. Danika'nın neredeyse kovduğu, onun yerine onu seven bir yabancıнын geldiği adam.

Lucien'in geri dönmesine sevindi.

Kapıyı kilitleyen Vetta, kıyafetlerini çıkardı ve ona sırtını döndü. Lucien masadan kayganlaştırıcıyı aldı ve birkaç sert hareketle onu hazırladı. Lucien arkadan ona girip kendini sonuna kadar gömdüğünde, Vetta'nın boğazından şaşkın ve boğuk bir çığlık çıktı. Sonra Lucien onu sikmeye başladı. Vetta'nın vücudunu acımasızca ele geçirdi, onu o kadar sert bir şekilde sikti ki, Vetta dudaklarından çıkan acı çığlıklarını kontrol edemedi.

Adam rahim ağzına tekrar tekrar çarptığında, kadının içini doldurarak, "Ah!" diye bağırdı. Gözlerini sıkıca kapatarak, adam tekrar tekrar girip çıkarken destek için masayı kavradı.

Adamın itişleri zevk için değil, acı için ölçülüydü. Bu bir cezaydı. Acımasızdı.

Saçlarını tutup, kalçalarının hareketine uyum sağlamak için onu tekrar tekrar geri çekti. Her çekişte kafa derisi yanmaya başladı. Eli tekrar tekrar kışına tokat attı ve aynı anda göğüslerine uzanarak onu o kadar sertçe çimdikledi ki, kızın gözleri kanardı.

"Oh!" Onun ona yaşattığı dayanılmaz acıya dişlerini sıktı. Bu, zevkten çok acı vericiydi. O, onun vücudunu kendi zevkini tatmin etmek için bir delik olarak kullanıyordu. Nedense, gözleri yaşlarla doldu. Daha önce de hep böyleydi, ama hiç böyle olmamıştı. Bunu istiyordu, ama hiç böyle istememişti.

"Canımı acıtıyorsun. Lucien!" Elleri arkasına uzanarak onun belini tutmaya çalıştı, ama o onun dokunuşuyla irkildi. Neredeyse geri çekildi.

Eli göğsünden ayrıldı ve iki elini yakaladı, sırtının alt kısmında bir arada tutarken onu masaya vurmaya devam etti.

Her itişte pelvisi masaya çarparak ona büyük acı veriyordu. Arkasında tekrar tekrar inlemeleri duyuluyordu. Onu acımasızca becerirken göğsünden titreşimler yayılıyordu. Sarsarak içinden çıktı. Serbest eliyle parmaklarıyla kalçalarını ayırdı ve hazırlamadan kışına girdi.

Vetta başını masaya eğdi ve çığlık attı; vücudu bu vahşetin altında titriyordu.

Birkaç dakika sonra, yerde kıvrılmış yatıyordu, gözleri onun hareketlerini takip ediyordu, o kendini içeri çekip kapıya doğru dönüyordu. O arkasına bakmadan ayrılırken onu izledi, vücudu büyük bir yara gibi hissediyordu. Karnındaki ağrı daha da kötüleşti.

Bu, halkını kölelikten kurtaran adam değildi. Bu, onu metresi yapan adam değildi; hayır, o adam kendi tarzında ona değer vermişti.

Bu, onun Kral Lucien'i değildi. Daha da kötüsü vardı.

Bu soru zihninin derinliklerinde bir iğne gibi batıyordu. Viski kokan ve bedenini bu kadar acımasızca kullanan bu adam kimdi?

Bu adam kim?

.

BÖLÜM 4. İÇSEL ACI.

Sally, saraydaki zorlu süreçleri ve Danika'nın yaklaşan idamını, ertesi sabah ona haber vermek için evine koşan Uyah'tan duydu. Bunu duyunca yıkılmıştı; saraya kadar yol boyunca ağlamıştı, ama kralı görmek mümkün değildi çünkü kral, Chad dahil hiçbir ziyaretçiyi kabul etmiyordu.

Bunun üzerine Sally prensesinin zindanına gitti. Onu gören Danika anında gözyaşlarına boğuldu, Sally'nin durumu ise söylemeye gerek yok. Birlikte ağladılar, hücreyi dışarıdan ayıran parmaklıklar aracılığıyla birbirlerine sarıldılar. Danika olan biten her şeyi anlattı ve Sally durumun ne kadar karmaşık olduğunu görünce ağlamayı kesemedi. Prenselerini bu durumdan nasıl kurtarabilirdi?

Sally bütün gün Danika'nın yanında kalmış, ona kitap okumuş ve zihnini durumundan uzaklaştırmak için evlilik hayatıyla ilgili hikayeler anlatmıştı. Akşam eve gidip kocasına, kral ile konuşmanın bir yolunu bulması için yalvarmıştı.

Chad birkaç gün boyunca denedi ama kral ziyaretçi kabul etmedi. Sadece metresi zaman zaman odasına girip çıkıyordu. Her zaman bir savaşta yenilmiş gibi görünüyordu. Topallayarak çıkıyordu. Bir zamanlar değer verdiği insanları, Vetta gibi, incitmesi ve değer verdiği herkesle, Baski dahil, ilişkisini kesmesi, acısının ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

Baski'yi bir kez bile çağırmadı, baş ağrısı veya uyku için ona şifalı otlar hazırlaması için bile. Ve o ziyarete geldiğinde, kral onu içeri almayı reddetti. Bu yüzden, Danika'yı aklamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı, krala sunacağı güçlü bir dava hazırladı.

Kralın korkunç huysuzluğu ve tuhaf davranışları hakkındaki söylentiler krallıkta dolaşıyordu.

Yemeğinde içme suyu getirmeyi unutan bir hizmetçiyi kovmuş, kız ona yalvarmaya çalıştığında onu dışarı atmıştı.

Bir kadın zina yaptığı için yakalanmış ve kırbaçlanmıştı.

Mahkemede, pazarda hırsızlık yapan bir adamla ilgili bir dava vardı. Kral, daha önce yaptığı gibi, adama kendini savunma veya yaptığını neden yaptığını açıklama fırsatı vermemişti. Bunun yerine, diğerlerine bir daha hırsızlık yapmamaları için ibret olsun diye, muhafızlara adamın elini kesmelerini emretti.

Baskı, bu anıları düşünerek başını salladı ve iç geçirdi. Kralın durumunun gidişatı onu korkutuyordu. Kral Cone'un asla başaramadığı şeyi, bu olay başarmış olabilirdi. Kölelik cezaları ve işkenceler onu asla kırmayı başaramamıştı.

Danika mucizevi bir şekilde idamdan kurtulsa bile, kral ona bir daha güvenecek miydi?

Son birkaç gün çok yoğun geçti. Üçüncü gün saçlarını tararken Vetta öfkelenildi. Saraydan çıkıp şifacı Monah'ın yanına gitme fırsatı bulamamıştı ve kanaması durmamıştı. Karnındaki ağrılar da geçmemişti.

Danika zindanda olduğu için, Vetta, kralın bunu öğrenip onu daha sert bir şekilde cezalandırmasından korktuğu için, refakatçisiz olarak dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Daha önce de bu yüzden onu ev hapsinde tutmuştu, ama bu seferki ruh haliyle, ona daha sert davranabilirdi.

Son iki gün boyunca kral onu defalarca çağırmış ve bedeninden cinsel zevk almıştı. Aslında, son birkaç gündür odasına gelen tek ziyaretçi oydu. Bu onu mutlu etmeliydi, çünkü her zaman istediği şey buydu, ama etmedi. Kralın çağrısı kalbini korkuyla doldurdu.

Saçlarını iyice tarayan Vetta sandalyeden kalktı. Neredeyse topallıyordu; kasları çok ağrıyor ve acıyordu. Kölelik döneminden beri cinsel aktivitelerden bu kadar yaralanmamıştı.

Kral ona çok sert, çok kaba davranıyordu. Ayrıca, Kral Cone'un on yıldan fazla bir süre boyunca ona uyguladığı sapkın, alaycı cinsel oyunları da geri getirmişti. Kölelik döneminden sonra hiçbiri kullanmamıştı. Hayvani bir şeydi. Zevkten çok acı veriyordu. Kral Cone'un karanlık sapkınlıkları.

Kral Lucien, özgür iradesine, özgürlüğüne kavuştuğunda bunları hemen bırakmıştı. Ama son iki gündür, kralın yerine geçen yeni adam bu sapkınlıklara girişmişti.

"Dilediğine dikkat et." Onu yatağına çektiği ilk gece ona söylediği sözler kulaklarında çınlayarak omurgasında titremeye neden oldu.

Anılar birdenbire aklına geldi. Onu bağlayıp kıcını kırbaça dövmüştü. Sonra ön sevişme olmadan onu acımasızca becermiş, çığlık atmasına neden olmuştu. Kadınlığını becermekten çok kıcını becerirdi ve iri bir adamdı. Ne kadar hazırlıklı olursa olsun, sonuçta dayanılmaz bir acı deneyimi olurdu.

Dilediğine dikkat et.

Dün gece, onu bağladı, ağzını tıkadı ve saatlerce vücudunu aldı. İşini bitirdiğinde, ağzına tıkalı bezden çığlık atmaktan sesi kısılmış, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Ondan uzaklaşıp giyinmeye başladığında, son birkaç gündür ilk kez ona gerçekten baktı. Sempati ve suçluluk duygusu görüşünü bulanıklaştırdı ve bir an için, onda tanıdığı Kral Lucien'i tekrar gördü.

Ona doğru yürüdü ve ıslak yanağına uzun uzun öptü. "Tüm bunlar için özür dilerim, Vetta. Sen bunu hiç hak etmedin." Özür, onu daha da ağlattı çünkü bunun onun için kolay olmadığını biliyordu. Elini başına koydu. "İkinci bir metres edinmenin zamanı geldi diye düşünüyordum."

"Ne?" Bu, Vetta'yı o kadar şok etti ki, bunun bir yanılsama olmadığından emin olmak için gözlerini sildi.

Adam kalktı ve giyinmeye devam etti. "Bu, düşündüğüm bir şey. Sen sadece bir kadınsın ve benim... ihtiyaçlarım var."

Onun cesedini çiğnemedi başka bir kadının ona sahip olmasına izin vermezdi! Danika'dan kurtulmak için dişini tırnağına takarak savaşmamıştı, yeni bir cariyeye savaşmak için değil. Danika ile olan olaydan dolayı hâlâ acı çekiyordu. Zamanla değişecekti.

"İhtiyaçlarını ben karşılayabilirim; zaten karşılıyorum. Başka bir metresiye ihtiyacın yok," diye kekeledi, bu fikir onu hazırlıksız yakalamıştı. Hiç beklemiyordu.

"Sanırım sana zarar veriyorum, Vetta. Yapılacak en mantıklı şey bu."

"Hayır! Ben iyiyim. Seninle birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımı biliyorsun,"

acısını çok iyi gizleyerek onu teselli etti.

"Vetta..."

"İhtiyaçlarını dizginleyemez misin? Canavar olmakla ilgili zihninin çarpık taleplerine boyun eğiyorsun. Danika'nın babası o adamı yarattı. Sen o adam değilsin," diye üzülerek söyledi.

Onun adının anılmasıyla hafifçe irkildi, sonra yatak odasından çıktı.

Vetta, yatakta oturup hizmetçilerin banyoyu hazırlamasını beklerken bu anıyı düşünerek iç geçirdi. Son iki gündür, kral ile her yatak seansından sonra şifalı otlar almak ve tedavi olmak için Baski'ye gidiyordu. Baski, vücudunu her gördüğünde ona acıyordu. Şifalı otları vücudundaki ağrıları azaltmaya ve rektumunu iyileştirmeye yardımcı oluyordu.

Baski, durmayan kanamalarını fark etmişti, ama Vetta, bunların kralla geçirdiği anlardan kaynaklandığını ona ikna etmişti.

Sonuç olarak, geçen birkaç gün hiç de iyi geçmedi. Zaferinden sonraki günlerin böyle geçeceğini hiç beklemiyordu. Sevgilisini geri kazandığı için yüzünde sonsuz bir gülümseme olacağını düşünmüştü, ama bunun yerine ağlıyordu. Kralı geri kazanmamıştı, başka bir adamı kazanmıştı.

"Plan aklına geldiğinde, onu görmezden gel. Yapma. Kraliçeyi inciteceksin. Prensi inciteceksin. Onun babasını inciteceksin. Ve sen de incineceksin. Bu sefer kurtulursun, ama bir dahaki sefere incinirsin."

Vetta'nın omurgasında tüyler diken diken oldu, çünkü son birkaç gündür kafasında çınlamayı bırakmayan o ürpertici sözler canlanmıştı.

Bu sözler çok doğru çıkmıştı.

Onun tek mutluluğu, Danika'nın yarın meydanda idam edilecek olmasıydı. Bu, onun tek tesellisiydi.

Danika hastaydı ve gün geçtikçe daha da hastalandı.

Baski otlarını karıştırdı ve Danika'nın zindanına götürdü. Dargak'ın yardımıyla, Danika'nın iki gece soğuk ve sert zeminde geçirdikten sonra zindanın içine küçük bir uyku matı yerleştirebilmişti.

Danika ikinci gün vücudunu hareket ettiremeyecek kadar ağrılar içinde uyandı. Bir prenses olarak her zaman en yumuşak yataklarda yatmıştı ve köle yapıldığında, kral onun için bir yatak odası hazırlatmadan önce bir hafta boyunca sert zeminde yatmıştı. Bu yüzden soğuk ve sert zeminde yatmak Danika'nın alışık olduğu bir şey değildi. Karandy ile olanlardan sonra durumuna ve kırılğan sağlığına da eklenince, bununla başa çıkması zordu.

Sally ve Dargak'ın yardımıyla Baski, Danika için bir hasır aldı ve ara sıra ona yemek için gizlice yiyecek getirdi. Diğer muhafızlar gördüklerinde

görmezden gelip krala bildirmediler.

Danika'ya zindanda geçirdiği ilk gün verdiği otlar kanamaları hafifletmişti, ama tamamen durdurmamıştı ve Danika ara sıra hala kanamalar yaşıyordu.

Bu, Karandy'nin Danika'yı istismar etmeyi başaramadığını anlamalarına da yardımcı oldu. Danika rahatlamış bir şekilde ağladı ve Baski de en az onun kadar mutluydu. Sayısız sorunlarından en az biri çözülmüştü.

Baski, önümüzdeki birkaç gün boyunca, Danika'nın vücuduna daha fazla kan sağlayacak şifalı otlar hazırlamak için elinden geleni yaptı — Danika zaten çok kan kaybetmişti — ve aynı zamanda kralın gözünde Danika'yı aklamak için bir yol bulmaya çalıştı. Ancak, Karandy'nin ölümü nedeniyle, aklına gelen her yol çıkmaza giriyordu. Zamanının da azalması onu endişelendiriyordu.

Sonra, üçüncü gün, Baski hizmetçilerle görevlerini paylaşırken aklına bir fikir geldi. Karandy'nin Danika'yı uyuşturmak için kullandığı hap. Eğer vücudunda kalan hap kalıntılarını temizleyecek güçlü bitkiler hazırlayabilirse, Danika'nın idrarını alıp bu kalıntıları ondan çıkarabilirdi. Baski bunu başarabilirse, kalıntıları şişeleyip krala götürebilir ve Danika'nın uyuşturulduğunu açıklayabilirdi. O, onu asla aldatmamıştı.

Ama Danika'nın vücudundaki çocuğun ona ait olduğunu nasıl kanıtlayabilirdi? Baski çaresizce iç geçirdi. Kanıtlayamazdı.

Ama bu onu caydırmayacaktı. Bir yerden başlamalıydı.

Tanrım, kızı Remeta neredeydi? Bu onu geceleri uykusuz bırakıyor, endişeleniyordu.

Remeta... lütfen, bana geri dön.

"Remeta eve gidiyor." Remeta, Corna'nın yanına arka bahçeye geldi. "Burada kalıp bütün gün ağlayamam. Saraya gitmeliyim."

Küçük çocuk ona döndü. "Yapamayız. Tehlikeli olabilir."

Remeta acıyarak başını salladı. "Yapamam. Hiçbir şey yapmadan duramam. Sen her gece benim gibi onların çılgınlıklarını duymuyorsun. Duymuyorsun!"

Corna hafifçe kaşlarını çattı. "Onların çılgınlıklarını duyuyor musun?"

Kız başını salladı. "Her gece. Kraliçem o soğuk hücrede ağlayarak uykuya dalıyor. Her gece kralın onu ziyaret etmesini bekliyor, sonra

umudunu yitirip sabaha kadar ağlıyor. Sağlığı hızla bozuluyor. Ve kral..." Bu düşünceyle zaten şişmiş gözleri yaşlarla doldu. "Onun yaşadıklarını asla anlayamazsın; hiçbirimiz anlayamayız. Kafasındaki anıların sesi arttı. İçindeki şeytanlar tüm gücüyle geri döndü. Hiç uyumuyor. Düşünmemek, delirmemek için kötü alışkanlıklar edindi. O... onu çok özliyor, ama çok incinmiş. Düşünceleri... Remeta'nın sözleriyle... *O, kendi çocuğunu asla taşıyamayacakken başka bir adamın çocuğunu taşıyor. Onun verecek tohumları yok. O yeterince erkek değil. Belki de bu yüzden Danika başka bir adam aradı. Ve şimdi o adamın tohumu, onun asla büyüyemeyeceği yerde büyüyor. Ona çok güvendi ve kendini ona karşı savunmasız hale getirdi. O, onun pahasına çok gülmüş olmalı.*"

Corna, henüz küçük bir çocuk olduğu için bu sözlerin çoğunun anlamını anlamıyordu, ama her kelimenin yansıttığı acıyı anlıyordu.

"Bunlar onun kafasındaki düşünceler," diye bitirdi, gözlerinden yaşları silip başını salladı. "Hiçbir şey yapmamak *mümkün değil!* Ruhlar Remeta'nın hiçbir şey yapmamasını isteselerdi, Remeta'nın kafasını sevdiği insanların acısıyla doldurmamalıydılar!"

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Corna, Remeta'nın kraliçesinin o gün su kaynağında onu taşımasını hatırlayarak.

Remeta çenesini kaldırdı. "Saraya geri döneceğim. Oraya vardığımda ne yapacağım bilmiyorum, ama gökler Remeta'ya yol gösterecektir."

BÖLÜM 5. GÖRÜCÜLER.

Remeta saray kapılarına ulaştı ve tereddüt etti, kalbi güm güm atıyordu. Kalbinde çok fazla suçluluk duygusu vardı.

Üç W'ye dikkat et.

Kraliçesi, bunun eski köle Eğitimci ile uygunsuz pozisyonunu gören Üç Tanık'a dikkat etmesini ifade ettiğini bilseydi, bir şey değişir miydi?

Remeta'nın annesi, kral ve onun metresi o gün depoda olanlara tanık olmuşlardı. Her şeyi değiştiren o gün. Bir şeyleri değiştirir miydi? Corna, o minik sesiyle ona bunun onun suçu olmadığını ve hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemişti.

Yeterince güç topladı, sarayın kapısından içeri girdi ve doğruca annesinin yatak odasına gitti.

Baski ve Sally ormandan yeni dönmüştü. Saatlerce farklı türde yaprak ve tohum toplamışlardı. Sally tohumları öğütmesine yardım ediyordu, Baski ise karışık yaprakları karıştırıyordu ki kapı açıldı. Remeta kapının arkasında durmuş, çok kaybolmuş görünüyordu.

"Remeta!" Baski nefesini tuttu, sanki onu yakıyormuş gibi karıştırdığı tahtayı bıraktı ve sandalyeden aceleyle kalktı. Ona koştu ve sıkıca sarıldı. "Oh, Remeta, bunu nasıl yapabildin? Nasıl üç gün boyunca kaçabildin? Beni endişeli ve hasta bıraktın!"

"Çok üzgünüm anne. Remeta çok, çok üzgün!" diye ağlayarak annesinin sırtına sarıldı ve ona sıkıca sarıldı.

Sally yaklaşıp onu da arkadan kucakladı. "Geri döndüğüne sevindik, Remeta. Prensesim seni çok özledi."

Gözlerinde suçluluk belirdi. "Ben de onu çok özledim."

Baski geri çekildi, üzgün görünüyordu. "Sen yokken çok şey oldu, çocuğum. Danika yarın sabah idam edilecek."

"Biliyorum. Remeta da çok üzülüyor," diye fısıldayarak itiraf etti.

Sally ellerini tuttu. "Oh, Remeta, bu konuda bir şey yapabilir misin? Lütfen bize yardım et. Lütfen prensesime yardım et, o çok acı çekti!" Danika'nın yaşadıklarını düşünmek Sally'nin gözlerini yaşlarla doldurdu. "Kral bizi dinlemedi. Onu görmemize ve onun adına yalvarmamıza bile izin vermedi."

"Remeta da ne yapacağını bilmiyor." Rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdadı. "Remeta müdahale etmemeli, ama etmek istiyor. Remeta krala karşı çıkamıyor; çok korkuyor, konuşamayacak!"

Baski, Sally'nin elini bırakıp diğer elini tuttu. Kızının önüne diz çökerek Remeta'nın tüm dikkatini üzerine çekti. "Kızımı tanıyorum. Doğurduğum çocuğu tanıyorum; o çok cesur. Yıllar önce Kral Cone seni daha çok küçük yaşta kralın kölesi yaptığında, bunun beni ne kadar üzdüğünü bilemezsin. Senin yaşında bir çocuğun yapmaması gereken tüm o işleri yapmanı izlemek. O geceler boyunca çığlıklarını duymak."

"Remeta'yı yatağa yatırdı ve ona çok kötü şekilde zarar verdi." Remeta'nın gözleri yaşlar ve korkuyla doldu. "Kraliçem bana Remeta için artık yatak olmayacağına söz verdi ve bu sözünü çok uzun süre tuttu. Kraliçesi ölürse Remeta'yı kim koruyacak?"

"Kimse. Ben bu işi asla iyi yapamayacağım, Remeta. Ben senin annemim, ama sen delilikten dolayı benden uzaklaştığında seni kurtaramadım."

"Çok uğraştın. Bu kadar üzülmeyi bırak. Remeta'ya ulaşmak için elinden geleni yaptın ama başaramadın. Remeta kendini çok kaybolmuş hissediyordu, tıpkı kralın şu anda hissettiği gibi. Kral beni canavar kralın elinden defalarca kurtardı ve kraliçem de bana yardım etti. Onlara kim yardım edecek? Krala kim yardım edecek?"

Baski gözlerindeki yaşları sildi. "Kimse. O tamamen yalnız. Öyleyse neden içeri girip onunla oturuyorsun?"

"Eğer kraliçemden bahsedersen, Remeta'ya kızacaktır."

Sally ve Baski birbirlerine baktılar ve sonra ona döndüler. "O zaman ondan bahsetme. Sadece onun yanında ol. Kim bilir, belki de ben bu otları hazırlayana kadar onu sakinleştirmeme yardım edersin."

"Hangi otlar?"

"Güçlü bir bitki. Danika'yı uyuşturmak için kullanılan hapların kalıntılarını çıkarıp krala göstermek istiyorum. Bu, güçlü bir delil olacak."

Remeta tereddüt etti, sonra başını salladı. "Tamam, anne."

Baski de başını salladı ve ayağa kalktı. "Tilkini nerede?" diye merakla sordu.

"Daain mi?" Etrafına baktı, ama gerçekten de arkadaşı ortalıkta yoktu. "Ama saray kapısında benimle birlikteydi."

Kapı açıldı ve tilki orada çömelmiş, boncuk gibi gözleriyle etrafına bakınıyordu. Tilkinin yanında Baski'nin daha önce hiç görmediği küçük bir çocuk duruyordu.

"Corna!" Remeta çocuğa koştu. "Burada ne yapıyorsun? Buraya nasıl geldin?"

"Daain getirdi beni buraya," diye cevapladı çocuk, yatak odasındaki iki kadına belirsiz bir şekilde bakarak.

Remeta tilkisini kaldırdı ve yanaklarını birbirine sürttü. "Oh, Daain, Corna'yı almak için ne zaman kaçtın? Aferin sana!" Sonra utangaç çocuğun elini tuttu ve onu annesi Baski'ye, ardından Sally'ye tanıttı. Onlara Corna'nın yeni arkadaşı olduğunu ve son üç gündür onunla birlikte kaldığını söyledi.

Baski, küçük Corna'ya kızına baktığı için teşekkür etti ve ailesine selamlarını iletmesini söyledi.

Remeta, Corna'ya kralın odasına gideceğini ve ne kadar korktuğunu anlattı. Corna da korkuyordu, ama onu takip etmeyi kabul etti.

"Remeta'ya yardım ettiğin için çok teşekkür ederim, Corna." Remeta minnettarlıkla çocuğun elini sıktı.

Corna gülümsedi, küçük yanaklarında gamzeler belirdi. "Gökler ve ruhlar bize yol gösterebilir."

Kral Lucien iç odada oturmuş, Melia'nın en sevdiği kitabı okuyordu. Yıllar boyunca o kitabı kaç kez okuduğunu saymayı bırakmıştı. Neredeyse tüm kelimeleri ezberlemişti.

Kapı çalındı. Yumuşak. Tereddütlü.

"Git buradan." Sayfayı çevirdi, konsantre olmak için kaşlarını çatı.

Uzun dakikalar geçti ve o, hikaye kitabının sayfalarını okumaya devam ederek kapıdaki sesi unuttu.

Kapı yine çalındı, ilk seferki gibi.

"Git buradan. Bir daha söylemeyeceğim," diye homurdandı ve yeni bir sayfaya geçti.

Kapının açılma sesi kralın başını kaldırmasına neden oldu. Kitabı kapattı ve sandalyesinden kalktı. Kararlı adımlarla yatak odasından çıktı

yatak odasından çıktı ve tam o sırada Remeta'nın kızıl saçları yatak odasına girerken gördü. Geniş gözleri onunla buluştu ve bakışları birbirine kilitlendi.

Kimin olduğunu görünce, yine tek kelime etmedi. Ona gitmesini emretmekten başka bir şey istemiyordu; yanında kimseyi istemiyordu, ama Remeta her zaman ondan birkaç adım uzakta durmuştu. Kız, Cone'un ona yaptıkları yüzünden erkeklerden çok korkuyordu ve erkeklerden uzak duruyordu.

"Burada olmamalısın, Remeta." Dönüp kütüphaneye geri yürüdü.

Kız onu takip etti ve o zaman onunla birlikte gelen çok daha küçük bir çocuk gördü. Çocuk altı yaşından büyük olamazdı ve kıyafetleri onun düşük sınıftan olduğunu gösteriyordu. Remeta'nın yanına yapışmıştı.

"İkiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye tekrar sordu.

Birbirlerine baktılar, sonra ona baktılar ve Remeta öne çıktı. "Remeta kralı görmek istedi," diye mırıldandı. Kral cevap vermediğinde, Remeta bunu bir ilerleme olarak kabul etti. En azından onları tekrar kovmuyordu. Corna'yı bıraktı ve ona yaklaştı, sonra yanındaki sandalyeye oturdu.

Kral gerginleşti, ama gözleri elindeki kitaptan ayrılmadı. Corna iç yatak odasından çıktı ve odasındaki sandalyeye oturdu, Remeta'yı kral ile yalnız bıraktı.

"Remeta kralın yanında oturmak istiyor. Umarım kral onu azarlamaz," diye mırıldandı.

Kral Lucien yanındaki kıza baktı. "Azarlamayacağım. Ama burada olmamalısın Remeta," diye tekrarladı.

"Ama ben burada olmak istiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Sessizlik. Sonra okunamaz gözlerle ona baktı. "Danika hakkında konuşacak mısın?"

Remeta başını salladı. "Kral istemiyorsa konuşmayacağım."

Gergin omuzları gevşedi ve gözleri tekrar kitabına döndü. "Konuşmanı istemiyorum."

"Tamam, kralım."

Yine sessizlik çöktü, bu sefer daha uzun süreli. Kral kitabını okurken Remeta raftan başka bir kitap aldı ve onun yanında okumaya başladı. Yanında durmak bile acı veriyordu. Ondaki yayılan acı, küçük bedeni için çok fazlaydı; onu ezip geçecek gibiydi. Ama o hareketsiz kaldı. Zaman geçti.

Bir saat sonra, Remeta artık dayanamadı. Krala doğru eğildi ve onun büyük elini tuttu. Kral, onun dokunuşunun kendisini tiksindirmedigine şaşırılmamıştı. Bebekliğinden beri onu hep kollarında tutmuştu. O kız her zaman kalbine yakın olmuştu. Kölelik döneminde bile, zor zamanlarda onu ve Declan'ı kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek teselli etmişti.

"Acı çekiyorsun ve Remeta sana nasıl yardım edeceğini bilmiyor," diye fısıldadı sonunda, gözleri yaşlarla doldu.

"Ben iyiyim," dedi, serbest eliyle kitabı rafa geri koyarak.

"Acın Remeta'yı çok etkiliyor. Sana bu kadar yakın otururken, acını neredeyse hissedebiliyor. Lütfen kraliçeme bir şans ver. Sana her şeyi açıklayacak."

Gözleri aniden buz gibi oldu. "Başka bir adamla yattığını açıklayacak, demek istiyorsun. Açıklanacak bir şey yok, Remeta."

"Her şey görüldüğü gibi değil, kralım."

"O hamile." Bu üç kelime büyük bir acıyı barındırıyordu.

"Çocuk senin. Prens senin," diye fısıldadı Remeta nazikçe.

Kral başını eğdi ve gözlerini kapattı. Uzun bir sessizlik çöktü. Sonra, "Baski'nin seni bu duruma sokması çok acımasızca."

"Annem yapmadı "

"Git, Remeta. Yalnız kalmak istiyorum."

Tam o sırada, bir kapının açılma sesi Remeta'yı kesintiye uğrattı. Kral ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü. Remeta onu gizlice takip etti.

Baski kapıda belirsiz bir şekilde duruyordu ve bir elinde küçük bir şişe tutuyordu. Küçük çocuğun hala yatak odasının bir köşesinde oturduğu kralın dikkatinden kaçmamıştı.

"Git buradan, Baski. Seni burada istemiyorum," dedi kollarını kavuşturarak. "Remeta için geldim," diye aceleyle söyledi.

Kral kütüphanesine geri döndü. "O zaman onu al ve git. Onu da al. Yalnız kalmak istiyorum."

"Ona bir şans vermelisiniz, kralım. Kraliçeme bir şans verin, böylece acı çekmeyi bırakırsınız! Yarın onun idam edilmesine izin veremezsiniz!" diye ağlayarak haykırdı Remeta.

Baski öne çıktı. "Ben de size bu şişeyi göstermek istemiştım. İçinde haplar var "

"Beni rahat bırakın! Hepiniz, DIŞARI ÇIKIN!" diye bağırdı.

Üçü de yüksek sesli bağırışa ırkıldı. Baski'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Kral ilk kez sesini yükseltmişti. Hiç böyle yapmazdı. Ve öfkeli görünüyordu.

Baski yenilgiyi kabul ederek başını salladı ve Remeta'yı tuttu. Remeta hemen uzanarak korkmuş Corna'nın elini tuttu. Altı geniş göz, üzgün ve korkmuş bir şekilde ona bakıyordu.

Sonra kralın gözleri yaşardı. Baski şok içinde donakaldı ve onu izledi. Gözlerini kuvvetlice kırpı ve yaşlar kayboldu. Baski bakmasaydı bunu fark edemezdi. Kalbi onun için yeniden parçalandı.

"Çıkın," diye tekrarladı bu sefer boğuk bir sesle, sonra tekrar kütüphaneye döndü.

Yenilgiye uğrayan Baski, iki çocuğu alıp kapıya doğru yöneldi. Kapıya vardıklarında Remeta ve Corna aynı anda durdular.

Neden durmuşlardı?

"Gidelim," diye onları acele ettirdi. Geri dönmenin bir yolunu bulacaktı. Vazgeçmeyecekti!

Onlar hareket etmediler.

Sonra, geri dönüp krala tekrar baktılar. Gözleri donuklaşmış, boşluğa bakıyorlardı. Bu bakış çok tanıdıktı. Remeta, geleceğe dair öngörülerinden bahsetmek istediğinde her zaman aynı bakışı takınırdı. O anda Baski, küçük çocuğun da bir kahin olduğunu anladı.

Ve ikisi de şu anda vizyonlar görüyorlardı. Aman Tanrım! Aman Tanrım!

Konuştuklarında, geleceğin vizyonlarını görmüyorlardı. Geçmişin vizyonlarını görüyorlardı.

Corna ilk konuştu. "O beni reddetti, ama ben onu alacağım. Onu tekrar tekrar alacağım. Beni madenlerden kovdu, ama onu alacağım. Eski prenses, kendini yüksek ve güçlü, kral için yaratılmış sanarak dokunuşumdan kaçıyor, ama bir gün, onun içine gireceğim. Ve kralın yaptığı gibi o bereketli vücudun tadını çıkaracağım. Kimsenin daha önce yapmadığı gibi. Bir plan yaptılar." Durdu, sesi monotondur.

Kral kütüphanenin kapısında donakaldı.

Sonra Remeta'nın monoton sesi başladı. "Onu arka bahçeden tutup depoya götürdü."

BÖLÜM 6. ÇÜNKÜ BİZ KONUŞUYORUZ. BİZ İKNA ETMİYORUZ.

Danika, zeminin soğukluğunu örtmek için serilmiş matın üzerine uzandı, ama mat zeminin sertliğini örtemedi — ya da kalbindeki soğukluğu.

Üç gün geçmişti ve yarın sabah idam edilecekti.

Vazgeçmek istemiyordu. Baski, çocuğunun da onlar için savaştığını, asla vazgeçmemesini söylemişti. Ama kalbi artık tüm bunları kaldırarak kadar güçlü değildi.

Gözlerinden akan yaşlar yanındaki beyaz beze damladı. Uyluklarının arasında, vücudundan yeni bir ıslaklık süzüldüğünü hissedebiliyordu. Son birkaç gündür böyleydi. Yere yatmaktan her yeri ağrıyordu. Karnı ağrıyordu, ya açlıktan ya da bebeğinden. Peki ya kalbi?

Acı dayanılmazdı.

Son üç gündür, kendine böyle bir şeyin nasıl başına gelebileceğini soruyordu. Nasıl? Böyle bir tuzağa düşürülmek. Kralın onun idamını emretmesi. Ve uzak durması. Onu hiç düşündü mü? Metresiyle yatarken, hiç onu düşündü mü?

Danika burnunu çekerek gözlerini kapattı. O gün, olağanüstü yorgun hissediyordu. Belki de orada ölebilirdi. Bu, yarın herkesin önünde başka bir adamın çocuğunu taşıyan bir fahişe olarak ölmenin utancından onu kurtarırdı.

Ayak sesleri duydu ve Sally olduğunu anladı. Sally'si son üç gündür hücresinin hemen dışında bekliyordu. Sally ve Baski, onun masumiyetine inanan tek kişilerdi.

"Yulaf lapasını dokunmamışsın. Yemelisin prensesim, lütfen. Sabahtan beri hiçbir şey yemedin," diye Sally üzülmeye başladı.

Danika tek kelime bile edemedi. Yarın ölecekse yemek yemenin ne anlamı vardı ki?

Tabii... şu anda ölmüyor olsaydı.

Çünkü vücudu artık kendisine aitmiş gibi gelmiyordu. Çok uykulu hissediyordu. Oh, çok uykulu.

Gözlerini kapattı.

Kral, kütüphanenin kapısında donakalmıştı.

Sonra Remeta'nın monoton sesi duyulmaya başladı. "Elindeki bıçakla tehdit ederek onu arka bahçeden depoya sürükledi. O direndi. O da ona zarar verdi. Onu boğdu ve uyuşturdu. O uykuya daldı ve kral onun kıyafetlerini çıkardı."

Kral döndü ve kaşlarını çatarak onlara baktı.

Corna devam etti. "Sonunda onu tamamen kendime ait yaptım," diye tekrarlıyordu. Onu sahip olmak için vücudunu konumlandırdı, ancak üç tanık araya girdi. Yaptıkları planlar değişti. Plan bu değildi, çünkü bir hizmetçinin kollarındaki köleyi bulmasını bekliyordu.

"Kralın kendisinin geleceğini hiç beklemiyordu," diye bitirdi Remeta, şaşkın gözleriyle kralın bulunduğu yöne bakarak onu görmeden.

"Yani kölemler eski köle eğitmeni arasında olanların bu olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu kral, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Onlar kahinler, kralım! Yalan söylemezler! Oh, gökler onun için müdahale etti!" Baski çoktan ağlamaya başlamıştı. "Danika bana tam olarak bunu söylemişti!"

"Evet, Kralım. Köleniz başka bir erkekle yatmadı. Aklından bile geçmedi. Biz gördük, çünkü onun zihnindeydik," dedi Remeta.

"O zaman sizler sahte peygamberler olmalısınız. Ve bunlar uydurma olmalı," dedi Kral Lucien sert bir şekilde.

"Kralım!" Baski dehşet içinde nefesini tuttu.

Remeta öne çıktı; gözleri hiç kırpmadı, hiç titremezdi. "Öteki Dünya konuştuğunda, tüm dünya dinler. Çünkü sözler tekrarlanamaz. Ve dikkate alınmadıklarında hatalar yapılır."

"Hayatımın en büyük hatasını yaptım ve inanın bana, bu sizin sözlerinizi görmezden gelmek değil," dedi kral, olgusal bir şekilde.

"Hayır. En büyük hatan, masum bir kadını ve doğmamış çocuğunu öldürmek olacak. Kendi çocuğunu." Bu sözler üzerine, kralın gözlerinde acı parladı ve bakışlarını kaçırdı.

Remeta, "Sen, Kral Lucien, güvenmeyi zor buluyorsun. Olanlar yüzünden insanları hayatına sokmayı zor buluyorsun. Eğer inanmıyorsan, o zaman bu

talihsiz bir durum. Ruhlar konuşur. İkna etmezler."

"Peki, sen konuştun, ama ben ikna olmadım. O yüzden hepiniz gidin ve beni acıma bırakın." Kral Lucien kütüphanesine geri döndü. "Onları dışarı çıkar, Baski."

"Ama kralım..." Baski başladı.

Corna öne çıktı. "Buna inanmak istemiyorsun çünkü bu çok ağır gelecek. Çünkü bu, senin yanlış bir karar verdiğin anlamına gelecek. Hamile karına, onun suçu olmayan bir şey için elektrikli tasma ile şok verdiğin anlamına gelecek. Seni çok seven masum bir kadını neredeyse idam ettireceğin anlamına gelecek."

"Hemen konuşmayı keseceksin." Derin homurtusu sakın ve ölümcül bir tondaydı. "En önemlisi, içinde bir tohum yoksa inanması daha kolay olur."

Küçük Corna, o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Onun içindeki tohum yüzünden seni asla aldatmadığını inanmak çok zor. Kendini bir hayat yaratamayacak durumda olduğunu düşünüyorsun."

"Düşünmüyorum. *Biliyorum*," dişlerini sıkarak, elleri yumruk haline gelmiş bir şekilde söyledi.

"Ve haklısın," dedi küçük çocuk.

Kral Lucien orada durdu, eski acısı içinde yankılanıyordu. Sanki eski bir yarayı sıcak demirle yeniden açmak gibiydi.

Corna, kralın arkasına gelene kadar yaklaşmaya devam etti. Çocuk çok küçüktü, ama sözleri öyle değildi. "Sen ve kölenizin ilk kez yürüyüşe çıktığınız günü hatırlıyor musun? O gün, soğuk ve parçalanmış kalbine ilk kez başka birini kabul ettin. O gün onu ilk kez öptün. O gün, kalbinde yeni bir mutluluk buldun."

Kral Lucien tekrar onlara dönmek için hızla döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çocuk onun gözlerine baktı. "Aynı gün, mutluluk ve görev arasında seçim yapmak zorunda kaldınız, çünkü aynı gün Navia kralı kızının elini istemek için mesaj gönderdi. Gökler sizi sınavı ve siz kendi mutluluğunuzu değil, halkınızın mutluluğunu seçerek bu sınavı geçtiniz."

Kral Lucien her şeyi çok net hatırlıyordu ve bu onu çok şaşırtmıştı. İlk kez gördüğü bu küçük çocuk tüm bunları nasıl bilebilirdi? Bunları bilmek için çok küçük olan bu çocuk nasıl bilebilirdi? Yanakları kızarmış ve gözleri ağlamaktan ıslanmış olan Baski'ye şaşkın bir bakış attı. Gözleri tekrar çocuğa döndü.

Ama konuşmaya devam eden Remeta'ydı. "O gece, köleni kucakladın ve ona kendini ona kaptırmak istediğini söyledin, o da sana izin verdi. O gece ne olduğunu hatırlıyor musun? Sonunda ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Kral şaşkına dönmüştü. O geceyi çok net hatırlıyordu. Danika'nın kollarında geçirdiği her gece unutulmazdı, ama o gece onunla geçirdiği en güzel gecelerden biriydi. O, onun üzerinde tüm kontrolünü kaybetmesine izin vermişti. Onun sıcaklığında kendini kaybetmesine izin vermişti. Aklında o gece olanların görüntüleri doluydu — onunla birleşmesinin en sonunda olanların.

Birlikte doruğa ulaşmışlardı. Danika sarsılmayı ve ağlamayı kesmiyordu. Vücudu içten sıkıca sarılmıştı ve spazmlar tüm vücudunu sarsarken onu bırakmak istemiyordu. Kral, Danika'da bir sorun olduğunu düşündüğünü hatırladı. Danika'nın yumuşak inlemelerle ona seslendiğini hatırladı. Baski'yi çağırıp Danika'yı tedavi ettirmeli mi diye düşünürken onu sakinleştirdiğini hatırladı. Danika'nın üzerine bayıldığını hatırladı.

Görüntüler kafasının içindeydi, neredeyse görebiliyordu. Her şeyi hatırlıyordu.

Remeta ve Corna'nın yanakları hafifçe gülümsedi, sonra aynı anda konuştular. "Hatırlıyorsun. Vücudu senin tohumunu tutmak için mücadele etti ve o tohum onun içinde kalmak için mücadele etti. O gece kadının hamile kaldı. Bu dört ay önceydi."

Kral ayakları üzerinde sendeledi. Baski koşarak ona tutundu ve aynı anda ayakları üzerinde dengede durdu. Ama Baski'nin koluna tutunmasına izin verirken, önündeki kahinleri izledi.

"Benim çocuğum mu?" Sesi kısılmıştı, yutkundu. "Benim mi?"

"Benim çocuğum mu?" İkisi aynı anda başlarını salladılar.

"Evet. O çocuk senin. Ayrıca o kadınla birlikte olan tek erkek sensin. Çocuğun, şok tasmaını kullandığın için ona acı çektirdiğin için sevgili babası tarafından ihanete uğradığını hissediyor. O gidiyor," dedi Remeta, sesi robot gibiydi.

"O çocuğu elinde tutmak için her şeyi yap, Kral. Çünkü aynı kadınla başka bir çocuk daha yapabilirsin, ama bu çocuk giderse, bunun için yıllar geçmesi gerekecek. Babasının mizacını almış," diye ekledi Corna, yanağına bir gülümseme kondurarak, gözleri hâlâ şaşkın bir halde.

Onun çocuğu... Danika onun çocuğunu taşıyor... *Onun çocuğu...*

Kralın aynı anda sindirmesi için bu çok fazlaydı. Çok fazlaydı.

Zihnini başka önemli bir şeye odakladı. "Karandy bu planında yalnız değildi. Bana suç ortaklarını söylemelisin. Beni bu şekilde yıkmak için, bu tür bir komplo kurmak için, çocuğumu ve Danika'yı öldürmek için kimlerin komplo kurduğunu bilmeliyim. Bilmek istiyorum."

"Ve öğreneceksin," diye başladı Corna. "Ama bunu kendi başına öğrenmen gerekecek, Kral, çünkü bizim buradaki işimiz bitti. Diğerlerinin düşmanı gelmeden önce, çok geçmeden öğreneceksin. Unutma, tohumun başka hiçbir yerde filizlenmedi, sadece tek bir topraklarda."

"Ve gökler seninle, Kral," diye ekledi Remeta.

"Anlamıyorum. Biraz daha açık konuşun," diye ısrar etti kral, neredeyse çaresizce.

"Sen bilge bir kralın. Yakında öğreneceksin. Tekrar görüşmek üzere, Kral," dedi Corna.

"Kadınıınız karanlık dünyanıza ışık getirdi ve o çocuk, yaşarsa, o ışığı parlatmaya devam edecek, çünkü o özel bir çocuk. Ama babasına kin besliyor. Kalması gerekiyor," diye yanıtladı Remeta.

"Ve acele edin. Çünkü onu zaten kaybediyorsunuz. Zamanınız yok," diye bitirdi Corna.

Kral başka bir şey söyleyemedi, gözleri geriye devrildi ve yere yığıldılar. Baski kralı bırakıp onlara koştu. Bilinçsizdiler. Dönüp krala baktı.

.

.

.
.
..

BÖLÜM 7. KRAL LUCIEN.

Vetta, kralın odasına doğru attığı her adımda, vücudundaki ağrıları bastırmak ve iyi haberlere odaklanmak için elinden geleni yapıyordu. Danika yarın sabah idam edilecekti. O ve karnındaki şey ortadan kalkacak, kralı tekrar kazanacaktı. Bu, Vetta'ya bütün gün özel bir mutluluk vermiş ve vücudundaki ağrıları unutmaya yardımcı olmuştu. Kralı kendine ait olacaktı. Onun çocuklarını doğuracak olan kişi o olacaktı.

Vetta, kralın odasının kapısına giden koridoru geçerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra iç uylukları ağrıdığına yüzünü buruşturdu. İnfazdan hemen sonra, şifacı Monah'ı görmeye gidecekti. Belki Monah, vücudundaki kanamaları ve ağrıları durdurmak için ona şifalı otlar verebilirdi.

Vetta, düşüncelerinden sıyrılıp kralın odasının kapısına bakmak için yeterince uzun süre durdu. Sally ve kocası orada duruyorlardı. Sally'nin yanaklarında kurumuş gözyaşları vardı ve kapalı kapının arkasına bakarak çok gergin görünüyordu, kocası ise onu tutarak sakinleştirmeye çalışıyordu.

Vetta başını yana eğdi. Chad'i hiç bu kadar... şey, parıldayan bir halde görmemişti. O kadar... mutlu görünüyordu ki, böyle bir trajedinin ortasında bile. Aşkları o kadar göz kamaştırıcıydı ki, Vetta onları kıskanmaya başladı. Bu duygu onu rahatsız etti. Sally ondan çok daha aşağıdaydı; kıskanması gereken kızdı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Kralı mı dinliyorsunuz?" Vetta yaklaşırken otoriter bir şekilde sordu.

Sally başını salladı ve burnunu çekti. "Baski ve Remeta, prensesim adına krala yalvarmak için içerideler. Sonuçları bekliyoruz."

Vetta neredeyse gözlerini devirecekti. Hepsi boşuna çabalar. Kral, Danika'yı asla affetmezdi, suçu ne kadar ağır görünürse görünsün. Zavallı şey. Onlara, "Umarım onu ikna edebilirler," dedi.

Sally şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Öyle mi? Mutlu olacağını sanmıştım. Sen prensesimi hep nefret ettin."

"Evet. Sen Danika'dan hep nefret ettin. Şimdi kesinlikle sevinçli olmalısın, Vetta," diye Chad da ona katıldı.

"Hayır, hayır, hayır. Onu hiç sevmediğimi itiraf ediyorum, ama bu kadar korkunç bir şekilde, arkasında büyük bir itibar kaybıyla ölmesini istemiyorum. Ona gerçekten acıyorum." Başını salladı ve üzüntü taklidi yaptı. "Parlak bir prensesken köleye dönüştü... ve şimdi de pis bir fahişe."

"O masum!" Sally tutkuyla tısladı.

Sözlerinin yoğunluğu Vetta'yı şaşırttı ve aynı zamanda öfkeliendirdi. Ne sadakat ama. Boğazını temizledi ve kapıya döndü. "Bunu benden çıkarmaya gerek yok. Etrafta yatıp, pis bir serseriye hamile kalan ben değilim. O senin prensesindi." Bunun üzerine kapıyı açtı ve kralın odasına girdi. Karşısındaki manzarayı görünce durakladı ve etrafına bakarken kapıyı açık bıraktı.

Remeta ve kirli bir çocuk yerde baygın yatıyordu ve son zamanlardaki ruh halini göz önünde bulundurarak kralın onları öldürdüğünden korktu. Sonra gözleri kralı buldu.

Kral... sarsılmış görünüyordu. Yorgun.

Gözleri yeni bilgilerle doluydu. Yıkılmış görünüyordu.

"Neler oluyor?" Vetta dikkatlerini çekmek için sesini yükseltti. Omurgasından bir ürperti geçti. Bu atmosfer hiç de iyi görünmüyordu.

Baski ona cevap vermedi. Bunun yerine, geri dönüp krala baktı. Kral sersemlemiş gibi görünüyordu. "İyi misiniz, kralım?"

Kral Lucien bunalmıştı. Kafasını çalıştırmaya zorlayarak kendini toparlamaya çalıştı.

Danika onu asla ihanet etmemişti.

Karandy onu asla yatağına almamıştı. Ondan başka hiçbir erkek bunu yapmamıştı.

O masumdu ve o onu neredeyse idam ettirecekti.

Hepsi bir tuzaktı. Onun düştüğü büyük, karmaşık bir tuzak. O, onun çocuğunu taşıyordu.

Onun çocuğu... Onun çocuğu... Onun çocuğu... *Onun çocuğu...*

"Tanrılar, Baski, ne yaptım ben?" Baski'ye o kadar kederli gözlerle baktı ki, bu bakışlar onun kalbini bıçak gibi deldi.

"Kralım..." Ona doğru koştı ve tekrar sendelediğinde onu tutarak dengede kalmasını sağladı.

"Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?" Vetta tekrar sordu.

"Ne yaptım ben?" diye sordu kral boğuk bir sesle, başını bir kez... iki kez... salladı.

"Senin suçun değil; sen bilmiyordun," diye Baski onu teselli etti.

Ama kral, çok üzgün bir şekilde başını sallamaya devam etti. "Beni ona götür, Baski. Beni Danika'ya götür."

"Hemen yapacağım, kralım." Baski, kralın bacağının hafifçe topalladığını fark ederek onu tuttu. "Yolda muhafızlara bu çocukları odama götürmelerini söyleyeceğim."

Kral başını salladı ve ondan uzaklaşarak kendi başına yürümeye başladı. Asla zayıflığını gösteren bir adam olmamıştı, ama o anda, son birkaç gündür stresin bacağını çok incitmesi nedeniyle hafifçe topalladığını umursamadı.

Baski odasından çıkarken önünden gitti ve o da onu takip etti. Sally ve Chad de onların arkasından takip ettiler.

Vetta, yerde yatan iki çocuğa bir an baktıktan sonra dönüp onların peşinden gitti. Neler oluyordu?

Baski, zindana doğru yürürken kralın zarif adımlarındaki topallamayı fark etti. Çok hafıftı, neredeyse fark edilmeyecek kadar. Bacağı ağrımaya başladığında bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu biliyordu. Ona yaklaştı. "Bana yaslanabilirsiniz, Majesteleri." Ona dokunmak için her fırsat hoş bir fırsattı.

"Hayır, ben iyiyim." Kral, düşünceleriyle boğuşarak onun önünde yürümeye devam etti. Ağır kalbi, göğsünde büyük bir tahta parçası gibi hissediyordu.

Zindana vardılar ve kapısında durdular. Kral Danika'ya baktı.

Danika, yerde kirli beyaz bir örtünün üzerinde yatıyordu. Her zaman özenle taranmış ve şekillendirilmiş sarı saçları, kirli ve dağınık bir şekilde sırtında duruyordu. Onlara sırtını dönmüştü.

Dargak öne atıldı ve zindanın kapısını açtı. Kral içeri girdi ve Baski hariç herkes onun arkasında durdu. Baski öne atıldı ve elini Danika'nın boynuna koydu.

"Ateşi çok yüksek! Çok hasta, günlerdir böyle!" Baski, krala fanatik bir şekilde bakarak nefes nefese konuştu.

Kral Lucien, Danika'nın alt vücudundaki giysilerini lekeleyen kandan gözlerini ayıramıyordu. *Çocuk gidiyor. Bunlar*

kehanetçilerin sözleriydi.

Chad, gözlerindeki acıya daha fazla dayanamayarak arkasına geldi. "Onu ben götüreceğim."

"Hayır. Ben götüreceğim," dedi kral, hareketini durdurarak. Chad döndü, şaşkınlığını iyi gizledi. Kenara çekildi.

"Hayır, bırakın Chad götürsün, Majesteleri. Bacağınıza daha fazla baskı uygulayacaksınız!" Vetta, önündeki manzaraya dehşetle haykırdı.

Baskı de ağır bir kalple ona katıldı. "Korkarım ki o haklı, Majesteleri."

Kral Lucien onlara aldırış etmedi. Tüm dikkati, önünde yatan narin sarışın kadındaydı. Eğilip Danika'yı kollarının arasına aldı. Kadının başı yana yuvarlandığında, onu sıkıca kucakladı. Kurumuş gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı; gözleri kapalıydı. Emirler vermeye başlarken gözlerini kadının yüzünden ayırmadı.

"Baskı, ihtiyacın olabilecek tüm şifalı bitkileri topla ve odama getir. Dargak, muhafızları gönder ve şifacı Angie'yi çağır. Ona, kendisini ve tüm öğrencilerini odama çağırdığımı söyle. Garon, odama git ve Remeta ile çocuğu al. Onları Baskı'nin odasına götür ve Angie'nin öğrencilerinden biri buraya geldiklerinde onlara baksın."

"Emredersiniz, Majesteleri!" ikisi de aynı anda cevap verdiler ve hızla ortadan kayboldular.

Kral zindandan çıktı ve Chad Danika'yı tekrar almayı teklif ettiğinde başını salladı. Onu kucakladı ve yürürken ona bakmaktan vazgeçmedi. Chad da onun yanında yürüdü ve odasına dönerken doğru yolu izlediğinden emin oldu.

Bu kadın onun çocuğunu taşıyordu. Danika, onun çocuğunu taşıyordu. Başka bir erkekle yatmamıştı. Başka bir erkekle yatmayı hiç kabul etmemiş ya da düşünmemişti. Ve şimdi hastaydı ve hepsi onun suçuydu. Oğlu tehlikedeydi ve hepsi onun suçuydu.

Kafası tam onun başının üstündeyken, elini kadının omzuna daha sıkı tuttu. Chad'in onu iyi yönlendireceğine güveniyordu. Sol bacağından gelen acı parçalarını görmezden geldi.

Sally, rahatlamış bir şekilde ağlayarak onların arkasında yürüyordu. Prensesinin haklı olduğu kanıtlanmıştı! Ağlamayı durduramıyordu. Kendini hiç tutamıyordu. *Tanrım! Tanrıya şükür!*

Vetta, onların hemen arkasında yürürken çok şaşkıındı. Akli durmuştu. Neler olduğunu anlayamıyordu.

Ne oluyor?

Kralın Danika'yı nasıl tuttuğunu izlerken, bu ona çok ağır geldi. Gözleri yaşlarla doldu, öfkeyle doldu.

Ne oluyor böyle?

Üç saat sonra, kral Danika'nın yatağının yanındaki sandalyeye oturmuş, göğsünün inip kalkışını izliyordu.

Şifacılar ona bakmışlardı. Otlar, haplar, ilaçlar, tohumlar, iksirler, karışımlar, hepsi. Onu kaybetmeyi göze alamadığı için hepsini kullanmalarını emretmişti.

Herkes işe koyulmuştu. Baski dahil beş kişi, Danika'ya odaklanıp onunla ilgilenirken, kralın zihninde kahinlerin sözleri tekrar tekrar yankılanıyordu.

Sonra Angie ona doğru yürüdü. "Ateşi çok yüksek ve ciddi şekilde susuz kalmış. Onun durumundaki bir kadın için bu çok kötü. Çok fazla kan kaybettiğini ve hala kaybetmeye devam ettiğini söylemeye gerek bile yok. Ama elimizden gelen her şeyi yaptık. Umarım yaptıklarımız yeterli olmuştur, Majesteleri."

"Yeterli olsa iyi olur, Angie. Öyle olsa iyi olur." Düşük sesi ölümcül bir tonda çıkmıştı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama gözleri çok fazla acı duyduğunu ele veriyordu.

Angie ayaklarının dibinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve devam etti. "O hamile, Majesteleri." Kafasının karıştığı belliydi.

"Evet, öyle, Angie. Benim çocuğumu taşıyor." Sesi koruyucu ve gururla doluydu.

Angie, şoktan nefesini tuttu. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

Kralın gözleri yatakta Danika'yı gördü. "O bunu mümkün kıldı, Angie. Yataktaki o kadın bunu mümkün kıldı."

"Bu bir mucize!"

"Öyle." Gözleri Danika'nın karnına kaydı. "Çocuğum nasıl, Angie? Sözlerini dikkatli seç, çünkü duymak istediğim sözler değilse ne yaparım bilmiyorum."

Yaşlı adam korkuyla doldu. Kralı hiç böyle görmemişti. Kral blöf yapan bir adam değildi. Tereddüt etti, sözlerini dikkatlice seçti. "Kanamayı durdurmak için elimizden gelen her şeyi yaptık, ama durmadı.

çok daha uzun sürerse, çocuk ölecek ve cesedi atılmak zorunda kalacak."

Sessizlik çöktü.

Kral, Angie'nin gözlerine baktı. "Benim için, senin için, hepimiz için... umalım da böyle devam etmesin."

Şimdi, odasında onunla baş başa kalmış, gözleri onun nefesini takip ediyordu. Gözleri kapalıydı, saçları yastığın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu. Vücudu bandajlarla kaplıydı.

Elini kaldırdı, onun yumuşak, narin elini kendi eline aldı ve dudaklarına bastırdı. Ona şefkatle öptü. "Ne yaptım ben?"

Gözlerini kapattı ve ona yönelttiği suçlamaları hatırlayabildi. Onun hakkında düşündüklerini. Yaka şoku. Deponun zemininde kıvranırken attığı acı dolu çığlıkları. Çocuğu. Onun çocuğunu taşıyor. Ona ait bir çocuk. Onun tohumunu.

Gözleri, beyaz, ince, uzun eteğiyle örtülü karnına kaydı. Sonra elini bıraktı ve tereddütle karnına koydu. Karnındaki şişliği hissetti.

Remeta'nın robotik sözleri kafasını doldurdu. *"Evet. O çocuk senin. Ayrıca o kadınla birlikte olan tek erkek sensin. Çocuğun, şok tasmaını kullandığında ona acı verdiğin için sevgili babası tarafından ihanete uğradığını hissediyor. O da gidiyor."*

Karnını, çok sert ovuşturup ona acı çektirmekten korkar gibi nazıkçe okşadı. Ve çocuğuna acı çektirmekten. Ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Ağzını kapattı ve tekrar denedi.

"Ben..." Yutkunarak, elinin hareketine bakarak, "Çok üzgünüm, ufaklık," dedi. İlk kelimeler işini kolaylaştırdı ve gerisi kendiliğinden geldi. "Çok üzgünüm. Sana acı çektirmek asla niyetim değildi. Sana acı çektirdiğim için özür dilerim. Baban her şey için özür diliyor." Gözlerinin yaşlarla dolmasına izin verdi. O anda, kimsenin onu görmesi umurunda değildi. Danika kalkıp onu bu kadar savunmasız bir durumda görse bile.

Onun için en önemli şey çocuğuna ulaşmaktı.

Başını eğdi ve karnını öptü; gözlerini kapattı ve gözyaşları küreye damladı. Sonunda, içlerinde sakladığı son birkaç günün acısını kendini kaplamasına izin verdi.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum. Gitmek istediğini biliyorum. Lütfen gitme oğlum. Benimle kal," dedi, gözlerinden daha fazla gözyaşı damladı. "Sonunda sana kavuştum... lütfen benden uzaklaşma. Benimle kal,

annenle birlikte kal. Yaptığım şeyin suçluluğu ve acısıyla ömrümün geri kalanını yaşayacağım." Karnını okşamayı bırakamıyordu. Konuşmayı bırakamıyordu. Ağlamayı bırakamıyordu. "Tanrılar, bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum... bir çocuk mu? Bir oğul mu? Bunu hiç beklemiyordum. Hiç beklemiyordum. Nasıl bekleyebilirdim ki; hepsi bunu asla yapamayacağını söylediler. Doktorlar söyledi. Cone bunu kesinleştirdi."

Gözleri Danika'nın yüzünü buldu. Elini tekrar eline aldı ve sıkıca tuttu. "Bana en büyük mucizeyi verdin. İçinde benim en değerli parçamı taşıyorsun. Danika, çok üzgünüm. Sana inanmadığım için. Sana bir şans vermediğim için. Gördüklerimden dolayı bu kadar yıkılmış hissettiğim için çok üzgünüm. *Çok yıkılmış.*"

Elini Danika'nın karnına koydu, kendi eliyle de Danika'nın elini orada tuttu. "İyi olmalısın. Benim için. Birlikte yarattığımız bu hayat için. Bu değerli hediyeyle layık olmayan bir adama verdiğin için. Çocuğum? Çok korkuyorum; bu düşünceler kafamdan çıkmıyor. Danika, iyi olsan iyi olur." Yüzüne tekrar bakarken, görüşü yine bulanıklaştı. "İyi olmalısın. Çünkü bana verdiğin bu değerli hediyeyle gidersen bana ne olacağını bilmiyorum."

"Oğlum. Evladım." Bu sözleri söylemekten kendini alamıyordu. "Baban aptalca bir şey yaptı, ama sen de diğerleri gibi beni terk etme. Sevdiğim herkesi kaybettim. Ailemi. Malia'yı. Declan'ı. Lütfen, onlar gibi beni de terk etme. Bana değerli bir hediye verildiğini, ama onun benden koparıldığını bilmenin yükünü bana yükleme... ve bunun benim hatam olduğunu. Delireceğim. Buna dayanamayacağım. Lütfen, beni terk etme."

Sonra başını karnına eğdi ve gözlerini kapattı. Gözyaşlarının akmasına izin verdi. Bu gerçeğin kendisini kaplamasına izin verdi. Kendi çocuğunu hissetmesine izin verdi. Kendi çocuğunu.

.

BÖLÜM 8. YEMEK Mİ, KAÇMAK MI?

Baski, Remeta'nın yüzündeki teri silmek için havluya soğuk su döküyordu ki, Remeta gözlerini açtı. Kalkıp etrafına bakındı, kafası karışmıştı.

"Remeta! Uyanmana çok sevindim." Baski nefes nefese, havluyu bırakıp ona sıkıca sarıldı.

Remeta kendini annesinin kollarının arasına bıraktı. "Anne? Ne oldu?"

Baski geri çekildi. "Sen ve Corna bayıldınız. Ama şimdi iyi olduğunuz için çok mutluyum!"

"Krala gittiğimi hatırlıyorum... Kraliçemi korumaya çalıştığımı... Kralın çok kızgın olduğunu hatırlıyorum... Bizi dışarı çıkarmamızı emretti!" Nefes nefeseydi. "Oh, anne... kraliçem kesinlikle öldü."

"Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyor musun?" diye sordu Baski, hayretle. Remeta başını salladı.

Tam o sırada Corna derin bir nefes aldı, küçük çocuk gözlerini açtı ve etrafına baktı. Remeta kadar kaybolmuş görünüyordu. "Neredeyim ben?"

Baski onu sıkıca kucakladı. Remeta'ya baktı ve tanıdık bir yüz görmek onu rahatlatmış gibiydi. "Remeta... bir şeyi açıklığa kavuşturalım, kral bizi dışarı gönderdikten sonra ne olduğunu hatırlamıyor musun?" Baski kızına sordu.

Remeta başını salladı; Corna da öyle yaptı. "Başarısız olmuş olmalıyız," dedi çocuk üzüntüyle.

"Hayır." Baski'nin dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Tam tersi oldu. İkiniz de çok iyi iş çıkardınız. Geçmişin görüntülerini gördünüz ve kralın Danika'ya inanmasını sağladınız! İkinize de çok minnettarım!" Onları tekrar kucakladı. Remeta ve Corna şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Hatırlayamıyorlardı. Hatırlamadan görüntü gördükleri ilk seferdi.

Ayrıca ilk kez geleceği değil, geçmişi görmüşlerdi. Bu nasıl olmuştu? Ama sonra gözlerini kapattılar ve derin bir rahatlama nefesini aldılar. Önemli olan başarısız olmamış olmalarıydı. Başarmışlardı!

“Oh, anne, çok mutluyum. Kraliçemize ve prense yardım ettik!” Remeta, rahatlatma ve heyecanla dolu bir sesle sordu.

"Evet, Remeta. Sen ve Corna beklentilerin çok ötesinde bir şey yaptınız; bunun için sadece gökyüzüne şükretmeliyiz."

"Remeta'nın kraliçesi nerede?" küçük Corna, Baski'den uzaklaşırken sordu.

"Tedavi gördü. Hâlâ kralın odasındalar," diye cevapladı Baski, gülümseyerek ayağa kalkıp suyu döktü.

"Çok geç oldu, gitmeliyim. Annem benim için endişelenecek," dedi Corna.

Tam o sırada kapı çalındı. Baski izin verdi ve kapı açıldı.

Dargak içeri girdi. "Bu çift, oğullarını aramak için saraya geldi. Bu çocuğun anne babası olduklarını düşündüm..."

"Anne! Baba!" diye bağırdı Corna yataktan, çoktan kayarak aşağı inip anne babasına doğru koşuyordu.

Dargak'ın arkasından genç bir çift çıktı. Hamile bir genç kadın ve mocha tenli bir genç adam. Kadın hızla yaklaşıp Corna'yı kucağına aldı.

"Ah, Corna, öyle kaçtığında çok endişelendik. İyi olduğuna çok sevindim!" diye nefes nefese, oğlunu sıkıca kucakladı.

“Çok üzgünüm anne. Düşünmeden hareket ettim,” diye mırıldandı, annesinin omuzlarına sokuldu.

Kral Lucien, sarayda bir meseleyi halletmesi için defalarca çağırılmıştı, ama hepsini reddetmişti. Oğluna sarılıp ağlayalı saatler olmuştu. Gece geç olmuştu bile.

Yine de gitmedi. Bunun yerine, masasının arkasına oturup Danika'nın uyanmasını beklerken parşömenlere bir şeyler karaladı. Birkaç saat önce hizmetçilere ona yemek getirmelerini emretmişti ve yemek, yataktan birkaç metre uzaklıktaki yemek masasında hâlâ kapalıydı. Angie'nin ona söylediğine göre, bu onun için iyi olduğu için yeterli miktarda yiyecek, su ve meyve vardı.

Kapı çalındı. "Kralım."

Dargak'ın sesini duyunca, yazmayı bırakıp durakladı. "Ne var, Dargak?"

"Sarayda dikkatinizi gerektiren başka bir mesele var..."

"Geri gönder. Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Ama kralım, çok acil olduğunu söylediler, yoksa bu saatte görüşmeye gelmezlerdi," dedi Dargak aceleyle, bu durumdan gerçekten nefret ediyordu.

Sessizlik.

Kral Lucien içini çekti ve mürekkepli kalemını çekti. Bütün gün onu çağırılmışlardı. O, görevlerini ihmal eden bir kral değildi, hele de acil bir görev söz konusu olduğunda. Ya bir ailenin hayatı buna bağlıysa? Bu düşünceyle, parşömeni rulo haline getirip nazikçe bir kenara koydu. Gözleri odanın diğer ucundaki yatakta yatan figürü buldu. Danika bütün gün uyumuştı.

"Umarım acil bir durumdur, Dargak," diye homurdandı sonunda.

Muhafız derin bir rahatlama nefesini verdi. "Elbette, Majesteleri." Kapıda sabırla kralı bekledi.

Birkaç dakika sonra, tam ve resmi kıyafetiyle kral Danika'nın yatağına doğru yürüdü. Göğsünün nazikçe inip kalkışını izledi. O kadar savunmasız ve talihsiz bir durumda bile, hala göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. Alarm saatinin yüksek sesi onu kendine getirene kadar, onu izlerken kendini kaybetti. Gece geç olmuştu.

Eğilip alnına uzun uzun öptü. Sonra dönüp kapıdan çıktı.

Vetta yatak odasında oturmuş, sanki tüm dünya birdenbire üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu.

Kral, Danika'yı odasına götürdükten sonra hepsini dışarı gönderdiğinde, Baski'yi yatak odasına kadar takip etti ve yaşlı kadın telaşla olanları ona oldukça mutlu bir şekilde anlattı.

Kahinler. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Danika aleyhindeki dava bu kadar güçlü iken, onu nasıl aklayabilmişlerdi?

Danika idamdan kurtulmakla kalmamış, kral o kaltağın çocuğunu taşıdığını da öğrenmişti!

"Danika, o kaltak!" Masasını süsleyen çiçek vazosunu aldı ve başının üstüne kaldırdıktan sonra yatak odasının diğer ucuna fırlattı. Vazo parçalanarak her yere dağıldı. Vetta öfkeyle hızlı hızlı nefes alıyordu. Gözleri öfkeden yaşlarla dolmuştu. Kral Danika'yı kabul etmişti. Her şey onun için daha da kötüye, Danika içinse daha iyiye gitmişti.

Kapı açıldı ve Talia bir tepsi yemekle içeri girdi. "Sizin için yemek getirdim, hanımefendi..."

"Uzak dur benden, aptal! Senin yüzünü ya da başka birinin yüzünü görmek istemiyorum! Çık dışarı! Çık dışarı!" diye bağırdı, gözlerinden sıcak gözyaşları akıyordu.

Talia'nın gözleri büyüdü ve hızla yiyecekleri masaya bıraktıktan sonra dönüp odadan çıktı.

Kralın zindanda Danika'yı kollarında tutuşu aklından çıkmıyordu. Aklını kaçırmış gibi hissederek, öfkesini haykırarak bağırdı.

"Böyle bir şey nasıl olabilir? Remeta, o aptal! O küçük çılgın sıçan!" diye bağırdı ve öfkesini dışa vurmak için yatak odasını tahrip etmeye başladı. Ateşli bir konuşmanın ortasındaiken, tanıdık keskin bir acı karnını sıktı, ardından dayanılmaz bir acı geldi.

"Ah!" diye bağırarak yere düştü ve dalga dalga gelen ağrı vücudunu sararken karnını tuttu.

Danika'yı bir an için unutan Vetta, bacaklarının arasında kanama olduğunu gösteren ıslaklığı hissederek tekrar tekrar acı içinde bağırdı.

Acıyordu! Çok acıyordu!

Hayır, bu iş çığıından çıkıyordu. Yarın sabah erkenden şifacıya gidecekti.

Danika'nın gözleri açıldı ve çevresi bulanıklaşarak tanınmaz hale geldi. Zayıf düşmüş bir halde, gözlerini birkaç saniye kapattıktan sonra tekrar açtı.

Hâlâ hayatta mıydı? Ölmüş olması gerekmiyor muydu?

Danika, hayatta olduğu için mutlu mu olmalıydı yoksa çok üzülmeli miydi, bilemiyordu. Çok hoş bir rüya görmüştü.

Kral, çocuklarını kabul etmişti. Yanında oturmuş, onu ve çocuklarını endişeyle ağlıyordu. Gerçekten de çok hoş bir rüyaydı.

Peki o neredeydi?

Gözlerini kapattı ve tekrar açtı. Gözleri netleşti ve çevresini inceledi. Kralın odasında olduğunu fark edince dudaklarından bir çığlık çıktı. Kralın yatağında yatıyordu! Oraya nasıl gelmişti?

Gözleri yatak odasını taradı ve kimseyi görmeyince rahatladı. Kral ortalıkta yoktu. Tanrıya şükür.

Birisi onu yine tuzağa düşürmek için burada tutuyor olmalıydı, böylece kral onu yarın idam edilmesi gereken saatten önce öldürecekti.

Hayır, kaçmalıydı!

Homurdanarak kendini oturur pozisyona zorladı, gözleri vücudundaki bandajları inceledi. Ve uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissediyordu.

Ayağa kalkarken kaşlarını çatı. Danika'nın gözleri otomatik olarak karşı duvardaki, asılı ahşap bir vazo içindeki eski aynaya gitti. Çok farklı görünüyordu... çok kirli.

Banyo. Şu anda tek istediği güzel, sıcak bir banyo yapmaktı.

Kafası hala ilaçların etkisiyle bulanık ve doğru düzgün düşünemiyordu, kıyafetlerini çıkardı ve birkaç ay önce kralın hizmetçilere yatak odasına getirmesini emrettiği ipek bir bornozla kendini sardı.

Anıları onu üzdü ve incitti, bu yüzden zihnini onlara kapattı. Banyoya açılan kapıya sendeleyerek yürüdü.

Duşa, artık kanamadığını fark etti. Uyluklarındaki küçük leke ve kurumuş yapışkanlık, kanamasının üzerinden saatler geçtiğini gösteriyordu. Bu, gözlerini yaşlarla doldurdu çünkü çocuğunun veda edip etmediğini bilmiyordu. İdamı zihninde canlandı.

"Sorun yok, bebeğim. Yarın tekrar bir araya geleceğiz. Bu dünya senin için rahatsız edici olduğu için çok üzgünüm," diye fısıldadı, sözlerinden üzüntüsü damlıyordu.

Birkaç dakika sonra Danika biraz daha iyi hissederek dışarı çıktı. Islak saçları alnına, boynuna ve sırtına yapışmıştı. Yatağın yanında duran kıyafetlerine doğru yürüdü. Kıyafetlerini alıp buradan kaybolacaktı. Ama gözleri yemek masasındaki yiyecekleri gördü. Boğazı kururken karnı yüksek sesle guruldadı ve ona ne kadar aç olduğunu hatırlattı. Kaçmakla yemek arasında kararsız kalarak zorlukla yutkundu. İkincisi kazandı.

Giysilerini unutan Danika, yemek odasına yürüdü, sandalyeye oturdu, örtülü yemeği açtı ve lezzetli yemekleri görünce ağzı sulandı. Her şeyi unutup, hepsini aynı anda yemeye başladı. Açgözlülükle yedi.

"Sakin ol. Hazımsızlık geçireceksin," diye kralın derin sesi duyuldu.

Danika donakaldı. Sonra ona doğru döndü, ağzı spagetti ile doluydu, domates sosu ağzından damlıyordu ve onu kapıda dururken gördü. kapıda durduğunu gördü.

Aman Tanrım. Korku ve utançtan eli titriyordu ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Oh, Danika! Şimdi neye bulaştın?

BÖLÜM 9. İKİ İĞRENÇ EYLEM: DİZ ÇÖK VE SELAM VER.

"Sakin ol. Sindirim bozukluğu yaşayacaksın," diye kralın derin sesi duyuldu.

Danika, ağzı spagetti dolu, domates sosu ağzından damlarken döndü ve korku ve utançla krala baktı. Tuzakta yakalanmış bir kedi gibi görünüyordu.

Yemeği sanki onu yakıyormuş gibi tabağından bıraktı ve sandalyeden fırladı. Hızlı hareketi gözlerini bulanıklaştırdı ve bir baş dönmesi dalgası onu vurdu. Dengesi bozuldu. Güçlü eller onu hemen tuttu ve dengeledi.

"Henüz tamamen iyileşmedin, Danika. Dikkatli ol," diye onu ikna ederek dik tuttu.

Onun elleri, Danika'ya çıplak olduğunu hatırlattı. Üzerinde sadece gevşekçe sarılmış bir ipek vardı. Ama ona bakarken onu şok eden asıl şey bu değildi. Neden ona böyle davranıyordu? Bu ölümden önce bir merhamet miydi?

Onu tekrar sandalyeye oturttu ve yemeği ona yaklaştırdı. "Al, ye."

Danika, karar verememiş ve çaresiz bir şekilde, donuk ve hasta gözlerle ona tekrar baktı. "Ben... ben iyiyim."

"Hayır, iyisin." Ona yaklaştı ve eliyle yanağını okşadı. Beklenmedik dokunuş karşısında irkildi. Elini geri çekti ve ayağa kalktı. "Daha fazla yemelisin, Danika."

"Buraya kendi başıma gelmedim, yemin ederim! Uyandığımda kendimi burada buldum!" diye çaresizce haykırdı.

"Biliyorum. Seni buraya ben getirdim. Yemek yemelisin; aç ve susuzsun, yeterince yiyecek ve suya ihtiyacın var." Angie'nin sözlerini tekrarladı.

"Ama..."

"Ye. Sonra konuşuruz. Bu krallıkta şu anda senden daha sağlıklı olması gereken kimse yok. Ben bile," dedi gerçekçi bir şekilde.

"Ha?" Danika daha da kafası karışmış ve korkmuş hale geldi.

Gözlerindeki bakış, ona daha fazla konuşmamasını söylüyordu. Tıpkı tuzağa düşmüş bir fare gibi, hayatı için olabildiğince hızlı koşmak için küçük bir fırsat arıyordu.

Nereden başlayacağını bilemeyen adam iç geçirdi. Buna alışık değildi. "Lütfen ye, Danika. Dediğimi yap, soru sorma. Şimdilik. Sadece ye," dedi.

Yumuşak ama kararlı emir, şokun etkisiyle sersemlemiş halinden onu kurtardı ve Danika başını salladı. Elini kullanarak yemeği kendine yaklaştırdı ve eskisi gibi açgözlülükle yemeye başladı.

"Sakin ol," diye derin sesiyle devam etti. Kız tekrar başını salladı ve biraz yavaşladı.

Kral, Danika'nın yanında durup onun yemek yemesini izledi. Suçluluk duygusu kalbini ağırlaştırıyordu. Danika, kültürlü ve sofistike bir prensesin yiyeceğinden daha azını hiç yememişti. Ama şimdi, adeta yemeğe saldırıyordu. Hepsini, kralın üç gün boyunca ona yiyecek ve su vermemeyi içeren aceleci bir karar vermesi yüzündendi.

Danika, gözünün ucuyla kralın gözlerindeki yeni ifadeyi fark etti. O ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama şiddet dolu bir ifade değildi. Hayır, hiç de kötü bir ifade değildi.

Cildi karıncalandı, çıplak olduğunu hatırlattı.

Ara sıra, Kral Lucien'in gözleri, vücudunu onun görüşünden gizleyen sarılmış ipek kumaşa kayıyordu. O vücudu görmeyi, o vücuda dokunmayı özlemişti. Kral, kalbinin en derinlerinde, onu çok özlediğini itiraf etti.

En çok da, ipek kumaşı çekip, onun içinde büyüyen çocuğuna ilk kez bakmak istiyordu.

Daha sonra. Çok daha sonra, yemeğini bitirdiğinde.

Birkaç dakika sonra, masadaki altı çeşit yemeğin hepsi bitmişken - biri hariç - kız dönüp ona tekrar baktı.

"Köfte yemek istemiyor musun?" diye sordu kral, şaşkın bir şekilde.

Danika, o orada otururken, kralın bir güvenlik görevlisi gibi arkasında durup omzunu okşadığının farkında olup olmadığını bilmiyordu. Başını salladı. "Köfte sevmem."

"Köfteleri seversin," diye karşılık verdi, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak. "O, hamile kalmadan önceydi..." diye patladı. Ağzını kapattığında yanakları kızardı.

ağzını kapattığında kızardı.

"Oh." Anladığında şaşkınlık gözlerinden kayboldu.

Aralarında sessizlik çöktü. Danika o kadar gergindi ki parmaklarını birbirine doladı. Sonra aklına bir fikir geldi. Bu, onunla konuşmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Ona daha önce hiç fırsat vermemiştir. Bu, gökten düşen mükemmel bir fırsat olabilirdi.

"Arka bahçede beni kaçırdı," diye tekrar patladı, gözleri acısını yansıtıyordu. "K-Karandy, kıyafetlerimi almaya gittiğimde arka bahçede beni kaçırdı. O benim sevgilim değildi. Asla. Bana işkence etti ve uyuşturdu!" Gözleri acıdan kızardı ve gözlerini kapattı. "Gördüklerin yüzünden bana inanmadığınızı biliyorum, ama lütfen, bana güvenmelisin, Majesteleri. Karandy ya da başka bir erkekle asla yatmazdım. Asla!" diye tutkuyla açıkladı.

Gözleri kapalı, başı eğikti. Omuzları çöktü. *Bana inanmıyor*, diye düşündü Danika üzüntüyle. Nasıl inanabilir ki? Gördüğü şey, onun verdiği açıklamadan farklıydı.

"Bana inanmıyorsun." Gözleri bulanıklaştı, vücudu ilaçların etkisiyle zayıflamıştı.

Sessizlik çöktü. Ve uzayıp gitti. Sonra eliyle onu yemek sandalyesine oturması için dürttü. Konuşulmamış emri yerine getirdi ve bacaklarının ağırlığını taşımaktan kurtuldu.

Adam derin sesiyle konuşmaya başladı. "Cone beni köle yaptıktan sonra, sadece aşağılayıcı ve küçük düşürücü olmak için bana birçok şey yaptırdı. Bu beni mahvetti ve içimi öldürdü. Her seferinde bunu yaptı." Çenesindeki bir kas seğirdi, ama gözleri onun gözlerine kilitlenmişti. "Başka bir erkeğin vücudundan zevk almak. Yere yatırılıp dişlerimle yemek yemeye zorlanmak." Anıları yüz hatlarını belirginleştirdi. "Birkaç kez beni bağlayıp, kadın köleleri orgamı boşalmak üzere olana kadar tatmin etmeye zorladı. Sonra köleleri gönderdi."

"Ne?" Gözleri dehşetle büyüdü.

O başka yere baktı. "Bu farklı bir işkence türüydü, özellikle de erkeklik organımı kızarttıktan sonra. Cehennem gibiydi, acısı tarif edilemezdi. Uzun bir süre sonra yumuşadım ve acı azaldı, o da köleleri tekrar getirip işkenceye devam etmelerini emretti. Tekrar tekrar."

"Bu barbarca!" diye haykırdı, gözleri yaşlarla doldu. Sarma bezini sıkıca kavradı.

"Öyleydi. Beni alay etmek ve halkımla birlikte köle olarak tutulduğum için ne kadar zayıf bir prens olduğumu, halkımı koruyamadığımı hatırlatmak için önümde diz çöktürüyordu."

Kız, tutkuyla başını salladı. "Sen zayıf bir kral değilsin. Asla!"

Gözleri yine onun yüzüne takıldı. "Kölelikten sonra, bir daha asla kimsenin önünde diz çökmeyeceğime ya da kendimi alçaltmayacağıma yemin ettim," diye fısıldadı.

"Kral Cone bir canavardı. Sen zayıf değilsin..." Onun sonraki hareketleri karşısında aniden sözünü kesti.

Gözlerine bakarak, onun önünde diz çöktü.

"K-kralım?" Önündeki manzara karşısında düşünceleri kısa devre yaptı. O kadar şaşkıındı ki, kafası boşaldı ve birkaç saniye boyunca kralın önünde diz çöktüğünü kavrayamadı.

"Son birkaç gün kolay geçmedi. Depoda gördüklerimi gördüğümde, içimde bir şey öldü. O hayvanın benim olan şeyi elinde tuttuğunu görünce öfkeye kapıldım." Yutkundu, gözlerinde öfke parladı. "İkinizin sevgili olduğu düşüncesi aklıma geldiğinde, kendimi delilikle mücadele ederken buldum. Öfkem sınır tanımıyordu."

Danika onu izlerken gözleri doldu. "Ben başka bir erkekle yatmadım..."

"Biliyorum, bunu düşünmeliydim. Ama sonra Baski hamileliği ağzından kaçırdı ve ben... yıkıldım." Durdu ve yutkundu. "Çocuk sahibi olamadığım için aldığım en büyük tokat buydu." Danika'nın gözlerinden yaşlar yanaklarına süzüldü. Yavaşça başını salladı. "Lütfen beni affet Danika. Her şey için."

Ne değişti? Ne oldu? Aklında pek çok soru vardı. Tanıdığı en güçlü adam, babasının ona yaptıklarından sonra hayatında bir daha asla bulunmayacağına yemin ettiği bir pozisyonda, önünde diz çökmüştü. Dilini yutmuştu. Bu manzara onu alçakgönüllü hale getirdi. Bu manzara gözlerini çok acıtıyordu.

Titrek ellerini kaldırarak Danika, onun omuzlarına uzandı. "Lütfen, yerden kalkın, kralım. Lütfen, kalkın."

"Hayır. Beni affetmen gerekiyor, Danika," dedi üzüntüyle, elini Danika'nın uyluğuna koyarak.

"Seni affediyorum," diye fısıldadı kız. "Gerçekten. Tüm kalbimle."

Omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Gözleri onu izlemekten kendini alamıyordu ve öfkenin gözlerini kör ettiği için daha önce göremediği her şeyi gördü. Bu kadının kendini o alçak adama teslim edip onun çocuğunu taşıyacağını nasıl düşünebilirdi? "Oh, Danika, sana çok büyük bir haksızlık ettim." Başını Danika'nın uyluğuna koydu.

"Hayır, yapmadın. Bu tamamen senin hatan değil. Gördüklerine inandın. Kimse seni bunun için suçlamayacak, Kral Lucien, çünkü herkes aynı şeyi yapardı." Eli onun eline uzandı ve onu kavradı.

Onu hiç irkilmeyen tek dokunuş. Elini onun elinin etrafına doladı.

"Lütfen, kalkın," diye tekrar ısrar etti.

O da kalktı. "Çok teşekkür ederim, Danika."

"Ne değişti, kralım? Nasıl... Masum olduğumu nasıl anladınız?" diye sordu gözyaşları içinde, elleriyle gözlerini silerken.

"Kahinler. Beni ziyaret ettiler," dedi, düşünceli bir şekilde ellerine bakarak. "Bana bir mucizeye inanmamı sağladılar."

"Bir mucize mi?"

"Çocuğum." Gözlerini ona çevirdi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Senin içinde taşıdığın çocuğum. Onu görmeme izin ver, Danika. İzin ver." Bu sözlerde gerçek bir özlem vardı, onu kaldırıp sardığı bezi uzattı, gözleri onun gözlerine yalvarırcasına bakıyordu.

Gözlerinde böylesine saf bir açlık varken, ona nasıl hayır diyebilirdi?

Sevinç ve rahatlamadan akan gözyaşlarını sildi ve aynı anda başını salladı.

Nazıkçe, sargı bezini vücudundan çözdü ve onu ondan uzaklaştırdı. O, sadece derisiyle örtülü, çıplak bir şekilde onun önünde duruyordu. Gözleri, karnını belirginleştiren hafif şişkinliğine gitti ve orada kaldı. Gözlerinin yaşardığını yemin edebilirdi, ama o gözlerini kırptı ve sanki hiç olmamış gibi kayboldu.

Adam uzun bir süre ayakta durup onu izlerken aralarında sessizlik hakim oldu. Sonra elini uzattı ve onu karnına çok nazıkçe koydu. "Aman Tanrım. Oğlum."

Yumuşak sesli sözler onu mahvetti. Danika rahatlama, şok, acı ve mutlulukla aynı anda ağlamaya başladı. İki kelimeyle, onun dünyasını yeniden daha iyi hale getirmişti. İki kelimeyle, ona her zaman gerçekleşmesini istediği bir rüya vermişti. Ağlamasını tutamadı, gözleri karnını okşayan güçlü ellerinin en nazık hareketlerini takip etti.

Sonra eğildi ve onu kollarının arasına aldı. Beklenmedik harekete şaşkınlıkla nefesini tuttu, kolları onun boynuna sarıldı. "Kral Lucien?"

"Hayatımda bir kez yaptığım ve bir daha yapmamak için yemin ettiğim şeyi yaptım. Ve şimdi, daha önce hiç yapmadığım ama her zaman yapmak istediğim şeyi yapacağım... sana." Yatağa doğru yürürken homurdandı

ve onu nazikçe yatağa yatırdı. Üstüne çıkıp bacaklarının arasına girerken gözleri onun gözleriyle buluştu. Gözleri onun gözlerini buldu.

Kızın yanakları kızardı. "Oh..."

Ama o, kadının bedenini cinsel olarak ele geçirmek niyetinde değildi. Yapmayı planladığı şey, bu masum kadının daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. O kimseye boyun eğmezdi, Kral Cone'un kızına ise hiç.

Ama kollarındaki kadın, onun çocuğunu taşıyan kadın, Kral Cone'un kızı değildi. O Danika'ydı. Onun kadını.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı çünkü hiç istememişti — çoğunlukla bunu bir kadına boyun eğmek gibi aşağılayıcı bir davranış olarak gördüğü için. Her zaman Danika'ya bunu yapmak istemişti, ama her zaman kendini dizginlemişti.

Bu gece, yapmadı.

Kadının bacaklarını kendisi için açtı. Gözleri, kadının şaşkın ve utangaç gözlerine kilitlendi, başını eğdi ve kadının kadınlığının tam ortasına öpücük kondurdu.

.

BÖLÜM 10. ONUN ZEVKİ İÇİN.

Kral Lucien daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı çünkü hiç istememişti — çoğunlukla bunu bir kadına boyun eğmek gibi aşağılayıcı bir davranış olarak gördüğü için.

Ama bu gece o da istiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu.

Bacaklarını genişçe açarak kendini tamamen bacaklarının arasına yerleştirdi. Başını eğip kadınlığının tam ortasına öpücük kondururken, gözleri onun şaşkın ve utangaç bakışlarını yakaladı.

Danika şok olmuş bir nefesle dikleşti. En gizli yerinde yine onun dudaklarını hissetti ve donakaldı.

"Rahatla, Danika," dedi, başını kaldırıp onun geniş, korkmuş gözlerine baktı. "Benim için rahatla."

Ciğerlerindeki yanma hissi, nefes almayı tamamen bıraktığını fark etmesini sağladı. Ciğerlerine hava çekerek, onun derin mavi gözlerine bakarken yanakları kızardı.

"Ne yapıyorsun?" Sormaya korkuyordu, ama sonunda sordu. Vücudunu bir titreme sardı.

Ne olduğunu bilmediği gerçeği, vücudunda neredeyse ilkel bir tatmin duygusu uyandırdı. "Başka bir kadına asla yapmayacağım bir şey." Başını tekrar eğdi ve karnını ısırdı. "Senin dışında hiçbir kadına yapmak istemediğim bir şey. Vücudunu birçok kez yakından tanıdım. Bu gece, seni en samimi şekilde tadacağım."

Danika anlamadı, ama sözleri onu tahrik etti ve karnı gerildi. Başka bir kadına hiç yapmadığı şey neydi? O, Danika'nın göbek deliğinden hafif sarı bukleli kasıklarına kadar öpücükler yağdırırken, Danika onu izledi. Elleriyle Danika'nın dizlerini daha da ayırırken, ona bakıyordu. Parlak koyu mavi gözleri erkekçe şehvetle parılıyordu. Başını eğip Danika'yı yalamadan bir saniye önce dudaklarını yaladı. Danika, onun kendisine yaptıklarına zevkten çok şoktan nefesini tuttu. O, Danika'nın şişmiş kadınlık organını yaladı ve emdi.

ve bu samimi hareket Danika'nın nefesini keserek kısa nefesler almasına neden oldu. Titreyen zevk noktaları vücudunu doldurmaya başladı. Adam emdikçe, bu his daha da arttı ve sonunda inlemeleri odayı doldurdu. Boynundaki gücü kaybetti ve başı yatağa düştü, saçları başının etrafına yayıldı.

"Oh... oh..." Eli çarşafı kavradı, vücudu titremeye başladı, uylukları titriyordu.

Kral onları kavradı, omuzlarının üzerine kaldırdı ve klitorisini tekrar tekrar yalarken onu başarıyla kafese kapattı. Dilinin erotik bir kırbaç haline gelmesiyle, acı verici bir zevk onu sardı. Dil, şiddetle hassaslaşan bedenini kırbaçladı, okşadı, dürttü, yaladı ve şişmiş amının her santimini tattı.

Vücudu ona yaptığı her şeyi emdikçe, gözleri kapandı ve inlemeleri yumuşak erotik çığlıklara dönüştü. Hiçbir şeyin olmadığı, sadece duyuların kasırgalarının olduğu bir diyarda bulunuyordu. Parmaklarının klitorisini okşadığını, oynadığını ve araştırdığını hissetti. Parmakları şeytan gibiydi. Sıkı kanalının kavrayıcı derinliklerinde parmakları araştırdı, uçları kıvrılarak kalçalarını yataktan kaldırmasına ve boğazından boğuk bir çığlık kopmasına neden olan bir noktaya ulaştı. Bu ona hiçbir fayda sağlamadı. Onu işkence etmeye devam etti, onu şehvetli bir ziyafette yiyip bitirdi, bu da kısa sürede onun yalvarmasına, merhamet dilemesine neden oldu.

"Kral L-Lucien! Dayanamıyorum..." Kekelemeye başladı, dayanılmaz zevk vücudunu kapladığında beyni kısa devre yaptı.

"Yapabilirsin. Yapacaksın," diye mırıldandı. "Senin tadını seviyorum."

Parmağı, klitorisine doğrudan bağlı gibi görünen noktaya sıkıca bastırıldığında, o inledi. Bu, küçük tomurcuğa bir duygu dalgası gönderdi ve o, içini parçalayan zevk içinde nefes almaya çalışırken, nefes nefese kaldı.

"Hanımeli gibi bir tadı var," dedi. "Ve yabani güller gibi." "Lütfen, Tanrım. Kral Lucien, yapamıyorum..." diye bağırды, parmakları tekrar hareket edince

tekrar hareket ettiğinde, düzleşip neredeyse tamamen çıkıp sonra sert ve hızlı bir hareketle içine daldığında, dili klitorisine geri döndü. Orgazmın titrek dalgaları sinir sisteminde dolaşarak nefesini kesip onu o kadar yoğun bir duygu uçurumunun kenarında bıraktı ki, hayatta kalıp kalamayacağını merak etti.

"Çok tatlı ve sıkıydın," diye fısıldadı, klitorisini bir kez daha yalamadan önce. "Parmaklarımı yumruk gibi sıkıyorsun. Ne kadar sıkı olduğunu hisset,

Danika." Sesi şehvetle dolu ve ağırdı, kontrolü neredeyse parmaklarından kayıp gidiyordu.

Vücudu yaylanmaya başladı, parmaklarının ve dilinin hareketlerine ritmik olarak titreyerek, başını bir yandan diğer yana sallıyordu. Nefesi yüksek sesli nefesler halindeydi. Parmakları geri çekildi, sonra yavaş ve zevkli bir hareketle tekrar içine kaydı. Danika, hassas dokunun onun için ayrıldığını hissedebiliyordu, şehvetli saplanma onu yaklaşan boşalmada titretirken, onu emiyordu.

"Lütfen..." diye nefes nefese, parmakları çarşafı sıkıp gevşetiyordu.

Bu sefer, parmakları ona girdiğinde, dudakları klitorisini kapladı ve erotik bir şekilde emmeye başladı. Parmakları onun içinde güçlü, ağır darbelerle hareket ediyordu, bileği dönüyordu, nasırlı parmak uçları, onun dokunuşuna ateşlenen sinir uçlarına sürtünüyordu. Ve o patladı.

"Kral Lucieeeeeen!!!" Ona karşı şişkinleşip kıvranırken, onun onda uyandırdığı hislere aldırmadan adını haykırdı.

Kral, onun adını ilk kez duyuyordu ve bu, boğuk çığlık ve adının şehvetli telaffuzu ile kontrolünün geri kalanını da yok etmek üzereydi. Onun adını daha fazla söylemesini istediğini fark etti.

Kalçaları onun başını sıkıca kavrarken, vajinası da parmaklarını sıkıca kavradı. Ruhunu koruyan son bariyer yıkılırken, iç kasları şiddetli bir şekilde kasılmaya başladı. Aniden, kendini çok yalnız hissetti ve onun vücudunun kendi vücudunu kaplamasından başka bir şey istemedi. Onu koruyan, barındıran, her tarafını kaplayan. Titrek küçük elleriyle uzanarak, cüppesini çözdü ve onu sertçe aşağı çekti, tamamen erkeksi olan sıcak, sert ve kalın şeyi serbest bırakmak için.

"Danika," dedi omuzlarına yaslanarak, kendini kontrol etmeye çalışarak.

"Lütfen..." Titreyen bacaklarını açarak, vücudu onun vücudunu kaplayana kadar onu kendine çekti.

O da onu, onun onu istediği kadar istiyordu, bir sonraki nefesini istediği kadar. Ama tanıdık olmayan, korku olarak tanımladığı korkunç bir duygu zihnini kapladı. "Yapamam, Danika. Ya bebek?" Alnını alnına dayayarak, acı dolu bir sesle konuştu.

"Hayır, yapabilirsin kralım. Lütfen, seni tekrar hissetmek istiyorum." Sesi utangaçtı, ama aynı zamanda tutkulu da.

"Nazik olamam. Nasıl olacağımı bilmiyorum. Çocuğumuza zarar vermek istemiyorum." Şişmiş ereksiyonunu, onun hassas klitorisine tekrar tekrar sürttü, nefesi sertleşmişti. Kontrolünü kaybetmemek için çok uğraşıyordu.

Gözlerini açtı, ona olan arzusu ile bulanıklaşmıştı. Hayatında daha güzel bir manzara görmemişti. "Yapabilirsin. Sana güveniyorum, Kral Lucien."

"Tanrım." Boğazından gelen hırıltılı bir ses, kadının sesindeki masum ve samimi güvenle, kırılğan kontrolünün son kalıntıları da yok oldu.

Onu elde etmek zorundaydı.

Çocuğuna zarar vermemek için nazik de olmalıydı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, ama elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Başını kaldırdı ve vücutlarının arasında, kadının girişini bulmaya çalışan zonklayan kısmına baktı. Elleri kadının iç uyluklarına yerleşti ve kadının küçük vücudunun arasına kendi büyük vücudunu yerleştirmek için kadının bacaklarını kartal kanatları gibi açtı. Gözleri kadının sersemlemiş gözlerine kilitlendi ve kendini kadının içine itmeye başladı. Kadın boğuk ve boğazından gelen bir inilti çıkardı, eli onu sabitlemek için kralın kalçalarına gitti. Sertliğini saran sıkılıktan inleyen Kral Lucien, dişlerini sıkarak, açlığının onu ittiği ilkel şekilde kadının içine tamamen girip vücudunu ele geçirmekten kaçındı. Bunun yerine, nazikçe itmeye devam etti, kadının iç kaslarının isteksizce onun istilasına boyun eğişini hissetti.

"Kralım..." Gözleri kapalıyken boğazından başka bir inilti daha çıktı.

O, ona daha da yaklaştı ve onu tamamen içine iterek, sapına kadar gömülene kadar, onun ağzını yakıcı bir öpücükle kapladı. Danika, onun ağzına doğru çığlık attı, yanma hissi, birkaç dakika önce yaşadığı orgazmın titremeleriyle karışıyordu. O, onu uzun ve sert bir şekilde öptü, üzerinde o kadar hareketsiz durdu ki, onun hareketsiz kalmak ve vücudunun ona uyum sağlaması için ne kadar çaba sarf ettiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Hareket et... Lütfen," diye ısrar etti, bacaklarını onun sırtına dolayarak onu kendine daha yakın tuttu.

Bu, onun duymak istediği tek şey gibi görünüyordu, çünkü neredeyse tamamen geri çekilip sonra tekrar içine girerken onu ciddiyetle öpmeye başladı. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı, uzun dakikalar boyunca devam etti. Sonra geri çekilip, vücutlarının arasında, vücudunun onun penisini tekrar tekrar sardığına baktı. O kadar ıslaktı ki, damlıyordu. Kadının iç organları onu emdiğinde hissettiği duygu o kadar harikaydı ki, boğuluyormuş gibi hissetti. Tamamen kendini bırakıp, kadının vücudunu, boşalarak onu doldurana kadar sertçe sikmekten başka bir şey istemiyordu.

Sonra gözleri, dört aylık hamileliğinin hafifçe yuvarlaklaşan karnına takıldı ve bu, hayvani dürtülerinin çoğunu ortadan kaldırdı. Onun ıslak kılıfının içine girip çıkarken vuruşlarını yavaşlattı.

Dikkatli. Ona karşı dikkatli olmalıydı.

"Oooh." Boğazından çıkan inilti, onun dikkatini tekrar yüzüne çekti. Gözleri saf bir coşkuyla kapalıydı, dudakları büzülmüş, nefesi kesilmiş ve yüzü gerilmişti.

O, mükemmel zevkin resmini yansıtıyordu, o kadar güzeldi ki Kral Lucien kendi zevkini tamamen unuttu ve ona daha fazlasını vermeye odaklandı. Onun için çaldığı güzel müziği dinleyerek, içinde sabit ve uzun vuruşlarla çalışmaya devam etti.

Her itişte ona doğru kıvrılıyor, yüzünde acı dolu bir ifadeyle kollarını sıkıca ona sarılıyordu. Danika, onun kollarında acı eşlik etmeyen bir zevk hiç tatmamıştı, ama bu gecenin karanlığında, ona acıdan eser olmayan saf bir zevk verdi, o da bu zevke kapıldı. Her itişinde, zevk vücudunu yakıyor ve tanıdık, karşı konulmaz his içinden başlıyordu. Çok yakındı.

Ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve sıcak, tatlı dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Kalbi, sanki biri göğsüne kelebeklerle dolu bir kavanoz bırakmış gibi çarpıp duruyordu. O, son derece şefkatliydi. O kadar saygılıydı ki, gözleri yaşlarla doldu. Ona karşı hiç böyle davranmamıştı. Onun ona karşı böyle davranabileceğini hiç bilmiyordu. Sevişmeyi hissetmediği çok açıktı, ama hareketlerini hiç hızlandırmadı. Nazik, ritmik hareketlerle ona zevk vermeye devam etti.

"Evet, evet. Çok iyisin," diye inledi, onun ona verdiği şeyden başka hiçbir şeyi düşünmeden, kolları onun boynuna sarılmıştı.

Adam kadının dudaklarını öptü ve sonra ağzının bir köşesinden başlayarak diğer tarafa doğru öpmeye başladı. Dili, kadının üst ve alt dudağı üzerinde şehvetli bir şekilde kaydı ve sonra nazikçe arasına girerek kadını kendisinin ilerleyişine açtı. Kadın bir iç çekerek razı oldu ve dilleri buluştu, birbirlerinin tadını alarak keşfe çıktılar. İlerleyip sonra geri çekildiler. Hassas bir dans yaptılar, dilleri düello yaptı, önce yavaşça, sonra daha hızlı. Nefesleri hızlandı ve yutuldu, verildi ve sonra geri alındı. Her nefesini paylaştılar, daha fazlasını talep etmeden önce tadını çıkardılar.

Aniden, ağzını onunkinden ayırdı ve uçurumun kenarından uçarken sertçe bağırdı. Vücudu onun altında titredi, elleri onu daha da yaklaştıırken, saf coşku içinde ağladı, gözyaşları gözlerinden akıyordu. Onun orgazmı, kralın orgazmını tetikledi ve kral, onun peşinden, volkanik hislerin cızırdadığı ve kasırğa gibi alev aldığı, dayanılmaz tatlı hislerin çok renkli noktaları olduğu diyara gitti.

O, nefes nefese ve düzensiz bir şekilde nefes alırken, onun üzerine yığıldı. Sonra yuvarlandı ve onu da beraberinde götürdü.

Dudakları nazikçe kadının boynuna, terli omzuna bastırıyordu, hissettiği zayıflık değildi. İlk kez kendini tam hissetti. Kadın uykulu gözlerle izliyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu, gözleri duygularıyla doluydu ve adam, kadının da kendisi kadar savunmasız olduğunu fark etti. Kadın başından beri ona kendini açmıştı ve adam bu karanlık geceye kadar kadının duygularının derinliğini hiç fark etmemişti.

O, ona daha yakın eğildi ve gözyaşlarını öptü. O, onun beklenmedik en nazik hareketiyle içtenlikle ağlamaya başladı. Gökler onun için araya girdi. Büyük bir rahatlamanın gözyaşları durmadan akıyordu ve o, onları öperek sildi. Kahin onu nasıl haklı çıkarmayı başardı? Remeta, onun masumiyetine inanmakla kalmayıp, birlikte yarattıkları hayata da inanacak kadar bunu nasıl başardı?

Adam kadının yanaklarını öptü. Gözlerinin köşelerini. Alnını. Yüzünün her yerini öptü.

"Ağlama Danika. Bu hoşuma giden bir manzara değil. İçinde büyüttüğün hayat için iyi değil." Bu bir emir gibi çıktı, ama o, onun sesinde daha önce hiç duymadığı en nazik yumuşaklığı duydu.

Ona sarıldı, başını şiddetle salladı. Vücudu, onun büyük vücudunun hissine şiddetle tepki verdi, ona doğru döndü ve vücudunun sığınağına daha da yaklaştı, ta ki ona çok sıkı bir kucaklamayla yapışana kadar, ona yapıştı. Başını göğsüne koydu, onu içine çekti, onun hissini tadını çıkardı. Sıcaklık onu sardı. Uzun zamandır çok üşümüştü... bu eve dönmek gibi bir duyguydu. Ve öyleydi de.

Zindanda hastalandığında, bunun hücrenin soğukluğundan kaynaklandığını düşünmüştü. Durumunun tatsızlığından. Yemek ve suya olan açlık ve susuzluğundan. Ama şimdi bunların hepsinden ve daha fazlasından kaynaklandığını anladı. Bu adama olan açlığı ve ihtiyacıydı. Ona olan özlemi. Onu çok özlemişti.

Bu kadar zarar görmüş, bu kadar kırılmış, hiç gülümsememiş, hiç gülmemiş olan bu adam.

Hiç mutlu olmak için bir nedeni olmayan bu adam.

Onu gülerken göreceğim gün gelecek mi? Danika umutla düşündü. Onu kaygısız ve mutlu göreceğim gün gelecek mi?

Elini aralarına uzatıp karnını okşadı. Ona doğru içini çekti, vücudu hala onun verdiği tatminle titriyordu. Bu anın tadını çıkarıyor ve sonsuza kadar sürmesini diliyordu.

"Lucien," dedi, göğsü kızın yanaklarına titreşerek. "Hmm?"
diye mırıldandı kız.

"Bu yerde. Bu odada, benimle birlikteyken, bana adıyla hitap etmeni istiyorum.

Benim adım Lucien."

.

.

BÖLÜM 11. ONUN MUTLULUĞU.

Danika, göğsünü çeken bir el, vücudunu okşayan bir el ve vücuduna yaslanan bir bedenle uyandı. Gözlerini yavaşça açtığında, ağzı göğsünde, eli yanlarını okşayan krala baktı.

"Günaydın, kralım," diye fısıldadı, gözleri otomatik olarak odanın uzak ucundaki masanın üzerindeki kum saatine uzandı. Neredeyse şafak sökmek üzereydi.

"Mm," dedi, gözleri neredeyse mutluluk olarak yorumlanabilecek bir şekilde kapalıydı. Eli kaburgalarından diğer göğsüne doğru kaydı ve meme uçlarını okşamaya başladı. O, onun ateşli dokunuşları altında vücudu ısınırken inledi. O onu okşayıp emdikçe bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti. Vücudu kaydı ve onun vücudunun hazır ve dik olduğunu hissetti.

O, onun ilgisinden kızarak büzülmüş meme ucunu bırakıp, kadının bacağına beline doladı ve kendini kadının kadınlığına yerleştirdi. Yan yana uzanarak, eliyle kadının uyluğunu tutan adam, tek bir hızlı hareketle kendini kadının onu karşılayan vücudunun derinliklerine gömdü. Danika çığlık attı; onun içindeki inanılmaz hisle gözleri kapandı. İçinde düzenli hareketlere başlarken, buruşuk meme ucunu tekrar ağzına alabilmek için kendini ayarladı. Penisinin onu ele geçirdiği her yerde dudaklarının her çekişini hissetti, zevk vücudunda elektrik gibi cızırdadı. Her sert emişte tısladı ve iç geçirdi.

Adam başını kaldırdı. "Canını acıtıyor muyum?"

Kız başını salladı. Adamın şişmiş, hassas göğüslerine dokunan ağzı birçok duygu uyandırıyordu, ama hiçbirisi acı değildi. Adam başını tekrar eğdi, dışarı çıkıp tekrar tekrar içine girdi. Ona sarılarak, kız ellerini adamın kısa, yumuşak buklelerinden boynuna, geniş omuzlarına ve sırtına kadar gezdirdi. Elleriyle ulaşabildiği her yere dokundu, sonra ellerini tekrar boynuna koyup adamın başını göğüslerine tuttu.

Adam bir düzen oluşturdu, ağzı ve parmaklarıyla kadının meme uçlarını emip çekiyor, geri çekip çekiyordu. İt, em, çek, çek. İt, em, çek, çek. Çok geçmeden kadın sertçe tısladı ve

Sanki önceki geceki gibi, onun orgazmı onun orgazmını tetikledi, vücudu onun penisini sıkıca kavradı, sıkı ve onunla birlikte dağların üzerinde süzülürken yüksek sesle

Tıpkı önceki gece olduğu gibi, kadının orgazmı erkeğin orgazmını tetikledi, kadının vücudu erkeğin penisini sıkıca kavradı, sıkıştırdı ve erkeğin onunla birlikte dağların üzerinde uçarken yüksek sesle inlemesine neden oldu.

"Danika..." diye nefes nefese, birbirlerine sarıldılar. Vücudu onu kuruttu. Zevk, aralarında ortak bir dil haline geldi.

Vücudu aşırı duyarlı hale geldiğinde, titreyerek inledi ve daha fazla dayanamadı. Derin bir nefes aldı ve vücudu yatakta gevşedi. Nazikçe, vücudundan çıktı ve yatağa uzandı. Danika orada yatıyordu, kalbi hızla atıyor ve vücudu şarkı söylüyordu.

Uykudan uyanmak için ne kadar güzel bir yoldu.

O yataktan kalkıp zarifçe gardırobuna doğru yürürken, Danika rüya gibi gülümsedi. Göğüsleri, onun uzun süreli ilgisinden dolayı ağrıyordu, ama bu onu daha da gülümsetiyordu. Onu, kıyafetlerini düzenlerken bu kadar rahat görmemişti.

Gözleri yataktaki Danika'nın gözlerine takıldı. "Angie daha sonra gelip seni muayene edecek."

"Tamam," diye fısıldadı cevap olarak.

"Bugün mahkemede olmam gerekiyor, ama uzun süre kalmayacağım. Yürüyüşe çıkmak istiyorum, çok uzun zaman oldu." Gözlerinin parlaması, sanki birlikte yaptıkları yürüyüşlerin anılarını hatırlıyormuş gibiydi.

"Bu çok hoşuma gider, sevgilim... Lucien."

Bir kez başını salladıktan sonra dönüp banyoya girdi.

Danika uyanıp yatak odasına dönme vaktinin geldiğini biliyordu, ama ne yaparsa yapsın kendini bulunduğu yerden kıpırdatamıyordu.

Dün, hayatı pamuk ipliğine bağlı bir hücrede uyanmıştı, bugün ise kralın yatak odasında uyanmıştı. Birkaç gün önce, ağır bir yürekle uyanmış, krala hayatını tehlikeye atmadan onun çocuğunu taşıdığını nasıl anlatacağını düşünerek kendini öldürecek kadar endişelenmişti, bugün ise tüm sırları açığa çıkmış halde buradaydı.

Yeniden uykuya dalarken yüzünde bir gülümseme vardı.

Callan, önündeki kocaman odunu parçalara ayırırken önceki gece gördüğü rüyayı düşünüyordu. Odunun çatlama sesi duyuldu ve

odun birkaç parçaya ayrılırken duyuldu. Odunu bırakıp parçaları topladı ve daha önce kırdığı diğer odunlarla birleştirdi. Bu işlemi tekrar tekrar yaparken, zihni durmadan dönüyordu.

Sır neydi? Onu ölüme terk eden kadın kimdi? O kimdi? Gözlerini ne kadar sıkı kapatsa da, kafası boş kalıyordu. Keşke küçük de olsa bir şey hatırlayabilseydi...

Bir vuruş onu düşüncelerinden sıyrılmaya zorladı. Baltayı bıraktı ve baltayı yere düştü. Ceketine uzandı, onu astığı ağaçtan aldı ve kollarını ceketin kollarına soktu. Sonra döndü ve evine doğru, kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve kapının arkasında başlıklı duran kadınsı figür görünce içini bir hafiflik kapladı.

"Merhaba," Prens Kamara başlığından kapüşonunu çıkararak fısıldadı ve sırtına kadar uzanan dalgali ve uzun sarı saçlarını ortaya çıkardı.

"Hanımefendi." Adam kenara çekildi ve prenses evine girdi. Adam ahşap kapıyı kapattı ve prensese döndü.

Prensес telaşlı görünüyordu, soğuktan yanakları kızarmıştı. Ona dönmeden önce, paketlenmiş bir bezi masanın üzerine bıraktı. Ellerini ovuşturması, onun üşüdüğü yönündeki şüphelerini doğruladı.

"Umarım rahatsız etmiyorum..." diye başladı.

"Bir dakika lütfen, hanımefendi." Onun yanından geçip şömineye doğru yürüdü. Neredeyse fazla hevesli ve muhtemelen utanç verici olan hızlı hareketlerle, birkaç odun koyup ateşi yaktı. "Lütfen, yaklaşın ve ısıyın, hanımefendi." Şömineyi işaret etti.

Yanakları kızardı, onun nezaketi ve düşünceli davranışı karşısında kalbi mutluluktan çarpıyordu.

"Teşekkür ederim." Onu ayıran sadece birkaç adım kalana kadar yaklaştı. Vücudu onun vücuduna değdi.

Callan en ufak hareketi fark etti ve daha fazlasını istedi. Birkaç gün önce onu öptükten sonra, onu aklından çıkaramamıştı. Kimliğini hatırlamaya çalışmadığında, onu düşünüyordu.

"Baban biliyor mu? Yani beni görmeye geldiğini?" diye ekledi aceleyle, kızın gözleri ona takıldığında.

Beklediği gibi başını salladı.

"Oh." Kafasının arkasını kaşıdı, gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. Onun varlığı onu her zaman gergin bir hale getiriyordu.

"Eğer rahatsız oluyorsan gidebilirim. Buraya gelirken ne düşündüğümü bilmiyordum. Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim ve

ben..."

"Hayır, hayır, hayır, lütfen gitme." Sesi, kızın tiradını kesti. "Gitmeni istemiyorum, sadece... beni görmek için babanı atlatmana sevindim."

"Oh..." Bu kez saçını kaşımak sırası ona geldi, sonra utangaç bir şekilde başını eğdi. Onun gerginliği, aklındaki bir sonraki soruyu sormaya cesaret verdi. "Ve günü benimle geçirmek mi istiyorsun?"

Kamara boğazını temizledi ve iki kez başını salladı. Kahverengi gözleri, onun mavi gözlerine bakmak için yukarı doğru kırıştı. "Evet. Günü seninle geçirmek istiyorum."

Mutluluk. Callan, onun cevabının ardından gelen yabancı hissin mutluluk olduğunu fark etti. Kim olduğunu hiç bilmeden bir çöp sahasında uyandığından beri hiç böyle hissetmemişti. Bu kadın her açıdan ona uygun değildi. O ayrıcalıklıydı, o ise düşük sınıftandı. O bir hanımefendiydi, o ise bir demirci ve oduncu. Her açıdan ona uygun değildi, ama yine de kendini durduramadı ve bir hamlede ona uzanıp onu kendine çekti.

Kadının elleri, dudakları onun dudaklarını arayarak bulurken, dengede kalmak için onun omuzlarına gitti.

Kral Lucien banyosundan çıkıp yatak odasına girdi ve Danika'nın huzur içinde, kıvrılmış bir şekilde uyuduğunu gördü. Hareketsizce durdu, gözleri onun uzun kirpiklerinin gözlerini nasıl koruduğunu, beyaz ve kusursuz cildini ve bandajlı kolunu, üst vücudunun düzenli olarak inip kalkışını izledi.

Gözleri otomatik olarak Danika'nın şişkin karnına kaydı.

Birkaç gün önce kendisine yabancı gelen, ama önceki günden beri o kadar da yabancı olmayan bir duygu göğsünü kapladı. Mutluluk böyle bir şey miydi?

Gözleri uzun bir süre orada kaldı. Sonra yatağın diğer ucuna doğru yürüdü, yere atılmış çarşafı aldı ve Danika'nın vücudunu örtmek için üzerine attı. Ardından, kararlı ve emin hareketlerle giyinmeye başladı. Altın kemerini alıp beline bağlamaya başladı. "Dargak."

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Dargak içeri girdi. "Evet, Majesteleri."

"Baski'ye Remeta ve küçük çocuğu bana getirmesini söyle," dedi, sandaletlerini uzanarak.

Dargak hemen koştu ve sandaletleri getirdi. Diz çöküp kralın bacaklarını sandaletlerin içine sokmasına yardım etti. "Burada mı?"

"Hayır. Danışma odasında."

"Emriniz başım üstüne,
Majesteleri." "Angie'yi de
çağır."

"Peki, Majesteleri." Dargak bağcıkları bağladıktan sonra odadan çıkıp koştu.

Kral giyinmeyi bitirip kütüphaneye girdi. Üst pazarın finans defterini incelerken kapı çalındı.

İzin verdi ve Angie içeri girdi. Kral kütüphaneden çıktı ve Danika'yı iyice muayene etmesi için talimat verdi. Angie hemen işe koyuldu ve Danika'nın iyi uyuması için şıfalı otları karıştırdı. Yaralarını incelemeye başladı, bandajları çıkarıp yenileriyle değıştirdi. Kral tüm bu süre boyunca onun başında bekledi. Krala, bazı soruları cevaplaması için onu uyandırmanın uygun olacağını söyledi.

Kral Lucien başını sertçe salladı. "Onu uyandırma Angie, dinlenmeye ihtiyacı var. Eminim kendi başına halledebilirsin."

"Evet, tabii ki, Majesteleri." Dışarı koştu ve onu kontrol etmeye başladı, elleriyle yanlarına dokunarak hafifçe bastırdı. Angie aptal değildi; kralın önceki gece onunla yakınlaştığını biliyordu. Boğazını temizledi. "Kanaması ne zaman durdu?"

Kral başını yana eğdi. "Sen ayrıldıktan birkaç saat sonra."

"Mm." Başını salladı, alına uzanan gri saç telleri görünüyordu. "Bu umut verici." Sonra tereddüt etti ve krala anlamlı bir şekilde baktı.

Kral devam etmesini bekledi, ama o devam etmedi. Yaşlı adama kaşlarını kaldırdı. "Angie?"

"Şey... lütfen izin vererseniz, Majesteleri. Bu prosedürde herhangi bir müdahale veya denetime gerek yoktur."

Kral başını yana eğdi. "Beni burada istemiyorsun." Bu bir soru değildi.

Angie rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Fazla zaman almayacak, Majesteleri."

Kral bir milim bile kıpırdamadı. "Danika o çarşafın altında çıplak, Angie."

Krala, dün onu muayene ettiğini, yani yirmi beş yıldan fazla bir süredir diğeri birçok kadını gördüğü gibi onun da çıplaklığını gördüğünü söylemek akıllıca olur mu?

Hayır, akıllıca olmazdı. Boğazını temizledi. "Bakmamaya özen göstereceğim, Majesteleri. Uzun sürmez."

Gergin bir sessizlik içinde tam bir dakika geçti. Angie nefesini tuttuğunu fark etti. Kralı bu şekilde görmek yeni bir şeydi. Ne yapacağını bilmiyordu.

"Tamam. Danışma odasına gidiyorum." Sonunda kral, kütüphaneye doğru dönerek konuştu.

Angie, elleri arkasında, kapıya doğru ilerlerken onun kararlı ve zarif hareketlerini izledi. Yaşlı adam hala nefesini tutuyordu.

Kral durdu.

"Angie?"

"Evet, Majesteleri?" diye hemen cevap verdi.

Kafasını arkaya çevirdi. "Onları sana emanet ediyorum. Duymak istemediğim şeyleri duymak istemiyorum."

Bunun üzerine, dönüp kapıdan çıktı. Angie sonunda tuttuğu nefesini bıraktı.

.

BÖLÜM 12. KRALIN KAYIP HAZİNESİ.

Callan önce Kamara'nın dudaklarını nazikçe öptü, kollarını beline dolayarak onu kendine yaklaştırdı. Kamara gözlerini kapatarak ağzına iç çekerek nefes verdi. Callan'ın içinde uyandırmaya başladığı hoş duyguya kendini bıraktı. Callan'ın ağzı onun ağzında daha sertleşti, arayış içindeydi. Talepkardı.

Kamara ona sarıldı, ondan daha fazla temas istedi, nefesi düzensizleşmeye başladı. Bir an şöminenin önünde duruyorlardı, bir sonraki an Kamara sırtının arkasındaki duvarın serinliğini hissetti.

Onu köşeye sıkıştırdığında, Callan sonunda sahip olduğu son kontrolünü elinde tuttu, geri çekildi ve alnı onun alnını okşadı.

"Çok üzgünüm, hanımefendi. Düşünemedim. Ben..."

"Hayır, bunun için özür dileme, Callan. Ben..." Derin bir nefes aldı. "Seni istiyorum. Uzun zamandır seni istiyorum."

Onun fısıldayarak itirafını duyunca, geri çekildi ve şok olmuş bir zevkle ona gerçekten baktı. "Öyle mi?" Umut etmekten korkuyordu.

Kız başını salladı ve ona daha da yaklaştı. "Sence neden buraya gelme riskini aldım?" diye devam etti, o cevap veremedi. "Çünkü gerçekten seninle olmak istiyorum. Uzun zamandır hep istedim. Ben..."

Onun tereddüt etmesi, adamın nefesini kesmişti. Bir sonraki nefesini almaktan daha çok, onun söyleyeceklerini duymak istiyordu. "Lütfen, söyle," diye ısrar etti ve onun sivri beyaz burnuna uzun bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum" sözleri boğazında o kadar uzun süre kaldı ki, neredeyse tadını alabiliyordu. Ama sözleri yuttu. "Ben... seni gerçekten önemsiyorum," diye itiraf etti sonunda, onun bakışlarına karşılık veremedi.

Callan, söyleyebildiği sözler sayesinde kendini ayda uçuyormuş gibi hissetti. "Ben de seni önemsiyorum." Uzun bir nefes verdi. Sonra dudakları tekrar kadının dudaklarına indi. Etraflarındaki dünya yok oldu. Öpüşüp birbirlerine sarıldıkları sırada, kendi dünyalarında var olan tek kişiler onlardı.

Callan biraz eğildi ve onu kollarının arasına aldı. Yatak odasına doğru yürüdü ve bu sırada onu öpmeyi hiç bırakmadı.

Kapı açıldığında kral danışma odasındaki koltuğunda oturuyordu ve Baski iki gergin çocuğu kapıdan içeri getirdi — bir genç kız ve küçük bir erkek çocuk, parmakları birbirine kenetlenmiş halde kralın önüne doğru ilerlediler.

"Kralım, bizi çağırdınız," dedi Remeta zorlukla. Endişeliydi. Ya dün söylememeleri gereken bir şey söylemişlerse?

"Dün ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu kral sonunda. "Hatırladığınız bir şey var mı?"

İkisi aynı anda başlarını salladılar. Corna, gergin ve korkmuş bir şekilde Remeta'ya yaklaştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kral Lucien, onların hatırlamamasına şaşırمامıştı. Dün, gözlerinin içine bakıp, cesurca durarak ona söylemeleri gereken her şeyi söylemişlerdi. Bugün ise, kralının önünde durmaktan korkan iki çocuktan ibarettiler.

"Dün yaptıklarınız için ikinize de teşekkür etmek istiyorum. Ne yaptığının farkında olmayabilirsiniz, ama ben bunu asla unutmayacağım," dedi nazikçe.

Remeta, nefesini tuttuğunu fark etmeden nefesini verdi. Gerçekten iyi şeyler söylemiş olmalılar. "Teşekkür ederiz, Majesteleri. Biz..."

Kapı açıldı ve Dargak başını odanın içine soktu. "Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm Majesteleri, ama kapıda bir çift var, arıyor..."

Kapı daha da açıldı ve genç bir çift içeri koştu. Uzun siyah saçlı, uzun boylu, koyu tenli bir adam ve küçük, iri gözlü, hamile bir kadın.

Kadın ileri atıldı ve kralın önünde diz çöktü. "Sizin odanıza izinsiz girdiğim için çok özür dilerim, Majesteleri. Saygısızlık etmek niyetinde değildim!" diye haykırdı. "Lütfen, oğlumun yanlış davranışlarını bağışlayın. Oğlumun odanıza daldığını ve mahremiyetinizi ihlal ettiğini duydum. Lütfen, oğlumu bağışlayın, lütfen!"

"Oğlunuz yanlış bir şey yapmadı, özür dilemenize gerek yok," dedi kral, kadının büyük şaşkınlığına. "Aslında, oğlunuza yaptığı şey için teşekkür ediyordum. Çok şey yaptı."

Haydara'nın endişeleri, kralın sakin sözleriyle yok oldu. Başını eğdi. "Oh, çok teşekkür ederim, kralım."

"Yerden kalk," diye hamile kadına emretti.

Bu, kocasının sabırsızlıkla beklediği şeydi, çünkü emri duyunca rahatlamış görünüyordu. Karısının yanına yürüdü ve Haydara'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

Kral Lucien çifti izledi. Birkaç gün önce, hamile bir kadın görmek onun için acı vericiydi, mümkünse onlara hiç bakmamayı tercih ediyordu, çünkü bu manzara ona sahip olamadığı şeyi, sahip olamayacağını *düşündüğü* şeyi hatırlatıyordu.

Ama şimdi, kadını yoğun bir şekilde izliyordu. "Oğlunun adı ne?"

"Corna, kralım," diye cevapladı

kadın. "Ne zamandan beri kahin?"

Kadın kocasına bir bakış attı ve tekrar krala döndü. "Konuşmaya başladığından beri, Majesteleri."

Ailenin toplumdaki statüsü, ucuz, sade ama temiz giysilerinden anlaşılıyordu. Çiftin birbirlerine duyduğu sevgi ve ilgi de gözünden kaçmadı.

"Ne iş yapıyorsunuz?" Soruyu çocuğun babasına yöneltti.

Gunther rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve karısının endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Çöp toplayıcıyım, Majesteleri. Şehir merkezinde, pazardan Dega tepelerine kadar çalışıyorum."

Kral Dargak'a döndü ve başını salladı. Muhafız odadan koşarak çıktı ve küçük, sarılmış bir para çantasıyla geri döndü. Kral Lucien çantayı ondan aldı ve aileye attı. "Bu, ailenize verdiğim ödül. Hepinize minnettarım."

Aile, ona içtenlikle teşekkür etmeye başladı. Haydara oğlunu kucaklayarak, krala defalarca teşekkür ederken sevinç gözyaşları döktü. Kocasını da en az onun kadar mutluydu. Krala ne kadar teşekkür etseler azdı.

Henüz bitirmemişti. "Ekin ekebilir misin?"

"Evet, Majesteleri! Toprağım yok, bu yüzden çiftçi değilim."

"Artık var. Dargak seni sarayın arkasındaki bir tarlaya götürecektir. Orayı sana ve ailene veriyorum. Küçük ama verimli bir arazi. Sana veriyorum," dedi.

Gunther gözyaşlarına boğuldu, yüzü minnettarlıkla kızardı, bu kralı rahatlatmıştı. Aile ona defalarca teşekkür ederken, kral biraz daha iyi hissetti. Bu aileye yardım etmek, oğullarının kendisi için yaptıklarının karşılığını onlara verebileceği en iyi yoldu. Oğullarının hayatında ne kadar önemli bir yardımda bulunduklarının farkında değillerdi.

Birkaç dakika sonra, çift ve oğulları mutlu bir şekilde Dargak'ı takip ederek odadan çıktılar ve Remeta ile Baski kral ile baş başa kaldılar. Sonunda, sandalyesinden kalkıp, Corna adına yüzü sevinçle dolu olan Remeta'nın yanına yürüdü. Belinden eğilerek, geniş, mutlu gözleri ona odaklanmış olan genç kızla aynı boyda oldu.

"Senin yeni doğduğundan beri büyümeni izledim." Eli kızıl saçlarını okşadı. "Sonra bir genç kıza dönüştün. Bugün olduğun genç kız haline gelmeni izledim ve seninle gurur duyduğumu söylemeliyim, Remeta. Sen benim eskiden sahip olduğum, kaybettiğim kız kardeşim gibisin." Remeta onu dikkatle dinlerken gözleri doldu. "On altı yıl önce doğduğunda hayatımı kurtardın. Doğumun, annenin çılgın davranışlarının beni hayatta tutmasını mümkün kıldı. Bugün seninle gurur duyuyorum, Remeta," diye bitirdi.

Remeta kendini ona attı ve kollarını boynuna doladı. Kral bu hareketi önceden tahmin etmiş olmalıydı, çünkü Remeta kendini ona attığı anda onu yakaladı. Remeta ona sarılarak sessizce ağlarken, kral onu kucakladı.

"Çok teşekkür ederim, Majesteleri." Kralın bu sözlerini duyarak, onun samimiyetini hissederek, dünyadaki en mutlu kızdı. Remeta sanki gökyüzünde uçuyormuş gibi hissediyordu. Bu, ona verilen en büyük hediyeydi. Gözleri, kapının yanında duran annesini buldu. Baski'nin gözlerinde yaşlar, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bana gelmekten çekinme. Beni duyuyor musun?" diye sordu, kız sonunda ondan ayrıldığında.

Remeta başını şiddetle salladı. "Evet, Majesteleri." "Artık gidebilirsin," dedi nazikçe.

Remeta tekrar başını salladı ve odadan çıktı. Mutluluğu o kadar bariz ve bulaşıcıydı ki, kral gülümseyen bir adam olsaydı gülümserdi.

Baski öne çıktı ve ona eğildi. "Bunun için çok teşekkür ederim, kralım. Şu anda kızım için ne yaptığınızın farkında değilsiniz." Hala gülümserken gözyaşlarını sildi. "Çok teşekkür ederim." Kızının peşinden gitmek için döndü, ama kral onu geri çağırdı.

"Bekle, Baski."

Callan ve Kamara yatak odasına ulaşana kadar öpmeye devam ettiler ve Callan onu nazikçe yere indirdi. Ağzını onun ağzına yaklaştırdı, ellerini kızın başına koyup hafifçe eğdi ve dudaklarını tekrar onun dudaklarına yapıştırdı. Kızın yüzünü tuttu, dilini dudaklarının arasına soktu ve onu yıkıcı bir güçle öpmeye başladı. Dili kızın dilinin etrafında döndü, dışarı çıktı, kızın alt dudağını yaladı, dişleri kızın dudağını hafifçe sıyırdı. Kamara kendini ona teslim etti. Onun istediği her şeyi, ona verebileceği her şeyi istiyordu.

Her şey dudaklarının dansıyla başladı, sabahın erken saatlerindeki rüzgar etraflarında esiyordu. Pencerenin önündeki kapalı perdeler sayesinde yatak odası aydınlanmıştı ve bu, Kamara'nın hiç bitmemesini dilediği samimiyete katkıda bulunuyordu.

Sonunda nefes almak için ayrıldılar. O, diyaframını derinlemesine çekip tekrar öpmeye başladı. O, kollarında sarkarak ona yaslandı, o onu tekrar tekrar öperken beyni vücudundan ayrılmıştı. Ellerini onun üzerinde gezdirirken, gömleğinin eteklerinin altına kaydırırken, çıplak sırtını okşarken, nerede bittiğini ve nerede başladığını bilmiyordu.

Uzun, çok uzun bir süre öpüştüler, onun saat beş gölgesi kadının cildini aşındırıyordu. Kadın bunu hissetti, acıtması gerektiğini biliyordu, ama acıtmadı. Elleriyle adamın göğsüne doğru kayd ve göğüs kaslarını okşadı, elleri adamın küçük, erkek meme uçlarını kaplayana kadar.

Ağzını onunkinden ayırdı, ellerini göğsünden çekip sıkıca tuttu ve ciğerlerine oksijen çekmeye başladı. "Bunu yapamazsın, canım. Böyle devam edersen, kendimi utandıracağım galiba."

Yumuşak sevgi sözcükleri kalbini kelebeklerle doldurdu. Şaşkınlıkla nefesini içine çekti ve tekrar onun dudaklarına yöneldi. O da ona izin verdi ve dudaklarını tekrar onun dudaklarına indirdi. Her şey yeniden başladı. Dilleri birbiriyle düello yaptı, kollarını birbirine doladılar. Sırtı yatağın yanındaki duvara değdiğinde inledi, vücudu onu sıkıştırdı, kişisel alanını işgal etti ve bu onu ona daha da aç bıraktı.

"Daha fazla. Callan, lütfen," diye ağzına yumuşak bir şekilde haykırdı ve o, kalçasını daha sıkı kavradı, onu kendine doğru kaldırdı. O, ona bastırdı ve ona karşı dalgalanmaya başladı.

Elini belinin kıvrımına doğru kaydırdı ve sıkı küçük meme ucuna ulaştı. Elbisesinin üzerinden onu ovuşturdu ve bunu yaptığında, kız onun ağzına doğru nefesini tuttu

ve öpüşmeleri daha vahşi, daha ıslak hale geldi. Ellerini arzu ile titreyerek korsesinin iplerini çözdü ve onu aşağı iterek ikiz kürelerini serbest bıraktı. Küçük, soluk, çıplak göğüslerini eline aldı. Parmakları arasında meme ucunu sıktı, onu çekip, nefes nefese kalana ve neredeyse şiddetle ona doğru itene kadar vücudunu bükerek.

Kadın oksijen almak için ağzını açtı ve adam konuştu. "Benim için boşal, sevgilim. Bana ver."

Kafasını geriye doğru eğdi ve çığlık attı. Ağzını tekrar ağzına bastırdı ve ritmik bir şekilde yumruğunu kalçasına sıkarken parmaklarıyla kremse göğüslerini okşayarak ondan derin bir nefes aldı. Kamara'nın zihni uyuşmuştu ve saf zevk vücudunu ele geçirmişti. Ona doğru itti, buna ihtiyaç duyuyordu, ona ihtiyaç duyuyordu. Kenarda sallandı, ama düşemedi.

"Yardım et!" diye inledi, gözleri ona yalvarırcasına, derin bir arzu ile parılıyordu.

Callan'ın eli kalçasından ayrıldı ve etrafından dolaşarak eteğini yukarı, yukarı, yukarı itti, ta ki elini büyük elbisenin altına sokabilecek hale gelene kadar. Uzun parmağını iç çamaşırına batırarak, parıldayan klitorisine ulaştı ve parmağını üzerinde döndürerek ovmaya başladı. Saniyeler içinde, kız ağzında inliyor, kalçaları onun eline doğru itiyordu. Sonra kaskatı kesildi ve nefes nefese, kollarında sert bir şekilde boşaldı. O, şimdiye kadar yaşadığı hiçbir zevkin ötesinde bir zevk vücudunu tüm gücüyle sararken, onu sıkıca tuttu. Boşalma vücudunu sararken, kız tamamen parçalandı.

Ağzı onun ağzından ayrıldı ve başı boynuna düştü, yavaşça sakinleşirken büyük, nefes nefese nefesler aldı. Elleri yavaşça onun tatlı noktalarından düştü ve kolları onu tamamen sardı. Kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken, büyük vücudu titreyerek onu sıkıca tuttu. Onu kaldırdı ve yatağa yatırdı. Başı yatağa düştü; tamamen enerjisi tükenmişti. Nefesi sonunda yavaşladığında, onun tamamen soyunmasını izledi. Gözleri takdirle vücudunu takip etti; o çok güzel bir adamdı. Salem kralı gibi korkutucu olacak kadar kaslı değildi, ama zayıf da değildi. Güçlü bir vücudu vardı.

Adam onun üzerine çıktığında, kız bacaklarını açtı ve kollarını adamın boynuna doladı. Aniden adam hareketsiz kaldı. Gözlerindeki şehvet kayboldu, yerini korku ve dehşet aldı.

"Ne oldu?" Kamara geri çekildi, gözleri endişeyle ona bakıyordu.

Alnında ter damlaları birikmiş, yağmur damlaları gibi yüzüne akıyordu.
"Ben... bilmiyorum, ama..."

"Söyle bana. Bana söyleyebileceğini biliyorsun." Eli onun
sırtını okşadı. Onun dokunuşu cildini yakmış gibi irkildi.

.

BÖLÜM 13. KAYBETTİĞİ ANNE AMA KAYBETTİĞİ.

Vetta saray kapısından çıktı.

Vücudunu okşayan temiz hava ferahlatıcı olmalıydı. Yine de, karanlık ruh halini hafifletmeye yetmedi. Sabahın yumuşak esintisi Vetta'yı iyi hissettirmediydi. Hiçbir şey ruh halini hafifletemedi. Dün felaketti. Vücudunda şiddetli bir ağrı ile uyumakla kalmamış, Danika'nın artık idam edilmeyeceğini, geceyi kralın odasında geçireceğini de öğrenmişti.

Neden hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu? Neden bu ona sürekli oluyordu? İlk başta her şey yolunda giderdi, sonra birdenbire her şey mahvolurdu!

Danika'yı kırbaçlarken, Vetta hem kendini hem de Danika'nın acısını zevkle izliyordu. Sonra kral gelip her şeyi mahvetti.

Pazar kadınlarının onu dövmesi neydi peki? Bu onu krala daha da yaklaştırdı!

O cadı ne tür bir büyü kullanıyordu?

Vetta o kadar öfkeliydi ki, düzgün düşünemiyordu. Kral her zaman onun yatağındaydı. Günün her saatinde onu arıyordu ve o da onu tatmin ediyordu! Şimdi yine her şey Danika ile ilgiliydi! Danika şunu, Danika bunu!

Öfkeli gözyaşları gözlerinin arkasında yakıyordu, ama gözlerini kırıştırarak geri çekti. O sefil kadın için bir daha asla ağlamayacaktı. Bunun yerine, intikamını almanın bir yolunu bulacaktı. Her zaman bulmuştu.

Alt karnındaki keskin, tanıdık bir ağrı onu düşüncelerinden kopardı. Monah'a gidiyordu. Şifacının onu muayene edip karnındaki ağrıyı hafifletecek bitkileri vermesi zamanı gelmişti.

Ayrıca, görevinin başarılı olup olmadığını da ona söyleyebilirdi.

Kral son birkaç gün içinde onunla sayısız kez yatmıştı ve o da buna uygun olarak doğurganlık haplarını almıştı. Acaba şimdi onun çocuğunu taşıyor olabilir miydi?

Monah'ı görmek için sabırsızlanıyordu.

Kamara, Declan'ın sırtını okşadı ve Declan, sanki Kamara'nın dokunuşu onu yakıyormuş gibi geri çekildi. Kamara oturur pozisyona geldi ve Declan dizlerini kucaklayıp başını arasına gömdüğünde onun arkasında durdu. Declan bir kez sallandı.

"Beni korkutuyorsun Callan. Yaptığım bir şey mi var?" diye endişeyle fısıldadı.

Callan başını salladı. Sonra başını kaldırıp ona baktı. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Hayır, lütfen benimle birlikte olduğun için özür dileme. Bu beni çok incitecek." " , , , , , dearling. , , , , durduğum için...şimdi olanlar için."

"Ne olduğunu bana her zaman anlatabilirsin." O anda aklına bir düşünce geldi. "Bir şey hatırladın mı?"

Başını çevirip gözlerine baktı ve başını salladı. "İşkence gördüğüm anların görüntüleri. Ben... çok kötü işkence gördüm." Boğazını temizledi. "Ben... en kötü şekilde tecavüze uğradım."

"Oh, Callan, çok üzgünüm." Kamara, sesindeki acıyı duyunca gözleri doldu. Korku.

"Seni çok istedim ve beni seçtiğin için kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum, ama bak nasıl davrandım. Bana yapılan bu korkunç işkencenin anıları yüzünden bunu yapamıyorum bile." Ağzından çıkan her kelime acı doluydu.

Kamara, onun arkasına yaslandı, dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını onun boynuna doladı, onun tekrar irkilmesi umurunda değildi. Farklı koşullar altında, çıplak hali yüzünden utanır ve çekinirdi, ama onun başını göğsüne sıkıca sararken aklındaki son şey buydu.

"Yaşadıkların için üzgünüm. Keşke anılarını geri getirebilecek bir yol olsaydı da her şeyi anlayabilseydin, neden işkence gördüğünü ve sana işkence edenin kim olduğunu bilebilseydin," diye fısıldadı, gergin omuzlarını ovuşturarak.

Yavaş yavaş gerginliği geçti ve kadının göğsüne daha da sokuldu. "Ben de öyle diliyorum. Bilememek çok acı verici."

"Ve düşük sınıftan biri 'dayanılmaz' kelimesini bilmez. Ayrıcalıklı olabileceğini düşündün mü?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Callan bir dakika boyunca bunu düşündü. Kafasını çevirip onun güzel yüzüne bakarak sözlerini düşündü. "Haklı olabilirsin, ama ben gerçekten ayrıcalıklı olduğumu düşünmüyorum. Ben bir köle olduğumu düşünüyorum. Anılarımın çoğu bir kölenin soğuk hücresinde geçiyor, diğerleri ise köle olarak çalıştığım zamanlara ait."

"Ailen tarafından köle olarak satılmış ayrıcalıklı biri olabilirsin. Bir düşün: okumayı biliyorsun. Oku! Kaç köle okumayı bilir ki?"

Callan, ailesinin onu eskiden köle olarak satmış olabileceği düşüncesiyle kalbinin sıkıştığını hissetti. "Bu, kaybolduğumdan beri kimsenin beni aramamasını da açıklıyor. Belki de... umurlarında bile değildi," diye kabul etti, içten bir acı ile.

Kadın onu kendine daha sıkı çekti ve Callan, kadının özverili bir şekilde sunduğu teselliye kabul ederek başını kadının dolgun göğüslerine daha rahat bir şekilde gömdü. "Çok üzgünüm, Callan."

Baski, kralın adımlarına uyarak birlikte Danışma Odasından çıktılar. Kral ona hiçbir şey söylememişti ve o, kralın söyleyecek bir şeyi olduğunu bildiği için sabırla bekledi.

"Çok teşekkür ederim, Baski," dedi sonunda.

Kız başını kaldırıp ona baktı. "Ne için?"

"Her şey için. Danika'dan vazgeçmediğin için. Aslında ona inanan tek kişi sendin. Onun başka bir erkekle yatıp o erkeğin çocuğunu bana yükleyemeyeceğine inanan tek kişi sendin. Kimse aynı inancı paylaşmasa bile, her zaman inandığın şeyin arkasında durduğun için teşekkür ederim. Sen her zaman insanların en iyi yanlarını gördün."

Onun sözleri Baski'nin kalbini eritti. Baski ona gülümsedi. "Çok teşekkür ederim, Majesteleri."

"Neden yıllar önce beni kurtarmak için bu kadar acı çektin, Baski?" Zaman zaman kafasını kurcalayan tek soruyu sordu.

Beklenmedik sorunun anılığı onu şaşırttı. Krala başını eğen bir muhafızı geçtiler, kral da hafifçe başını sallayarak selamını karşıladı. Muhafızın yoluna devam etmesini izledi.

"Seni ve Melia'yı çocukluğunuzdan beri büyüttüm. İkinizin büyümesini izledim, ikiniz de her zaman kalbimdeydiniz. Sizler benim hiç sahip olmadığım çocuklarımsınız," diye başladı Baski.

"Sonra, on yıl kısır kaldıktan sonra Remeta'ya hamileyken sevgili kocam Tedda öldü. Ne kadar yıkıldığımı kelimelerle anlatamam." Anımsadığı acı sözlerinden damlıyordu ve gözleri acı dolu geçmişten dolayı buğulanmıştı.

Kral Lucien o dönemi hatırladı. O zamanlar on dokuz yaşındaydı. Baski'nin her an, her gün ağladığını hatırladı. "Onun ölümü beklenmedik ve çok acı vericiydi," diye kabul etti.

"Bir araba kazası." Baski hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Sen ve Melia benim yanımdaydınız. Sizin için bir şey yaparken yıkıldığımda, ikiniz de sayısız kez beni teselli ettiniz. Melia öldüğünde yıkılmışım ve köleliğe götürüldük. Cone'un seni de açlıktan öldürmeyi planladığını duyduğumda, buna dayanamadım. *Benim Lucien'im olmaz! Asla oğlum olmaz!* Kızımı kucağıma alıp sallarken bu düşünceler kafamdan geçiyordu."

"Oğlum" dediğinde durdu, döndü ve ona baktı. Kırışık yanakları kızardı.

"Seni oğlum falan sandığımdan değil. Sen elbette kralın," yaşlı kadın telaşla açıkladı. "Ama o kadar koruyucu hissediyordum ki. Remeta'ya bakarken aklıma bir fikir geldi."

"Beni hayatta tutan çılgın fikir." Kral tekrar yürümeye başladı, sesi çok yumuşaktı.

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu ve gizlice yiyecek sokmak imkansızdı."

Sessizlik. "Benim hayatta kalmam için kendine işkence ettin. O anı hala net olarak hatırlıyorum."

Anısı aklına gelince, kırışık yanaklarında bir gülümseme yayıldı. "Güneş battığında, Remeta'yı emzirmeyi bıraktım ve her zaman muhafızlardan süt istedim. Senin için biriktirmeye başladım ve göğüslerim doldu. Her zaman çok rahatsız ediciydi... çok ağır ve acı vericiydi. Yine de, giysilerimi iki kez yırtıp meme uçlarımı bağladım, böylece sızıntı durdu." Anısı üzerine iç geçirdi. "Çok acı vericiydi."

"Yine de bunu yaptın. Sürekli. Üç aydan fazla bir süre boyunca." Mahkeme salonunun önüne geldiklerinde durdu ve tekrar ona dönerek baktı.

Omuz silkti. "Hayatın buna bağılyken neden durayım ki? Bu mümkün değildi."

Aralarında sessizlik çöktü.

Sonra kral elini tuttu. Aslında ona ilk kez dokunuyordu. Baski, elinin kralın elinde olduğunu izledi. Kral elini nazikçe sıktı. "Her şey için teşekkür ederim, Baski. Sadakatin için. Sevgin için. Her zaman beni koruduğun için teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Sen, Chad ve Vetta, on beş yıl önce Salem'i vuran felaketten sonra başıma gelen en güzel şey oldunuz." Gözleri sıcak ve tutkuyla doluydu.

Yaşlı kadının gözleri yaşlarla doldu, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyleydi, kralım. Bir yıl öncesine kadar öyleydi. Ama şimdi hayatında iki nimet daha var. Seni dünyadaki her şeyden çok seven bir kadın ve yolda olan bir çocuk." Sonra burnunu çekerek ekledi: "Artık Danika var ve senin için daha iyisini isteyemezdim. En iyisini hak eden biri varsa, o da sensin."

Onu kollarına çekti, sonra kollarını boynuna doladı ve fısıldadı, "Kaybettiğim annem olduğun için teşekkür ederim. Artık benim annemsin."

Baski'nin içindeki duygusal baraj yıkıldı ve içtenlikle ağlamaya başladı. Kollarını sıkıca ona dolayarak, cehennemde soğuk bir gün kadar nadir olan yakınlığını tadını çıkardı.

"Hayatta olduğun için teşekkür ederim, oğlum. Kölelikten kurtulduğun için teşekkür ederim. Sen harika bir kralısın ve eminim baban yukarıdan seninle gurur duyuyordur." Elleriyle onun sırtını okşarken, gözyaşları onun pahalı kraliyet giysisini ıslattı.

"Beni asla terk etme, Baski. Bu bana çok acı verir," itiraf etti. "Hiçbir yere gitmiyorum, oğlum."

"Danika'yı senin bakımına bırakıyorum. Kimse onları senden daha iyi koruyamaz. Kimse onlara senden daha iyi bakamaz. Beni koruduğun gibi doğmamış çocuğuma da iyi bak, Baski," diye rica etti, o kadar kısık bir sesle ki, ona sıkıca sarılmasaydı duyamazdı.

"Yapacağım. Her zaman yapacağımı

biliyorsun," diye yemin etti. Başka bir şey söylemedi. Ama onu uzun süre kucakladı.

Bu kadın, kaybettiği ama hala sahip olduğu annesiydi.

"Anılarımda, zihnimde bir adam var," dedi Callan Kamara'ya. "O da benimle aynı hücredeydi ve benim gibi acı çekiyordu. Ama beni hep koruyordu. Hep."

"Nasıl bir adam?" diye merakla sordu.

Geri çekildi ve ona döndü. "Her zaman parıldıyor, bu yüzden tam olarak neye benzediğini bilmiyorum. Ama benim gibi mavi gözleri var..." Durakladı. "Sanırım o benim ailem."

"Oh, Callan, senin adına çok mutluyum. En azından bir yerlerde bir ailen olduğunu, bir kardeşin olduğunu biliyorsun."

Callan mutlu görünmüyordu. "Peki ya haklıysan? Ya ailem artık beni istemiyorsa ve bu yüzden beni hiç aramamışlarsa?"

Kamara başını salladı. "Hayır, böyle düşünmemelisin. Seni her zaman koruduğunu söyledin. Seni çok sevmiş olmalı. Belki de seni nerede arayacağını bilmiyordur."

Bunu birkaç saniye düşündü ve başını salladı. "Haklısın."

Kamara ona gülümsedi. Gülümsemesi onu büyüledi ve vücudu onun için yeniden canlandı. Kamara'nın gözleri onun o bölgesine kaydı ve yanakları kızardı. "Oh..."

Kendini tutamayıp öne eğildi ve dudaklarını tekrar öptü. Hafifçe geri çekildi ve ağzına inleyerek, "Tekrar denemek istiyorum. Ben... Ben gerçekten seninle olmak istiyorum, hanımefendi." dedi.

Arzu dolu bu isteğe verdiği cevap, kollarını onun boynuna dolayarak onu kendine daha da yaklaştırmak oldu. Onu iç çamaşırları dahil tamamen soydu.

Başını eğdi ve kremi, pembe, buruşuk göğüs ucunu ağzına aldı ve ateşli bir şekilde emdi. Kız çılgılık attı, başı bir yana yuvarlandı. Öpüşürken ve birbirlerine sarılırken her yerine dokundu. Kız da ona dokundu, ondan doyamıyordu. Etraflarındaki dünya yok oldu, aralarında sadece saf bir yakınlık kaldı.

Adam tekrar kadının üzerine çıktığında, işkence anıları tekrar aklına geldi. Bir adamın onu yere yatırıp ona korkunç şeyler yaptığı, arka planda ise derin bir sesin protesto için bağırıldığı kötü anılar kafasını doldurdu.

Kadınısı bir elin vücudunu okşadığını ve onu kendine yakın tuttuğunu hissedene kadar, ondan tekrar uzaklaştığını fark etmedi.

"Sorun yok, Callan. Sorun yok. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Hâlâ birbirimize sahibiz ve ben hâlâ buradayım. Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı ve yüzünün her yerine öpücükler kondurdu.

O, korkunç dünyadan kaçmak için gözlerini kapatarak onu kendine çekti. Gözlerini tekrar açabilene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ne söyleyeceğini bilemeyen bir şekilde ona çaresizce baktı.

Ama kadın ona gülümsedi. "Neden kalkıp bana odun kesmeyi göstermiyorsun? Seni bunu yaparken izlemek isterim."

Rahatlamış hissetti ve ona gülümsedi. "Tamam."

Vetta, Monah'ın yüzündeki ifadeyi hiç beğenmedi. Şifacı onu muayene etmeyi bitirmişti. İç odaya gitti, bir bardak suyla çıktı ve onu şüpheyle bakan Vetta'ya uzattı. "Bana neler olduğunu anlat, Monah. Yüzündeki ifadeyi hiç beğenmedim."

"Önce suyu iç. Şimdilik ağrını hafifletecektir. İhtiyacın olan bitkileri hemen hazırlayacağım," dedi yaşlı kadın.

Vetta itiraz etmek için ağzını açtı, ama karnında tanıdık keskin bir sızı hissetti. Monah'tan suyu aldı ve bir dikişte içti.

"Bitti. Neyin var? Hamile miyim?" diye sordu, heyecanını zar zor gizleyerek.

.

BÖLÜM 14. VETTA'NIN İKİLEMİ.

Monah, Vetta'dan bardağı aldı ve gözlerine baktı. "Birkaç hafta önce ilk düşükünü mü yaptın?"

Bunun ne alakası olduğunu merak etti. "Hayır, değildi." "Ve bitkileri almaya geldiğinde bundan bahsetmeyi düşünmedin Sordum, ama sen önemli olmadığını söyledin!" Monah, üzüntüyle haykırdı.

Vetta kaşlarını kaldırdı ve masanın üzerine oturdu. "Çünkü öyle değildi. Sen sadece arkadaşlarınla dedikodu yapmak için bir bahane arıyordun. Bana neyim olduğunu söyle ve bunun için bana şifalı otlar ver! Zamanımı boşa harcamayı bırak," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Rahminde ciddi bir hasar var," dedi Monah yavaşça.

Hanımefendi iki kez gözlerini kırptı. Hayır, bunu net olarak duymamıştı. "Az önce ne dedin?" diye sordu Vetta.

"Ağrılar, kramplar, sızı, kanamalar... bunların hiçbiri Door-ga'dan ya da hamile olmandan kaynaklanmıyor. Rahminde ciddi hasar var, hanımefendi."

Vetta'nın zihni boşaldı. Kelimeler kafasında dönüp duruyordu, sanki bir engel onların zihnine nüfuz etmesini engelliyormuş gibi. Bir dakika boyunca, kafası boş bir şekilde Monah'a baktı. Ağzını açıp kapattı, ama hiçbir şey söylemedi. Tekrar tekrar.

O sözlerin anlamı nihayet kafasına dank ettiğinde, Vetta tamamen yıkılmıştı. "Hayır. Hayır, Monah, bir hata olmalı," diye fısıldadı.

Ama Monah başını salladı. "Üç saatten fazla süredir buradasınız, hanımefendi. Kontrol ettim ve tekrar kontrol ettim." Yine üzgün bir şekilde başını salladı. "Hata yok; rahminiz hasar görmüş."

"Hayır..." Vetta buna inanamıyordu. Tüm hayalleri... dünyası başına yıkılmıştı. Rahmi hasar görmüştü.

"Bu ilk düşükünüz değil mi?" diye sordu kadın yumuşak bir sesle.

Vetta hafifçe başını salladı, kafası asla gerçek olmamasını dilediği sözlerle doluydu. Vücudu korkunç bir şekilde titriyordu.

"Bu ikinci mi?"

"Üçüncüsü," diye itiraf etti isteksizce. "İlki, köleliğin ilk birkaç ayıydı.

Diğeri ise köleliğin son birkaç ayıydı. Sonra da bu sonuncusu." "Oh. Bu yeterli." Monah bardağı bıraktı ve yanına oturdu. "Door-ga için geldiğinde vücudunu muayene etseydim, bunu zamanında fark eder ve önlerdim. Sana

Door-ga kadar güçlü bir ilaç vermezdi

Door-ga kadar güçlü bir ilaç vermezdi."

Vetta, tüm muayeneleri reddettiğini çok net hatırlıyordu. Karandy'ye gitmek ve "bir taşla üç kuş vurmak" için planlar yapmak için acelesi vardı. Gözleri mutsuzluktan kapandı. Keşke o gün Monah'ın onu muayene etmesine izin verseydi!

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu, Monah'a dönerek. "Rahmimi onarmak sana ne kadara mal olacak, Monah?"

"Hanımefendi..." diye başladı Monah.

"Anlamıyorsun. Onun için hamile kalmam gerekiyor. *Onun çocuğunu taşımam gerekiyor!!!*" diye bağırdı.

"Bu mümkün değil, hanımefendi! Ciddi hasar görmüş ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok. Yapılabilecek tek şey, sisteminizi tamamen temizleyecek bir bitki vermek—rahminizin kalıntılarını temizlemek, böylece sizin için daha ölümcül bir soruna yol açmaması için!"

"Şu anda bana söylediğinizden daha ölümcül bir sorun yok! Rahmime ihtiyacım var! Krala bir çocuk vermem gerekiyor!!"

Eğer bu kadar çok çocuk istiyorsa, neden bir öncekini temizletti?

Monah, hastasını anlayamadan dudaklarını büzdü. Vetta

başını eğdi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Danika bütün gün Sally'nin yanında kaldı. Hayatının en güzel günlerinden biriydi.

Sally'nin arkadaşlığı her zaman en iyi arkadaşlıktı. Danika bugün çamaşır yıkaması gerekiyordu, ama Baski onun dinlenip iyileşmesinden başka bir şey yapmaması konusunda ısrarcıydı.

Baski'den, Angie'nin uyurken vücudunu muayene ettiğini ve muayene sonuçlarını krala bildirdiğini duymuştu. Hala hamile olduğunu hissettiği için özellikle rahatsız değildi. Çocuğu, oğlu

oğlu—hâlâ içindeydi. Bu ona, kral ile olan ilişkisiyle birlikte ölçülemez bir mutluluk veriyordu ve bütün gün gülümsemesini sağlıyordu.

Danika bütün gün hiçbir şey yapmamış, sadece dinlenmişti. Ve daha fazla dinlenmişti. Bu çok yorucuydu. Ama Sally'nin harika arkadaşlığı her şeyi çok güzel hale getirmişti.

"Ve böylece sonsuza kadar mutlu yaşadılar," diye bitirdi Sally, kitabı kapatıp bir kenara koyarken.

"Okumada çok gelişme kaydettin. Oh, Sally, seninle gurur duyuyorum," Danika yatakta heyecanla nefes nefese söyledi.

Sally gülümsedi, yanakları kızardı. "Günümün çoğunu okumaya ayırdım, prensesim. Tıpkı bana öğrettiğin gibi," diye cevapladı ısıltılı.

"Bana nasıl olduğunu anlat. Kocanla hayatın nasıl gidiyor?"

Gözleri parladı. "Çok güzel, prensesim. Chad'den daha iyi bir erkek dileyemezdim. Bana çok iyi davranıyor, sanki ben olduğumdan daha değerliymişim gibi."

"Sen olduğundan çok daha fazlasısın, Sally. Chad'in sana iyi davrandığına çok sevindim. İkiniz iki aydır evlisiniz." Sally için çok mutluydu, ama aynı zamanda en yakın arkadaşını biraz da kıskanıyordu.

Sally, prensesinin gözlerindeki özlemi sadece gülümsemeyle karşıladı. "Asla bilemezsin, prensesim. Ne kadar yol katettiğine bir bak. Bir canavarın kızından nefret edilen bir köleye. Peki şimdi? Şimdi, kralın istediği ve değer verdiği bir kadınsın. Yarının ne getireceğini asla bilemezsin," diye gülümseyerek sözlerini bitirdi.

Danika başını eğdi, gözlerinde hüznün belirdi. "Çünkü onun çocuğunu taşıyorum. Aslında benim sayemde değil."

"Sen de ben de bunun doğru olmadığını biliyoruz. O, hamileliğini daha dün öğrendi, ama sana karşı tutumu uzun zamandır değişiyor. Yanılıyor muyum?" diye merakla sordu Sally.

Danika düşünmesine gerek yoktu çünkü Sally'nin haklı olduğunu biliyordu.

Başını salladı.

Sally elini tuttu. "Her şey yoluna girecek. Hayır, her şey zaten yolunda. O korkunç suçlamalardan aklanmana çok sevindim."

Bu, Danika'nın yüzüne bir gülümseme getirdi. "Ben de aklanmış olduğum için çok mutluyum."

Sally'nin gözleri pencerenin yanındaki kum saatine kaydı. Sandalyeden kalktı. "Sana banyoyu hazırlayayım, böylece akşam yürüyüşüne hazırlanabilirsin."

"Prensesim, sürekli duvar saatine baktığını görebiliyorum."

Yakalanan Danika kızardı ve gözlerini kaçırdı. Kral ile akşam yürüyüşü bütün gün aklındaydı.

Sally, kendini tutamayıp gülmeye başladı. Tanrım, prensesiyle geçirdiği bu değerli anları ne kadar özlemiş. Banyoya doğru yöneldi.

"Kendi banyomu kendim yapabilirim, Sally," diye seslendi Danika.

Sally bir an bile duraksamadı. "Biliyorum, prensesim. Sadece senin için banyonu hazırlamayı özlüyorum."

Callan ve Kamara harika vakit geçiriyorlardı. Gün daha iyi olamazdı. O saatlerce odun keserken, o arka bahçede onunla kaldı. Ona bir hikaye bir hikaye anlattı, ortamı canlandırdı ve onun günün hiç bitmemesini dilemesini sağladı.

Daha sonra, müşterilerinin evlerine odunları teslim etmek için ona eşlik etmek istedi. Onu zorlamak istemediği için reddetti, ama o ısrar etti.

Bu yüzden yakındaki terzinin yanına koştu ve onu gizleyecek, normal bir kız gibi görünmesini sağlayacak ve prenses gibi göze çarpmamasını sağlayacak sade giysiler satın aldı.

Kamara, ondan aldığı elbiseyi hemen giydi. Callan, Kamara dışarı çıkıp ona elbisesini gösterdiğinde, onun güzelliği karşısında dilini yuttu. Bu kadar sade ve ucuz bir elbise giymiş olsa bile, Kamara yine de prenses gibi görünüyordu.

Giysilerini değiştirdikten sonra takdir dolu bakışları görünce heyecanla kızardı ve onun sözsüz iltifatını kabul etti. Basit bir şapka takarak dalgalı sarı saçlarını da gizlemişti.

Sonra Callan mallarını teslim ederken bir müşterinin evinden diğerine gittiler. Kamara, onunla böyle harika bir zaman geçirmeyi çok eğlenceli ve değerli bir an olarak gördü.

Yaşlı müşterilerinin onu çok sevdiklerini, sürekli gülümsediklerini ve ona iltifat ettiklerini fark etti. Saatler, çiftin üzüntüsüne rağmen çabucak geçti, ama onlar bu zamanı en iyi şekilde değerlendirdiler.

Dönüş yolunda, ormanda dolaşarak, konuşarak, gülerek ve hikayeler anlatarak vakit geçirdiler. Basit şeyler hakkında konuşurken el ele tutuştular.

Bazı noktalarda durup birkaç dakika öpüştiler, sonra yolculuğuna devam ettiler. Callan'ın evine döndüklerinde, Kamara'nın eve dönme zamanı gelmişti.

Gitmek istemiyordu, ama gitmesi gerektiğini biliyordu. Henna, burada kalmasını mümkün kılmış olmalıydı ve saraydan çok uzak, ulaşılamaz bir yıldız olduğu için kişisel hizmetçisini ve Callan'ı tehlikeye atmamalıydı.

Her ne pahasına olursa olsun ulaşmak istediği bir yıldız... ne zaman ve nasıl olursa olsun.

Giyindi ve Callan'a yarın yine gizlice kaçacağına söz vererek veda etti.

Callan, o gittikten sonra bile mutluluk ve özlemle yola bakmaya devam etti.

Vetta yatağında oturmuş, sanki dünya üstüne çöküyormuş gibi hissediyordu.

Monah'ın rahmini temizlemesi için verdiği otlar önünde duruyordu. Onlara bakmaktan kendini alamıyordu. Alt karın bölgesindeki ağrı ısrarcıydı, ama onu da görmezden geldi. Gözleri öfke, üzüntü ve kızgınlık gözyaşlarıyla doldu. Böyle bir şey ona nasıl olabilirdi? Kralın çocuğunu doğurmak istiyordu, ama şimdi burada, hiç çocuk doğuramayacaktı. Neden o pis Karandy'nin çocuğunu temizlemişti ki?

Böyle bir şeyin olacağını bilseydi, Vetta o çocuğu Lucien'e yüklerdi. O adamı tamamen kendine ait kılmak için her şeyi yapardı! Her şeyi!

Gözlerinden sıcak gözyaşları döküldü. Etrafındaki dünya çökerken, bütün öğleden sonra ağlamıştı.

Neden hiçbir şey onun lehine olmuyordu? Hiçbir şey!

Yataktan kalkıp pencereye yürüdü ve dışarıya baktı. Görüşü bulanık kalmıştı; gözyaşları durmak bilmiyordu. Ve durduğunda, gözleri bir manzarayı yakaladı. Kral Lucien ve Danika birlikte yürüyorlardı. Ormana doğru gidiyorlardı. *Akşam yürüyüşüne çıkıyorlar*, diye fark etti Vetta, tam bir sefalet ve ıstırap içinde.

Gözleri onların yüzlerine odaklandı. Danika'nın yüzünde adeta ışık saçan bir ifade vardı. Peki ya kral? Onu hiç bu kadar... mutlu görmemişti. Gülümsemese de çok mutluydu. Peki ya Danika'nın karnındaki şişkinlik?

Danika'nın karnındaki o bebek, Vetta'yı öfkeli duygularla doldurdu.

Hepsi onun için acı verici bir manzaraydı ve bu onu daha da ağlatıyordu.

.

.

BÖLÜM 15. HUYSUZ DANIKA.

İki Ay Sonra...

O sabah, kaburgalarına aldığı bir tekme Danika'yı çok huysuz ve yorgun bir şekilde uyandırdı. Bu, son birkaç aydaki normal hali gibiydi. Kaburgalarına aldığı bir başka tekme, yataktan kalkarken yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Beni tekmelemediğin günler çok endişelenirim. Sen, bebeğim, çok güçlü tekmeliyorsun," dedi, uykudan şişmiş yüzünde küçük bir gülümseme yayıldı.

Kapı hemen açıldı. "Bu sabah nasılsın?" Baski'nin sesi, her zamanki aceleci adımlarıyla yatak odasına girerken duyuldu.

"Huysuz. Elli yaş yaşlanmış gibi hissediyorum," diye mırıldandı, yaşlı kadının elinde tuttuğu çay fincanından çıkan buharı dikkatle izleyerek.

Baski, çayı masaya koyup, hamile Danika'ya dönerek baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu normal bir his tatlım. Hala biraz zamanın var ve yakında bebeğin kollarında olacak."

Danika'nın güzel yüzü, oğlunun kollarında olacağı düşüncesiyle parladı. Eli otomatik olarak karnını sevgiyle okşadı. "O günü sabırsızlıkla bekliyorum..."

Yaşlı kadın burnunu çektirdi. "Ben de sabırsızlanıyorum. Eminim babası da bizim kadar sabırsızlanıyordur."

Yüzü daha önce parlıyorsa, kralın adı geçince resmen ılık saçmaya başladı. O iki ay ona iyi gelmişti ve kral ile ilişkisini iyileştirmişti. Kral her zaman onu soruyor, onun gibi bir erkeğin yapabileceği en iyi şekilde ona bakıyor, onun ve bebeği ile ilgili her küçük ayrıntıya her zaman dikkat ediyordu. Harikaydı. Muhteşemdi.

Bir hafta önce, Angie mide ağrısıyla uyanıp kendini çok zayıf hissettiği için saraya gitmemişti. Angie gelip onunla ilgilenirken, kral tüm bu süre boyunca onun yanında kalmıştı.

Son iki ayda, mide ağrısı çekip tedavi gördüğünden beri ona o şekilde dokunmamış olmasına rağmen, sevişmeleri her zamankinden daha sık olmuştu. Her zaman nazikti, onu her zaman öncelikli tutuyordu, kendi hızında devam etseydi alacağı zevki alamasa bile. Yine de, bu onunla bu kadar sık seks yapmasını engellemiyordu.

Artık onun mutlu olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu. Dudaklarının gerilmesi ve gözlerinin gülümseme ve kahkahayla parlaması olmasa bile, Kral Lucien'in de kendisi kadar bebekleri konusunda mutlu olduğuna şüphe yoktu.

"Al, bu çay senin için. Hadi, sıcakken iç," dedi Baski, sıcak çayı ağzına götürürken.

Danika yenilgiyi kabul ederek içini çekti ve istemese de çayı aldı. Baski ile tartışmanın faydasız olduğu sonucuna çoktan varmıştı. "Banyo yapıp kendimi tazelemem lazım," dedi ve boş bardağı yaşlı kadına geri itti.

Baski masaya doğru yürürken gülümsedi ve bardağı masaya bıraktı. "Bunu senden daha iyi biliyorum. Kral'a tavuk suyunu ve çorbanı pek iyi yemediğini bildireceğim."

Sadece yemeğin adını duymak bile midesini bulandırıyor. "Çünkü onları otlarla pişiriyorsun!"

"Sana ve bebeğine iyi gelen otlar."

"Tadını sevmiyorum!" diye yüksek sesle bağırarak vurguladı.

"Ama yiyeceksin."

"Hayır! Yemeyeceğim!" İnatla kollarını kavuşturdu. "Yiyebilirsin."

"Yemeyeceğim."

"Yiyebilirsin."

"Yemeyeceğim!" diye karşılık verdi Danika.

"Senin için çok kötü, genç bayan, çünkü onu yemeye devam edeceksin." Elleri belinde, Baski çenesini inatla kaldırarak bunu söyledi.

Danika içindeki mücadeleyi kaybetti ve omuzlarını düşürdü. Baski'ye öfkeyle bakarken gözleri yaşlarla doldu.

Bu duygusal tepki, Baski'ye asla unutamadığı bir şeyi hatırlattı... hamileliğini. Yaşlı kadın iç çekerek ona doğru yürüdü, kollarını Danika'nın boynuna doladı ve onu kendine çekerek kucakladı. "Bu senin iyiliğin için, Dani. Bunu biliyorsun."

Danika ona sıkıca sarıldı, gözyaşları dalgalar halinde gözlerinden akıyordu. "Bitki çorbası içmek istemiyorum," diye mızızlanarak mırıldandı.

Bu, Baski'ye tekmelenmiş bir tavşanı hatırlattı. Gülümsedi. "Şimdilik çorbayı unutalım, tamam mı?"

"Krala söylemeyecek misin?" Danika, annesinin yaptığı hatayı öğrenmesini engellemeye çalışan bir çocuk gibi mırıldandı.

Baski cevap vermeden uzaklaştı. Masaya geri döndü ve masadan aldığı bitki yapraklarını öğütmeye başladı.

"Uyah ve Derul'u çağırıp sana güzel bir banyo hazırlatacağım. Tabii, terziden yeni kıyafetlerin de bugün gelecek ve hepsini deneyeceksin."

Danika, yaşlı kadının isteğine cevap vermediğini tamamen unutmuş, bunun yerine omzunu silkti. "Neden deneyeyim ki? Onları giydiğimde yine şişman ve hamile gibi görüneceğim."

Baski yine burnunu çekti. "Sadece karnın şişman, onu kabul ediyorum. Onun dışında, hala eskisi gibi bir beden var. Al, bunu iç."

Danika otomatik olarak ağzını açtı ve Baski otlardan sıkılmış acı sıvıyı ağzına döktü. "İşte oldu," diye cesaretlendirdi yaşlı kadın.

Danika, mızızlanarak tuvalete gitti ve idrarını yaptı. Baski'nin çıktığını duydu. Çok geçmeden Uyah ve Derul içeri girip banyosunu hazırlamaya başladılar. Minnettardı ve itiraz etmedi. Baski, onun bakım ve yardımı reddetmesine kaşlarını çatacak kişi değildi, kraldı. Hamileliğini öğrendiğinden beri, tüm hizmetçilere ve muhafızlara ona özel olarak emir vermişti. Onların yardımını reddetmek, onları zor durumda bırakmak anlamına geliyordu. Bu yüzden, onlar yatak odasını düzenlerken ve banyosunu hazırlarken sessiz kaldı. Sonrasında hiçbirine teşekkür etmeyi unutmadı.

Banyosundan sonra, terzisi yatak odasında yeni kıyafetleriyle onu bekliyordu. Her birini giymesine yardım etti. Kıyafetler ona mükemmel uydu ve Danika aynada kendine baktı. Omuzları çökmüştü.

Dev bir yılan yutmuş gibi görünüyordu.

Bir saat sonra, Danika Remeta ve Corna'nın arka bahçede oynadıklarını izliyordu. Bir böceği kovalıyor, gülüyor ve

oynuyorlardı.

Küçük Corna daha mutlu görünüyordu ve bir ay önce kız kardeşi doğduğundan beri böyleydi. Danika, Haydara doğum yaptıktan sonra aileyi ziyaret ettiğini hala hatırlıyordu. Çiftin mutluluğu bulaşıcıydı ve özlem onu sarmıştı — kendi oğlunu kucağına almak için özlem.

Danika, Gunther'in karısını arkadan kucakladığını ve küçük bebeğe neşeyle gülümsediğini izlerken, kralın kendi bebekleriyle de böyle olacağını hayal etmekten kendini alamadı. O da bu kadar mutlu bir şekilde gülümseyecek miydi? Orada olacak mıydı, yoksa iş için uzakta mı olacaktı? Sarayda meşgul olacak mıydı? Oğullarını doğduktan sonra kucağında tutarken yüzünün nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı ve kalbi ona olan sevgisiyle doldu.

Karnında bir tekme daha hissetti ve bu onu sakinleştirdi ve rahatlattı. Bu tekmeler, mide bulantısını, kusmayı ve ara sıra sırtındaki ağrıları tümüne değer kılıyordu. Onun küçük bebeği. O ve kralın yarattığı hayat.

O sırada bir muhafız yanına gelerek kralın onu çağırdığını bildirdi.

Henna, Prenses Kamara'nın yatak odasında kitaplığını düzenlerken, hanımefendi Donna kapıyı açıp odaya sanki sahibiymiş gibi girdi.

"Hanımefendi! Günaydın hanımefendi!" Henna, çok telaşlı bir şekilde nefes nefese kalarak ayağa kalktı ve kralın baş hizmetçisine başını eğdi.

Hanımefendi Donna boş yatak odasına bakındı, dudaklarını büzüştürdü. "Prenses Kamara nerede?"

Henna sıkıca yutkundu. Bu hiç olmamalıydı! Hanımefendi burada ne arıyordu? "Avlanmaya gitti hanımefendi," dedi kız zorlukla.

"Mm," Donna, yüzünden iyi taranmış siyah saçlarını geriye itti ve başını yana eğdi. "Sence de bu aralar sık sık vahşi doğada dolaşmıyor mu, Henna?"

"Ş-şey, bu onun hobisi, hanımefendi," dedi Henna gergin bir şekilde gülerek.

"Mm. Peki avdan sonra elde ettiği etleri nerede saklıyor? Yori son zamanlarda av eti pişirmiyor, bilgin olsun, çünkü ona sordum." Hanımefendi kollarını kavuşturdu, dudakları şüpheyile büzüldü.

Henna rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Sanırım onları pişiren Manata, hanımefendi," diye başka bir saray aşçısını, prensesine yakın olan birini kastetti.

Hanım Donna başını salladı, "Manata bugün işe geldiğinde ona soracağım. Prenses Kamara son zamanlarda çok şüpheli davranıyordu. Tepelerin yakınında yaşayan o sefil çocuğu görmese iyi olur, yoksa başları büyük belaya girer." Alaycı bir gülümsemeye dönüp kapıdan çıktı.

Henna'nın bacakları titredi ve yere çökerek oturdu. O kötü hanımefendi prensesini daha da büyük bir belaya sokacaktı.

Son iki aydır prenses, babası arkasını döndüğünde her seferinde sevgilisinin yanına koşuyordu. Orada çok zaman geçiriyordu ve Henna prenses için çok mutluydu. Prenses, sevmediği, yaralı ve korkutucu kral ile değil, sevdiği biriyle evlenmeyi hak ediyordu.

Ama kral bunu öğrenirse, bu metres prensesini başını belaya sokacaktı. Henna, bu düşünceye dayanamayıp titredi.

Danika kralın odasına girdi ve boş odaya bakındı. İç yatak odasından gelen bir ses, kralın orada olduğunu gösterdi.

Kral kütüphanede olduğu için Danika ona gidemedi. Bu yüzden kralın dışarı çıkmasını orada beklemek zorunda kaldı.

Gözleri masadaki yiyecekleri gördü ve yiyeceklerin görüntüsü ve kokusu karşısında ağzı otomatik olarak sulandı. Masada altıdan fazla kapalı tabak vardı. Masaya doğru yürüdü ve tüm tabakları açtı, yiyecekleri görünce ağzı sulandı, sonra tabakları hemen kapattı. Açtığı son tabak yüzündeki gülümsemeyi sildi: tavuk suyu ve çorba.

"Oh, hayır," diye pişmanlıkla inledi. "Baski, o hain kadın!" Yüksek sesle nefesini tuttu.

Ayak sesleri duyulmaya başladı ve kralın karşısına dönmek için hızla döndü. Elleri arkadaydı ve kızarmış, öfkeli yanaklarıyla ona bakıyordu. Kral Lucien, onu baştan aşağı süzdü. Yeni eteği ona çok yakışmıştı, onun derinlere işlemiş güzelliğini daha da ortaya çıkarmış ve şişkin karnını şekillendirmiş, sonra da ayaklarına kadar akmıştı. O çok zarifti. Zarif ve çok hamileydi.

Ve çok kızgındı.

Kral Lucien, onun öfkesi ya da son zamanlarda onun önünde sergilediği garip ruh hali ve duygularından pek de şaşımamıştı. Son iki aydır, akademisyenlerin ve ozanların hamilelik ve doğum hakkında yazdığı tüm kitapları satın almıştı. Boş zamanlarının çoğunu bu kitapları tek tek okuyarak geçiriyordu.

"Kahvaltı yapacağız, Danika," diye duyurdu, ona yaklaşırken. Parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu. Dokunmadı.

"Çorba içmek istemiyorum, tadı hoşuma gitmiyor!" diye bağırdı, açıkça sinirliydi.

"Yemelisin. Durumun için iyi geliyor."

Kız, bir yıl kölelikten sonra bile hiç azalmayan o her zamanki havalı tavrıyla, burnunu havaya dikip inatla ellerini kavuşturdu.

Gözleri, onu kölesi olarak damgalayan küçük gümüş zincirli siyah tasmayı gördü. Onu onun mülkü olarak damgalayan tasmayı. Kral Cone'un elinde yaşadığı tüm acıları temsil eden tasmayı. Gözlerini başka yöne çevirdi. Son zamanlarda, o tasmayı onun üzerinde görmekten hoşlanmıyordu.

"Çorba içmelisin," dedi. "Hayır!"

Ayağını yere vurdu.

"Danika."

"Hayır!"

"Dani..."

"Hayır!" Gözleri yaşlarla doldu. "O hain yaşlı kadın!" diye fısıldadı.

İnatçı cevap neredeyse komikti. Kral gülümseyen bir adam olsaydı komik olurdu. Kral alınmadı. Bunun yerine iç geçirdi ve ona dokunma dürtüsüne direnmeyi bıraktı. Emrin şu anda sorununu çözmeyeceğini bildiği için elini kızın yanağına koydu. "Sağlıklı kalmak istemiyor musun?" diye sordu.

Kadının alt dudağı titredi. "Öyle olmak istiyorum."

"Çocuğumuzun sağlıklı doğmasını istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. İstedığimi biliyorsun," diye cevapladı kız, daha sakın bir sesle, burnunu çekerek.

"O zaman yemek yemelisin," diye nazıkçe ikna etti.

Üzgün köpek yavrusu gözleri, yalvarırcasına onun mavi gözlerine baktı.

"Ama ben..."

"Ben sana yediririm," diye patladı. Sonra hafifçe kaşlarını çattı. Birini beslemek hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve neden böyle bir şey söylediğini de bilmiyordu.

Danika kararsız görünüyordu. Onu kendine çok yakın istiyordu ve ona ya da çorba içip içmemesi?

"Tamam, ama sana kusabilirim, midemi bulandırıyor," diye mırıldandı mutsuz bir şekilde, onun kendisini en yakın sandalyeye götürmesine izin verirken. Sandalyeye oturdu ve ona baktı. "Sana kusabilirim."

O daha önce kimseye yemek yedirmedi ve kimse ona kusmadı. Bütün hamile kadınlar bu kadar tuhaf mı? Düşünceli bir şekilde merak etti.

Ve hala umutla ona bakıyordu, üzerine kusabileceği için çorbayı iptal etmesini bekliyordu.

"Üzerime kusman umurumda değil, Danika. Ama çorbayı içeceğiz."

Yüzü buruştu, tavuk çorbası tabağına dehşetle baktı.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri," diye mırıldandı üzgün bir şekilde.

O tabağı açtı, çorbayı kaşıkla aldı ve ona yedirmeye başladı.

.

BÖLÜM 16. METRES.

Kral Danika'yı beslemeye başladı. Çorbayı kaşıkla alıp ağzına doğru uzattı. Danika birkaç saniye kaşığa öfkeyle baktıktan sonra isteksizce ağzını açtı ve kaşığın geçmesine izin verdi. Tabak neredeyse boşalana kadar bu işlemi defalarca tekrarlarlarken sessizlik çöktü.

Sonra kral kadının yüzüne baktı, yüzünde çok garip bir ifade vardı. Kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var..."

Cümlesini bitiremeden, Danika aniden öne eğildi ve kralın üzerine kusmaya başladı. Kralın üzerine kusuyordu. Kusma sesi, yemek Danika'nın içinden çıkıp kralın vücuduna dökülmeye devam ederken devam etti. Bu birkaç saniye boyunca sürdü. Kral şoktan konuşamıyordu. Donakalmış bir şekilde, bir gösteri izler gibi olan biteni izliyordu.

Sonunda Danika yorgun bir şekilde başını kaldırdı ve elinin tersiyle ağzını sildi. O anda ne yaptığını fark etti. Kralın üzerine kusmuştu!

"Aman Tanrım!" Ellerini ağzına kapatarak nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım!"

Kral Lucien, vücuduna ve sırlıslıklam giysilerine bakamadan sadece ona bakakaldı.

Danika'nın yüzü buruştu ve ağlamaya başladı.

Bu, kralın dalmış olduğu sersemlikten onu uyandırdı. "Neden ağlıyorsun, Danika?" dedi.

"Giysilerinizi mahvettim! Şimdi kırbaçlanacağım ya da öldürüleceğim! Ya da atılacağım!" diye ağladı, ıslak gözleri çılgınca onun gözlerine bakıyordu. "Şimdi bana ne olacak?"

"Büyük bir suç işledin," diye kabul etti. "Ama kimse seni öldürmeyecek ya da kırbaçlatmayacak. Dargak." Bu ismi sakın bir ifadeyle söyledi.

Kapı açılmadan ve muhafız içeri koşmadan çok geçmeden.
"Majesteleri?"

"Burayı temizlet. Üç hizmetçiye söyle, onları çağırıyorum."

"Evet, Majesteleri." Muhafız dönüp aceleyle dışarı çıktı.

Danika hala ağlıyordu, resmen histerik bir halde. "Sana tavuk suyu yiyemeyeceğimi söylemiştim, söylemiştim! Şimdi bak ne oldu!"

Onu hamile ve ağlarken görmek onu rahatsız ediyordu. "Sorun yok. Ağlamayı kes, bir şey olmadı."

Hizmetçiler odasına girip temizliğe başladıklarında bile ağlamayı kesmedi.

Dış giysisini çıkardı, içteki beyaz giysisi kaldı.
Sonra ona doğru yürüdü ve onu teselli etmeye başladı.

"Sorun yok. Çorbayı sevmediğini söylemiştin. Baski'nin bunu anladığından emin olacağım ve bir dahaki sefere başka bir malzeme veya farklı bir baharat kullanmaya çalışacağım."

"Yani bir dahaki sefere yine onu yiyeceğim mi?" diye ağlayarak ona baktı.

"Evet, ama bir dahaki sefere daha iyi olacak," diye onu teselli etti.

Kız başını tekrar onun göğsüne eğdi ve daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

Kral Lucien, giderek artan ağlamaya iç geçirdi. En iyisi çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

Vetta için araba her zaman rahatsız ediciydi. Kapalı bir alanda gibi, çok sıkışık hissediyordu. Bu yüzden hiçbir yere arabayla gitmezdi.

Pazardan dönüyordu; arabası saraya yeni girmişti.

Atların dörtlüala koşması ve kişnemesi havayı dolduruyordu, hizmetçilerin akşam işlerini yaparken sohbet edip gülüşmeleri de duyuluyordu.

Tanıdık bir sancı alt karnını o kadar şiddetli bir şekilde sardı ki, arabada ikiye katlanarak nefes nefese kaldı. Dişlerini sıkarak ağrının geçmesini bekledi.

Monah'ın ona verdiği şifalı otlar... gerçekten işe yarıyor muydu?

Ağrı azaldığında keskin bir şekilde tısladı ve neredeyse normale döndüğünü hissetti. Monah, bitkileri günde üç kez alması gerektiğini söylemişti, ancak

bir kez alıyordu çünkü her aldıktan birkaç dakika sonra kendini zayıf hissediyordu. Acı şimdiye kadar geçmiş olmalıydı. İki ay olmuştu.

At arabasının penceresini biraz açarak sarayın etrafına baktı. Çiçekler, gülüşen hizmetçilerin olduğu yerler. Sonra onu gördü.

Danika.

Vetta, sarayın sol kanadının تنها bir bölümünde dolaşan kadını izledi. Arkasında iki hizmetçi, ona eşlik ediyordu. Vetta'nın içinde kadına karşı ani bir öfke ve derin bir nefret uyandı. Hizmetçiler ona bir şeyler söylüyordu ve o da söylediklerine gülümsüyordu. Mutluydu. Vetta, önündeki manzarayı izlerken güzel ahşap arabaya sıkıca tutundu. O kaltak, ondan her şeyi aldıktan sonra nasıl mutlu olabilir?

Vetta'nın gözleri şişmiş karnına takıldı. Derin bir kıskançlık dalgası onu sardı. Cone'un kızı Danika, ondan her şeyi almıştı.

Her şey onun suçu. Her şey. Bu çok adaletsiz.

"Arabayı durdurun," diye emretti. Yumuşak sesi, içindeki öfkeli duyguları gizliyordu.

Kamara, Henna onu görür görmez hemen çekip götürdüğünde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle saraya geri döndü.

"Tanrıya şükür, geri döndün prensesim!" Kişisel hizmetçisi, yatak odasının mahremiyetine girdiklerinde hemen nefesini tuttu.

Henna'nın yüzündeki endişe ve paniği görünce Kamara, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hanımefendi, Donna! Senden şüpheleniyor! Bugün işin bittiğinde buraya geldi ve şüpheli sorular sorup durdu. Sevgilini ziyaret edersen cehennemi yaşayacağını ve bunu krala anlatacağından emin olacağını söyledi!"

Kamara yatağa sertçe oturdu. Henna'nın sözleri onu sarsarken mutluluğu bir anda yok oldu. Donna, o kötü cadı. "Ona ava çıktığımı söyledin mi?" Ağzını zar zor açabildi.

"Söyledim, prensesim. Ama Yori'nin avladığı hayvan eti olmadığını söyledi. Onu pişiren kişinin Manata olduğunu söyledim."

"İyi. Manata'yı çağır."

"Hemen, prensesim." Henna yatak odasından koşarak çıktı.

Kamara çok üzgün ve kızgındı. Donna hanım her zaman onun mutluluğunu mahvederdi. Callan ile geçirdiği son birkaç ay, hayatının en güzel günleriydi. Birlikte birçok şey yaptılar ve Callan ona çok değer verdi, onu krallığın daha önce hiç görmediği birçok yere götürdü.

Anıları hala kayıptı ve ne zaman sevişmek isteseler zihni hala karışık oluyordu. Callan'ın geçmişinden gelen anılar her zaman ona acı verdiği için Kamara bu durumdan üzülmüyordu. Bu yüzden onunla birlikte bir daha o kadar samimi olmaya çalışmayacaklarına karar verdiler. Bunun yerine öpüştiler ve seviştiler, ama asla daha ötesine geçmediler. O zamanı sadece birbirleriyle vakit geçirmeye adadılar.

Bugün balık tutmaya gitmişlerdi. Ona kancayı nasıl bağlayacağını ve nehirde tuzak kurmayı öğretmişti. İki balık tutmuşlardı. Eğlenceliydi ve çok güzeldi.

Ve Donna burada, bana kötü bir cadı gibi davranıyor, diye düşündü Kamara üzüntüyle. Bu ona Salem krallığını hatırlattı. Danika'nın nasıl olduğunu merak etti. Ve o kötü metres, Vetta. Her zaman Danika'ya mektup yazmak istemişti, ama Salem krallığıyla ilgili her şeyden korkuyordu — bir gün uyanıp kapısında Kral Lucien'i evlilik törenini gerçekleştirmek için beklerken bulmaktan korkuyordu.

Bu düşünce korkunçtu ve çok ürkütücüydü...

"Prensesim, Manata'yı çağırdım." Henna'nın sesi onu düşüncelerinden çıkardı.

"Arabayı durdur," diye tekrarladı Vetta, sesini biraz yükselterek, onu net bir şekilde duyabilmeleri için.

Atın arkasında oturan muhafız dizginleri çekti. At yüksek sesle kişnedi ve durmak için dörtlale koştu.

Arabadan indi ve muhafızları gönderdi. "Akşam yürüyüşüne çıkmam lazım. Dosel, atları ahıra götür; diğerleri beni bırakabilir."

"Evet, hanımefendi." Ona başlarını eğdiler.

Arkasını dönüp Danika'nın yoluna doğru ilerledi. Attığı her adımda, Vetta alt vücudundaki ağrının şiddetlendiğini hissetti. Bu ağrı, kralın çocuğunu doğuramayacağını hatırlatıyordu. Hayatının geri kalanında bir daha çocuk sahibi olamayacağını.

Her şey Danika'nın suçuydu. Bu çok adaletsizdi. Çok adaletsiz.

Ona ve iki hizmetçiye yaklaştı. "Bizi yalnız bırakın," diye emretti Vetta hizmetçilere.

Danika, kralın metresinin kendisine doğru geldiğini görmek için arkasını döndü ve kalbi birkaç kez atlamıştı. Bütün gün krala kusduğu için kendini suçluyordu, ama metresini görünce kral hakkındaki düşünceleri bir an için unutuldu. Son birkaç aydır metresinden uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Sally, metresinin zindanda ve idam edilmek üzereyken onun için endişelendiğini söylemiş olsa da, metresinin ondan ne kadar nefret ettiğini bildiği gerçeği değişmemişti.

Onunla yalnız kalmak Danika'yı çok rahatsız ediyordu.

Hizmetçiler tereddüt ettiler. "Hanımefendim, kral bize..." diye başladı içlerinden biri.

"Onunla yürümek istiyorum ve ikinizin bize eşlik etmesine gerek yok," diye Vetta otoriter bir şekilde sözünü kesti.

Genç hizmetçiler pes edip ona başlarını eğdiler. Sonra dönüp saraya geri girdiler.

Vetta ona döndüğünde, Danika selam vermek için başını hafifçe eğdi. "Hanımefendi."

Kadın onu baştan aşağı süzdü, dudaklarını tiksinti ile büzüştürdü. Sonra yüzüne yapmacık bir gülümseme yayıldı. "Yürüyelim mi?" Danika bir şey söylemeden önünden yürümeye başladı, ona reddetme şansı bile vermedi.

Danika ne yapacağı konusunda kararsızdı. Kralın metresine açıkça itaatsizlik edemezdi. Kral onu sevse bile, bu tür bir itaatsizlik onun gözünden kaçmazdı. Çünkü her şeye rağmen, o hala bir köleydi ve bu kadın kralın metresiydi.

Böylece ilerlemeye başladı, Danika'nın adımları metresininkilerle aynıydı.

Sarayın çevresinden uzaklaştılar. Danika, kadınla ormana girmeye niyetli değildi, bu yüzden onu takip ederken dikkatle izledi.

İnsanlardan çok uzaklaştıklarında, ama hala görüş mesafesindeyken, Vetta aniden dönüp ona baktı.

BÖLÜM 17. BEKLENMEDİK OLAY.

Navia krallığında Manata prensesine eğildi. Kamara'nın tüm talimatlarını dikkatle dinledi. Kamara ona, Donna hanım ne zaman yanına gelirse, avlarından getirdiği tüm av hayvanlarını pişiren kişinin kendisi olduğunu söylemesini söyledi.

Manata başını salladı. "Ona bunu mutlaka söyleyeceğim, prensesim."

Kamara, Manata'nın bunu yapacağından hiç şüphe duymuyordu. Manata, tıpkı kendisi gibi Donna'dan nefret ediyordu, tıpkı krallıktaki tüm çalışanlar gibi. Kızına minnetle gülümsedi ve onu gönderdi. Bu işi hallettikten sonra, kıyafetlerini çıkardı ve banyoya girdi. Henna'nın ona banyoyu hazırlamış olmasına şaşırmadı.

Küvette, son birkaç ayda Callan ile yaşadığı anıları yad etti. Banyosunu bitirdiğinde yüzüne tekrar gülümseme konmuştu.

Henna, giyinmesine yardım etmek ve tüm ipleri ve düğmeleri bağlamak için yatak odasında onu bekliyordu. Giysilerini giymeyi bitirmişken kapısı çalındı.

"Girin," diye cevap verdi isteksizce, aynada kendine bakarak.

Kapı açıldı ve babasının kişisel koruması Sarga içeri girdi. "Prensesim." Selam vermek için eğildi.

"Ne var, Sarga?"

"Kral sizi çağırıyor, prensesim."

Kamara'nın kalbi birkaç kez atlamıştı. "Nerede?"

"Çalışma odasında, prenses. Hemen gelmenizi istiyor."

"Tamam, geliyorum," diye cevapladı. Muhafız tekrar selam verdi ve çıktı.

"O kaltak!" Kamara öfkeyle tısladı.

"Aman tanrım, prensesim! Donna hanım krala söylemiş olmalı!" Henna'nın gözleri panikle büyümüşü.

Korku ve dehşet Kamara'nın vücudunu sardı, özellikle Callan için. Babası onu cezalandıracaksa, hiçbir şey hissetmeyecekti. Cezalandırılacak kişi

Callan'ı cezalandırmayı planlamadığı sürece.

Omuzlarını dikleştirdi. Donna onu yakalamadığına göre, sadece suçlamalarda bulunuyordu. Herhangi bir şeyi itiraf etmeden önce lanetlenirdi.

"Geliyorum, Henna." Burnu havada, elleriyle giysilerini biraz yukarı kaldırarak uzun giysiye takılmadan aceleyle yürümek için yatak odasından çıktı.

Birkaç dakika sonra, babasının çalışma odasının kapısını çaldı. "Girin," diye babasının derin sesi geldi.

Kamara kapıyı açıp içeri girdi. Gözlerinin ilk gördüğü kişi, babası yazarken onun başında duran metres Donna'ydı. Kadını görmek onu çok rahatsız etti.

"Buradayım, baba."

Kral Valendy mürekkepli kalemini masanın üzerine bıraktı ve kızına tamamen baktı. "Son birkaç gündür neredeydin Kamara?"

"Avlanmaya gittim," diye cevapladı kararlı bir şekilde.

Donna burnunu çekti. Kral kaşlarını kaldırdı. "Bana yalan söylemek istediğinden emin misin?"

"Bu yalan değıl, baba. Metresin sana ne söylediğini bilmiyorum, ama dışarı çıkan ve avlanan bendim. Evet, baba, dışarıda... avlanıyordum," dedi kararlı bir şekilde.

Sessizlik.

"Mm." Babası başını salladı. "Sana inanacağım, Kamara."

Rahatladığını gizledi. "Teşekkür ederim, baba."

"Gelecekte avlanma sıklığını azaltabilir misin, böylece diğerk görevlerini de yerine getirebilirsin?"

"Elbette, baba."

"İyi. Yarın görüşürüz," dedi babası ilgisiz bir şekilde.

Kamara başını eğip çıkmak için harekete geçti, ama Donna'nın öfkeli sesi duyuldu. "Onu öylece bırakacak mısınız, Majesteleri? Size yalan söylüyor. Eminim o köylüyle görüşüyor."

"Kamara bana yalan söylemeyecek kadar akıllıdır, Donna. Avlanıyor diyorsa, avlanıyordur." Mürekkepli tüyünü tekrar eline aldı ve yeni bir parşömen açtı.

Donna tekrar ağzını açtı. Tam o sırada kapı açıldı ve kraliçe içeri girdi. Donna ağzını kapattı.

"İyi akşamlar, anne." Kamara selam vermek için başını eğdi.

“Sana da, kızım,” diye cevapladı kraliçe, gözleri Donna'yı arayarak onu hemen buldu. Hiçbir şey söylemedi, hanımefendinin çıkmasını bekledi.

Donna isteksizce gerekli olanı yaptı. "Kraliçem," diye selamladı, başını eğerek.

"Prenses burada ne yapıyor?" diye sordu kraliçe, Donna'ya ve kralın genel yönüne bakarak.

"Babam beni çağırđı, anne." Kamara cevap verdi.

"Sen, Donna, kızım hakkında komplo kurup gereksiz imalar yapmasan iyi olur," dedi kraliçe, metresine sert bir bakış atarak.

"Ben öyle bir şey yapmadım..."

"Çık dışarı ve kralın çalışmasına izin ver," diye emretti kraliçe.

Donna bunu yapmak istemedi, bu yüzden krala bakarak kraliçenin emrine karşı çıkmasını bekledi.

Kral yazmaya devam ederken, "Kraliçe sana gitmeni söylüyorsa, o zaman bir dakika içinde bu kapının arkasında olmalısın," dedi.

Donna utanç ve hatta öfkeden yüzü kızardı. Kamara gülümsemesini saklamak için elinden geleni yapıyordu. Bu tam da babasına benziyordu. Krallıktaki herkes, kralın bu metresi diğer beş metresten ve hatta "yatağı" söz konusu olduğunda kraliçeden daha çok sevdiğini biliyordu. Ama yatak dışında? Kral kraliçesine büyük saygı duyuyor ve gereksiz yere emirlerine karşı çıkmıyordu.

Donna başını eğdi, döndü ve odadan çıktı. Öfkeli adımları yürürken yere güm güm sesler çıkarıyordu.

Salem krallığında, Vetta dönüp Danika'ya baktı. "Kendinle çok gurur duyuyor olmalısın, değil mi? İstedığın her şeyi kazanmış gibi hissediyor olmalısın," dedi, sözlerinden zehir damlıyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevapladı Danika içtenlikle.

"Onu sevmiyorsun bile, değil mi? Bütün bunlar..." Elini etraflarında salladı. "...sadece numara. Onu sevdiğini, yaralı, yalnız kralı önemseddiğini numara yapıyorsun ve soğuk kalbine girip seni affetmesini, babanı affetmesini sağlamak için! Gerçekte kim olduğunu unutmasını sağlamak için!" Metres hırladı.

Her suçlama Danika'nın kalbine bir kırbaç gibi vuruyordu. Başını sallamaya başladı. "Hayır, asla. Kralı seviyorum ve numara yapmıyorum..."

"Sen de baban kadar canavarsın." Vetta, yüzü öfkeden kızarmış bir şekilde ona bu sözleri fırlattı. "Seni doğuran adam kadar zehirli olmana rağmen, iyi bir insan olarak görülmek için dünyayı aldatıyorsun! Onu ele geçirdiğin için kendini tebrik ediyor, zafer kazanmış gibi hissediyorsun, biliyorum. Onu sahte oyununa düşürdüğün için! Ama sen her zaman onun kölesi olacaksın, Danika! Rahminde taşıdığın bu piç kurusu ile her zaman pislikten daha aşağı olacaksın!"

Danika'nın göğsüne saplanan bıçak çok ağırdı. Metresin yaydığı nefret o kadar fazlaydı ki, dayanılmaz manzaraya gözleri yaşardı. "Ben babam değilim. Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye sordu Danika. "Neden? Sana hiç kötü bir şey yapmadım. Hiç köle eğitmedim. Babamın sana ve diğer herkese yaptıkları için üzgünüm, ama ben babam değilim!"

"Özür dilemek babanın yaptıklarını asla silemez, Danika!" Vetta neredeyse bağırıyordu. "Özür dilemek acıyı asla silemez! Acıyı! Evet, senden nefret ediyorum! Senden o kadar çok nefret ediyorum ki, bu beni boğuyor!"

Danika, ona tokat atmış gibi geri çekildi.

"Bana ne yaptığını biliyor musun? Baban mı!? Tecavüzler!? Dayaklar!? Kırbaçlamalar!? Aşırı iş yükü!? Bana ne yaptığını biliyor musun!?" Vetta'nın gözleri öfkeli gözyaşlarıyla doldu ve bağırırken gözyaşları taşıtı. "Baban, ağır dayak ve tecavüzler sonucu iki kez düşük yapmama neden oldu! Ve şimdi... şimdi... şimdi rahmim yok! Bir daha çocuk sahibi olamam! Bu, babanın bana yaptığı milyonlarca şeyden sadece biri, Danika! Nasıl cüret edersin burada durup bana neden senden nefret ettiğimi sorarsın?" Vetta, ellerini sıkıca yumruk yaparak ona bağırdı.

Danika, babasının günahları yeniden aklına gelirken, onun önünde donakaldı.

Vetta gözlerini sildi, öfkeli gözyaşlarını hızla sildi. Danika'ya öfkeyle baktı. "Şimdi, bunun ne kadar adil olduğunu söyle bana? Sen burada, kralın çocuğunu taşıyorsun ve onun tüm ilgisini ve dikkatini çekerek dünyanın zirvesinde hissediyor olmalısın. Kendini çok iyi ve gururlu hissediyor olmalısın. Baban bizi on yıl boyunca pislik gibi davrandı ve işkence etti, ben onun yanındaydım! Onu sevdiğim için ona yönelik birçok cezayı ben çektim! Her şeye rağmen, ona sahip bile olamıyorum ve nedenini tahmin edebilirsin, değil mi!?" Bir dakika bile duraksamadı. "Hepsi senin yüzünden! Sen! Cone'un kızı burada ve

onu benden aldı! Söylesene, neden senden bu kadar nefret etmeyeyim ki? Neden!?"

Danika üzüntüyle başını salladı. Titreyen ellerine baktı, ama bu bulanık görüşünden kaynaklanmıyordu. "Ben h-hiçbir şey yapmadım. Ben onun kölesiydim; bana değer vermesi benim suçum değil. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kaybolmanı istiyorum! Ölmeni istiyorum! Keşke hayatımıza hiç girmeseydin! Keşke ortadan kaybolsan, Danika, tam olarak bunu istiyorum. Onu hak etmiyorsun, hiç hak etmedin. Acı çektiğini mi sanıyorsun? Ben hayatım boyunca acı çektim! Onunla acı çektim! Onunla birlikte olan ben olmalıyım, sen değil! Ben olmalıyım!" diye bağırdı ve sonra ikiye katlandı.

Danika, metres sözlerini yarıda kesip acı içinde çığlık attığında nefesini tuttu. Eli aniden karnının alt kısmını kavradı ve acı içinde ikiye katlandı.

"Ne oldu? Ne oluyor?" Danika, korkuyla dolu bir şekilde, belirsiz bir şekilde sordu.

Vetta yere düştü ve içinden dışarıya doğru şiddetli bir acı onu parçalarken tekrar çığlık attı. Kan, giysilerinin alt kısmını lekeledi. Çok fazla kan vardı. Danika bu manzarayı görünce çığlık attı. Ne yapacağını bilmiyordu. Hanımefendinin nesi vardı?

"Yardım edin! Yardım edin!" Vetta, vücudunu saran acı dalgaları arasında neredeyse hiçbir şey göremiyor ve duyamıyordu. Ölüyor gibi hissediyordu.

Danika bir an için kaçmakla kalmak arasında kararsız kaldı. Kaçmak için döndü. Vetta, elinin ulaşabildiği tek yer olan ayağını yakaladı. Danika dönüp ona gözlerini kocaman açarak baktı.

"Lütfen... beni böyle bırakma. Yardım et..." diye ağladı, daha da sıkı bir top haline kıvrılarak, eliyle karnını sıkıca tuttu.

Danika kararsızdı. Gerçekten kaçmak istiyordu. Ama bunu yapacak yüreği yoktu. O hiç öyle bir insan değildi. Vetta bu kadar acı çekiyorken ondan nasıl kaçabilirdi?

Danika aceleyle yaklaştı ve hanımın koluna tutundu. "Nasıl yardım edebilirim? Ne yapmalıyım?"

Vetta, yeni bir acı dalgası karnını sıkıca kavradığında sadece çığlık atabilirdi.

Sonra Danika'nın kollarında bayıldı.

BÖLÜM 18. METRESİNİN İKİLEMİ .

Danika muhafızları çağırabildi. Muhafızlar gelip Vetta'yı aldılar ve aceleyle onu Baski'nin yatak odasına götürdüler, başka bir muhafız ise krala haber vermek için dışarı koştu.

Haber krala ulaştığında Kral Lucien saraydaydı. İjipt krallığıyla ilgili önemli bir işi sonuçlandırmaya çalışıyordu. Bu yüzden muhafızlara Angie'nin evine gidip onu çağırmasını emretti.

Baski banyosunu bitirip bir havluyla sardıktan sonra, yatak odasından gelen gürültüye koşarak banyodan çıktı.

Danika onu görünce rahatladı. Gözyaşlarını sildi, ama gözyaşları akmaya devam etti. "Ağır bir şekilde kanıyor. Ne olduğunu bilmiyorum."

Baski, Vetta'yı görünce yüzü soldu. Lekeli giysileri, bilinçsiz yüzü.

"Sorun yok. Ben ona bakarım. Onu bana getirdiğin için çok teşekkür ederim, Danika. Angie gelmeden bir şeyler yapmaya çalışacağım." Yaşlı kadın bitki çantasına koştu ve onu aldı. Her şeyi masanın üzerine döktü ve önce nefes almayı durduran bitkileri aramaya başladı. Vetta çok kan kaybediyordu ve bu durumda kan kaybından ölecekti. "Konuş benimle, Danika. Ne olduğunu anlat," diye sordu, endişe ve kaygıyla dolu yüzüyle yanında duran panik halindeki Danika'ya.

"Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum, Baski. Konuşuyorduk... o beni azarlıyordu ve birdenbire karnını tuttu ve çılgılık atmaya başladı." Danika gözyaşları içinde elinden geldiğince açıkladı.

"Aynen öyle mi?"

"Aynen öyle!"

"Tamam, tamam, iyi. Sen dışarıda beklesene, canım. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Tamam," diye mırıldandı Danika odadan çıkarken. O anı kafasında tekrar tekrar canlandırmaktan kendini alamıyordu.

Hanımefendinin ona söylediği sözler aklında tekrar tekrar yankılanıyordu. Kapıya yaslandı, elini karnına koyarak nazikçe okşadı. Gözleri yeniden yaşlarla doldu.

"Ne oluyor sana, Kamara?" diye sordu kraliçe, babasının çalışma odasından çıkar çıkmaz.

Kamara, kendisinin daha yaşlı halini izledi. Annesi, diğer kraliçeler gibi, bir anneden çok bir kraliçe gibiydi. Kızını çok seviyordu, ama krallığına karşı görevleri her şeyden önce geliyordu.

"Bana bir şey yok, anne," diye otomatik olarak cevap verdi.

"Sana inanmıyorum." Kraliçe böyle diyerek yatak odasına doğru döndü ve Kamara'nın onu takip etmesini bekledi.

Öyle yaptı. Kraliçenin odasında Kamara kapıyı arkasında kapattı ve annesine döndü.

"Avlanmaya çıkmadın, değil mi Kamara?" Kamara ağzını açmadan devam etti. "Manata'nın senin etlerini pişirdiğine dair yalan söyleme. Onun benim aşçım olduğunu biliyorsun."

Kamara başını eğdi ve yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. "Onu seviyorum, anne." "Ah, Kamara." Kraliçe, aniden baş ağrısı başlamış gibi elini başına koydu.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Baban bunu öğrenirse seni canlı canlı derini yüzer!"

"Bu yüzden onun bilmesini istemiyorum. Kral Lucien ile evlenmek istemiyorum. Callan ile birlikte olmak istiyorum, anne. Neden mutlu olmama izin verilmiyor?" diye haykırdı.

"Çünkü sen bir prensesin, canım. Görevlerin önce gelir. Bu krallığa ve halkına karşı görevlerin." Kraliçe Izia başını salladı. "Tehlikeli bir yolda yürüyorsun, kızım."

Kamara sinirli bir şekilde omuz silkti. Annesine yaklaştı ve elini tuttu. İkisi de yatağa oturana kadar yürüdüler. "Bana gerçeği söyle anne. Seçme şansın olsaydı, babamla evlenir miydin? Onun kraliçesi olmayı tercih eder miydin?"

"Hayır," diye cevapladı gözünü bile kırpmadan. "Seçim şansım olsaydı, Kamara, krallıkta evini ve küçük işini idare etmekten başka fazla görevi olmayan bir asilzadeyle sade bir hayat sürmek isterdim. Ama bu seçim şansım olsaydı, Kamara.

Seçme şansım yoktu. Doğru olanı yapmak söz konusu olduğunda seçim şansımız olmaz," diye bitirdi Kraliçe Izia.

"Peki doğru olan nedir, anne?" Kamara üzüntüyle fısıldadı.

Kraliçe, kızını izlerken derin bir nefes aldı. Kamara, ona kendi gençlik yıllarını çok hatırlatıyordu. Başka birine aşık olan ve görev gereği başka biriyle evlenmek zorunda kalan genç halini.

"Doğru olan nedir, anne?" diye tekrarladı kızı.

"Halkını kendinden üstün tutmak. Doğru olan budur, canım çocuğum," diye cevapladı Kraliçe Izia sonunda.

Kamara ellerine baktı. Gözlerini kapattı ve Callan'ın kollarının onu sardığını hatırladı. Annesinin, kocasının ilk metresini kendisine tercih ettiği için duyduğu derin üzüntüyü hatırladı. Annesini uzun zamandır mutlu görmediğini hatırladı.

Onun için hayat bu muydu? Ayrıcalıklı doğduğu için hayatının geri kalanında mutsuz olmak mı? O bir prenses olarak doğmuştu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Ben çok bencil bir insan olmalıyım, anne. Çünkü görevlerimi yerine getirmekten çok mutlu olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Baski, keşfettiği şeye inanamıyordu. Ne kadar gerçek dışı görünse de, bitkilerinin yalan söylemediğini biliyordu.

Vetta kısa süre önce bir kez daha düşük yapmıştı. Çok tehlikeli bir düşük.

Angie iş çantasını alıp yatak odasına koştuğunda Baski şoktan gözlerini kocaman açmıştı. "Biraz geç kaldığım için özür dilerim. Bir hastam şehirde doğum yaptı ve yeni anneye yardım etmek için orada olmam gerekiyordu."

"Önemli değil, seni beklerken durumu kontrol altına alabildim," dedi Baski monoton bir sesle ve yaşlı adamın devralması için kenara çekildi.

"Ona ne oldu?" diye sordu yaşlı adam, parmaklarıyla yeni hastasının ateşini ölçerken.

Baski, Danika'nın ona anlattığı her şeyi anlattı ve Angie dikkatle dinledi. "Kanaması mı vardı?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Ağır bir şekilde. Sizi beklerken durumu kontrol altına alabildim, yoksa kan kaybından ölecekti."

"Peki bulgularınız neydi? Kanamanın nedenini biliyor musunuz?"

Baski ağzını açtı ve hemen kapattı. Hayır, nedense yanılmış olabilirdi. Angie'nin emin olmak için hanımefendiye geleneksel testi yapması daha iyi olurdu.

"Hayır. Bir şey bulamadım."

"Tamam. Bundan sonrasını ben devralırım," diye cevapladı Angie ve Baski başını salladı.

Yaşlı adam işe koyuldu, Baski de ona ihtiyaç duyduğu her konuda yardımcı oldu.

Dışarıda, Danika odanın kapısının önündeki kaldırımda oturuyordu. Derin düşüncelere dalmışken, kralın ayak seslerini duydu. Kafasını kaldırıp ona baktı ve kralın kendisine doğru yaklaştığını gördü. Ayağa kalktı ve selam vermek için başını hafifçe eğdi. "Kralım."

Kral, Danika'nın kızarık gözlerini ve ıslak yanaklarını fark etti. "Ne oldu Danika? Vetta nerede?"

"O içeride. Baski ve Angie de onunla birlikte içeride," diye hıçkırarak konuştu. "Ne oldu?"

"Bana bağııyordu, sonra birdenbire karnını tuttu ve çığlık atmaya başladı. Çok acı çekiyordu!"

Elini uzattı ve parmaklarıyla kadının gözünden düşen gözyaşlarını sildi. "Kendine gel, o iyi olacak."

Kız başını salladı, onun sözlerine inanmaya çalışıyordu.

"Odana git ve biraz dinlenmeye çalış. Ayaklarını dinlendir ki tekrar şişmesin." Gözleri kadının yüzüne dönmeden önce ayaklarına takıldı. "Hanımefendi uyandığında hizmetçi sana haber verecek."

Kadın yine sessizce başını salladı. Adam onun yanından geçip yatak odasına girdi.

Danika yatak odasına geri dönerken, hanımefendi için kalbinde suçluluk duygusu vardı. Ona bağııyordu, ona 'bu' olduğunda - 'bu' her neyse. Ve rahmi...

Gözleri yaşlarla doldu. Babası gerçekten çok şey yapmıştı. Canavar gibi babası. Onun yaptıklarını bildiğini düşündüğü anda, yeni bir şey karşısına çıkıyordu... yüzüne açıkça bakıyordu.

Kralı neredeyse iktidarsız hale getirmiş, metresinin çocuk doğurma yeteneğini kaybetmesine neden olmuştu.

Babası kaç kişinin hayatını mahvetti?

Hepsinin ondan nefret etmesine şaşmamalı. Metresinin ondan nefret etmekten vazgeçememesine şaşmamalı.

Yatağına uzanırken, bunun kendi suçu olmadığı gerçeğini kabul etti. Tek suçu, babasının kızı olmasıydı. O, köleleri eğitmemişti.

Onlar için üzülyordu. Kral için. Salem krallığı için. Metresi için.

Ama olanlar onun suçu değildi.

Kral, Vetta'nın yatağının kenarında kollarını kavuşturmuş, endişeyle kaşlarını çatmış duruyordu.

Sadece onun değil, Angie'nin de kaşları çatılmıştı. "Oh, hayır," yaşlı adam emin olmak için bir başka bitkisel tedavi uyguladıktan sonra sonunda dedi. "Oh, hayır," diye tekrarladı.

"Ne oldu, Angie?" Kral, onun yüzündeki ifadeyi hiç beğenmedi.

Yaşlı adam, yüzü hüznle dolu Baski'ye baktı. Angie, kadının ona yalan söylediğini biliyordu. Aslında, onun az önce öğrendiği şeyi biliyordu. Yaşlı adamın gözleri, krala haberi Baski'nin vermesini rica ediyordu. Baski kararlı bir şekilde başını salladı. Bu haberin kendi ağzından çıkması mümkün değildi.

Angie yenilgiyi kabul ederek krala baktı. "Görünüşe göre, hanımefendi kısa bir süre önce düşük yapmış."

Kral Lucien gözlerini iki kez kırptı. Bu kelimeler, kafasında ne kadar tekrarlırsa tekrarlasın, bir türlü aklına girmiyordu.

"Ne?" diye zorla sordu sonunda.

Angie rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Vücudunda FC adında çok güçlü bir ilacın kalıntıları var ve bu ilaç, ne olduğunu bilmediğim başka bir güçlü ilaçla savaşıyor. Ama bugün başına gelenlerin sebebi FC. Bu yüzden bu kadar acı çekiyor, bugün kanaması oldu ve bayıldı. Bu ilaç, onun gibi hassas bir vücut için çok güçlü."

"FC..." Adı dilinde yuvarlandı. "Bu ilaç ne için kullanılıyor?"

Angie sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Bu... şey... bebeği dışarı çıkarmak için kullanılıyor."

Sessizlik. Çok uzun sürdü. O kadar uzun sürdü ki, Angie kralın onu doğru duyup duymadığını merak etti.

"Ne!?" Bağırmadı, ama o tek kelimenin yoğunluğu Baski'yi irkitti.

Angie boğazını temizledi. "T-temel olarak, bahsettiğim şey, hanımefendinin vücudundan bir çocuğu atmak için bir ilaç aldığı. Zayıf vücudunda başka bir güçlü ilaçla savaşıyor bir ilaç. Birkaç sağlık sorunu var..."

"Çocuğumu vücudundan attı mı?" Kral, kendi düşüncelerinin üstüne çıkarak onu zar zor duyabiliyordu.

Baski ona üzgün bir şekilde baktı. O kadar yıkılmış görünüyordu ki, bu manzara yürek parçalayıcıydı.

Yataktan gelen bir iç çekiş, adama hastasının uyanmak üzere olduğunu haber verdi.

Vetta gözlerini yavaşça açtı.

.

.

BÖLÜM 19. VETTA VE KRAL.

Vetta'nın gözleri yavaşça açıldı. Her şey bulanık görünüyordu. Kelimeleri duyuyordu ama ne olduklarını anlayamıyordu. Nerede olduğunu merak ederek gözlerini tekrar kapattı.

Yavaşça gözlerini tekrar açtı. Vetta, Baski'nin yatağın ayak ucundaki sandalyede, tam görüş alanında oturduğunu gördü.

Baski onun yatak odasında ne yapıyordu? Gözleri yana kaydı ve...

Angie?

Danika ile geçirdiği anların hatıraları zihnini doldururken kalbi panikledi. Ona bağıırıyordu. Sonra karnında sanki atlar koşuyormuş gibi bir fırtına hissetti. Dayanılmaz bir acı hissetti. Hatırladığı tek şey buydu ve başı da zonkluyordu.

Baski ve Angie oradaysa, bu demek oluyordu ki...

Kral görüş alanına girdi. Ona bakan gözleri çok garipti. Dudaklarını ıslattı. "K-kralım."

"Çocuğumu tuvalete attın mı?" Öfkeyle dolu bu tek sorunun yoğunluğu, savunmasız zihnini birkaç saniye boşaltmaya yetti.

saniye boyunca boş kalmasına yetti.

"Asla çocuğunuzu tuvalete atmam!" diye bağırdı, suçlamaya şok olmuş bir şekilde.

Kral, Angie'nin kullandığı ilacı onun vücudunda bulmuştu.

"Bana yalan söylemeye cüret etme, Vetta. Angie vücudunda kullandığın ilacı buldu. Bunu nasıl açıklayacaksın?" Bağırmıyordu, ama bağılıyor da olabilirdi.

"H-hayır." Bir yalan uydurmaya çalışırken, sefil bir şekilde başını salladı. Ama kafası çok bulanık ve boştu. Kendini bu durumda bulacağını hiç beklemiyordu.

"Vetta." O zaman başını eğdi. "Nasıl yapabildin?"

"Sağlığım bozuluyordu! Bebeği kürtaj yaptırmak zorundaydım, yoksa çok büyük tehlikeye girecektim!" diye yalan söylemeyi başardı ve oturur pozisyona geldi.

"Ve sen benim böyle bir şeyi bilmeye hakkım olmadığını mı düşündün? Benim tohumumun senin içinde filizlendiğini ve onu akıtmak zorunda kaldığını bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

Bu sözlerin sakinliği Vetta'yı korkutmuştu. Öfkesini haykırsa daha iyi olurdu. Ne bekleyeceğini hiç bilmiyordu.

"Benim tohumum senin içinde filizlendi." Bu sözler Baski'ye çok tanıdık geliyordu, ama hayatı boyunca, bunları daha önce nerede duyduğunu hatırlayamıyordu. Önünde oynanan sahneden çok korktuğu için.

"Kral Lucien. Öyle değil..." Vetta tekrar denedi, gözleri ona anlamasını yalvarırcasına.

"O zaman nasıl? Anlamamı sağla Vetta, çünkü anlamıyorum." Kollarını kavuşturdu ve ona o kadar soğuk bir bakışla baktı ki, kemiklerine kadar ürperdi.

Vetta gözle görülür şekilde yutkundu. "Sana hasta olduğumu söyledim..."

Ona yaklaştı ve belinden eğilerek göz hizasına geldi. "Vetta, bu *benim* çocuğumu ortadan kaldırmak için yeterli bir neden *değil*! Ölmek üzere olsan bile, bana haber vermeden çocuğumu ortadan kaldırmak için yeterli bir neden *değil*!" Bu sefer sesini yükseltti. Sadece sesini yükseltmekle kalmadı, yüzüne de yaklaştı.

Vetta anında tüm sinirlerini kaybetti. "O senin çocuğun *değildi*!" Histerik sözler dudaklarından döküldü.

Adam hareketsiz kaldı.

Ona az önce neyi ifşa ettiğini fark etti ve gözleri dehşetle büyüdü. Ona bir kez daha baktığında, yüzü granitten oyulmuş gibi görünüyordu.

ona bir kez daha baktığında, adamın yüzü granitten oyulmuş gibi görünüyordu.

Adam, sanki onu yakmış gibi geri çekildi. "Ne? Az önce ne dedin?"

Baski ve Angie, onun hissettiği kadar dehşete kapılmış görünüyorlardı.

O geri adım attı. "H-hayır... demek istediğim, bebek henüz iki haftalıktı, yani henüz çocuk değildi, sadece k-kan. Şifacı bana öyle söyledi. B-ben bebeğimi kaybetmek istemedim—bizim bebeğimizi. Sadece çok stresliydim! Ayrıca sağlık sorunlarım da var! Angie..." Adını duyunca yaşlı adam irkildi. Hanımefendiye dehşetle baktı. "Angie, krala sağlık sorunlarım olduğunu söyle. Ona ne kadar kötü olduğunu sen açıklayabilirsin..."

Angie, sağlık sorunlarının ana nedeninin kızarma olduğunu biliyordu. Bu yüzden ağzını kapattı. Bu işe karışması mümkün değildi.

Kral Lucien düşünemiyordu. Uzun zamandır tanıdığı kadının telaşlı ve beceriksiz hareketlerini izlerken kafası düşünce üretmiyordu. Vetta, asla yapmaması gerektiğini bildiği bir şey yaptığı için onun gözlerine bakamıyordu bile. Onun çocuğunu sifonu çekmişti! Ve şimdi, çocuğunu sifonu çektikten sonra onun anlamadığı şeyler mi söylüyordu? Onun tohumu onda filizlenmişti ve...

O anda kelimeler aklına geldi. Zihninde fısıldayan sesler. Kalbinde.

"Unutma, tohumun başka hiçbir yerde filizlenmedi. Sadece tek bir topraklarda..."

Donakaldı. Danika onun çocuğunu taşıyordu. Bu sadece şu anlama gelebilir...

Hayır. Olamaz. Bu, onun düşündüğü anlama gelemezdi. Gözleri Vetta'yı buldu ve iki dakika önce onun patlamasını hatırladı.

Hayır. Vetta'nın böyle bir şey yapması imkansız... Ama öyle görünüyordu.

Kral Lucien buna inanmayı reddetti. Başka biriyle yattığına inanmayı reddetti. Başka bir adamın çocuğunu taşıdığına inanamıyordu.

Vetta ona inandırıcaya ve ne yapacağını tam olarak bilene kadar. için Vetta'yı uzun zamandır tanıyordu.

Bacakları onu tekrar ona yaklaştırdı ve daha önce olduğu gibi eğilip tekrar yüzüne yaklaştı. "Gözlerime bak, Vetta. Gözlerime bak ve taşıdığın çocuğun benim çocuğum olduğunu söyle. Gözlerime bak ve çocuğumu tualete attığını söyle."

Vetta bu karmaşadan gerçekten kurtulmak istiyordu çünkü kurtulmazsa bunun kendisi için iyi olmayacağını biliyordu. Bu yüzden onun gözlerine baktı. Gözleri

çok mavi, çok koyu, ruhunu görebilecek kadar. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sonra yenilgiyle yatağa baktı ve onunla göz teması kurmayı bıraktı. Onunla hiç bu kadar göz teması kuramamıştı, özellikle de yalan söylediğinde. Sanki yalanları onun gözlerinden okunabilirmiş gibi.

Kral Lucien, suçlu bakışları yüzünden bir elin göğsünü tutup sıkıca sıkıldığını hissetti. "Başka bir sevgilin oldu," dedi dikleşirken.

Bu bir soru değildi, ama Vetta cevap vermek zorunda hissetti. "Sadece bir kez oldu!" diye patladı.

Baski, itirafına şaşkınlıkla nefesini tuttu. Şok ve inanamama duygusuyla ellerini ağzına götürdü. Angie aniden tavana yeni bir ilgi duymaya başladı. Orada olmamayı diledi.

Kral Lucien, Vetta'ya bir yabancıyı görür gibi bakarken omuzları çökmüştü. Aralarında sessizlik hakim oldu. Ona sırtını döndü. "Sana güvenmiştim."

"Lütfen, Lucien, sadece bir kerelikti ve bir hataydı!" diye bağırdı Vetta, yataktan kalkıp ona gitmeye çalıştı ama yapamadı.

Lucien döndü ve ona çok soğuk bir bakış attı. "Sana güvenmiştim." Bu sözleri bir adamın silah fırlatır gibi ona fırlattı. "Sana güvenmiştim!"

"Hiç düşünmedim! Lütfen, bu sadece bir kerelik bir şeydi!"

Kral yavaşça başını salladı. Kendini o kadar ihanete uğramış hissediyordu ki, bu duyguyu tarif edebilecek bir kelime bulamıyordu. Kendini... hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Bunu hiç beklemiyordu. Vetta'dan değil.

Vetta yataktan kalktı, diz çöktü, vücudunun her yerinde ağrı hissetmesine rağmen hareketin vücuduna verdiği tepkiyi umursamadı. Elleri ona uzandı, ama o, ona dokunamadan, sanki ona uzanan bir köylüymüş gibi geri adım attı. Bu, onun denemeyi, çaresizce yalvarmayı bırakmasına engel olmadı. "Lütfen. Lütfen, bana inan! Bunu yapmak istemedim. Tanrılara yemin ederim! Lütfen, dinle..."

"Dargak." Öfkeyle dolu tek bir kelime.

"Hayır! Lütfen, Lucien, lütfen beni dinle!"

Kapı açıldı ve muhafız Baski'nin yatak odasına koştu. Kralın önünde diz çöktü. "Evet, Majesteleri."

"Onu zindana götürün," diye emretti ve Vetta'ya zehirli bir bakış attı.

"Şey..." Angie burada bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. "Şu anda durumu çok kötü..."

"Onu hemen zindana götürün. Önümüzdeki birkaç dakika içinde onu burada görmek istemiyorum. Onun kaderine daha sonra karar vereceğim." Kral kapıya doğru döndü ve kararlı adımlarla dışarı çıkmaya başladı.

"Lütfen, Lucien! Lütfen, bana bunu yapma! Bana bunu nasıl yaparsın? Lütfen..." İçinde yine dayanılmaz bir acı hissettiğinde çığlık atmaya başladı.

O, kız çığlık atıp yalvarsa da dönmedi.

Angie'nin çığlıkları kesilip tekrar kasılmaya başladığında bile dönmedi.

Angie bir kriz daha geçirdiğini bağırırsa bile dönmedi.

Arkasında, onu kurtarmak için koşuşturanların hareketleri patlak verse bile dönmedi.

Arkasını dönmeden kapıdan çıktı.

.

BÖLÜM 20. DANİKA'NIN LUCIEN'İ.

Olanların söylentisi sarayın her yerine yayılmıştı. Danika uyanınca duyduğu ilk şey buydu.

Rüzgârla yayılan söylenti şöyleydi.

Kraliçe, kralı aldatıyordu. Başka sevgilileri vardı ve sevgililerinden birinden hamile kalmıştı. Sonra kralın bunu öğrenmemesi için bebeği kürtaj yaptırdı, ama kral bunu öğrendi ve Vetta'nın başı belada!

Danika bunu duyalı birkaç saat olmuştu. Günlük işlerini yapmaya çalıştı, ama kral ve olan bitenler hakkında endişelenmeden edemedi. Söylentiler doğru muydu? Kral tüm bunları nasıl karşılıyordu? O, kolay kolay güvenmeyen bir adamdı; şu anda ne kadar ihanete uğramış hissediyordu? Danika, bunun onu çok kötü etkileyeceğini hissediyordu.

Ne kadar çok düşünürse, o kadar çok endişeleniyordu. Bu, öğleden sonra metresiyle yaşadığı kavgayı ve ona söylediği sözleri aklından çıkarmıştı.

Baski'ye söylentilerin doğru olup olmadığını sormuştu, ama kadın depresif görünüyordu ve sadece omuz silkti.

Danika daha önce kralın odasına gitmişti, ama Zariel ona kralın rahatsız edilmek istemediğini söylemişti.

Gün batımında, kendi odasının mahremiyetinde Danika biraz uyumaya çalıştı, ama uyuyamadı. Bunun nedeni bebeğinin kaburgalarını kişisel futbol sahası gibi tekmelemesi değil, kraldı.

O anda, artık daha fazla dayanamadı. Yataktan kalkarak, komodinin üzerindeki kum saatine baktı. Gece çok geç olmuştu. Geceliğini alıp, kollarını içine soktu ve kapıya doğru yürüdü. Kralın odasına giden yol sessizdi.

Nöbet tutan iki adam onu gördü ve endişelendi. Biri, o yaklaşırken başını salladı.

"Kral rahatsız edilmek istemiyor..."

"Lütfen. Beni içeri alın. Uzun süredir orada. Hepimiz gibi sizin de onun için endişelendiğinizi biliyorum," diye yalvardı. "Endişelenmeyin

endişelenmeyin. Bu yüzden sizi veya işinizi tehlikeye atmayacağım."

Tereddüt ettiler, dönüp endişeyle birbirlerine baktılar. Sonra tekrar ona döndüler ve onaylayarak başlarını salladılar.

Onlara teşekkür ettikten sonra kapıya doğru bir adım attı ve kapıyı çaldı. İçeri girmesini söyleyen bir emir duymayınca endişesi daha da arttı.

Danika kapıyı açıp içeri girdiğinde kapı yüksek sesle gıcırdadı. Oda boştu. Kralın iç odasının kapalı kapısına doğru yürüdü ve endişeyle kapıya baktı. O kapı, hamile kız kardeşi kapının arkasındaki odada soğukkanlılıkla öldürüldüğü için bir yıldır ona yasaktı. Elini kaldırıp kapıyı çalmak istedi. Yapamadı. Sonunda, kapı koluna uzandı ve yavaşça sağa doğru çevirdi. Kapı açıldığında, bir tıklama sesi sessiz geceyi bozdu. Kapıyı iterek açtı ve sessizce içeri girdi.

Oda karanlıktı. Danika gözlerini kısarak baktı ama yine de hiçbir şey göremedi, ancak odada onun varlığını hissediyordu. Onun orada olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordu, ama biliyordu.

Mümkün olduğunca yavaş ve nazıkçe yürüyen Danika, aradığını bulana kadar eliyle duvarı yoklayarak ilerledi. Anahtarı çevirdi.

Başının üstünde bir ışık yandı. Göz kamaştırıcı kadar parlak değildi ve bu onu rahatlattı çünkü o anda onun göz kamaştırıcı bir ışığı hoş karşılamayacağından emindi.

Danika kütüphaneyi gözden geçirdi, gözleri odanın her iki yanındaki büyük rafları gördü, raflar her türden kitapla doluydu. Sonra gözleri, devasa rafın sol ön tarafındaki sandalyede oturan devasa, heybetli figüre takıldı.

Kral hala kraliyet kıyafetini giyyordu ve başı eğikti. Artık odada yalnız olmadığını veya ışık anahtarının açıldığını fark ettiğini gösteren hiçbir hareket yapmamıştı.

Ama Danika onun uyumadığından emindi. Bu gece ona karşı geldiği için başı belada olabilirdi, ama kalbi ona uzanıyordu. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu.

Kral tek kelime etmediğinde, Danika ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Tekrar denedi ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden iç odaya gidip doğrudan kralın gardırobuna yöneldi ve gece kıyafetlerini ve ayakkabılarını seçti. Kralın yanına geri döndü ve

Danika bacağına dokundu ve hafifçe sıçradı, ama adam başını kaldırmadı. Danika bunu izin olarak kabul etti ve tören ayakkabılarını çıkarıp yerine ev ayakkabılarını giydirdi.

Sonra ayağı kalktı ve eliyle onun kolunu nazikçe çekerek ayağı kalkmasını istedi.

Adam başını kaldırdı ve ona baktı. Yüzü her zamanki gibi okunaksızdı, ama Danika yine de ona acımaya başladı. Adam acı çekiyordu; Danika bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Cüppenı değıştirmenize yardım etmek istiyorum," diye fısıldadı, sessizliğı bozarak. "Lütfen, izin verin."

Gözleri uzun bir süre onun yüzüne bakmaya devam etti, sonra yavaşça gözlerini kapattı. Elinin çekişini takip ederek sandalyeden kalktı.

Ardından gelen sessizlikte, Danika'nın onu soyup kraliyet giysilerini çıkarmasına ve yerine ince beyaz geceliğini giydirmesine izin verdi. Gözleri Danika'nın ellerinin hareketlerini takip etti, ağzından tek kelime çıkmadı. Ardından tekrar sandalyeye oturdu ve eliyle zonklayan başını ovuşturdu.

"Olanlar için üzgünüm," diye fısıldadı Danika, elini teselli edici bir şekilde onun omzuna koyarak.

O sadece gözleri kapalı, yavaşça başını salladı.

Onu çok iyi tanıyan Danika, onun sessizliğine saygı gösterdi, ama ayrılmadı. Bunun yerine, arkasına geçip onu rahatlatmak için omuzlarını masaj yapmaya başladı.

Elleri, omuzlarından göğsüne kadar uzanan sert, güçlü, damarlı kasları yoğurdu. Adamın başı geriye düşüp şişkin karnına yaslanana kadar bu hareketi tekrar tekrar yaptı.

"Onun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim." Sesi zar zor duyuluyordu, neredeyse bir homurtuydu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Bahsettiğimiz kişi Vetta. Vetta." Sesi çok karışık geliyordu. "Asla... Asla onun bu kadar aldaticı bir şey yapacağını düşünmemiştim. Başka sevgilileri olması, onlardan birinden hamile kalması, bebekten kurtulması ve tüm bunları gizli tutması." Tekrar başını salladı. "Hiç beklemediğim bir şeydi. Ondan beklemediğim bir şey."

Danika, öğlen saatlerinde metresin kendisiyle yüzleştiğini hatırladı. Ona karşı her zaman çok acımasızdı, ama hiç bu kadar açık sözlü

ifade etmemiřti. Gelecekte ocuk sahibi olamayacađı için çıđlık atmasına řařmamalı. Bu, son dūřukūnūn bir sonucu olmalıydı.

"ok űzgūnūm," kralın acısını dindirmek için bařka bir yol bilmediđi için ona sadece bunu sūyleyebildi.

Kral tekrar başını salladı ve başı Danika'nın karnında bir yandan diğer yana yuvarlandı. Babasının başı onun űzerindeyken, çocuklarının birdenbire sessizleşmesi garipti. Tekmelemiyordu, karın ağrısı da yoktu. Mūmkūn olmasa da, oğullarının babasının acısını hissedip hissetmediğini merak etti.

"Anlamıyorsun Danika. Anlayamazsın." Kral derin bir nefes aldı. "Vetta ve ben... uzun bir yol kat ettik. Ben..." Bir sūre durakladıktan sonra ekledi, "Ona çok gūveni-yordum. Tamamen gūvendiđim birkaç kiřiden biriydi. Ona hayatımı emanet ederdim."

Sesindeki acı, Danika'nın omuzlarını ovmayı bırakmasına neden oldu. Bunun yerine, onun űnūne geçip eđildi. Elini yūzūne koydu ve gūzlerini onun gūzlerine bakmaya zorladı.

"Būtūn bunlar bizi insan yapan řeylerdir, kralım. Gūven veririz ve gūven alırız. Bazen hata yapıp yanlıř insanlara gūvenmemiz, bizi daha az insan ya da daha az gūlū ve sevimli yapmaz. Bu sadece hataların olabileceđi anlamına gelir. Őnemli olan, hatalarla nasıl bařa ıktıđımızdır," diye devam etti. "Dūřtūkten sonra nasıl ayađa kalktıđımız. Tōkezledikten sonra nasıl yeniden ayađa kalktıđımız. Hatalarla nasıl bařa çıktıđımız. Ve bunların sonuçları bizi mahvetmedi. Őnemli olan budur, kralım."

Kral Lucien, derin mavi, endiřeli gūzleriyle onun yatıřtırıcı ruhunun içini gūrebiliyormuřasına ona delici bir bakıř attı.

"Acı ekmen normal. İhanet ve diđer tūm duyguları hissetmen normal, ūnkū sen bir insansın. Ama bunun seni yıkmasına izin verme, Lucien," diye fısıldayarak bitirdi ve eđilmeye rahatsızlık duymaya bařlayınca tūm boyunu dikleřtirmek zorunda kaldı.

Sessizlik onu takip etti.

Sonra başını űne doğru itti ve yine onun omzuna yaslandı. Kollarını onun başının etrafına doladı ve onu kendine çekti.

"Danika." Inlemesi karnında boğuk bir ses olarak yankılandı. "Evet, kralım?"

"Geldiđin için teřekkūr ederim. Burada olduđun için teřekkūr ederim."

Onun sūzlerini anlayabilmiřti. "Sorun deđil." Onu terk etme niyeti yoktu. Asla. Hanımefendinin űđleden sonra ona ne sūylediđi űnemli deđildi.

Bu adamın yanından kaybolmasını istemişti. Bu adamın yanından kaybolamazdı. Kaybolursa ona kim bakacaktı? Yapamazdı. Üzgünüm, hanımefendi, diye fısıldadı kendi kendine.

"Danika?" Adamın derin boğuk inlemesi onu düşüncelerinden çıkardı. "Evet, kralım." Parmakları adamın yumuşak vücuduna gömüldü.

"Ben... Bu gece sana ihtiyacım var." Başını kaldırmadan açıkladı. "Tam burada... Tam şimdi..."

Göğsü titredi. Parmakları onun saçlarında durakladı. Onun kendisini tam olarak nasıl istediğini bildiğinden korkuyordu, ama yine de sordu.

"Senin istediğin şekilde mi?" Boğazını sıkıca yuttu.

"Benim istediğim şekilde. Unutmak istiyorum. Kendimi... Kendimi sana kaptırmak istiyorum."

Vücudu titredi. Dün gece böyle bir istekte bulunduğu anılar zihnini doldurdu. Endişeyle dudaklarını ısırды. Onun durumunda bu tehlikeli olmaz mıydı? O çok sert olabilirdi!

Adam başını hafifçe hareket ettirerek yana çevirdi ve kadının yüzüne baktı. "Sana sahip olabilir miyim?"

. Kabul etmek dilinin ucundaydı, çünkü ona hiçbir şeyi reddedemezdi, özellikle de acı çektiği zamanlarda. Ve sabırla iznini istiyordu, ki bu garipti. Bu, onun gürültülü kafasından neler geçtiğini merak etmesine neden oldu.

Soru, aralarında havada asılı kaldı. Sonra bebekleri kafasını onun kafasına vurdu.

Danika, güçlü kafa vuruşunu hissedince nefesini tuttu.

Kral, başını karnından hızlıca çekti. Gözleri büyüdü, endişesi bir an için unutuldu. "Bunu yapabilir mi?"

Danika başını salladı, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Asla kafa atmaz. Sadece tekmeler. Bazen daha güçlü, bazen daha zayıf." Yanakları mutlu bir parıltıyla gölgelendi. "O aktif."

"Sence neden şimdi kafasını vurdu?" diye merakla sordu.

"Şey..." Karnını okşayarak ovuşturdu. "Belki de sana orada olduğunu hatırlatmaya çalışıyor. Belki de ona zarar vermemeni hatırlatmaya çalışıyor."

"Oh." Kral Lucien, karnına sabit bir şekilde bakarak, yuvarlak küreyi yoğun bir şekilde izledi. Sonra öne eğildi ve onu güven verici bir şekilde öptü. "Seni asla incitmeyeceğim, oğlum."

Danika'nın kalbi hızla çarptı; onun gibi bir adamın bu nazik, sevgi dolu hareketi karşısında içini kelekler sardı. O böyle davrandığında, kaç kez olursa olsun, buna asla alışamıyordu.

"Güçlü bir çocuk, oğlum." Sesinde gurur duyduğunu duydu. "Tıpkı babası gibi." Fısıltısı kendiliğinden çıktı.

Gözlerinde bir anlık acı belirdi, sonra sanki sadece kendisine ait olan dünyadan kendini dışlamak istercesine gözlerini sıkıca kapattı. Sonra ayağa kalkıp onun önünde tam boyunu aldı ve gözlerini açtı. Danika boynunu uzatarak ona baktı. Adam ellerini Danika'nın boynuna koydu, başını eğdi ve onu öpmeye başladı.

"Sana ihtiyacım var, Danika." Sözler onun ağzına fısıldandı.

.

BÖLÜM 21. ONA ASLA DOYAMAYACAK.

"Sana ihtiyacım var, Danika," diye fısıldadı, elleri boynunda, onu kendine çekerek dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Danika, teslimiyetle iç çekerek onun kollarına eridi. Onu geriye doğru itti, sırtı arkasındaki sert duvara değene kadar. Sanki tüm dünyası buna bağlıymış gibi onu öptü. Ve belki de öyleydi.

Ellerini onun beline doladı ve ulaşabildiği her yeri okşamaya başladı. O onun dilini emirken, o da onun sırtını okşadı. Gözlerini kapattılar ve gecenin sessizliğinde, iki sevgili birbirlerine sarıldılar. Kral Lucien, onun gevşek korseli elbisesini iç çamaşırlarına kadar soydu, ta ki Danika önünde çıplak kalana kadar. Yumuşak bir iniltiyle, ağzını onunkinden ayırdı ve boynuna öpücükler yağdırdı. Danika başını geriye atarak inledi ve ona daha iyi erişim imkanı verdi. Lucien bunu en iyi şekilde değerlendirdi ve boynunun hassas derisini öpüp yaladı. Danika titredi.

Ağzı, Danika'nın yakasında oyalanarak, siyah derinin yakınındaki deriyi ısırdı, ta ki Danika inleyip ona yaklaşıp kadar. Danika'nın şişmiş karnı, Lucien'in alt vücuduna bastırıyordu. Lucien'in dudakları, Danika'nın şu anki durumu nedeniyle değişmiş olan beyaz, kremi, dolgun göğüslerine ulaşana kadar yavaşça aşağıya doğru inmeye devam etti. Danika'nın göğüsleri daha dolgun, meme uçları daha koyu ve daha belirgindi. Meme uçları Lucien'e doğru dikilmiş, onun dudaklarını arzuluyordu.

"Sen çok güzelsin," diye itiraf etti. "Sana bunu daha önce söylemiş miydin?"

O, alışık olmadığı bu sözlere başını eğerek derin bir kızarıklıkla karşılık verdi. "Hayır. Çok teşekkür ederim." Dilinin ucunda, kötü bir şekilde karşılık vermek vardı, ama bunu yapmadı, ortamı bozmak istemediğinden ya da onun yalan söylediğini düşünmesini istemediğinden. Kendini çok yaralı ve çirkin buluyordu.

Kralın gözleri kadının kremi göğüslerine geri döndü. Vücudunun bu kısmı onu her zaman çok cezbetmişti, gece kıyafetinin içinde penisi uzayıp sertleşmişti. Geri çekildiğinde, gözleri kadının kızarmış yüzüne takıldı. Arzu dolu gri-kahverengi gözler onun gözleriyle buluştu. Elleri koyu renkli, buruşuk meme uçlarına gitti ve hafifçe çekti. Kadın boğazından inledi,

sırtını kavisleyerek ona hassas meme uçlarına daha iyi erişim sağladı. Kral, meme uçlarıyla oynadı, çekiştirdi, çekti ve ovuşturdu, ta ki kadın her çekişinde titremeye başlayacak kadar hassaslaşana kadar.

"Vücudun çok hassas, hamile kalmadan önce bile öyleydi," dedi, gözleri hala üzerindeydi. Elleri de öyle. "O geceyi hatırlıyor musun? Göğüslerine ilk dokunduğum geceyi?"

Gözleri ağırlaşmış bir şekilde başını salladı. "Nasıl unutabilirim ki?" O onu çekince irkildi. O gecenin anıları, titrek bacaklarının arasında sivilaşmasına neden oldu.

Adam başını, kadının başının yanındaki duvara neredeyse değecek kadar yaklaştırdı ve fısıldadı. "Bir okla vurulmuştum ve hastaydım. Sen üstüme çıkmıştın. Göğüslerini ağzıma aldım ve senden beslendim. Sen... başka hiçbir uyarılma olmadan... üstüme boşaldın."

O, utançtan inleyerek başını onun omzuna gömdü. Duyguları, onun sesine ve parmaklarına o kadar uyum sağlamıştı ki, onlar onun meme uçlarını ustaca dokunarak vücudunu senkronize ettiler.

"Şimdi tekrar hissetmek istiyorum. Senin boşaldığını hissetmek... ağzımdan göğsüne." Başını sol göğsüne doğru eğdi, dilini kullanarak onu yakaladı ve ağzına çekti.

O düzenli hareketlerle emdikçe, o inledi ve bu sırada parmakları diğer göğsüyle meşguldü. O, onu salladı ve çekti. Parmaklarını etrafında ovuşturdu, yuvarladı ve çekti.

Kısa süre sonra kadın nefes nefese kalarak ona sarıldı, gözlerini sıkıca kapattı. Danika bacaklarının onu daha fazla taşıyamayacağından emin değildi, bu yüzden tüm ağırlığını ona verdi ve o da onu kabul etti.

Eli göğsünden ayrıldı ve beline dolanarak onu kendine çekti, o da kadının kadınlığını hissettiren uzun çekişlerle onu besledi. İki göğse de aynı ilgiyi göstererek acımasızca devam etti.

"Aaaaah! Lu...ci...een!" Acı dolu bir çığlık atarak, onun kollarında şiddetli bir orgazm yaşadı. Başını geriye atmış, vücudu hafifçe titriyordu, iki eliyle onun omuzlarını tuttu ve aşırı duyarlı hissetmeye başladığında onu itti. O zaman Danika, onun hassas göğüslerini bırakmaya razı oldu. Geri çekildi ve ağzını ulaşabildiği her yeri öpmeye devam ederken, Danika'nın kendini tekrar kontrol etmesine izin verdi.

O, kanında bir bağımlılık gibiydi. Bir yıldan fazla bir süredir, ondan doyamamıştı. Kral Lucien, bunu hiç başarabilecek miydi acaba diye merak etti. Onun gibi bir erkek için, bir kadını o kadar çok istemek,

kendini kontrol edememek pek iyi bir fikir değildi. Yine de Danika'yı rahatsız edici bir yoğunlukla istiyordu.

Danika ayağa kalktı ve Lucien geri çekildi, ellerini kullanarak onu önünde çömelene kadar itti.

"Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum," diye homurdandı ve pozisyonunu aldı. "Beni derinlemesine al, Dani-ka..." diye bitirdi ve o ağzını genişçe açıp onu boğazının en derinlerine kadar yutarken inledi.

Onun kalınlığı, Danika'nın ağzını genişletip gözlerini yakmasına neden oldu, ama bu, Danika'nın onu boğazının en arkasına kadar derinlemesine almasını engellemedi. Danika, ona verdiği zevki ona da vermek için can atıyordu, yanan gözlerini kapattı ve yuttu. Danika'nın gözleri yuvalarından fırladı, uylukları seğirdi. Elleri fırladı, Danika'nın başının arkasını kavradı ve Danika, onun zevkini inleyerek, başını tekrar tekrar yukarı aşağı salladı.

Danika çenesini gevşeterek ağrımasını sağladı ve onun istediği gibi ağzını almasına izin verdi. İçeri, dışarı, içeri, dışarı... O, zevkten kendinden geçmişti.

Boşalacağını hissetti ve ağzından çıktı. "Hayır. Ağzına değil, bu gece değil. İçine boşalmak istiyorum."

Elini kullanarak onu kaldırdı ve birkaç dakika önce çok üzgün bir şekilde oturduğu sandalyeye götürdü. Sandalyeye oturdu ve sırtı kendisine bakacak şekilde onu döndürdü. Sonra onu bacaklarını açarak üzerine oturttu, bacakları onun bacaklarının arasındaydı. Penisi uzun ve sertti, ona hazırды. Güçlü, nasırlı elleri nazıkçe beline dolandı ve onu üzerine indirdi. Vücudu yavaşça üzerine indi, ıslak vajinası penisini sardı.

Kadın onu derinlerine aldığı anda ikisi birlikte inlediler.

Kadın aniden durdu, tamamen üzerine oturmadan öylece asılı kaldı.

"Danika," diye acı dolu bir inilti çıkardı, gözlerini kapatarak içinde hareket etmemeye zorladı kendini.

"Daha fazla devam edemem. Çok acıtacak," diye yalvarırcasına fısıldadı, bacakları titriyordu.

"Tanrım." Son kontrolünü korumaya çalışırken nefesi sıkışmıştı.

Çekilirken, ona ayağa kalkmasını söyledi. Onları yanlarındaki kitap rafına götürdü. "Ellerini rafa koy."

Kadın gırtlaktan gelen emri yerine getirdi ve parmaklarıyla rafa tutunarak kendini tuttu. Eğilerek sırtını ona döndü. Adam, güçlü bir intikam tanrısı gibi arkasında durdu

güçlü bir intikam tanrısı gibi, bacaklarını istediği şekilde açtı ve kendini konumlandırdı. Tek bir hareketle içine girdi. İkisi birlikte çığlık attılar. Danika, zevk onu sararken gözlerini sıkıca kapattı. Vücudu, onun vücudunu kaplayana kadar yaklaştı, nefes alışsı sert, nefesi kulaklarında sıcaktı.

"İyi misin?" Nazikçe konuşan sesi, kanında akan aciliyeti yalanlıyordu. Eli, önündeki saçlarına kaydı ve hepsini sol omzuna itti, yüzünün sağ tarafını açıkta bıraktı.

Danika doluydu ve bu neredeyse rahatsız ediciydi. Ama onun hissi inanılmazdı. "E-evet. İyiyim," diye fısıldadı ve başını sallayarak, sorduğu için minnettar olduğunu gösterdi.

Bu, onun duymak istediği tek şeydi. Geri çekilirken çıplak boynunu öptü ve tekrar içine girdi. Kız boğazından bir inilti çıkardı, başını çevirip ağır göz kapaklarıyla ona baktı. Ağzı onun ağzıyla buluştu. Öpücük ateşli ve ateşliydi, penisi hızlı ve sabit hareketlerle ona giriyordu. Kütüphane, nefes alıp vermelerinden ve her vuruşta gözlerinin yıldızlar görmesine neden olan yumuşak çığlıklarından doluydu. Her zamanki kadar nazik değildi, ama sert de değildi. Eli kalçalarından ayrılıp meme uçlarını okşadı, vücudunun her vuruşunda onlarla oynadı.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı, boğazından bir inilti kaçtı. Başını geriye attı ve onun ritmine uydu. O, itişlerinin açısını değıştirdi ve gözlerinde yıldızların parlamasına neden olan o noktaya vurdu.

"Ooooh." Elleri rafı sıkıca kavradı, hoş bir his vücudunu sararken vücudu titredi.

O ondan uzaklaştığında, artık ona yaslanmadığında, sıcak hava çıplak sırtına çarptı. Eli göğüslerini bıraktı ve onu kendine çeken kalçalarına geri döndü. Lucien artık kontrolünü sağlayamıyordu. Onun dar ve ıslak kılıfının içindeki her vuruşla, onun çıkardığı her tatlı boğuk iniltiyle, kalan küçük kontrolü uçurumun kenarında sallanıyordu. Kontrolünü kaybetti.

Cildin cilde çarpma sesi havayı doldurdu. Vuruşlarının hızı arttı, daha hızlı ve daha sert hale geldi. Pelvisi rafa bastırdı; Danika, artık kontrolün kendisinde olmadığını fark ettiğinde kendini hazırladı. Lucien, sanki kendini onun vücuduna gömmek ve bir daha çıkmamak istermiş gibi, tekrar tekrar onun içine girdi. Parmakları kalçalarına ısrarla bastırdı, onu daha sıkı tuttu ve kendine daha yakın çekti.

Dudaklarını ısırdı, önümüzdeki birkaç gün boyunca yine onun sahiplenme izini taşıyacağını biliyordu. Ama onun sert birleşmesinin ardından gelen hafif yanma hissi

, zevki engellemedi. Aksine, dayanılmaz derecede arttı.

"Oooh!" Her kalça hareketiyle içindeki baskı artıyordu. Nefesi değişti; hareketleri kontrolsüzdü, bu da ona onun da sınırda olduğunu gösterdi.

Onu şiddetle sikti, her itişinde boğazından gelen inlemeler çıkıyordu. Birkaç vuruş daha yaptı ve dudaklarında onun adıyla boşaldı. Bir saniye sonra o da onu takip etti, dalga onu tamamen boğmak üzereyken hıçkırarak ve nefes nefese kalarak. Vücudunun kontrolünü kaybetti, her şeyin kontrolünü kaybetti. Ağzından kelimeler döküldü. "Seni seviyorum; seni seviyorum, seni seviyorum, seni çok seviyorum!" Nefes nefese hıçkırıkları anlaşılması zordu, ama o bunu açıkça duydu, vücudu o kadar titriyordu ki, düşmek üzere olduğunu fark etti.

Kız yere kaymaya başladığında adam onu elleriyle yakaladı, kendine çekti ve kütüphanenin kürkle kaplı zeminine nazikçe indirdi. Kürklü zemin, kızın cildini soğuktan ve zeminin sertliğinden korudu. Adam, henüz ayrılmak istemediği için ona tekrar girdi. Kızın vücudu titredi ve nefes nefese kaldı. Adam, etraflarındaki dünya sallanırken onu arkadan tuttu. Adamın orgasmı patlayıcıydı, ama kızın orgasmıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Nefes nefese söylenen sözler fısıltıya dönüştü, elleri onun ellerini kavradı, vücudunu onun vücuduna daha da soktu, onun vücudunun arkadan onu örtmesine izin verdi.

Bayılacak gibi hissetti. Başı dönüyordu. Güvendeydi.

Kral Lucien, onun kollarında uykuya daldığı anı tam olarak biliyordu. Gevşek vücudu ona o kadar derin bir şekilde gömülmüştü ki, her yerinde onu hissedebiliyordu. Etrafında her yer sessizliğe bürünmüştü. Hâlâ onun vücudunun içindeydi ve çıkmayı düşünmüyordu. Bunun yerine, eğilip yorgun uykudaki yüzünü seyretti. Saçları nemli alnına yapışmış, uzun kirpikleri gözlerini kapatıyordu. Burnu çok beyaz ve sivriydi, yumuşak ve düzenli nefes alıyordu. Yay şeklinde küçük dudakları. Çok güzeldi. Onun üzerinde durdu, büyülenmiş gibi. Bakışlarını ondan ayıramayan gözleri, göğsünün inip kalkışını takip etti.

Çok güzel... ve tamamen benim. Bu düşünceyi reddetmedi. Bunun yerine, içini bir memnuniyet kapladı. Eli kadının şişkin karnına kondu ve eğilip omzunu öptü.

Seni seviyorum; seni seviyorum, seni seviyorum, seni çok seviyorum! Bu sözler kafasındaki tek ses olarak kaldı. Tekrar tekrar kafasında yankılandı.

Onu kollarına alıp giysilerini çıkarmaya başladığı anda tüm şeytanları ve onların sesleri azaldı ve geri dönmediler. Sadece onun sesi vardı.

Elindeki hareket, dikkatini tekrar karnına çekti. Oğlu gözle görülür şekilde hareket ediyordu. Parmakları her hareketi takip ediyordu. Tıpkı saklambaç gibi.

Tüm dünyası, kollarında uyuyan kadın ve onun içindeki çocuğuna odaklanmıştı.

Vetta'nın ihaneti ile ilgili düşünceler rüzgar gibi kayboldu. Kölelik yılları ile ilgili düşünceler kütüphanenin yakınlarında bile değildi.

O, karısının uykuya dalmasından çok sonra, karısının nefes nefese söylediği sözler kulaklarında çınlarken ve parmakları, oğlunun hareket ettiğini hissettiği karnının son kısmında, uykuya daldı.

Sabah kral uyandığında, kütüphanenin pencerelerinden parlak ışıklar içeri giriyordu. Danika hala kollarında uyuyordu.

Nazikçe içinden çıktı ve gözleri hızla çıplak vücudunu inceledi. Parmaklarının bıraktığı kırmızı izleri görünce hafifçe kaşlarını çatı . Onunla birlikteyken kendini kontrol edemediği için onun cildinde morluklar oluşması hoşuna gitmedi.

Bir yıl iki ay. Danika onun olalı on dört aydan fazla olmuştu, ama onunla birlikteyken hala sağduyusunu ve kontrolünü kaybediyordu. Neden?

O, onun bir parçası olmuştu. Kral bugüne kadar bunun farkında değildi. Halkı hakkında düşünmediği zamanlarda, bilinçli düşüncelerinin çoğu onunla ilgiliydi. Neden ondan doyamıyordu?

Döndü ve Danika'nın katlayıp masanın üzerine özenle koyduğu kral cüppesini aldı. Ona doğru yürüdü ve çıplaklığını örtmek için cüppeyi üzerine örttü.

Kütüphaneden çıkan kral, yatak odasına gitti ve yataktan bir yastık aldı. yastığı aldı. Ses çıkarmadan iç odaya doğru yürüdü ve yastığı kadının başının altına yerleştirdi. Kadın içini çekip tekrar uykuya daldı. Sonra kral kalkıp odadan çıktı ve kapıyı sessizce kapattı.

Banyosunu bitirmişti. İki terzisi ona giysilerini giydirirken kapı çalındı. "Ben Baski, kralım," tanıdık ses dedi. Onu çağırmıştı. "Gir."

Kadın içeri girip onu selamladı. Kral, terzileri odadan gönderdi. Yaşlı kadın otomatik olarak kralın arkasına geçip terzilerin bıraktığı işi bitirdi ve kralın giysisinin cüppesini bağlayarak bir arada tuttu.

"Danika hala kütüphanede uyuyor. Aşçıya onun kahvaltısını hazırlamasını söyle, ama kahvaltıdan önce tavuk suyu ve çorba içmesi gerekiyor, böylece Kusarsa, kahvaltısına karıştırabilirsin. Zariel'e iki adam daha getirip, ben yokken bu kapıda nöbet tutmasını söyle. Danika uyanıp odamdan güvenli bir şekilde çıkana kadar, hiçbir koşulda görev yerlerinden ayrılmayacaklar "Emredersiniz, Majesteleri," diye cevapladı Baski otomatik olarak. Birkaç dakika sonra kral, Vetta

"Emredersiniz, Majesteleri," diye cevapladı Baski otomatik olarak. Birkaç dakika sonra, kral Vetta'nın zindanının önünde duruyordu.

BÖLÜM 22. TANIYDIĞI KIZ. EKİLEN YENİ TOHUM.

Vetta, zindanda artık yalnız olmadığını tam olarak anladı.

Beş yıl sonra kendini yine bu kapalı alanda bulmak, ona bir kabus gibi gelmişti. Zindanlardan çok nefret ediyordu. Neredeyse Gecenin ortasında zihni, her an köle olarak geçirdiği günleri hatırlayarak uyanıyordu.

Bu bir kabustu. Vetta, aklını kaybetmekten bir adım uzaktaydı. Ya da belki de çoktan kaybetmişti.

Vücudundaki acıdan bahsetmiyorum bile. Ve kalbindeki acıdan.

Angie'nin ona yaptığı tedaviden sonra, aylardır hiç bu kadar iyi hissetmemişti ve vücudu hala ağrıyor olsa da, bu kalbi içindeki acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Gördüklerini unutamıyordu. Kralın arkasını dönüp ondan uzaklaşmasını izlemişti. Gözlerindeki nefret ve ihanet dolu bakışı.

Vetta gözlerini sıkıca kırıştırdı ve yavaşça kalkarak soğuk, sert zemine oturdu.

Böyle yenilgiye uğraması mümkün değildi. Durumunu kurtarmaya çalışacaktı. Ama başaramazsa, tek başına yenilgiye uğramak istemiyordu.

"Kaç kişiydiler?" Derin homurtusu onu ona dönmeye zorladı. —sesi çok soğuktu.

"Bir. Sana söyledim, sadece bir adamdı. Sadece bir kez oldu," diye yanıtladı içtenlikle, ona ulaşmaya çalışarak.

Adam başını avuçlarıyla tuttu ve salladı. "Buna nasıl inanmamı bekliyorsun?"

"Bu gerçek! Neden bana inanmıyorsun? Kasıtsızdı ve sadece bir kerelik bir şeydi!"

"Neden? Neden bunu yaptın?" Sözler ona fırlatıldı.

O işe yaramaz canavar Karandy beni zorladı! Ben hiç istememiştim! Hepsi o ölü piçin fikriydi! Bana şantaj yaptı! Hepsi dilinin ucundaydı

dilinin ucundaydı, dışarı çıkmak için can atıyordu, ama o bunu içinde tuttu. Onun adını söyleyemezdi. Onun adını söylemek, daha fazla bela almak anlamına geliyordu.

"Bana zorla yaptırdılar," diye cevap verdi. "Kim zorladı?"

Ona inanmadı. Bunun sadece bir kez olduğunu da inanmadı. Vetta, hayal kırıklığından çığlık atmak istedi. Kızgındı. Üzgündü. Öfkeliydi. Bütün bunlar ona çok haksızlıktı.

O da sevgilisinin kimliğini koruyor, diye düşündü Kral Lucien. Başını eğdi ve gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, ona baktı — tanıdığını sandığı kadına. "Bu çok beklenmedik bir şey. Bu senin yapacağın bir şey değil, Vetta."

Vetta kendini kaybetti. "Neden? Neden bana yakışmıyor?" Lucien'e baktı. "Ben senin bakiresin değilim, değil mi? Senin sevdiğin Danika da değilim. Neden bu kadar şaşırdın? Sen benim yakından tanıdığım tek erkek değilsin, Lucien, değil mi? Öyle olmadığını biliyorsun. Sonuçta, Danika'nın krallığında benimle birlikteydin. Onun babasının hapisanesinde, gardiyanların fahişesi olduğum yerde, benimle birlikteydin."

Kral, sanki ona tokat atmış gibi irkildi. Belki de her şeyi çok iyi hatırladığı için, ya da kız onun hafızasını tazelediği için. Her neyse. Kız konuşmasını bitirmişti.

Vetta dikleşti ve ayağa kalktı. Saçları dağınıktı, kıyafetleri kirliydi ve bütün gece ağlamaktan gözleri kızarmış ve şişmişti. "Sen de oradaydın ve yıllarca olan biteni izledin. Öyleyse neden fahişe olduğuma bu kadar şaşıırıyorsun?"

"Artık kölelikte değiliz. Bağlılık denen bir şey var. Güven denen bir şey var," dedi kral şiddetle. "Seni metresim yaptım, Vetta, ve sana güvendim. Bu sefer, kendini isteyerek başka bir sevgiliye verdin, ondan hamile kaldın ve çocuğu aldındın. Güvenimi boşa çıkardın."

"Sen de beni ihmal ettin!" diye öfkeyle karşılık verdi. "Senin için her şeyi yaptım ama sen beni ihmal ettin! En son ne zaman yatağıma gelmek istedin, Lucien? Artık hiç istemiyordun, değil mi?" Gözlerini onunkilere dikip, hiç çekinmeden karşılık verdi. "Seni bir yıl önce Danika'ya kaptırdım. O geldi ve sen beni çöp gibi attın! Umursamayı bıraktın! Beni düşünmeyi bıraktın! Her şey Danika, Danika, Danika oldu! Danika şudur, Danika budur! Bu bana nasıl adil olabilir? Nasıl?"

Kral Lucien, onun içindeki çıplak acı ve öfke karşısında şaşkına döndü. O anda ona gerçekten baktı. Öfkesi rüzgar gibi uçup gitti. Geride öfke değil, üzüntü kaldı. Büyük bir kayıp ve üzüntü duygusu. "Seni asla terk etmedim, Vetta," dedi. Öyle miydi?

"Atmışsın! Ben buradayım, ama artık burada değilim!" Güldü, ama sesi boş çıktı. "Seninle olmak için savaştım. Son beş yıldır sana sahip olmak için, ama Danika sadece birkaç aydır seninle ve seni benden aldı. Neden? Çünkü sen onun bekaretini bozdun da benimkini bozmadın mı? Çünkü gardiyanlar sırayla benimle yattı mı? Birkaç kez tecavüze uğrayan fahişe köle bendim, o kadar çok kez ki iki kez hamile kaldı ve iki kez de kaybetti! Fahişe köle bendim!"

Lucien orada durup onu izledi. Sözcükler ağzından çıkamadı. Vetta devam etti. "Kölelikten kurtulmuş olabiliriz, ama ben hala senin bana davrandığın gibi bir fahişeydim! Danika ile sürekli sevişiyorsun, ama beni yine de bir fahişe gibi sikiyorsun. Çünkü ben Vetta'yım, çöp. Senin gibi ayrıcalıklı olmadığım için seni asla hak etmeyen kişi! Ben kraliyet ailesi değilim!" Lucien irkildi. "Ben fahişe köleydim ve sen beni onun için terk ettin. Kraliyet ailesinden olanı. Saf olanı. İyi olanı." Yine o boş, içi boş kahkahayı attı. "Onun seni sevdiğini düşünüyorsun, değil mi? Bu yüzden mi beni terk ediyorsun? Neden bana böyle davranıyorsun?"

"Vetta..."

"Henüz bitirmedim!" Ona sert bir bakış attı. "Onun seni sevdiğini düşündüğünü ve senin de ona aşık olduğunu biliyorum. O seni sevmiyor! Seni çok iyi kullanıyor. O bir köle, ne bekliyordun ki? Yoksa çoktan unuttun mu?" Ona bir adım daha yaklaştı. "Kölelikte, özgür olmak için elinden gelen her şeyi yaparsın. Kölelikte, acıyı, işkenceyi, ıstırabı hafifletmek için elinden gelen her şeyi yaparsın. Bu onun stratejisi. Sen onun stratejisisin." Boş bir kahkaha attı. "Ve oh, ne kadar da işe yaradı! Beni onun için terk ettin, ama o sadece seni kullanıyor, Lucien!"

O hiçbir şey söylemedi. Gözleri okunamaz kaldı. Aslında, hiçbir tepki göstermedi. Bu, Vetta'yı daha da öfkeliendirdi. Onu daha da acımasız yaptı. Ona yaklaşarak, onun önüne durdu. "Daha önce köle olmuş bir köle sahibi olarak, en önemli şeyi unuttun. Bir köle, kölelikten kurtulmak için her şeyi yapar." Ağzını kulağına yaklaştırdı ve fısıldayarak konuştu. "Buna... sahte nezaket de dahil. İyi biri gibi davranmak. Ve en önemlisi? Efendini seviyormuş gibi davranmak."

Elleri yumruk haline geldi. Sıkıca sıkı.

Kadın bunu gördü. "Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun. Hayır, söylediklerimin doğru olmasından *korkuyorsun*," diye ekledi utangaç bir gülümsemeyle. "Bu yüzden onu özgür bırakmakta bu kadar tereddüt ediyorsun. Seni engelleyen başka ne var? İkimiz de bunun artık babası ya da intikamla ilgili olmadığını biliyoruz. Onu özgür bırak ve ona özgür iradesini geri ver. O zaman seni seçip seçmeyeceğini göreceğiz. Hala seninle olmayı seçecek mi? Bakalım kaçıp *bir daha* geri dönmeyecek mi!"

Vetta tsk diye ses çıkardı ve dağınık saçlarını salladı. "Ama bunu yapmayacaksın, değil mi? Çünkü o zaman onun, senin inanmanı istediğin masal mı, yoksa *babasının kızı mı* olduğunu öğrenmek zorunda kalacaksın! Bunu öğrenmekten *korkuyorsun*. Çünkü o zaman onu kaybedeceksin."

Sonra her zamanki yerine döndü ve tekrar yere oturdu. Aniden, Vetta bitkin ve yorgun hissetti. Söylediği onca şeyden sonra, artık onun gözlerine bakamıyordu. Yanaklarından akan öfkeli gözyaşlarını sildi.

Aralarında bir sessizlik çöktü; o kadar uzun sürdü ki, Vetta onun hâlâ orada olup olmadığını görmek için başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Haklısın. Seni ihmal ettim. İhmal etmeseydim, çoktan senin bu kadar acımasız olduğunu fark ederdim. Nasıl bu kadar acımasız oldun?" Ona yeni bir bakışla bakıyordu. Bu, Mombana zindanlarında on yılını geçirdiği kadın değildi. "Sana ne oldu? Nasıl bu hale geldin?"

Vetta, gözlerindeki bu yeni bakışı sevmeydi. Ona bir yabancıymış gibi bakıyordu. Öyle miydi? Ne zaman bu kadar değişmişti? Öfkesini ona yönelttiğinde, kendini koruyacak başka bir şeyi kalmamıştı. Bu yüzden sadece başını salladı. Ne zaman bu kadar değişmişti?

Adam yorgun görünüyordu. Bitkin. Dönüp zindandan çıktı.

Onu geri çağırmak için ağzını açtı. Bir şey söylemek için. Herhangi bir şey! Ama söyleyecek başka bir şey yoktu. Ağzını kapattı.

Adam kapıda durdu, sırtı ona dönüktü. "Bir zamanlar sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

"Ne... ne demiştim?" Sesini çok fazla bağırmaktan boğuk ve kısık çıkıyordu.

"Danika'yı kötü bir şekilde dövdüğün gün, sana bazı şeyler söylemişim." O gün zihninde canlandı.

"Halkımı özgürleştirdim çünkü halkımın yeniden özgür olmasını istiyorum. Cone beni bir canavara dönüştürdü, ama halkımı korumak benim görevim."

tüm yükü tek başıma taşıyayım, Vetta. Bu benim sorumluluğum. Kral olarak görevim. Babamın oğlu olarak."

"İki canavar bir arada olmamalı, yoksa çevre tehlikeye girer. İki canavar aynı yerde kalamaz."

Dönüp ona baktı. Gözlerinde hüüzün vardı, ama aynı zamanda kararlılık da vardı. "Birlikte çok şey yaşadık, Vetta, ama sana baktığımda bir canavar gördüğüm gün, seni bırakacağım gün olacak. Tamamen."

Bu anı, omurgasında bir titremeye neden oldu. Korku ve çaresizlik birleşmek üzereydi.

"Lucien, lütfen..."

Elleri arkasında, omzunun üzerinden ona anlaşılmaz bir bakış attı. "Geri döneceğim, Vetta. Ve döndüğümde, senin hakkındaki kararı vereceğim. O zamana kadar burada kalacaksın."

"Hayır, dur! Kapalı alanlardan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun! Zindanların beni ne kadar korkuttuğunu biliyorsun! Burası beni delirtir, Lucien! Lütfen

..."

Arkasını dönmeden kapıdan çıktı.

İki hafta sonra, Danika nehrin kenarındaki, nehrin güzel manzarasını gören bankta oturuyordu. Ama suyun yumuşak dalgalanmasını ya da suyun üzerinde parıldayan sarı akşam güneşinin güzel manzarasını izlemiyordu. Bunun yerine, gözleri sevgiyle kralı izliyordu. Kral, profesyonel okçu olmak için eğitim gören beş yeni muhafızla birlikte duruyordu. Onlara ders veriyordu.

Son birkaç ayda Danika, Kral Lucien'in fiziksel olarak ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar iyi bir savaşçı olduğunu anlamıştı. Babasına karşı bir darbe yapıp halkını kölelikten kurtarabilmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Beş adam, önlerindeki talim tahtasına oklarını doğrulttu. Ellerini arkasında birleştiren Lucien, onlara talimatlar verdi ve yönlendirdi.

"Başını hedef alın. Hedefinizi fazla düşünmeyin. Rahat bir duruş sergileyin. Kasılmayın. Okunuzu doğru şekilde takın. Okunuzu eğmeyin. Yayı doğru şekilde kavrayın. Çok sıkı sıkmayın."

Danika, küçük bir gülümsemeyle onun tüm hareketlerini takip etti. Sırtı ağrıyordu ve ayakları şişmişti. Yeni muhafızlara eğitim verirken onun da burada olmasına izin verdiği için mutluydu.

Son iki hafta içinde bir şeyler değişmişti, ama ne olduğunu bilmiyordu. Kral ona hala çok özen gösteriyordu ve onu ve karnındaki çocuğu çok koruyordu. Bazı geceler onunla sevişiyordu ve o zamanlar, özellikle sırt ağrıları geçmeye başladığından beri, ona çok dikkatli ve nazik davranıyordu.

Kral, onun sevmediği tavuk suyunu içmesini sağlıyordu, ama her zaman sabırlıydı ve zaman zaman onu kaşıkla besliyordu.

Yine de, bir şeylerin değiştiğini düşünmeden edemiyordu.

Gözleri. O kadar belirgin bir yeni hüznü vardı ki, görmek bile acı veriyordu. Bu hüznü müydü, acı mı? Ne olduğunu bilmiyordu. Ona nasıl yardım edebileceğini de bilmiyordu. O, onun bakmadığını düşündüğünde, o gözlerle ona bakıyordu. Onun uyuduğunu düşündüğünde, hep uyanık kalıyor ve ona bakıyordu... o gözlerle.

Ve son günlerde onun yakasına bakışları? O bakışı anlamıyordu. Onun kafasından neler geçtiğini hiç bilmiyordu. Bunun, hanımefendinin yaptıkları yüzünden olup olmadığını sayısız kez merak etmişti. Yoksa kütüphanede sevişmeleriyle bir ilgisi var mıydı? Ağzından kaçan sözlerle bir ilgisi var mıydı?

Seni seviyorum; seni seviyorum, seni seviyorum, seni çok seviyorum!

O sözleri hatırlayınca gözlerini sıktı. Tanrım, hala öyle pat diye söylediğine inanamıyordu. Onun sözlerini duymuş muydu? Duymuşsa da, bu konuda hiçbir şey söylememiştir. Rahatlamalı mı, üzölmeli mi bilmiyordu.

"Bugönlük bu kadar."

Onun sesi onu gerçeğe geri döndürdü. Adamların ona selam vermesini izledi. Tüm eğitim ekipmanlarını topladılar ve saraya doğru yürümeye başladılar.

Kral otomatik olarak ona doğru döndü. Danika gülömsedi ve ona el salladı, o da başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. Kral ona hiç gülömsese de önemli değildi, diye düşündü Danika, kralın ona doğru yürüdüğünü izlerken. İkisi için de gülömsesebilirdi.

O yaklaşırken Danika hala ona gülömsüyordu, ama içini bir his rahatsız ediyordu. Son iki haftadır hissettiği aynı his. İyi bir his değildi.

Onu kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

BÖLÜM 23. İÇGÜDÜLER. KADIN. İÇGÜDÜLER.

Akşam havasının ferahlığı onları sarmıştı. Kuşlar başlarının üzerinde uçuyordu. Suyun yumuşak çalkantısının sesi. Rüzgârın tenlerine dokunuşu ferahlatıcıydı.

İki sevgili, saraya giden ormana doğru sahil boyunca yürüyorlardı. Altın ve kırmızı renkli giysili, güçlü yapılı bir adam, koyu renk saçları başının arkasında küçük bir toka ile tutturulmuştu. Ve sade ama iyi ütülenmiş gri bir elbise giymiş bir kadın, şişkin karnı nedeniyle elbisenin ortası çökmüş, ayak bileklerine kadar uzanıyordu.

Birlikte yürüyorlardı, adımları ölçülüydü, aristokratlar gibi yürüyorlardı. Ama her şey görüldüğü gibi değildi, çünkü biri kral, diğeri ise köleydi.

Kral Lucien yine çok sessizdi. Sessizlik her zaman onun mottosuydu, ama bu günlerde sessizliği onu rahatsız ediyordu.

"Bugün mahkemede gününüz nasıl geçti, Majesteleri?" Danika, sohbet etmeye çalışarak sordu.

"Özel bir şey yoktu, her zamanki küçük davalar. İki ayrıcalıklı kişi bir arazi parçası için kavga ediyordu ve bir çift evliliklerinde sorunlar yaşıyordu. Bugün çoğunlukla kral değil, yargıçtım," diye cevapladı ve bir adım daha ileriye, ormanın içine doğru yürüdü.

Danika onun adımlarına uyarak, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yargıç olmak çok güzel. Halkınız sizi çok seviyor, kralım. Bu yüzden her türlü sorunla kralına gelebilirler. Aksi takdirde, birçok insan kendi başlarına kanun uyguladıkları için çok fazla kan dökülürdü."

"Ben de aynı fikirdeyim."

"Hava çok güzel, değil mi?" diye sordu, yüzünde solgun bir gülümsemeyle.

Kral etrafına baktı. O öyle diyorsa, güzel olmalı, diye düşündü. Ona göre dünya çok kasvetli görünüyordu. Fazla kasvetli. İsteksizce başını salladı ve yürümeye devam etti.

Saraya varana kadar yolun geri kalanını sessizce yürüdüler. Depoya ve zindana giden koridorun önüne geldiklerinde, kral durdu. Danika'nın ayakları da otomatik olarak durdu. Kral boş alana bakarak durdu. Zindan. Metres. Son iki haftadır neden bu tanımlanamaz ruh hali içinde olduğunu açıklayan neden o olabilir miydi?

İnsanlar, hanımı zindandan çıkarmak için ona yalvarıyorlardı çünkü orası onun için travmatik bir yerdi. On yıl boyunca çoğu zaman o kapalı alanda geçirdikleri için, Salem halkının çoğu zindandan derin bir nefret duyuyordu.

Baski, krala Vetta'yı dışarı çıkarmak için birkaç kez yalvarmıştı. Yaşlı kadın, ona vereceği cezayı belirlerken onu yatak odasında ev hapsinde tutabileceğini söylemişti.

Ancak kral bu konuda sessiz kaldı ve Baski'yi kovdu. Chad bile yalvarmıştı. O da reddetmişti.

Vetta, onun bu kadar kasvetli görünmesinin nedeni miydi?

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Hiçbir şey söylemedi.

Danika onun adımlarına uydu. Kralın gerçekten havasında olmadığını bildiği için tekrar konuşmaya çalışmadı.

Kral Lucien, her akşam yaptığı gibi Danika'nın akşam yemeğinin yatak odasına getirilmesini emretti. Onun iştahının kaçtığını bildiği için, düzgün beslendiğinden emin olmak istiyordu.

Sessizce yemek yediler. Yemekten sonra hizmetçiler gelip tabakları kaldırdı.

Danika sürekli sırtının üst kısmına vururken, kaşlarını çatarak "Sırtın hala ağrıyor mu?" diye sordu.

Danika, yumruğuyla sırtının üst kısmına vurmaya devam ederken başını salladı, ama yumruğu ağrıyan yerlere ulaşamadığı için bu çabası boşunaydı.

Kral yemek sandalyesinden kalktı, Danika'ya doğru yürüdü, sonra elini omzuna koyarak onu ayağa kaldırdı. Sonra onu yatağa götürdü. "Angie'yi çağırıp tekrar akupunktur yapmasını isteyeceğim..."

"Gece geç oldu, kralım. Ara sıra hafifleyen bir sırt ağrısı için bu saatte böyle bir yolculuk yapmasına gerek yok. Ben iyiyim," diye cevapladı ve kralın istediği yere itaatkar bir şekilde oturdu.

"Zariel." Elini onun yumruğuna koyarak sırtını vurmasını engelledi.

Kapı açıldı ve muhafız içeri koştı. "Evet, Majesteleri." "Aşçıya su kaynatmasını ve hizmetçilere suyu odama getirmesini söyle . Baski'ye dereye gitmesini söyle, nehre değil, kuzey tarafına inip bana bir kase soğuk su getirsin," diye emretti, gözlerini Danika'dan ayırmadan.

"Emredersiniz, Majesteleri!" Muhafız dönüp kapıdan hızla çıktı.

"Soyun," diye emretti.

Neden bu emirleri verdiğini anlamadı, ama yine de dediğini yaptı. Ayağa kalkarak kıyafetlerini çıkardı.

Korsesini çıkarmasına yardım etti ve eteğini bir arada tutan ipi çözdü. Sonra giysiyi omuzlarından aşağı çekti, ama tamamen çıkarmadı. Göğüslerini ve sırtını serbest bıraktı ve giysinin ortasında toplanmasına izin verdi. Ona yatağa tırmanmasını söyledi, sonra onun arkasına tırmandı.

"Parşömenlerden birinde, sıcak ve soğuk suyun sırt ağrılarını hafifletmeye yardımcı olabileceğini okudum," dedi, gözleri Danika'nın sırtını incelerken.

Danika, sırtındaki inatçı ağrı ve onun ellerinin dokunuşu nedeniyle konuşmayı zar zor takip edebiliyordu.

Adam arkasında dikiliyordu. Eli sırtının bazı bölgelerine dokunup, ağrının yoğun olduğu bölgeleri arıyordu. Adam sırtının ortasındaki bir bölgeye dokunduğunda Danika yüzünü buruşturdu. Sonra başka bir bölgede, sonra bir başka bölgede ve bir başka bölgede daha yüzünü buruşturdu.

Sonra sırtında onun ağzını hissetti. "Bir parşömende, sırt ağrılarının bebeğin sağlıklı bir şekilde geliştiğinde ortaya çıktığını okudum." Eli karnını çevreledi ve yumuşakça ovuşturdu. "Bebek gelişirken rahim genişler ve bu da kan damarlarına, pelvisdeki sinirlere ve sırtına baskı uygular."

Kadın adeta eriyip eridi, eli onun elinin ve karnının üzerinde duruyordu. Onun sözlerini dinledi, kadının durumu hakkında bu kadar çok şey okumak için yeterince zaman ayırmış olmasına çok şaşırdı. Her zaman ne yapması gerektiğini bilmesi şaşırtıcı değildi. Baski'ye her zaman yeni yiyecekler önerir, onun için iyi olacağını söylerdi.

Yanakları kızardı. Onunla sevişmek istediğinde onu yatırmak için hangi pozisyonları bilmesi şaşırtıcı değildi.

"Aklından ne geçiyor?" Derin sesi, başını dayadığı omzunda yankılandı.

"Hiçbir şey," diye cevapladı ve ağzını

kapattı. "Mm."

Sonrasında sessizlik çöktü. Ona daha yakınlaştı, gözlerini kapatıp o anın tadını çıkardı. Çok güzeldi. Onunla seviştiği zamanlar dışında, bu son iki haftadır onu en samimi şekilde kucakladığı andı. Sanki ondan uzaklaşmaya çalışıyormuş gibiydi.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, ondan uzaklaştı ve tüm teması tamamen kesti. Yüzünde stoik bir ifadeyle yataktan kalktı.

Danika aniden kendini yalnız hissetti. Boş. Savunmasız. Kapı çalındığında, kolları içine sokmak için eteğinin askılarına uzandı. Bu onu duraklattı.

Kral, Danika'nın çıplak halini ve kapıyı gördü. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Bir duraklama.

Sonra kapıdan uzaklaştı ve kapıyı çalan kişinin odasına girmesine izin verdi.

Baski, bir kase su ve bir havluyla aceleyle içeri girdi. Kralın talimatına uyarak, odadan çıkmadan önce bunları komodinin üzerine bıraktı.

O anda kral yerinden kalktı. Komodinin yanına gidip, yine Danika'nın arkasına uzandı. Giysilerin kıvrımları Danika'nın arkasına bakmasına neden oldu. Kral, akşam giysisini çıplak kollarına katladı. Kolları omuzlarına kadar katladıktan sonra havluyu alıp soğuk suya batırdı.

"Saçın, Danika," dedi, sessizliği bozarak.

Saçlarının dağınık halini düzeltmek için sağ omzundan saçlarını geriye attı, böylece saçları sağ göğsünü tamamen kaplayarak karnına düştü. Soğuk suyu ilk kez bastırdığında, beklenmedik soğukluk hissi onu şaşırttı. Ancak birkaç saniye sonra, bu bakımdan hoşnut oldu çünkü bu, daha önce o bölgelerde hissettiği ağrılardan zihnini uzaklaştırdı.

Soğuk suyu bastırmayı bitirdiğinde, sıcak su da gelmişti. Aynı işlemi tekrarladı. Gerçekten de ağrılar yavaş yavaş azalmaya başladı.

Kral Lucien'in ona bu şekilde bakmasının verdiği samimiyetten büyük keyif aldı. Ancak ağrıları azalsa da, karnındaki korkunç batma hissi

azalmıyordu.

O, ondan uzaklaşıyordu. Davranışlarında ya da ona karşı tutumunda hiçbir değişiklik olmadan, ondan uzaklaşıyordu. Ve o, bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Bu çaresizlik onu öldürecekti.

"Anlat bana."

Kral Lucien düşüncelere dalmıştı — geçmişle ilgili düşüncelere — o yumuşak, ipeksi ses onu gerçeğe geri döndürdü. Onun sesi onu şaşırttı.

Elleri parşömen üzerinde durakladı, yazdığı kelime yarım kaldı. Kral Lucien başını kaldırdı ve yatakta oturan kadına baktı. Düşüncelerine o kadar dalmış olmalıydı ki, gerçekliği tamamen kaybetmişti. Kadının ne zaman uyandığını, hatta ne zaman oturur pozisyona geçtiğini bile fark etmemişti.

"Uyu Danika." Eli tekrar yazmaya başladı. Bu mesajı bu gece bitirmesi gerekiyordu. Haberci yarın onu on iki krallığa teslim edecekti.

Ama bunu yapmak yerine, kadının yataktan kalkmakta olduğunu gösteren çarşafın hışırtısını duydu. Ayrıca kadının çarşafın altında çıplak olduğunu da biliyordu. Bunu biliyordu çünkü onu oraya koyan kendisiydi. Kadın, onun yönetimindeyken kollarında uykuya dalmıştı.

Vücudu gevşediğinde ve başı göğsüne düştüğünde, sol sırtını sıcak suyla masaj yapıyordu.

Zaten havluyla işi bitmek üzereydi, o yüzden havluyu bıraktı. Ve onu tutmaya devam etti. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Aynı düşünceler kafasında dolaşırken, onun uyuyan vücuduna bakarak ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Şimdi, kız yanına geldi ve çarşafı sıkıca kendine sardı. Adam yazmayı bıraktı ve parşömeni düzenli bir şekilde katladı.

Ne yazıyordu? Danika merak etti, ama sadece bir anlığına. Başka bir şey daha önemliydi.

"Anlat bana, kralım," diye sordu yumuşak bir sesle.

"Anlatacak bir şey yok." Ama anlatacak çok şey vardı. Kimin hakkında konuştuğunu sormaya tenezzül etmedi çünkü biliyordu.

"Hayır." Danika başını salladı. "Anlatacak çok şey var." Eğer olmasaydı, onu bu kadar üzmezdi, diye düşündü Danika hüznle.

Sessizlik.

"Asla anlamayacaksın, Danika," dedi sonunda. Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Anlamayabilirim, Majesteleri, ama kesinlikle dinleyeceğim. Bu sizi rahatlatacak. Zihninizi boşaltacak," diye fısıldadı.

Kafasını salladı. Hiçbir şey söylemedi.

"Seni uzun dakikalar boyunca izledim. Yazmıyordun. Düşüncelere dalmıştın. Lütfen, ne olduğunu söyle." Elini onun omzuna koydu. O irkildi. Uzun zamandır ilk kez onun dokunuşundan irkildiğini fark etmedi. Elini geri çekmedi. "Bunun seni daha fazla yıpratmasına izin verme. Eğer her şeyi içinde tutmaya devam edersen, yıpratacaktır," diye ekledi.

Sesi sadece sessizlikle

karşılandı. Zaman geçti.

Ayakları ağrımaya başladı.

Sonunda, yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. Yavaşça, onun omzunu bıraktı ve yatağa doğru döndü.

"Birini hayal kırıklığına uğrattım." Adamın derin sesi onu durdurdu.

"D-Declan, kuzenin mi?" diye sordu, çünkü onun başarısız olduğunu düşündüğü kişi oydu.

Ama o başını salladı. "Hayır."

Dönüp ona doğru yürüdü. "Kimi hayal kırıklığına uğrattın?"

Derin bir nefes aldı. Sonra derin mavi gözleri ona baktı. "Aneriaveta."

Bu isim ona bir şey çağırıştırmadı.

Danika'nın kaşları karışıklıkla çatıldı. "O kim?"

"Bu onun tam adı. Taşımaktansa ölmeyi tercih ettiği isim," dedi adam ciddi bir ifadeyle.

"Kim?" Danika daha da kafası karışmıştı.

"Vetta," diye fısıldadı. "Vetta, Aneriaveta'nın kısaltması."

Bu, duymayı beklediği bir isim değildi, ama sakın bir şekilde kabul etti. Önemli olan tek şey, onu bu kadar çok yükleyen her neyse, onu içinden atmasıydı.

"Hanımefendiyi nasıl hayal kırıklığına uğrattın?" diye merakla sordu Danika.

Adam derin bir nefes aldı ve koltuğundan kalktı. "Sana bir hikaye anlatacağım, Danika..."

.

.

BÖLÜM 24. ANARIEVETA 1.

On bir yıl önce.

Yine yarı ölü durumdaydı.

Neredeyse kendini uzaklaşırken, acının vücut bulmuş hali haline gelen bu bedenden çıkarken görebiliyordu. Neredeyse kendini süzülürken görebiliyordu. Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildi. Kim yaşamaya devam etmek istediğini söylemişti ki? Dövülmüştü. Aç bırakılmıştı. Alay edilmişti. King Cone köşede dururken, onu oyun alanı olarak kullanıyorlardı. Onun kahkahaları ve zevk dolu kıkırdamaları tek başına Prens Lucien'in kalbini öfkeyle dolduruyordu.

Erkeklik organları tam orada yepyeni bir cehennem ateşi başlattı. O bölgeden gelen yanıklar ve acı onu öldürecekti.

Ama o yokken halkını kim kurtaracak? Declan'ı kim koruyacak? Vetta mı? Baski mi? Chad mı? Remeta mı?

O çok yorgundu. Çok yorgundu.

"Bakın, kim yine sendeleyerek içeri giriyor," Coza'nın sesi havada yankılandı. "Fahişe köle, efendim."

"Onun gölgelerinden biri," dedi başka bir baş eğitmen olan Cardel eğlenerek. "Burada ne işi var acaba?"

"Merak etmeme gerek yok. Biliyorum. Her zamanki gibi aynı şeyi yapıyor," köle eğitimi muhafızlarından Kanaris dedi ve canavarca Coza kıkırdadı.

"Bu eğlenceli olacak. Bu sefer takas edecek hiçbir şeyi yok. İki gece önce prensle yaptığı antrenmanı böldükten sonra Coza'nın ona yaptıklarından sonra." Bir başka tanıdık ses, ama ağrıyan kafasında, kimin sesi olduğunu anlayamadı.

"O kaltak tatlıdır. Bu konuda yalan söylemem. Onu kaç kez siktiğimi sayamadım, ama yine de ondan bıkmıyorum." Coza. "Bazen prensle plansız bir seansa başlıyorum çünkü..."

"Onun geleceğini biliyorsun," dedi Cardel gülerek.

"Ben de." "Kralım, ne yapmamızı istersiniz?"

Kanaris'in sesi.

"Bırak gelsin. Bu eğlenceli olacak," dedi Kral Cone sonunda. O da eğlenmiş gibi geliyordu.

Dengesiz ayak sesleri. Ardından Vetta'nın sesi. "Lütfen, onu bırakın."

Kahkaha sesleri havayı doldurdu. "Her zaman aynı sözler. Her. Tek. Zaman." Bu Coza'ydı.

"Bu sefer verecek başka bir şeyin yok, fahişe köle," diye alay etti Cardel. "Zaten kocaman bir morluk gibisin. Düzgün yürüyemiyorsun bile."

"Lütfen, ne isterseniz yaparım, sadece onu bırakın." Ağlıyordu ve her adımında acı çekiyordu.

Coza, o canavar köle eğitmeni muhafız, iki gece önce onun bedeninden faydalanmadan önce acımasızca bacaklarını kırbaçlamıştı.

"Git buradan, fahişe. Bu gidişle çok korkunç bir şekilde öleceksin." Kanaris. "Ben bile bir orospunun altımda ölmesine izin vermem. Cesetlerle sikişmem."

Kral Cone sonunda konuştu. "Özgürlüğünü elde ederse seni umursamayacak bir adamı neden bu kadar önemsiyorsun? Onun özgür iradesi? Birçoğunuzun birbirinizi koruduğunu biliyorum, ama bu adamı hayatta tutmak için nasıl bu kadar aşırıya kaçtığınızı anlamıyorum. Sen onun için düşük doğumlu, doğuştan köle birisin. O bir prens. Sen unutulacaksın. Aslında, eline fırsat geçince seni hemen ortadan kaldıracak. Sen onu kurtarmaya devam ediyorsun ve kendini mahvediyorsun. Bu yüksek zindandaki her gardiyan, senin varlığını umursamayan bir adam için seni en acımasız şekilde mahvetti."

"Onu tanıyormuş gibi davranma. Onun hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun!" Vetta öfkeyle burnunu çekerek sertçe konuştu.

"Bizi tanıyorum." Cone yumuşak bir şekilde düzeltti. "Aristokratları tanıyorum. Biz alt sınıftan olanları umursamıyoruz ve kesinlikle onlarla evlenmeyeceğiz. Öyleyse sevgili çocuk, kraliyet ailesi için kendini öldürmeyi bırak, çünkü o seni her zaman çöp gibi görecektir. Senin durumunda, durum daha da kötü. Sen en kötü türden bir fahişe ve çöpsün, hepsi onun yüzünden. Ama o yine de seni bir kenara atacak."

"Prensime her zaman senden daha iyi bir adam olacak, Kral Cone!" diye nefretle söyledi.

"Benden bir istek ve iyilik isteyen bir kadın için. Gerçekten çok aşağılayıcısın," diye homurdandı Cone. "Belki de sunduğun her şeyi alacağım

—ve yine de prensin öldüreceğim."

"Hayır!" Vetta dizlerinin üzerine çöktü ve ağlayarak yalvarmaya başladı. Yalvardı, yalvardı ve ağladı.

Şimdiki zamana dönelim.

"O günü ve beni kurtardığı diğer tüm günleri dün gibi hatırlıyorum." Kral Lucien'in sesi kısılmıştı.

Danika, yüzünü göremiyordu çünkü sırtını ona dönmüş, kollarını arkasında kavuşturmuştu. Gözleri yaşlarla doldu ve taşıtı. Kontrol edilemeyen gözyaşları. "Sonra ne oldu?" diye sordu, o sessiz kaldığında.

"O, onunla başka bir anlaşma yaptı. Bana zarar veren herkesle hep 'anlaşma' yapardı. Elimden geldiğince bunu engellemeye çalıştım, ama çoğu zaman, bu konuda hiçbir şey yapamayacak durumda kalıyordum. O devam etti. "Üç gün sonra, uzun zamandır ilk kez güzel bir yatakta uyandım, vücudum hala devasa bir çürükle kaplıydı, ama aşağıya baktığımda kraliyet şifacılarının beni tedavi ettiğini gördüm. Kalbim parçalandı, çünkü bunun bedeli küçük olmaz. Asla olmaz." Başını eğdi. "Hareket edemediğim için gözlerimle onu aradım. Yemek veya ilaç getiren tüm hizmetçilere Vetta'yı bulmama yardım etmelerini istedim. Ama kimse benim için hiçbir şey yapmadı." Boğuk bir sesle yutkundtu. "Ona ne yapmış olurlarsa olsunlar, dayanılmaz bir şeydi, ama ben sadece onun hayatta olduğunu görmek istiyordum. Akşamüstü onu getirdiler. Kanlar içindeydi. Hepsi onu kullanmıştı: Cone, Cardel, Kanaris ve Coza. Bu, ikinci düşüğünü yapmasından sadece iki hafta sonraydı."

"Aman Tanrım," diye ağladı Danika.

"Durumu kritikti. Onu yanıma yatırdılar ve şifacılar onu tedavi etmeye başladılar. O süre boyunca ağladı. Onunla yaptıkları şeyden önce bile, ona yaptıkları şey yüzünden gözleri yaşlarla dolmuştu."

"Ona ne yaptırıldılar?" Bu soruyu sormaktan korkuyordu, ama sormak zorundaydı.

"Cone ilk kez böyle bir görev vermişti. Birini öldürdü. Masum bir kadını."

Danika utançtan başını eğdi. O canavar nasıl onun babası olabilirdi?

"Cone ona, ayrıcalıklı birinin evine gizlice girip karısını öldürme görevi verdi. Neden o kadının ölmesini istediğini bilmiyorum, ama Cone'un çok düşmanı vardı. Öldürmesi için gönderildiği kadın tanıdığı bir kadındı. Sevdiği bir kadındı," diye fısıldadı.

Bu beklenmedik bir şeydi. "Ne!?"

O, dönüp ona baktı, odanın ortasında dururken, Danika ise ağrıyan bacaklarını dinlendirmek için masasının arkasında oturuyordu. "Vetta'nın ailesi, Raskin ailesine ait kölelerdi. Annesi doğum sırasında öldü, babası ise bir gün madenlerde çalışırken hastalandı ve öldü. Vetta, gençlik yıllarında... Raskin ailesinin efendisine aşık oldu."

Efendisine aşık olmak hiçbir köle için iyi bir fikir değildi, ama ilk taşı atacak kişi kim olabilirdi ki? Danika pişmanlıkla bu düşünceye kapıldı. "Peki ya efendi?"

"Gedony Raskin. Yirmili yaşlarının başındaydı ve kendisinden çok daha yaşlı ama toplumda çok güçlü olan Yeaha ile yeni evlenmişti. Yeaha bir prensesdi. Aristokratlar arasında Gedony Raskin'in de Vetta'ya karşı hisler beslediği yönünde söylentiler vardı, ama bunlar asılsız söylentilerdi. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir gün Gedony Raskin babamın yanına gelip Anarieveta'yı satmayı teklif etti. Babam daha fazla köle istemiyordu, ama yine de onu satın aldı."

"Neden?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Babam köleleri daha yakın tutardı. Çok fazla köle olduğu için hepsine yardım edemeyeceğini, ama elinden geldiğince yardım edeceğini söylerdi. Onlar için yapabileceği tek şey buydu — en azından Kölelerin Getirilmesi ve Kölelerin Haksız Öldürülmesi yasalarını ortadan kaldırana kadar."

"Baban iyi bir adam," diye fısıldadı.

Adam başını sallayarak onayladı, gözlerinde acı parladı. Gözlerini kırıştıtarak acıyı bastırdı ve devam etti. "Her neyse, Anarieveta sarayda böyle çalışmaya başladı. Çok zeki bir kızdı. Çok zeki, çok masum, her zaman mutluydu." Ellerini kaldırdı ve onlara baktı. "Tıpkı senin Sally'nin gibiydi. Hatta ondan daha da fazlası."

"Gerçekten mi?" Danika, acımasız metresin bir zamanlar Sally'si gibi olduğunu bir türlü hayal edemiyordu.

"Öyleydi," diye onayladı. "Babamla antrenmanlardan sonra onu hep izlerdim. Yürüyüşe çıkardım ve orada, diğer kölelerle birlikte... oynuyordu. Gülüyordu. Kölelere birçok açık hava oyunu oynamayı öğretti." Gözleri anıları ile parladı. "Onu izlemek her zaman büyüleyiciydi çünkü mutlu bir köleydi. Mutlu bir köle görmek zor."

"Öyle," diye onayladı, sevimli Sally'nin düşünceleri zihnini dolduruyordu.

"Onunla yakınlaştım. Babamdan onu doğrudan bana vermesini istedim, böylece sadece bana hizmet edecek ve madenlerde çalışmak zorunda kalmayacaktı.

isteğimi kabul etti. İki yıl birlikte geçirdik. Cone saldırdığında o on yedi, ben yirmi yaşındaydım."

Çok üzücü. Çok yalnız. Çok acı çekiyor. Öyle görünüyordu. Yüzü stoik ve anlaşılmazdı, ama yine de o ifadesiz maskenin ardındaki ham acıyı görebiliyordu.

"İlk başta, benim yerime kendini köle olarak sunmaya devam ettiğinde, bunun bana, efendisi olarak duyduğu sevgiden kaynaklandığını düşündüm, tıpkı Baski ve Chad'in yaptığı gibi." Yutkundü. "Ama o aşırıya kaçmaya devam etti. Benim acı çekmemem için daha da aşırıya kaçtı. Onun bana karşı hisleri olduğunu anlamam uzun sürmedi. Kadınsı hisler.

"Kölelik onu paramparça etti, Danika. Yeaha Raskin'i öldürdükten sonra, birkaç gün boyunca ağladı. O kadın, hala onların ailesinin yanında iken ona iyi davranmıştı ve Cone onu o kadını öldürmeye zorladı. Bundan asla kurtulamadı. Ama çok geçmeden Cone, cinayet için mükemmel bir silah bulduğunu açıkladı. Vetta güzeldi ve ne pahasına olursa olsun korumak istediği biri vardı. Bu onu mükemmel bir silah yapıyordu.

"Vetta o podyumda durdu ve onun için başka birini öldürmektense ölmeyi tercih edeceğini yemin etti. Cone sadece güldü." Bu anı, öfkeyle gözlerini kararttı. Danika sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Bu kötü olacaktı. "Benim için başka bir işkence seansı hazırladılar ve işkencenin ortasında, tek ayakla zıplayarak onlara bağırdı. 'Kabul ediyorum! Yapacağım!! Lütfen onu rahat bırakın!' diye bağırdı defalarca."

Kralın gözleri Danika'nın kilerle buluştu. "Ben... Onun da benim gibi uzun zaman önce insanlığını kaybettiğini biliyorum. Cone için öldürmeye başladı. Mahkemede ona karşı çıkan herkesi, Vetta'yı gönderip aristokratları baştan çıkararak öldürürdü. Onunla yaptığı anlaşma sayesinde dört ay boyunca işkenceden kurtuldum. Köleliğe başladığımızdan beri en uzun süreliydi. Vücudumun geçmişteki tüm işkencelerden kurtulması için yeterli bir süre."

Kendine güçlü olacağına söz vermişti, ama bu Danika için çok fazlaydı ve ağlamaya başladı — artık tutamayacağı yumuşak bir ağlama. Bu çok fazlaydı. Beklediğinden fazlasıydı.

"Vetta'nın beni hayatta tutmak için aşırı önlemler aldığını herkesten daha iyi biliyorum. Sana daha çok şey anlatabilirim, ama o zaman bütün gece burada kalırız. O beni kendi tarzında sevdiğini bildiğim için çok bencil davrandım. Ben de onu kendi tarzımda sevdim. Ama çok bencil davrandım, Danika." Sesi kırıldı.

Ağlamak üzereydi. Onun gibi güçlü ve kuvvetli bir adamın gözyaşlarına boğulması onu çok incitti. Gözlerinden daha fazla gözyaşı süzüldü

Gidip ona sarılmak istedi, ama o anda bunun hoşuna gitmeyeceğinden neredeyse emindi. Ama ona, Anarieveta'ya karşı bu kadar çok şey hissetmesine rağmen, bir şeyi bilmesi gerekiyordu.

"Çünkü... beni önemsiyor musun? Bu yüzden mi bu kadar bencil davrandığımı düşünüyorsun?" Cevap, kalbini bıçak gibi acıtacaktı, ama Danika bilmek zorundaydı.

Adam başını salladı. Bu onu rahatlattı.

"Bencil davrandım çünkü kendi acıma o kadar dalmıştım ki, onun da benim gibi, hatta belki daha da kötü şeyler yaşadığını unutmıştım. Paramparça olmuştu, ama kölelikten sonra bile çok güçlüydü çünkü beni dünyasının merkezi yapmıştı. Hayatındaki tüm anıları gömmüş ve tüm enerjisini ve hayatını benimle olmak için harcamıştı. Bu, geçmişinden kaçmak için kullandığı gerçeklikti ve bu gerçekliğe bu kadar uzun süre tutunmasının nedeni de buydu, çünkü bunun kaybolması halinde tutunacak başka bir şeyi kalmayacağını biliyordu. Kaçabileceği başka bir şey kalmayacaktı. Bunu zamanında fark edemedim."

"Ah, Lucien..."

"Kendime o kadar dalmıştım ki, burnumun dibinde olanları görmedim. Onu bu kadar ihmal etmeseydim, ne yaptığını zamanında fark eder ve onu durdurmaya, ona yardım etmeye çalışırdım. Onu bu kadar ihmal etmeseydim, onun son derece kırık olduğunu ve her şeyden saklandığını anlardım. Zamanında onun zehirli hale geldiğini anlardım. Anarieveta'nın o kadar acımasız hale geldiğini, sadece gerçekliğine tutunmak için aşırı uçlara gideceğini fark ederdim."

"Bu senin hatan değil, Lucien. Lütfen kendini bunun için suçlama."

"Onun ne kadar ileri gittiğini bilmiyorsun, Danika. Şu anda içinde ne kadar acı olduğunu bilmiyorsun. Öfkesini dışa vurduğu sırada gözlerindeki bakış." Ona baktığında, Danika bilgeliği gördü.

Ona anlatmadığı çok şey vardı. O çok şey biliyordu. "En çok neyin acıttığını biliyor musun?" dedi.

Danika başını salladı.

"Cone'un beni kurtarmak için sendeleyerek geldiği gün ona söylediği her şeyin doğru olduğu ortaya çıktı."

Başını eğdi ve gözyaşlarını sildi. Bu durumu düzeltmek için nereden başlamalıydı? Bu çok zordu.

O sözlerini bitirdi. "Ve şimdi kendime soruyorum: Onun için ne yapacağım?"

Ona yardım etmek için çok mu geç kaldım?" Gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

HİÇBİR YERİN ORTASINDA.

Coza bir mağarada yaşıyordu. Uzun zamandır buradaydı, mükemmel fırsatı bekliyordu.

O gece, oturup onun gelmesini bekledi. Ona haber vermemiştii ve çok geç kalmıştı. Sinirlenmeye ve endişelenmeye başlamıştı.

Geç kalması ona hiç yakışmıyordu.

Prens, onu beş yıl önce öldürdüğünü sanıyordu. Ama onu öldürmek o kadar kolay değildi.

Neredeyse umudunu kesmek üzereyken, mağarasının dışında bir hareket duydu. Sonra o girdi.

"Geç kaldın," dedi Coza suçlayıcı bir şekilde. Kızgındı.

"Çok üzgünüm, Efendim. Bu günlerde saraydan çıkmak zor," dedi kız.

"Bana şu anda neler olduğunu anlat. Vetta'nın zindanda olduğunu duydum?"

"Evet. Kral onun kaderine henüz karar vermedi."

"O kaltak yıllar önce hatasını yaptı. Ona cenneti teklif ettim ama o prens yüzünden reddetti. Şimdi bak nerede," diye alaycı bir şekilde güldü. "Bana her şeyi anlat," diye emretti.

Kız, bildiği tüm detayları anlatarak emri yerine getirdi.

"Tamam. Beni haberdar et," dedi birkaç dakika sonra.

"Emredersiniz efendim. Birisi yokluğumu fark etmeden geri dönmeliyim."

O başını salladı. "Bu kötü olur. Prens seni hainlikten öldürecektir. Özellikle de senin davayı araştırıp, kuzeninin ölümünde parmağın olduğunu anlarsa."

Kız bu düşünceye sadece düşünerek bile titredi. Suçlamaları kolayca metresin üzerine atabileceğini biliyordu, ama böyle bir karşılaşmadan kaçınabilmeyi umuyordu.

"Gitmem gerek," diye tekrarlardı.

"Beni haberdar et," dedi adam kararlı bir şekilde.

.

BÖLÜM 25. MESAJ.

"Ve şimdi kendime soruyorum: Ona yardım etmek için ne yapabilirim? Ona yardım etmek için çok mu geç?" Gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

"Evet. Evet, Vetta'ya hala yardım edebilirsiniz, kralım. Ona hala yardım edebiliriz. Ondan vazgeçemeyiz," dedi Danika kararlı bir şekilde, gözyaşlarını tutmak için burnunu çekerek. Gözlerini kederle kapattı. Hanımefendinin yerinde olmayı hayal bile edemiyordu. Korkutucuydu. Bulunmak için korkunç bir yerdi.

Danika, tüm bunları yaşayıp, kralın kalbinin ona ait olmadığını bilerek, kralın sana bu kadar acı çektiren adamın kızına değer verdiğini bilerek her gün yaşamak zorunda kalmayı hayal bile edemiyordu. Zavallı hanım. Kadının ondan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Onun yerinde olsaydı, Danika hanımın yaptıklarından çok daha kötüsünü yapacağından korkuyordu. Değil mi?

"Evet, ona hala yardım edebiliriz!" diye tekrar etti şiddetle.

"Çok bencil davrandım, Danika. Nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Vetta'ya nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. O çok uzaklara sürüklendi. Gözlerinde gördüm," dedi, sesi çakıl gibi boğuktu.

Danika, onun bu kadar hassas bir anda, geçmiş i yad ederken dokunmasını hoş karşılamayabileceğ i için onu yalnız bırakmayı tamamen unuttu. Sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdü. Sırtı ona dönüktü, bu yüzden elini geniş sırtına koydu. O irkildi.

"Kimse kurtuluştan mahrum değildir, kralım. Kimse ikinci bir ş anstan mahrum değildir."

"İkinci ş anslar." Suçluluk duygusu onu sardı. Elbette, kimse ikinci ş ansların ötesinde değildir. En çok da o. Yine de, gökler ona bunu bir çocuk şeklinde verdi. Ulaşılamaz bir şey. İmkansız bir şey. Bir daha asla sahip olamayacağını düşündüğü bir şey.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" Danika tereddüt le fısıldadı. "Evet, edebilirsin."

"O zindanda olmamalı, kralım. Onun için yapabileceğiniz ilk şey bu. Orası onun için çok korkunç bir yer," diye fısıldadı.

Sessizlik. Gecede kalan ses, cırcır böceklerinin cıvıltıları ve uzaktan gelen rüzgârın uğultusuydu.

Konuştığında, acısını gizleyen sakin ve kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Vetta gibi bir kadın için zindanın ne kadar korkunç olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Onu orada bıraktım çünkü geçmişi hatırlamasını istiyorum. Kötü bir şey. Zalimce bir şey. Ama onun eskiden olduğu kadını hatırlamasını istiyorum; köle olarak ya da yaşadığımız korkunç şeyleri değil, daha nazık kadını. Cone'a hayal edebileceğimden daha fazla kez karşı koyan korkusuz Vetta'yı. O zamanlar benim yerime birkaç kez kendini feda eden kadını. Bir şeyi korumak için aşırıya kaçan kadını. En önemlisi, Cone'dan önceki halini hatırlamasını istiyorum." Yutkundu.

Danika, daha fazlası olduğunu bilerek dikkatle dinledi.

"Hayatta kalmak için kaçış yolu olarak hepsini gömdüğünden korkuyorum. Geçmişi gömmek... her zaman yapmak istediğim ama başaramadığım bir şeydi, ama o bunu başardı. O sabah ayağa kalkıp tüm öfkesini bana yönelttiğinde, hepsini gömmek bize ne yapabileceğini tam olarak anladım. Yaratabileceği canavarı. O sabah, geçmişi gömmek çözüm olmadığını öğrendim. Hiç olmamış gibi davranmak çözüm değil. Geçmiş olmadan, gerçekten hiçbir şeyimiz yok. Bugünü şekillendiren geçmiş. Bizi bugünkü halimize getiren geçmiş. Bu yüzden, hiç olmamış gibi gömmek yerine, onu aşmalıyız." Sonra dönüp Danka'ya baktı. Gözleri, aralarındaki yakın mesafe nedeniyle göğsüne takıldı.

Devam etti. "Aşın. İyileşin. Ve ondan daha güçlü olun. Vetta'yı ziyaretimden sonra birçok şeyi fark ettim. Geçmiş hiç unutmadım, ama onu aşabilirim... ondan iyileşebilirim. Ve bunların hepsi senin sayende."

"Ben mi?" Geri çekilerek ona baktı.

Adam başını bir kez salladı. Sonra elini kaldırıp Danika'nın yanağına koydu. "Sen. Hepsi senin sayende oldu." Bir süre durdu. "Çok teşekkür ederim, Danika."

Neden bu kadar teşekkür ettiğini anlamadı, ama Danka ona gülümsedi ve başını salladı. "Rica ederim, kralım."

"Çok uzun süredir ayaktasın. Bu sağlıksız. Ne senin için ne de bebek için iyi. Yatağa geri dön, Danika," dedi.

Son birkaç dakikadır uykulu hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Esnemesini bastırarak, birkaç metre arkasında duran yatağa baktı. "Yatağa gel."

Gözleri masasını buldu. Danika bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu, ama gözleri masanın bir köşesinde duran bitmemiş parşömene takıldığında daha da üzgün göründü

Sonra başını salladı. "İşimi bitirmem gerekiyor. Bu bir mesaj. Yarın birkaç krallığa göndermek için bir ulak lazım."

"Mesaj ne hakkında?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Çenesini sıkarak başka yere baktı. "Önemli bir şey değil. Git uyu. Ben de sonra gelirim."

Çenesinin inatçı kilidi, "iş" hakkında başka bir şey söylemeyeceğini gösteriyordu, bu yüzden başını sallayarak sözlerini kabul etti. "Tamam, kralım."

Ne zaman alnına ve karnına öpücük kondurmasına alıştığını bilmiyordu, her ayrılmak üzereyken ona özel olarak yapardı, ama o küçük jesti beklerken gelmeyince hayal kırıklığını yuttu.

O ona uzanmayacaksa, o ona uzanacaktı. Bir adım yaklaştı ve göğsünü uzun uzun öptü. Neredeyse görünmezdi, ama onun geri çekildiğini hissetti. "İyi geceler, Lucien," diye fısıldadı geri çekilirken, kalbi onun için ağırlaşmıştı. Kendisi için. Metresi için. "Yatakta seni bekliyor olacağım."

"Tamam."

O zaman geri çekildi ve yatağa doğru yürüdü.

"Danika?"

"Evet, kralım?" O döndü.

"Bu gece için teşekkür ederim. Beni dinlediğin ve içimi dökmeme izin verdiğin için."

Son zamanlarda ona çok teşekkür ettiğini fark etmişti. "Buna ihtiyacın vardı. Umarım hanımefendi ihtiyacı olan tüm yardımı alır."

Kafasını sallayarak onayladı.

Yatağın ayak ucunda, Danika vücudunu saran çarşafı çıkardı ve yatağın ayak ucunda muhteşem bir şekilde çıplak durdu. Gözlerinin vücudunda delikler açtığını hissedebiliyordu, ama ona bakıp bakmadığını doğrulamak için arkasını dönmedi. Yatağa girdi ve çarşafı vücuduna sardı. "İyi geceler," diye tekrarladı içinden gelen bir dürtüyle.

Kral Lucien, onun uykuya daldığını biliyordu. Pencereden uzaklaştı ve nefes alıp verirken vücudunun düzenli iniş çıkışlarını izledi. Sonra masasına geri döndü ve masanın arkasına oturdu.

bitmemiş parşömeni aldı ve ona baktı. Kalbi göğsünde sıkıştı ve kelimeleri tekrar okurken nefes almakta biraz zorluk çekti.

Vetta'nın sözleri zihninin derinliklerinde yankılandı.

"Daha önce köle olan bir köle sahibi olarak, en önemli şeyi unuttun. Bir köle, kölelikten kurtulmak için her şeyi yapar, buna... sahte nezaket de dahildir. İyi biri gibi davranmak. Ve en önemlisi? Efendisini seviyormuş gibi davranmak. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun. Hayır, söylediklerimin doğru olmasından korkuyorsun. Bu yüzden onu serbest bırakmakta bu kadar tereddüt ediyorsun."

"Seni başka ne tutuyor? İkimiz de biliyoruz ki artık mesele babası ya da intikam değil. O zaman tasmaını çıkar ve ona özgür iradesini geri ver. O zaman seni seçip seçmeyeceğini göreceğiz. Hala seninle olmayı seçecek mi? Bakalım kaçıp bir daha geri dönmeyecek mi!"

Gözlerini kapatarak sözleri uzaklaştırmaya çalıştı.

Yeni bir parşömeni açıp önüne serdi ve yazmaya devam ederken, kağıtların hışırtısı odayı doldurdu.

Birkaç saat sonra, yorgun bir şekilde ayağa kalktı, ama yazmayı bitirmişti. Sessiz adımlarla yatağa doğru yürüdü ve onu uyandırmamaya dikkat ederek arkasına geçti.

Onu kollarına aldı ve kız uykusunda iç geçirdi, ona yaslanarak eridi. Gece boyunca uyanık kaldı ve kızın uykusunu izledi.

Ertesi akşam, Navia krallığında, Kral Valendy çalışma odasının kapısına gelen ısrarlı kapı çalma sesinden rahatsız olmuştu. "Ne var?" diye öfkeyle sordu, çalışırken onu rahatsız etmeye cüret eden kişinin kim olduğunu sormaya bile tenezzül etmedi. Bunu yapmaya cüret eden tek bir kişi vardı.

Kapı birden açıldı ve Donna Hanım içeri girdi. "Kamara yine kaçtı."

"Ne zamandan beri onun koruması oldun, Donna? O, yerine getirmesi gereken görevleri olan yetişkin bir prenses. İsteddiği zaman sarayı terk etme hakkına sahip," diye sabırsızca azarladı Kral Valendy, doldurmakta olduğu günlüğüne geri dönmeye hazırdı.

"Hayır, kralım, görevlerini yerine getirmek için dışarı çıktığını sanmıyorum. Aslında, o köylüsünü görmeye gittiğinden eminim."

"Hayır, gitmedi. Kamara bana bir söz verdi ve sözünü tutar," diye sertçe söyledi. "Git Donna, beni rahatsız etmeyi bırak."

Metresi, özellikle somut bir kanıt varken, onu kovma şeklinden hoşlanmadı. Ona yaklaştı. "Bu durumda sözünü tutmayacağından eminim, kralım. Kendini bu köylüye aşık olduğunu düşünüyor. İnsanlar aşk için aptalca şeyler yapmaya meyillidir."

Elini yazarken durdurdu ve düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Donna onu bırakmadı, bacağı sabırsızca yere vuruyordu. "Hayır. Buna inanmak zor," dedi.

"Yine de emin olmak için denemenin bir zararı yok."

"Tamam," diye kabul etti isteksizce. "Muhafızları o çocuğun kulübesine gönderin, onu arasınlar."

Donna'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Tam da beklediği emirdi. "Emredersiniz, kralım."

Ona bir bakış attı. "Donna, zamanını bununla harcamak yerine daha iyi şeyler yapabilirsin, ama eğer bunu yapmak istiyorsan, devam edebilirsin. Şimdi git, çünkü çalışmam gerekiyor."

"Elbette." Hâlâ gülümsüyordu, başını eğdi, çalışma odasından çıktı ve kapıyı kapattı.

Kızına olan inancı böyleydi. O ise babasının yanıldığını kanıtlayacaktı.

Saray binasından çıkar çıkmaz hemen "Jayreh!" diye seslendi. Adını söylemeyi bitirmeden gözleri eğitim alanındaki muhafızı buldu.

"Evet, hanımefendi." Baş muhafız ona doğru koştu ve önünde diz çöktü.

"Hemen iki adamını buraya topla. Şehre gidiyoruz!" "Emriniz başım üstüne, Majesteleri!"

Haberci, Kral Lucien'in önünde durup gergin bir şekilde bekledi. Uzun dakikalar boyunca ayakta durmuştu.

Kral elinde mesajla duruyordu. Mesajı bırakmamıştı ve haberci bunun nedenini merak ediyordu. Bunun yerine, mesajı tekrar tekrar inceliyordu.

Sonunda, iki parşömeni ona verdi. "Bu mesajı on krallığa götür. Her kralın mesajımı aldığından emin ol."

Tanrıya şükür. "Evet, Majesteleri," diye cevapladı haberci hemen.

BÖLÜM 26. PRENSESLELER VE METRESLELER.

Ertesi akşam, Danika Vetta'nın zindanının önünde duruyordu. Muhafız onun yanından aceleyle geçti ve kilidi açan anahtarların sesi havayı doldurdu, ardından sürgünün açılma sesi geldi.

Teşekkür etmek için başını salladı, muhafız ona teşekkür etti ve hücreden hızla çıktı. Elinde sıkıca tuttuğu paketlenmiş yiyecekleri tutarak üzgün bir şekilde etrafına baktı. Oradan çıkalı sadece birkaç ay olduğunu inanamıyordu. Sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Gözleri tanıdık taş duvarları süzdü. Zindanın içinden bir ışık geliyordu, bu da içeride birinin olduğunu gösteriyordu. Diğer zamanlarda ampul kapalıydı.

Danika bir an için buraya ilk geldiği günü hatırladı. Elini dalgın dalgın yakasına götürdü...

O, Danika'ya tasma takmış ve onu bir haftadan fazla burada tutmuştu. Danika, onun kendisiyle konuşurken gözlerindeki saf ve katı nefretin bakışını hala net bir şekilde hatırlıyordu.

Kafasını sallayarak anıları kafasından silip atan Danika, ağır metal kapıdan içeri girdi. Vetta duvara dönük, sırtı ona bakacak şekilde yatıyordu.

Danika, Baski'nin buradayken ona yaptığı gibi hanımefendiye de baktığını biliyordu. Önündeki kadını görünce gözleri doldu.

Vetta, Danika'nın her zaman tanıdığı kendini beğenmiş, öfkeli hanımefendiye hiç benzemiyordu. Aksine, deli birine benziyordu. Giysileri, sanki kendi elleriyle yırtmış gibi yırtılmıştı ve saçları kirli ve dağınıktı, sanki saatlerce parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi.

Danika içeri girdiğinde hanımefendi kılını kıpırdatmadı, ama sırtındaki gerginlik onun uyanık olduğunu gösteriyordu. Danika odanın içine doğru yürüdü ve boğazını temizledi.

Vetta bu kadınsı sese gerildi. Sonra vücudunu düzeltti ve Danika'ya o kadar sert bir bakış attı ki, yaşlı kadının ifadesindeki kemiklerine işleyen nefret Danika'yı bir taş gibi vurdu.

"Burada ne arıyorsun?" diye tısladı, gözlerini öfkeyle kısarak. "Dur tahmin edeyim, bana gülmeye mi geldin? Vetta, zavallı Vetta! Vetta, fahişe hanımefendi!"

Metresin sesi kısılmıştı ve Danika, bazı geceler dışarı çıkmak için çok yüksek sesle bağırdığı için böyle olduğunu düşündü. Hizmetçilerin odaları zindana yakındır ve bazı geceler metresin yüksek sesle, tekrar tekrar bağırdığını söylüyorlar.

"Hayır, öyle bir şey için gelmedim," diye kendini savundu.

"O zaman buraya ne yapmaya geldin?" diye tükürdü. "Çık dışarı! Hemen benden uzaklaş!"

"Hanımefendi..."

"Benden uzak dur. Seni ne kadar nefret ettiğimi bilseydin, buraya hiç gelmezdin. Benden uzak dur, Danika. Uzak. Dur. Benden. Uzak." Her kelimeyi öfkeyle vurguladı, Danika irkildi.

Sonra yere uzandı ve arkasını döndü.

Vetta, Danika'nın onu bu şekilde, bu kadar acınası bir halde görmesinden nefret ediyordu. Kadın zaferini kutlamak için buraya gelmiş olmalıydı. Kötü kalpli kaltak. Vetta'nın gözleri öfkeli gözyaşlarıyla doldu ve kendini korumak için kollarını kendine doladı, top gibi kıvrıldı. Bu duvarlar... bu yer onu delirtiyordu. Lucien ona bunu nasıl yapabiliirdi?

Onu gerçekten en korkunç şekilde öldürmek mi istiyordu? Onu o kadar mı nefret ediyordu? Bu yüzden mi onu bu sefil odada bu kadar uzun süre bırakmıştı?

Danika. Hepsi Danika yüzünden. Hepsi Kral Cone'un kızı yüzünden!

"Sana yemek getirdim," dedi Danika, ama sesi bu sefer sert

"Beni zehirlemeye mi geldin?" Çok acıkmıştı. Baski'nin ona gizlice getirdiği pasta, hasta ve yetersiz beslenen vücudu için zar zor yeterliydi. Ama varlığının laneti olan kişinin ona yemekten bahsetmesi onu güldürdü. Kahkaha soğuk ve boş çıktı. "Getirdiğin şeyi yiyeceğimi düşünüyorsan aptal olmalısın."

"Haklısın, aptal olmalıyım." Danika boş odanın diğer tarafına yürüdü. Birkaç saniye boyunca bir yeri tozlayan ellerin sesi duyuldu. Pastayı oraya bıraktı. "Acıktığında alabilirsin."

Sessizlik çöktü. Vetta kendini daha fazla korumak için yere kıvrıldı, kafası deliliğin eşiğindeydi. Dövülmemişti, tecavüze uğramamıştı,

kırbaçlanmamıştı, ağır işler yaptırılmamıştı, ama yine de bu zindanda bulunmanın 'işkencesinden' aklını kaçıracaktı gibi hissediyordu.

"Seni buradan çıkarmak için krala tekrar yalvaracağım," dedi Danika yumuşak bir sesle.

Bu ne cüret?

"Sahte tavırlarını kendine sakla, köle!" Başını geriye attı ve Danika'ya ateşli gözlerle baktı. "Bu sahte tavırlar kral üzerinde işe yarayabilir, çünkü o sana girmeyi seviyor, ama benim üzerimde asla işe yaramayacak! Yine de fırsatını bulursam seni öldüreceğim!" diye tısladı.

"Saraya gitti... bu sabah çok acil bir şekilde ayrıldı." Danika, hiç kesintiye uğramamış gibi devam etti. "Geri döndüğünde, tekrar deneyeceğim. Burada olmanıza gerek yok. Bana karşı çok kötü ve acımasız davrandınız, hanımefendi, ama yine de burada olmanıza dayanamıyorum."

Vetta gülmeye başladı. Boş sesi kulakları tırmalıyordu. Deli bir kadın gibi gülüyordu, ama Danika tek kelime etmedi.

Gülüşün sonunda, gözleri yaşlarla doldu.

Vetta, bitkin bir şekilde geriye yaslandı. "Neye dayanamadığımı biliyor musun? Bu kadar nefret ettiğim bu duvarlar dışında, göğsümde canlı bir kazık gibi acı veren başka ne var biliyor musun?"

Danika'nın bebeği karnında tekmeledi ve Danika hafifçe irkildi. Danika, acı çeken kadını üzen birçok şeyi tahmin edebiliyordu, ama kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı.

"Bana bu kadar yakın olmana ve yine de seni istediğim gibi öldüremememe dayanamıyorum. En iyi fırsatı bulduğumda, Danika, seni bu sefil dünyanın yüzünden sileceğim. Cehenneme gidip babana benim için selam söyle." Metres yine duvara döndü ve başını yere koydu.

Danika, kadının sesindeki saf nefret karşısında titredi. "Onun çocuğuna hamile olduğumu çok iyi bilirken beni yine de öldürür müsün?" Eli, şişmiş karnını koruyucu bir şekilde sardı.

"Dünyadaki her şeyden daha fazla. Sen ölürsen, içindeki Cone'un kanını taşıyan piç de ölecek," dedi soğukkanlılıkla. "Onunla hiçbir kadının birlikte olmasını istemiyorum, ama başka bir kadından onun için başka bir çocuk bile kabul ederim. Herkes ona çocuk verebilir, ama sen veremezsin, Danika. Salem'deki kadınların yarısından, hatta Mombana'daki kadınlardan bile çocuk sahibi olabilir, kim olursa olsun. Ama senden olmaz. Asla senden olmaz," diye fısıldayarak ağlayarak bitirdi.

Bu, Danika'nın yanaklarına bir tokat gibi çarptı. Gözleri yaşlarla doldu, ama onları uzak tutmak için gözlerini sertçe kırttı.

"Bunun ne kadar imkansız olduğunu biliyorsun. Onu bu kadar çok seviyorsan, başka ocuk sahibi olamayacağını çok iyi bilirken, neden tek çocuğunu öldürerek ona bu kadar büyük bir acı yaşatmak istersin?"

Sessizlik. Birkaç saniye boyunca, sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Sonra Vetta yerden kalkarak soğuk duvara sırtını dayadı ve nefret dolu bakışlarıyla Danika'ya baktı. "Ne demek istiyorsun? Başka ocuk sahibi olamayacağını ne demek istiyorsun?"

Sesindeki açık karışıklık, Danika'ya metresin kralın durumunu bilmediğini fark ettirdi.

Ağzını kapattı. Bunu açıklamak ona değil, krala d şuyordu.

Kralın, onu yaralayan ve belindeki sinirlerin çoğunu öldüren yanık penisinden dolayı ocuk sahibi olamadığını açıklaya bile, metres adeta ateş p sk r rd . Sonuçta, bu hala babasının yaptığı bir şeydi.

"Seni kontrol etmek ve sana daha fazla yiyecek getirmek için daha sık geleceğim," diye cevap verdi.

"Bu çok aptalca bir davranış olur." Vetta gözlerini kısarak baktı.

"Benim aptal olduğumu çok uzun zaman önce kanıtladık." Danika kapıya doğru döndü. "Pastalarınızı yiyin hanımefendi, yoksa böcekler sizin yerinize yerler. Daha fazlasını getirmek için geri döneceğim."

Zindanın sert zeminde ayak sesleri duyulmuyordu. Ağır kapıyı açtı ve yanından geçti.

Muhafız kapıyı kilitlerken, sürgünün kilitlendiği ve zincirlerin yerine geri takıldığı sesi duyuldu. Ardından ayak seslerinin uzaklaştığı sesi geldi.

Numara. Hepsi numara. O yine de onu terk edecek. O onu  zg r bırakacak ve o onu terk edecek. O onu incitecek.

Vetta odanın diğer ucundaki turtaya, kapıya ve tekrar turtaya baktı.

Döndü ve yere uzandı, yüzü duvara dönük. Tekrar yalnız kaldığı için öfkesi azaldı, yerine kafa karışıklığı geldi.

O burada her gün akıl sağlığını yitirirken, Cone'un kızı dışarıda özgürlüğüne kavuşmuş ve kral emrindeydi, ama o da akıl sağlığını yitiriyordu.

Kadın çıldırmıştı.

"Bana tahta çivilerden bahset! Daha önce yaptığını görmemiştim, ama bugün yaptın!" Kamara mutlu bir şekilde çizdi, Declan'ın kolunu kendine sabitleyerek, sözleri tekrar ederek onun evine doğru yürüdüler.

"Şey, yolun aşağısındaki kör kadına ait. İnsanlar ona cadı diyor, ama o cadı değil. Sana üç kadının hayatımı kurtardığını söylemiştim, değil mi?" Callan onu sıkıca tuttu. O yanındaydı, bu yüzden hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

"Evet, söyledin. Seni ölüme terk edildiğinde sana su içiren kadın. Seni buraya kadar taşıyan kadın. Ve..." Güzelce gülümsedi. "...seni hayata döndüren kadın."

"O sendin, hanımefendi," diye tekrar doğruladı ve kız, koluna sarılarak kıkırdadı. "Beni sağlığıma kavuşturan ve caddenin aşağısındaki kör kadın mı? Beni buraya kadar getiren kadın oydu."

"Vay canına! Ona çok iyi davrandığınız ve hizmetinizden sonra ondan para almadığınız için tahmin etmiştim, ama bunu sizin ağzınızdan duymak... çok ilginç."

O, hatırlayarak gülümsedi. "Yaralıydım ve yolda, herhangi birinden beni götürmesini rica ediyordum. Yanımdan geçen herkes hızla uzaklaşıyordu. İnsanlar, sarayın çok da uzağında olmayan, kirli, yarı ölü, dövülmüş ve yaralı bir adamı görmekten korkuyorlardı."

"Senin kaçak bir mahkum olduğunu düşünürler ve sana yardım ettikleri için başları belaya girer," diye ekledi.

"Aynen öyle." Çok uzun bir adım atarak, bir hendek geçtiler. Dönüp elini uzattı, Kamara da elini tutup karşıya geçti. Minnettarlıkla gülümsedi. O da kabul ederek gülümsedi.

Yürümeye devam ettiler. "Hepsi uzaklaştı. Umudumu kaybetmeye başlamıştım, sanki çok kan kaybediyormuşum gibi. Ölmek üzereydim. Ama bu yaşlı kadın durdu ve beni arabasına aldı. Beni arabasına sakladı ve buraya kadar getirdi."

"İnsanların ona cadı demesinin nedenlerinden biri, yarasa kadar kör olmasına rağmen her yere gidebilmesi."

"Bu beni de şaşırtıyor, ama," omuz silkti, "bunu onun için bir lütuf olarak görüyorum.

Kendi başına gayet iyi idare ediyor."

"Ve artık hayatını tekrar çekilmez hale getirmeye çalışan herkesi savuşturacak güçlü bir erkeği var."

"Ayrıca bir prenses de var," diye ekledi.

Kamara başını salladı ve parlak bir gülümsemeyle, "Güçlü erkeğine aşık olduğu için onun savaşlarını da verecek bir prenses," dedi.

Callan'ın yanakları kızardı ve adımları sendeledi. Onun kendisine böyle şeyler söylemesine asla alışamayacaktı. "Ben de seni seviyorum."

Onun adımları da durdu. Eğilip onu hoş bir şekilde öptü. Ama her zamanki gibi, Callan öpücüğü bir sonraki seviyeye taşıdı.

Elini boynuna dolayarak onu kendine çekti ve aç bir adamın coşkusuyla onu öptü. Dudakları onun dudaklarını yuttu, dili sevişirken kullandığı yöntemle onun ağzını okşadı. Geri çekildiğinde, birbirlerine olan arzularından titriyorlardı ve nefesleri düzensizdi.

"Sana çok açım, hanımefendi. Sanırım bu beni deli edecek," diye itiraf etti geri çekilirken.

"Ben de. Ah, Callan, keşke birbirimize olan bu sevgiyi tamamlayabilsek."

"Evet. Ne yazık ki, bunu yapamayız. Uzun süre dayanamam." Sesi hüznle doluydu.

Kız başını salladı. "Endişelenme. Seni görebildiğim ve seninle olabildiğim zamanlarda çok mutluyum. Bir gün bunu yapabileceğiz."

Yürümeye devam ettiler, neredeyse evinin önündeydi. "Ya yapamazsam? Ya hafızamı asla geri kazanamazsam? Ya zihnim sarayda çektiğim acıların travmasını asla unutamazsa?"

"Ben yine burada olacağım, Callan. Yine seninle olacağım çünkü seni yine seveceğim," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Acınası! Çok acınası." Callan'ın evinin yakınına geldiklerinde yeni bir ses duyuldu.

Kamara, Mistress Donna'nın kötü niyetle gülümsediğini görünce nefesini tuttu.

Yanında muhafızlar vardı.

"Babanıza söyledim, ama dinlemedi. Kızı hala köylüyle oynuyor, ama o dinlemiyor."

Kamara otomatik olarak Callan'ın önüne geçerek onu korumaya başladı. "Neden böyle davranıyorsun? Babamın sonunda seni baş cariye ilan edeceğini mi sanıyorsun?"

"Oh, yapacağını biliyorum. Çünkü ona yine göz kulak olduğumu kanıtladım. Beni baş cariye yapacak, sonra ona bir çocuk doğuracağım ve oğlum prens olacak," diye sırttı.

Kamara'nın kalbi göğsünde güm güm atıyordu çünkü yakalanmış ve Callan'ı zor durumda bırakmıştı — Donna'nın baş cariye olmayı bırakıp baş cariye ilan edileceğini iddia etmesi yüzünden değil. Bu onun için sorun değildi. Krallar yüzyıllardır iyi bir nedenden dolayı baş cariye atamamışlardı. Bunu düşünmediler bile.

"Bizi rahat bırak, Donna. Sana hiç bir kötülük yapmadım, ama sen beni bir diken gibi takip ediyorsun!" diye tısladı.

"Muhafızlar! Onları yakalayın!" diye bağırdı Donna. Kollarını kavuşturdu ve sırttı.

.

BÖLÜM 27. KADININ KIZGINLIĞI CENNETTEKİ CENNET GİBİDİR.

Navia krallığında, Kral Valendy öfkeyle doluydu. Saf, katıksız bir öfke. Odasında Kamara, kalbi gırtlığında, yerde diz çökmüş duruyordu. Donna yanında duruyordu, Callan'ın yarattığı tüm sorunlardan sonra nefesini düzgün alamıyordu.

Onların yakalanıp saraya geri getirilmesini gerçekten zorlaştırmıştı. Muhafızlarla savaşma şekli inanılmazdı.

Hızlı ve ölümcül. Bir köylü için çok sıra dışı, diye düşündü Donna.

Kral Valendy, kızından birkaç adım uzakta duruyordu, gözleri parlıyordu. "Nasıl yapabildin, Kamara? Bana söz vermiştin!" diye kızına bağırdı.

"Lütfen, baba. Seni bu kadar hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Niyetim bu değildi," diye yalvardı.

"Haklısın. Beni çok hayal kırıklığına uğrattın, Kamara. Sen bir prensesin ve ben sözlerini her zaman altın değerinde gördüm."

"Öyle olduğunu biliyorsun, baba. Ben her zaman sözümü tuttum! Sözümünden dönmem! Sadece..." sözünü kesti, gözleriyle onun anlamasını istedi.

"Sadece, bu köylüyle tanıştığından beri, görev bilincin ve mantığın Ne tür bir cazibeyle kızımı kendine bağladı bu adam!" diye öfkелendi.

Oh, hayır! "Hayır, o hiçbir şey kullanmıyor..."

"Öğrenmeyi planlıyorum!" Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Ve bu adamdan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, Kamara. Onu öldürmek dahil!"

Kız, babasının bacağına atladı ve sıkıca tutundu. Gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen, baba! Hayır! Bu benim hatamdı. Ceza alması gereken benim, Callan değil! O yanlış bir şey yapmadı!"

"Seni baştan çıkaran belli ki o. Bu başlı başına idamlık bir suç! Bu ne cüret!" Gözleri ateşle dolu bir şekilde kızına baktı. "Bu ne *cüret*,

Kamara! Bir *köylü* için görevlerini terk etmeye nasıl cüret edersin!"

"Yemin ederim, görevlerimi ihmal etmedim! Yapmam gereken her şeyi yaptım."

"Nişanlıyla evlenmek hariç! En önemlisi, krallığımızın refahını ve gücünü sağlamak hariç!" diye bağırdı.

"K-Kral Lucien gelmedi, baba! Gelmediğini biliyorsun!"

"Bu, yoldan sapman için yeterli bir neden mi? Kendini ve bedenini, sana layık olmayan pis bir köylüye vermek için mi?"

"Samimi olmadık, baba! Yemin ederim!" diye yalvardı çaresizce.

O geri adım attı ve kız bacağını tuttuğu yerden kaydı. "Yakın zamanda ağzından çıkan tek kelimeye bile inanacağımı düşünerek hata yapma."

"Baba, lütfen. Onu seviyorum." Mutsuz bir şekilde başını salladı.

Sanki bu sözler yüzüne bir tokat gibi çarpmış gibi geri çekildi. Sonra sessizlik çöktü. "Senden çok hayal kırıklığına uğradım, Kamara," dedi sonunda.

Kamara utanç içinde başını eğdi. "Lütfen beni affet, baba. Seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştim!"

Kapı açıldı ve bir muhafız yatak odasına koştu. Başını eğdi. "Kralım, sarayda size ihtiyaç var. Konsey danışmanı acil olduğunu söyledi."

Kral kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Zaya, adamlarını alıp genel zindana gitmeni ve köylüyü çıkarmanı istiyorum. Onu saray zindanına getir. Onunla ne yapacağıma daha sonra karar vereceğim."

"Hayır! Baba..."

"Ve sana gelince, Kamara." Başını ona doğru çevirdi ve şöyle dedi: "Ben aksini söyleyene kadar ev hapsindesin. Muhafızlar!"

.

Salem krallığında Danika, günün yarısını endişe ve tedirginlik içinde geçirmişti. Remeta ve Corna, bahçede onunla ve etrafında oynayarak dikkatini dağıtmaya çalışsa da, pek işe yaramıyordu.

Kral çok meşgul olduğu için bütün gün onu görmemişti. Mektup...

O mektup onu endişelendirmeye devam ediyordu ve nedenini bilmiyordu.

"Endişelenmeyi bırak, kraliçem! Gel, Corna ve benimle futbol oynayalım!" Remeta mutlulukla bağırarak düşüncelerini böldü.

Danika mutlu kıza baktı; gülümsemeden edemedi. "Bir dakika sonra geliyorum."

Remeta topu Corna'ya bırakıp ona yaklaştı. Kız, Danika'nın bileğini tutup onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Danika isteksizce ayağa kalktı ve Remeta'nın onu çekmesine izin verdi.

"Her şey yoluna girecek, kraliçem. Her şey yoluna girecek," diye öğüt verdi Remeta.

Konuşması gerekiyordu, ama Baski hizmetçilerle çok meşguldü. "Kral önceki gece bir mesaj yazmış. Onu o parşömene yazarken gördüğüm kadar üzgün görmemiştim. Mektubun içeriği ne olabilir diye endişeleniyorum. Mahkemede bir sorun mu var?

Sarayda bir sorun mu var? Köle talepleriyle ilgili bir sorun mu? Yoksa..." Son birkaç haftadır hissettiği tedirginlikten bahsedemedi. "Sadece tedirginim," diye mırıldandı.

Remeta bu mesajdan habersizdi. Kraliçesine sadece gülümsedi. "Gereksiz yere endişelenmeyin, kraliçem. Kral için çok iyisiniz, ama o da kendini koruyabilir."

"Haklısın."

"Evet. Öyleyse endişelenmeyi bırakın ve prensle oynamamıza izin verin! Oynamasına izin vermediğiniz için çok mutsuz!" diye kıkırdadı.

Sanki işaret almış gibi, kaburgasına bir tekme geldi. Nefesini tuttu ve karnını elleriyle tuttu. Remeta daha da çok güldü. Corna da yaklaşarak gülmeye başladı. Danika'nın diğer bileğini tuttu ve onu oyun alanı dedikleri yere götürmeye başladılar.

"Tamam. Tamam." Danika yenilgiyi kabul etti, endişesi kayboldu ve yerini mutluluk aldı.

Her şey yoluna girecekti. Remeta'nın sözleri onu rahatlatmıştı.

.

Kamara'nın gözleri dehşetle büyüdü. Onu ne kadar nefret ettiğini bildiği için uzun zamandır ev hapsine almamıştı. "Lütfen baba, özür dilerim!" diye ağladı.

Kapı açıldığında, "Bu çılgınlığın artık sona ermeli!" diye bağırdı. Üç muhafız içeri girip kralına selam verdi.

"Prensesi yatak odasına götürün. Ben başka bir emir verene kadar odasından dışarı adımını atmasın."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Kral Valendy öfkeli adımlarla odadan çıktı.

Mistress Donna, önünde oynanan sahneyi yüzünde bir gülümsemeyle izledi. Gururlu ve güçlü Kamara'nın diz çöküp ağlayarak yalvarmasını görmek çok ilginç bir manzaraydı. Kızının her sözüne kulak veren, ona çok düşkün ve güçlü bir kralın, kızına inanamayıp ona kızgın olduğunu görmek. Ve şimdi kızı ev hapsine alındı.

Yanakları gülümsemeye uzandı. Bu, önümüzdeki birkaç gün boyunca yolundan çekileceği anlamına geliyordu. Kralı, onu baş cariyeye yapmaya ikna edebilecekti.

Kamara her zaman onun önündeki engel olmuştu. Artık değil. O...

Yanağına sert bir tokat indi ve zafer dolu düşüncelerinden aniden kopardı.

"Seni kötü kaltak!" Kamara nefretle fısıldadı.

Donna elini yanağına koydu ve Kamara'nın kendisine tokat attığını fark edince şoktan nefesini tuttu.

"Bu ne cüret! *Beni nasıl tokatlayabilirsin?*" diye öfkeyle bağırdı. Ve ilk tokatın etkisini atlatamadan, Kamara ona ikinci bir tokat attı. ikincisini attı. Bu, ilkinden daha sert ve daha gürültülüydü. Donna öfkeyle bağırarak Kamara'ya saldırdı.

Muhafızlar onları zorla ayırıp ikisini de tutana kadar geçen altmış saniye içinde Donna, Kamara'nın uzun saçlarını çekip birkaç telini kökünden koparmayı başardı. Ama Kamara da sadece saçlarını koparmakla kalmadı. Muhafızlar müdahale etmeden önce ona doğrudan saldırdı ve üç kez şiddetli, öfkeli yumruklar attı.

"Bana nasıl elini sürersin! Seni küçük pislik!" Donna, gardiyanların tutuşundan kurtulmaya çalışarak tükürdü, ama nafileydi. Yüzü ve vücudunun üst kısmı, bir kaplan tarafından saldırıya uğramış gibi çok acıyordu.

"Sadece babamın Callan'a işkence etmemesi için dua edin, *hanımefendi*." Kamara son kelimeyi tükürdü. "Sadece *etmemesini* umun, çünkü pişman olmanızı sağlayacağım. Burayı sizin için cehenneme çevireceğim. Sözlerimi unutmayın." Her kelimeyi aldatıcı bir sakinlikle telaffuz etti.

Donna'yı korku sardı. Kamara'yı ilk kez bu şekilde görüyordu. Prenses ona fiziksel olarak saldırmıştı ve muhafızlar olmasaydı... Donna titredi.

"Bunu babana anlatacağım! Zaten onunla başın belada, bir de bana tokat atmaya cesaret ediyorsun! Bana fiziksel saldırıda bulunuyorsun! Seninle ilgileneceğim, Kamara!"

"Babam senin tek gücün; sen zayıf birisin. Babamın fahişesi," diye tısladı Kamara, muhafızların elinden kurtuldu. Donna'ya bir adım daha yaklaştı. "Ne yaparsan yap, o benim babam olmaya devam edecek ve sen de onun fahişesi olmaya devam edeceksin, Donna. O beni, erkeklik organını senin içine sokmaktan çok daha fazla sevecek."

Metresin yüzü bembeyaz oldu. Utanç ve öfke bir oldu. Hayatında hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Kamara hiç bu kadar aşağılayıcı olmamıştı.

Donna başını muhafızlara çevirdi. "Hepsini duydunuz, değil mi? Prensesin bana hakaretlerini ve dayaklarını duydunuz! Sizler benim tanıklarım olacaksınız! Bunu öylece bırakmayacağım!"

Kamara'nın sert bakışları muhafızları buldu. "Hiçbir şey duymadınız mı?" Ellerini beline koyarak hepsine tek tek bakarak bağırdı. "Hiçbir şey duymadınız mı?"

"Hayır, prensesim!" Cevap vermekte tereddüt etmediler. "Hiçbir şey duymadık!"

Hiçbir şey söylemeden, hanımefendiye kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı. Muhafızlar, duymamaları veya görmemeleri gereken hiçbir şeyi "duymamaları" veya "görmemeleri" için eğitilmişlerdi. Ayrıca, baş hanımefendiyi hiç sevmiyorlardı.

Sonra gülümseme kayboldu. Onun yerini öfke aldı. "Babamın ona işkence etmemesi için dua et, Donna. Yoksa cehennem daha fazla öfkeyle başını yakacak!"

Bunun üzerine Kamara, muhafızların onu kralın odasından dışarı çıkarmalarına izin verdi. Başı dik, adımları öfkeyle yere vurarak odadan çıktı.

Donna ağzı açık bir şekilde orada duruyordu.

Vetta defalarca çığlık attı. Gözlerini kapattı ve Coza'yı görebiliyordu. Yine vücuduna sarkıntılık ediyordu. Ona zarar verecek! Ona zarar verecek! Tekrar çığlık attı, kafasındaki sesleri susturmak için başını avuçlarıyla kapattı. Çok fazlaydılar! Çok fazlaydılar!

Bir saat sonra, biraz kontrolünü geri kazanmıştı. Karnı açlıktan tekrar tekrar guruldiyordu. Vetta midesini tutarak acınacak bir şekilde inledi. Gözleri odanın diğer ucundaki sarılmış turtalarla aç bir şekilde bakıyordu.

Onları yemeyecekti. Hayır, yemeyecekti.

Ama çok zayıftı. Açlık, içini birkaç solucan gibi kemiriyordu.

Belki de sadece bir ısırık almalıydı.

Ya Danika onları zehirlemişse? Onu çok nefret ediyorsun ve o da seni aynı şekilde nefret ediyor! Onun getirdiği bir şeyi yiyemezsin, o Cone'un kızı! zihni ona bağırdı.

"Hayır! Asla!! Dokunmayacağım!" diye tısladı, burnundan sıcak nefesler çıkıyordu.

Zaman yavaşça akıp gidiyordu. Vetta'nın açlığı daha da kötüleşiyordu.

Baski gelmemişti.

Kendini pastaya doğru sürünürken buldu — sadece bir ısırık.

O pastaya dokunma! Onu kimin getirdiğini unutma! zihni ona bağırdı.

Sadece birazcık.

Vetta pastaya uzandı, onu aldı ve ambalajını açtı.

.

Baski, danışma odasına doğru yürürken bütün gün bu kadar meşgul olduğu için kendini suçladı. Yeni saray çalışanları alınmıştı, bu yüzden yapacak çok işi vardı.

Artık gece geç olmuştu. Sadece bir saat önce, mutfağa gidip Vetta için büyük bir yemek hazırlayacak kadar zaman bulmuştu. Onu zindana götürdükten sonra mutfağa dönüp Danika için tavuk suyu pişirmişti.

Her zamanki gibi, hamile kadın çorba içmek istemediği için büyük bir yaygara kopardı, ama sonunda onu lanetleyip çok gürültü çıkararak yine de çorbayı içti.

Sonra Baski onun için yatağını hazırladı ve birbirlerine iyi geceler dilediler. Tam yatak odasına dönmüştü ki, muhafızlar kralın onu danışma odasına çağırdığını söylediler.

Neden danışma odası? Gece geç saatte, kral yatak odasında olması gerekmez mi?

Neden bu saatte onu çağırıyordu? Ne bu kadar önemli olabilirdi? Bu kadar acil?

Muayene odasının önünde durarak kapıyı çaldı. "Buradayım, kralım." Sesi kapının sesine eşlik etti.

Bir duraklama.

"Girin," diye seslendi.

Kapıdan içeri girip kapıyı kapattı. "Beni çağırdınız, Majesteleri."

.

BÖLÜM 28. KRAL LUCIEN.

Neden danışma odası? Baski kendine sordu. Gece geç saatlerdi; yatak odasında olması gerekmez miydi?

Neden bu saatte onu çağırıyordu? Bu kadar önemli ne olabilirdi? Bu kadar acil ne olabilirdi?

Muayene odasının önünde durarak kapıyı çaldı. "Buradayım, kralım." Sesi kapının sesine eşlik etti.

Bir duraklama.

"Girin," dedi kral.

Kapıdan içeri girip kapıyı kapattı. "Beni çağırdınız, Majesteleri."

"Danika'yı serbest bırakmak istiyorum," dedi kral, oturduğu kürklü koltuktan.

Baski bir dakika boyunca bu sözleri sindiremedi. Tıpkı her zaman duymak istediğiniz ama imkansız olduğunu bildiğiniz bir cümlemin size söylendiği anlar gibi.

"N-ne?" Hayır. Kralın sözlerini yanlış duymuş olmalıydı. Onu doğru duymuş olamazdı.

Kalkıp, ellerini arkasına koydu ve odanın penceresine doğru yürüdü. Karanlık geceyi seyretti. "Bunu çok düşündüm. Onu serbest bırakmanın zamanı geldiğine karar verdim. Onu kölelikten kurtarıyorum."

"Aman Tanrım!" Titrek ellerle ağzını kapattı ve gözleri yaşlarla doldu. Evet, onu doğru duymuştu. "Danika'yı özgür bırakıyor musunuz?"

"Evet. Kararı bir hafta önce verdim. Şimdi sadece uygulamaya koyuyorum. Mesajı çoktan gönderdim. Yarın krallar burada olacak. Onun boyunduruğunu çıkaracağım."

Baski ona doğru koştu ve arkadan sarıldı. O irkildi. O umursamadı. Onu bırakmadı.

"Çok, çok teşekkür ederim Lucien. Çok teşekkür ederim. Cone'a olan derin nefretinden vazgeçtiğin için teşekkür ederim. Danika'nın kalbini ve samimiyetini gördüğün için teşekkür ederim.

...yani vazgeçmek. Hepimiz için çok mutluyum," diye nefes nefese, ona sıkıca sarıldı.

Gözleri gece bulutlarından ayrılmadı. Kalbi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ağırdı. "Cone'dan her zaman nefret edeceğim ve ona öfkeleneyeceğim, Baski. O adamdan nefret etmeyi bırakabileceğimi sanmıyorum. İyileşmek bu anlama geliyorsa, korkarım ki ben hala çok uzağım."

"Hayır." Başını onun sırtına şiddetle salladı. "Hayır, o canavarı nefret etmek için her türlü hakkın var. Ben de ondan nefret ediyorum, Chad de öyle... Vetta'dan bahsetmiyorum bile. Ama Danika'yı *gördüğün* için çok mutluyum. Onu gerçekten olduğu gibi *görüyorsun*. O babasına hiç benzemiyor."

"Görüyorum. Gördüklerim kalbimi ve zihnimi karıştırıyor, Baski. Gördüklerimin gerçekten görmem gereken şeyler olup olmadığını bilmiyorum. Ya da onu bu hale getiren koşulları ve içgüdüsel hayatta kalma duygusunu görüyorum. Ya da görmek istediğim şeyi görüyorum."

Baski kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Ondan uzaklaştı. Sadece biraz hareket ederek mesafe istediğini belli etti ve Baski hemen onu bırakarak iki adım geri attı.

"Ben..." Kendini ifade etme konusunda hiç usta olmamıştı. Ağzını kapattı.

"Önemli değil, kralım. Her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Önemli olan, onu kölelikten kurtarmanız! Burada özgür bir insan olarak kalacak ve özgür bir insan olarak bebeğini doğuracak..."

"O kalmayacak," dedi sakın bir sesle.

Baski durakladı ve burnunu çekti. "Tabii ki kalacak ve çok mutlu olacak! O..."

"Ona hak ettiği yeri geri veriyorum, Baski. Özgür bir insan olmak, bir kraliyet mensubu için yeterli değildir," dedi kral, olgusal bir şekilde. "Onu kraliçe yapacağım."

Kraliçe mi?

Baski'nin ağzı mutluluktan çığlık atmaya hazırdı, ama kalbi ağırlaştı. "Hayır, kralım. O Mombana'nın tahtına çıkamaz! Şimdi olmaz!"

"Yükselebilir. Bu onun için bir gereklilik."

"Onun durumunu unuttunuz mu, kralım? O yapamaz. En savunmasız olduğu bu durumda yapamaz!"

Sessizlik.

Sonra. "Hayatım boyunca birçok güçlü kadın tanıdım. Ama Danika ve Vetta, tanıdığım en güçlü kadınlar olarak kalacaklar."

"Buna şüphe yok, Majesteleri," diye kabul etti sakinleştirici bir gülümsemeyle.

"O iyi olacak, Baski. Daha da iyisi olacak. O, büyük bir liderin tüm niteliklerine sahip. Bu kadarını biliyorum."

Son cümle... O cümlede bir şey vardı... Sonra birdenbire her şey anlaşıldı. Her şey.

"Ne yaptığını anlıyorum," diye fısıldadı, gözleri büyüdü.

Sözleri sessizlikle karşılandı.

"Onu uzaklaştırıyorsun. Onu bırakıyorsun. Onun gerçekte görüldüğü gibi biri olmayabileceğine dair şüphelerin var. Onun senden tek istediğinin özgürlük olduğunu ve bu yüzden seni koşulsuz sevdiğini "taklit ettiğini" düşünüyorsun." Aklında her türlü olasılık dönüp duruyordu. "Onun bu kadar sevgi dolu, bu kadar nazik, babasından bu kadar farklı olmasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorsun. Hâlâ bir köle olduğu için böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap olarak yine sessizlik oldu, ama gergin omuzları ve sert sırtı, onun iddialarını her şeyden daha fazla doğruluyordu.

"Hayır! Hayır, Lucien!" Baski çaresizce onun adını haykırdı. "O, olduğu gibi! Danika seni çok seviyor! Seni hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyor!"

O çekindi. "Beni gördün mü, Baski?" diye sordu sonunda. "Ben... ben anlamıyorum."

"Beni gördün mü? Bütün halimi?" O da döndü, okunamaz bir yüzle ona baktı, ama gözleri tarif edilemez bir acıyla kısılmıştı. "Ben küçük çocuklar için bir kabusum. Vücudumda etten daha fazla yara izi var. Zihnim tamamen karanlık bir yer ve deliliğin eşiğindeyim."

Gözlerini kapattı. "O beni akıl sağlığımı koruyor. Benimle büyük bir hiçlik uçurumu arasında duruyor. Onu her şeyden daha çok düşünüyorum. Görevlerimden daha çok. Halkımdan daha çok. O benim için o kadar önemli hale geldi ki

— o kadar ki, bu korkutucu."

"O zaman onu bırakma! Lütfen, kralım!"

"Onunla ilgili olarak kendimi kontrol edemiyorum. Sağduyuma aykırı davranıyorum. Benim gibi bir adam için bu kolay bir şey değil. O bir köle, ama yine de hiç çaba sarf etmeden benim üzerimde aşılmaz bir güç elde etmeyi başardı." Geniş omuzları kalktı ve düştü. "Sen anlamazsın, Baski."

“Ah, Kral Lucien.” Bir adım öne çıkarak, elini eline aldı. “Sen tanıdığım en kültürlü ve kontrollü adamsın, ama bir kadına kontrol edilemez bir şekilde değer vermekte yanlış bir şey yok.”

"Benim gibi bir erkek için var." Pencereden uzaklaşarak, odanın diğer tarafında duran devasa masanın yanına doğru büyük adımlarla yürüdü. "O gün ne olduğunu hatırlıyor musun? Onu köle eğitmeni ile samanların üzerinde yatarken gördüğüm gün."

Elbette Baski hatırlıyordu. O günü nasıl unutabilirdi ki? Ayrıca onun ne demek istediğini de anlamaya başlamıştı.

"Tamamen kendimi kaybettim. Önümüzdeki birkaç günü, bana gösterdiği her şeyin bir yalan olduğu, başka erkeklerle birlikte olduğu düşüncesiyle yaşamak zorunda kalmak... Bunun bana ne yaptığını tahmin bile edemezsin."

Hayır, o ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu.

“Birkaç kötü karar verdim. Hiçbir şeyi umursamıyordum – kimseyi umursamıyordum. Halkımı umursamıyordum.” Kararlı adımlarla pencereye geri döndü. “Vetta'ya sert davrandım. Zavallı kadın, verebileceğim her şeyi aldı. Neredeyse deliye dönmüştüm, Baski – hepsi Danika yüzünden.”

Zavallı adam. Bir kadına bu kadar aşık olup da ne yapacağını bilememek. Bunu durdurabileceğini sanıyor. Onun için hissettiği aşk kadar yoğun bir duyguyu durdurmak mümkün değil. Baski, onun şu anda analizini takdir etmeyeceğini bildiği için ağzını kapalı tuttu. Bunun yerine başka bir yol denedi. "Sen de bir insansın, kralım. Her erkek, kadınının bedenini başka erkeklerle paylaştığını bilse delirdi.

"Ama Vetta benim de kadını, Baski." Sesi o kadar alçaktı ki, Baski onun sözlerini anlamak için zorlandı. "Yine de kendimi yarı yarıya bile deli hissetmiyorum."

Çünkü o senin sevdiğin kadın değil. Elini onun koluna koydu. "Bir kadını o şekilde sevmenin, ona değer vermenin yanlış bir yanı yok. Bu çok güzel bir şey, sana garanti ederim."

"Ama o sıradan bir kadın değil, Baski. O Kral Cone'un kızı. Ve o bir köle."

"Danika'nın babasından çok farklı olduğunu belirlemiştik sanıyordum," dedi kararlı bir şekilde.

"Öyle. Bunu senden çok daha iyi biliyorum, ama o bir köle ve bir köle kölelikten kurtulmak için her şeyi yapar. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Daha önce de bu durumdaydık."

"Öyleydi," diye kabul etti.

O bir kez başını salladı. "Bir köle, kölelikten kurtulmak için her şeyi yapar, efendisini seviyormuş gibi davranmak da dahil." Baski'nin acısını görmesini istemediği için tekrar arkasını döndü ve pencereye baktı. "Onun zihninin senin için çok karanlık olmadığını, yaralarının senin için çok korkutucu olmadığını, onun

—” Bir duraklama. “—Onun cinsel dürtüleri senin için çok fazla değil.” “Ama Lucien!”

"Onu korkutucu bir yoğunlukla istiyorum, Baski. Bir yıl iki aydır kölem, benim malım olmasına rağmen bu isteğim hiç azalmadı, aksine daha da arttı. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile onu istiyordum, peki ya şimdi? Şimdi onu çok arzuluyorum... çok. Şu anki durumu bu arzumu hiç azaltmadı."

"O zaman onu yanında tut! O senin!" Baski şiddetle araya girdi.

Başını eğdi ve boş sokağa baktı. İki muhafız devriye geziyordu. "Artık bu benim kararım değil. Ona bir seçim sunuyorum."

"Hayır, vermiyorsun. Onun tasmaını çıkarmak ona bir seçenek sunmak, ama onu kraliçe yapmak, ondan sonsuza kadar uzak durma seçeneğini elinden almak demektir. Lütfen, bunu yapma. Lütfen. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun! O da mutlu olmayı hak ediyor!"

O ise kararından vazgeçmedi. "Onun halkına karşı bir görevi var. Onun tasmaını çıkardığımda, özgür bir insan olmak bir seçenek olmayacak, Baski. O bir prensesdi. Babasının tahtı boş. Onu doldurmak onun görevi."

Baski sözünü kesti. "Ve kraliyet ziyafeti düzenleyip, onunla birlikte hüküm sürecek bir koca alması gerekiyor. Ve tahtın varislerini dünyaya getirmesi gerekiyor," diye durakladı. "*Görev gereği* bir koca almak zorunda kalacak! O çok güzel ve güçlü! Başka bir adam ona sahip olacak! Gerçekten bununla sorun yok mu?" Ama sorarken bile, onun bununla hiç de sorun olmadığını biliyordu. Yumrukları sıkıca kenetlemişti.

"Ona layık bir adam. Üzerinde pek çok yara izi olan ve ona karşı o kadar aç ki, cinsel ilişkinin acısını uzak tutmak için sürekli burnundan nefes almak zorunda kalan bir adam değil." Ona bir bakış attı. "Benim normal bir adam olmadığını biliyorsun. Cone bunu sağladı."

"O da biliyor, kralım. Biliyor ve yine de seni tüm kalbiyle seviyor."

Sessizlik, onun sözlerine karşılık verdi.

Baski üzüntüyle başını salladı. "Ama tüm mesele bu değil mi? Sen inanmıyorsun. Onun senin sunduğun özgürlüğü ve gücü kapacağını, bir anda krallığına gideceğini, seni sevdiğini iddia etmeyi bırakacağını, hayallerindeki adamla evleneceğini ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağını düşünüyorsun."

Ellerini kaldırdı ve onlara baktı. Ellerini sulu ve bulanık görüyordu, ellerinin garip olduğu için değil, gözlerinin yaşlarla bulanık olduğu için. Gözlerini sertçe kırıştırarak yaşları uzaklaştırmaya çalıştı. Bu, onun istediği şey değildi. Cone'dan intikam almak ve kızını köle yapmak için yola çıktığında, istediği şey bu değildi.

Göğsü sanki içinde bir dağ büyüymüş gibi doldu. Acıdı. Çok acıdı.

Bütün bunlar içinden geliyordu. Dışarıdan bakıldığında, neredeyse her zamanki gibi sakin görünüyordu. Neredeyse.

"Yarın onu hazırla. Sabahın ortasında, onu saraya çağırdığımı söyle." Sesi kısılmıştı.

Baski acı içinde başını salladı. Ama kralı çok iyi tanıyordu. Bu konu kapanmıştı.

"Emredersiniz, Majesteleri," diye fısıldadı ve itaatkar bir şekilde başını eğdi. Kapıya geldiğinde kralın sesini tekrar duydu.

"Baski."

Dönüp ona baktı. "O nerede?"

Hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. "Ona akşam yemeği verdim ve yatağını hazırladım. Ama ikimiz de orada olmayacağını biliyoruz. Altın odalarda olacak."

Onun odasında. Bu gece onu görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Bu onun için çok ağır olurdu, çünkü zaten zar zor ayakta duruyordu. "Oraya gidip onu alabilir misin?"

Baski başını salladı. "Korkarım bu konuda sana yardım edemem. Onu oradan çıkarmak istiyorsan, gidip onunla yüzleşmelisin."

"Baski..."

"Yarın, o Mombana'nın kraliçesi olacak ve hamile omuzlarında büyük bir güç ve kuvvet taşıyacak," diye fısıldadı. "Ama bu yarın olacak. Bu gece, o hala senin. O hala senin."

Bunun üzerine, dönüp danışma odasının kapısından dışarı çıktı.

Kral, bir kurdu yutan aslan kadar ağır bir yürekle orada duruyordu. Çok acı veriyordu.

BÖLÜM 29. SICAK VE SOĞUK, VE ARASINDA ARASI.

Onun kokusu her yerdeydi. Danika, sonsuza dek endişelenirken burnunu yatağa gömmüştü.

Gece geç saatlerdi ve kral yatak odasında değildi. Danika endişeden uyuyamıyordu. Bebeği de en az onun kadar endişeli olmalıydı ya da çok sessiz olduğu için çoktan uykuya dalmıştı.

Son iki hafta pek de mükemmel geçmemişti. Kral ona karşı bu kadar... duyarlı olmayı bıraktığından beri. Ondan uzaklaşmaya başladığından beri.

Yine paranoyaklaşıyorsun Danika. Her şey yolunda. Her şey mükemmel. Kral burada değil çünkü sarayda ya da danışma odasında meşgul olmalı. Kendini ikna edip sakinleştirmeyi başardı. Yine de uyku gelmiyordu. Çok gergindi ve aynı zamanda çok yorgundu.

Sonra yumuşak, düzenli ayak sesleri kulağına ulaştı. Aniden, kendini daha iyi hissetmeye başladı. *O buradaydı.*

Kral Lucien odasına girdi ve adımları sendeledi. Danika yatağında ona dönük yatıyordu, gözleri tembelce onu takip ediyordu. Göğsü eskisinden daha ağırlaşmıştı. Gözleri, şişmiş karnının hatlarına, içindeki çocuğuna indi. Gözlerini kaçırdı. Onu görmek ona çok acı veriyordu. Farklı bir acı.

"İyi misiniz, kralım?" diye endişeyle fısıldadı, yüzündeki ifadeyi görünce, kendini oturur pozisyona getirdi. Bir şey ters gidiyordu. Ciddi bir şey ters gidiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi sert çıktı. Baski'ye, zar zor ayakta durduğunu söylerken yalan söylemiyordu.

"Uyuyamadım. Ve senin için endişelendim. Bütün gün seni görmedim."

"Endişelenecek bir şey yok. Ben iyiyim," diye homurdandı ve gardırobuna doğru yürüdü. Sistemantik bir şekilde soyundu.

O, geniş omuzlarının gergin kaslarını izlerken, o geceliğini giyindi. Önce bol gömleği, ardından bol pantolonu

pantolonunu giydi. O, ona sırtını dönmüştü.

Tanıdık bir karıncalanma hissi mesanesinde başladı. İşemesi gerekiyordu. Tuvalete gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden kalktı ve tuvalete doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra, tekrar dışarı çıktı. Kral, kollarını göğsünün altında kavuşturmuş pencerenin önünde duruyordu. Dışarıya bakıyordu.

"Bu gece odana git," dedi arkasını dönmeden. "Neden?" diye fısıldadı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece yalnız kalmak istiyorum." "Sizi rahatsız etmek istemem..."

"Hayır. Gerçekten yalnız kalmak istiyorum," dedi sert bir sesle.

Ama gitmek yerine, cesaretini topladı — ona olan sevgisini — ve ona yaklaştı. Arkadan yaklaşarak elini sırtına koydu.

Adam gözle görülür şekilde geri çekildi.

Kadın boğazını yuttu. "Beni korkutuyorsun. Yanlış bir şey mi yaptım? Lütfen söyle, telafi etmeye çalışırım."

Sesi titriyordu ve bu onu çok rahatsız ediyordu, ama buna tepki vermemek için kendini zorladı.

Yarın, kollarına büyük bir güç geçecek, kraliçe olacak ve büyük bir orduya komuta edecek. Hayatında istediği seçimleri yapabilecek, kendisine dayatılan seçimleri yaşamak zorunda kalmayacak.

Yarın, onu kaybedecekti.

"Lütfen, L-Lucien. Beni içeri al. Beni uzaklaştırmak yerine, neden beni içeri almıyorsun? Metresinin durumu yüzünden mi? Onu kurtarmak mı istiyorsun? Benim yaptığım bir şey mi var?" diye yalvardı.

O, ondan uzaklaştı. "Beni yalnız bırak," diye soğuk bir şekilde emretti.

Kralın ona söylediği bu üç soğuk kelime, hiçbir cümle kadar onu incitmemişti. Danika çaresizce elini indirdi.

"Tamam. Seni yalnız bırakacağım," diye yumuşak ama kederli bir sesle teslim oldu. Onun nesi vardı?

Gitmek için döndü.

Adam hızla dönüp ona baktı.

Gözlerindeki yoğun bakışı görünce aniden durdu — ölümcül, soğuk, sert ve hüznü bir bakıştı. Yaralı bir vahşi kurt gibi.

Bir adım geri attı. Çok korkutucuydu. Bir adım daha geri attı.

Gözleri, onun geri çekilme hareketlerine karşı kısıldı. Nefesi hızlandı. Sonra ona doğru atıldı.

Donna, Kral Valendy'nin çok sevdiğini bildiği kırmızı geceliği, en seksi geceliğini giymişti. Bir baştan çıkarıcı gibi yatakta uzanmış, onun yanına gelmesini bekledi.

Hizmetçiler ona geceliğini giydirirken, o onları dışarı çıkarmadan önce gözleri onu takip etti. Hizmetçiler eğildiler ve yatak odasından çıktılar.

Kral'a önce Kamara'nın ona hayvanca davrandığını mı söylemeliydi? Yoksa onu baş carie yapmasını mı?

Yatak çöktü ve dikkatini çekti. Kral yanına uzandı. Tek kelime etmesine gerek yoktu; gözleri onun yerine emirleri verdi.

Kralın üzerine çıktı ve soyundu. O, enfes uzmanlığıyla krala zevk verirken, kral her zamanki gibi keyif alıyor gibiydi, ama bu gece kral garip bir şekilde mesafeli görünüyordu.

Uzun dakikalar sonra, ikisi de zor nefes alıyordu, o tatmin olmuş bir şekilde tekrar yanına uzanırken göğsü inip kalkıyordu.

"Sizi memnun ettim mi, efendim?" Parmaklarını onun sarı saçlarına doladı, vücudu onun verdiği zevkten yorgun düşmüştü.

"Elbette, Donna," dedi, beklediği sessizliği bozduğu için sinirlenerek.

Gözlerinde bir anlık öfke parladı. Kısa bir süre önce onu memnun ettiğini çok iyi biliyordu ve şimdi onun tekrar uzak ve içine kapanık olduğunu görmek onu çok kızdırıyordu. Ancak onunla olan uzun tecrübesinden, suçlamaların ona hiçbir şey kazandırmayacağını biliyordu. Yüzünü yumuşak ve davetkar bir ifadeye bürüdü ve göğüslerini ona bastırarak göğsüne yaslandı. Kollarını boynuna doladı ve yüzünü ona çevirene kadar nazikçe çekti.

"Kamara'nın seni o kadar hayal kırıklığına uğrattığını ve onun gibi bir kızın olduğu için pişman olduğunu biliyorum."

O sessiz kaldı, onun ötesine bakarak.

"Onun yaptığı şey beni de incitti, çünkü ondan hiç beklemediğim bir şeydi. Seni her zaman koruyacağımı biliyorsun. Gelecekte de seni korumaya devam edeceğim, efendim," diye yumuşak bir sesle konuştu.

"Bu benim kızıma hiç benzemiyor. Benim çok iyi tanıdığım Kamara her zaman aklını kullanırdı. Bu köylüye nasıl aşık olabildiğini anlamıyorum."

Oh, Kamara'nın kendisine hakaret edip dövdüğü için intikam almanın en iyi yolunu biliyordu. "Ya ona büyü yapmışsa? Ya da belki de bu onun isyanıdır? Bence köylüyü öldürmelisiniz, kralım."

"Öldürmek mi?" Bu düşüncüyü dikkatle değerlendirdi. "Bu, benim kolayca verebileceğim bir karar değil. Onu işkence edebilirim ama öldürmek... Bu aşırı bir şey." Bir kez başını salladı. "Kızımı bu çılgınlığa kaptırmak istemiyorum, Donna."

"Onu evlendirmek ne dersin? Kral şimdiye kadar gelmiş olmalıydı, değil mi?"

"Ben de bunu anlamıyorum." Kaşlarını çattı. "Conald'ın oğlunun sözünün eri bir adam olduğunu hep biliyordum."

"Sence evliliği reddetti mi?"

Bu iğrenç fikir karşısında geri çekildi. "Kızım aylarca onunla flört ettikten sonra mı? Onunla refakatsiz vakit geçirip yatağını paylaştıktan sonra mı? Masumiyeti mahvolmuş, namusu paramparça olmuşken? İtibarı yerle bir olacak ve büyük bir skandal çıkacak. Bu savaş anlamına gelir." Öfke yüzünü kapladı ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Kral Lucien sadece beş yıldır kral olabilir, ama tüm ülkede bilge bir kral olarak tanınıyor. Benimle savaşmak istemeyecektir. İstemese iyi olur!"

Çok sinirleniyordu ve Donna, baş cariyeye olmak istediğini söylerken onun böyle olmasını istemiyordu. Bu yüzden, sabırsızlıkla dişlerini sıkarken, onu sakinleştirmek için göğsünü ve karnını ovmaya başladı. Birkaç dakika geçtikten sonra boğazını temizledi. "Efendim?"

"Ne var?"

"Kendimi size defalarca kanıtladım. Beni baş cariyeye yapmaya ne dersiniz? Pişman olmayacaksınız..."

"Dinlenmem lazım ve yarın yoğun bir günüm olacak çünkü o köylü çocuğunu ziyaret etmeyi planlıyorum, diğer işlerin yanı sıra. Gördüğün gibi, bunun için havamda *değilim*. Hayal kurmayı bırak ve çık dışarı, Donna." Sesi keskin ve sertceydi.

"Ama kralım!" diye yüksek sesle itiraz etti. Kral ona sert bir bakış attı. "Odana git."

Donna duyulmayacak şekilde tısladı, yataktan kalktı ve odadan fırlayarak çıktı.

Danika, aniden kendini gardıroba sıkıştırılmış ve kral tarafından hapsedilmiş bulduğunda şaşkın bir çılgılık attı.

Bir an önce kapıya doğru gidiyordu, bir an sonra duvara sıkıştırılmıştı. Kral, onun kişisel alanını ihlal ederek o kadar yakın durdu ki, Donna'nın görebildiği ve koklayabildiği tek şey kraldı.

Sonra onu öpmeye başladı.

Dudakları dudaklarına değdi ve eli çenesinden kayarak saçlarını okşadı. Parmakları sıkışarak saçlarını kavradı ve aralarında elektrik akımı geçti.

"Danika!" Dudakları bu hareketle zorla açıldı ve kralın dili içeri girdi. Kralın yoğunluğundan biraz korktu, ama aynı zamanda, sanki sonunda eve dönmüş gibi büyük bir rahatlama hissetti.

Gövdesi ona bastırırken, kolu arkasında duran gardiroytan ayrıldı ve acımasızca beline dolandı. Dili onun dilinin etrafında dönüyordu ve kafasında ışıklar dans ederken, bu öpücüğün son birkaç aydır ona verdiği öpücükler gibi olmadığını belirsiz bir şekilde fark etti.

Bu öpücük... daha fazlasıydı. Bu öpücük, sahiplenme, baskın bir güç, sorgulanamaz bir mülkiyet, saf cinsel niyet içeriyordu.

Onu bu kadar sıkı ve esnek olmayan bir düğüme bağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama tüm endişelerini ve duygularını onun başlattığı ilkel öpücükte yansıtıyordu. Damarlarında dolaşan baş döndürücü zevkle çenesini biraz kaldırdı ve tüm gücüyle ona karşılık verdi.

Adamın düşük sesli homurtusunu duyunca, kollarını adamın boynuna doladı ve parmak uçlarına basarak, adamın her santimini üzerinde hissetmek için can atıyordu. Adamın dudakları onun dudaklarını yuttu, eli saçlarında sıkılaştı, boynunu geriye doğru eğerek ağzına daha iyi erişebilmesini sağladı. Adam aldı, aldı ve aldı. Ve yine de daha fazlasını istedi.

O, tek bir nefes paylaşana kadar verdi, verdi, verdi ve öpüşmelerinde onun ruhunu tattığından korktu. Yine de, o daha fazlasını istedi.

"Lu... Lucien!" Dudaklarını onunkilerden ayırdı, yoksun kalmış ciğerlerine nefes çekerek ağır ağır soluyordu.

O, birkaç nefes almasına izin verdi, sonra tekrar ona atladı ve dudaklarını tekrar ele geçirdi. Öpücük baskındı. Ateşliydi. Sonsuzdu.

Kadının dili erkeğin diliyle dönüp dans etti. Anlık ve keskin bir açlık, kadının omurgasından aşağı kayarak, bacaklarının arasında yanıcı bir ihtiyaçla birleşti. Göğüsleri erkeğe bastırıldığı yerde ağrıyordu, meme uçları keskin küçük uyarılma noktalarına dönüşmüştü.

Sonra ağzını ondan ayırdı ve geri çekildi. Hızlı, sabırsız hareketlerle onu serbest bırakırken göğsü hırıltıyla titredi.

"Git, Danika." Bu gidişle, onu bırakmazsa onu paramparça edecekti. Şimdi.

O inleyerek körü körüne ona uzandı, onun içinde yaktığı ateş onu yakıyordu. Öpücük başladığı kadar çabuk bitti, onu çok yalnız bıraktı ve şimdi sanki birkaç saniye önce onun ağzını yağmalayan ve onu yakıcı bir şekilde hapseden adam değilmiş gibi ona bağıırıyordu.

Ona karşı bir sıcak bir soğuk davranıyordu ve bu onu dengesizleştirmişti.

"Hayır. Çık dışarı," diye dişlerini sıkarak geri adım attı.

"Ama..."

"Hemen!" diye bağırdı.

Şaşkın ve kalbi kırık bir şekilde nefesini tuttu. Gözleri yaşlarla doldu. Adam gözlerini kapattı. "Lütfen."

Her şeyi içeren tek bir kelime. Nadiren kullandığı bir kelime, ama şimdi onu kendinden uzaklaştırmak istediği için ona söylüyordu.

Göz yaşları taşıtı. Söyleyecek çok şeyi vardı, ama hepsini geri yuttu. Bunun yerine, arkasını dönüp yatak odasından hızla çıktı.

Saatler geçti. Gece yarısı çoktan geçmişti.

Kral yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Heyecanlıydı.

Huzursuzdu. Endişeliydi.

Her şey.

Danika, kralın düşüncelerini dolduruyordu. Ona gitme isteği o kadar güçlüydü ki, korkutucu derecede yoğundu. Ama ona gidemezdi, diye kendine sertçe söyledi.

Onu kovmuştu. Yarın, artık onun olmayacaktı. Bu düşünceyle barışmak zorundaydı.

Baski'nin sözleri zihninde tekrar tekrar yankılanıyordu.

***"Yarın, o Mombana'nın kraliçesi olacak, hamile omuzlarında büyük bir güç ve kuvvet taşıyacak," diye fısıldadı. "Ama bu yarın. Bu gece, o hala senin. O hala senin." ***

Yine de, buna karşı koydu. Battaniyeyi atarak kalktı ve masasına doğru yürüdü. Uyuyamıyorsa, çalışabilirdi.

Danika kesinlikle çok mutsuzdu.

Artık ağlayamayacak hale gelene kadar ağladı, sonra uyumak için defalarca gözlerini kapattı. Ama bu imkansızdı. Akli rahat değildi. Acı çekiyordu ve tamamen kafası karışmıştı.

Neden bu gece bu kadar garip davranıyordu? Soğuk, sıcak ve ikisinin arasında gidip geliyordu?

Onu, ihtiyacı olan nefesmiş gibi öpmüş, sonra da onu soğuk bir şekilde itip, ona acı verici sözler söylemişti.

Karnını okşadı. "Babanın neyi var bilmiyorum. Kafasında çok şey var. Neyin yanlış olduğunu anlamak zor..." Hiçbir hareket ya da tepki yoktu, ama o da bir tepki beklemiyordu. Hüzünle gülümsedi ve gözlerini tekrar kapattı.

Ama uyku bir türlü gelmiyordu. Yatak çok soğuktu. Çok boştu. Sonra arkasında onun varlığını hissetti.

Kapıyı açıp içeri girdiğini duymamasına rağmen, artık yalnız olmadığını tam olarak anladı. Kokusu yatak odasını doldurdu.

Gözlerini açtı. Yavaşça doğruldu ve ona baktı.

Kral duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Gözlerini kapatmış, aynı anda hem kızgın hem de acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Bana ne yaptın, Danika?"

Ne demek istediğini hiç anlamadı, ama ona daha önce davranışından duyduğu tüm acı, kafa karışıklığı ve hafif öfke rüzgâr gibi uçup gitti.

Sessizlik çöktü. Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar.

Sonra elini kaldırdı. Uzatarak... ona uzanarak. Gözleri kapalı kaldı. Zaman uzadı.

"Korkuyorum. Korkuyorum," dedi sonunda.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu, şaşkın bir şekilde. Tanıdığı Kral Lucien

hiçbir şeyden ve kimseden korkmazdı.

Derin mavi gözler sonunda açıldı ve kadının gözlerine baktı. "Bu gece sana dokunursam, senden alabileceğim her şeyi alacağım ve bu yeterli olmayacak. Ve daha fazlasını isteyeceğim... çok daha fazlasını..." Boğazı sıkışarak yutkundu. "Bütün gün arzuladığım şekilde sana sahip olursam, seni bırakamayacağımdan korkuyorum."

BÖLÜM 30. YARIN YOK.

"O zaman yapma," diye yalvardı Danika, eli hâlâ ona doğru uzanmış halde. "Beni bırakma."

"Ben..." Boğazı hareket etti, dudakları birbirine çarptı.

Söylemek istediği bir şey vardı. Ama neden söylemiyordu? Danika endişeyle merak etti.

"Bana gel." Yatak onsuz çok boştu. Yarın, ona ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu, ama bu gece? Ona çok ihtiyaç duyuyordu, titriyordu.

Adam kıpırdamadı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin." Sesinde öfke vardı ama öfke kendisine yönelik gibi görünüyordu.

"Söylemiyorum," diye başını salladı. "Ama sen yokken yatak çok boş."

Çenesindeki bir kas seğirdi. Gözleri, o yatağa çok fazla girmek istediğini söylüyordu, ama bir şey onu engelliyordu. Onu kaybetmeye niyeti yoktu. Bu gece olmazdı.

Danika yataktan kalktı, gözlerine baktı ve soyunmaya başladı. İnce geceliğini ve geceliğini çıkardı.

Burnu genişledi. Gözlerinde hızlı ve açık bir arzu parladı.

Çıplak olarak onun önünde durdu. Soluk kırmızı bir renk yanaklarını kızarttı, ama onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi.

Danika, Danika'nın önünde dururken çok küçük, çok savunmasız görünüyordu. Danika'nın güzelliği, Danika'nın direncini tamamen yok etti. Danika'nın çocuğunu taşıyan güzellik.

Onun kadını. Onun malı. Bu gece ona aitti. Yarın yoktu, en azından bu yatak odasında yoktu.

Sonunda duvardan ayrıldı, ona doğru yürüdü ve onu kollarına aldı. Onu tamamen kollarına saran bir kucaklamayla tuttu, karnı onun alt vücuduna bastırıyordu. Ona karşı eridi.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, dudakları onun dudaklarına değdi. Parmakları kalçalarını kavradı, etini sıktı ve vücuduna kelebekler uçtu. Danika kendini kapattı ve ona teslim oldu.

Dili kadının ağzına girdi ve kadın, adamın göğsünün derinliklerinden gelen inlemesinin titreşimini hissetti. Nemli bir sıcaklık onu sardı ve tüm düşünceleri zihninden uçup gitti, dünyasının merkezi haline gelen bu adamın kollarında olmaya odaklandı.

Adam başını çevirip istediği açıyı ayarladı ve Danika, geleceği düşünmeden ve adamı bütün gece rahatsız eden şeyi daha fazla dert etmeden, onun öpücüğüne kendini bıraktı.

Kendisine çaresizce istediği şeyi izin verdi; hissetmesine izin verdi.

Ateşli bir çekiciliğin nabızı atan düğümü midесinin derinliklerine yerleşirken, uzuvlarında sıcak bir ağrı büyüdü. Kollarını onun boynuna doladı ve kendini, ihtiyaçtan kıvranan uyluklarını sıkıştıran bir öpücüğe attı. Onun öpücüğü vahşi, aç bir tutku içeriyordu ve o, saf, fiziksel bir heyecan dalgası hissetti. Dudaklarının ilk dokunuşu yavaş ve uyuşturucu gibiydi, ama hızla sert ve acil bir sahiplenmeye dönüştü. Danika, dilinin kaymasını ve ardından dişlerinin dudaklarını ısırmasını hissetti.

Bir elini aralarına kaydırıp, onu titretmek için çok güçlü bir şekilde göğsüne doladı ve ondan uzaklaşmaya zaman ayırmadan dudaklarına karşı konuştu. "Benim."

"Senin." Eli onun boynunu sıktı.

Adam onun meme ucunu sıktı ve alt dudağını ısırды, keskin, delici bir cinsel arzunun okları onu yoğunluğuyla vurdu. Elini indirdi ve adamın ağır ereksiyonunu avuçladı. Ağzına boğuk bir inilti, öpücüğü tamamen şiddetli hale geldi, tıpkı saatler önce onu gardırobuna bastırдыğı gibi. Agresifliği ile baskındı.

O, onun kontrolü altında kayboldu. Bu, baş döndürücü bir duyguydu, mükemmel bir duyguydu, çünkü ona liderliği bırakmış ve sadece hissetmeye izin vermişti. Kollarını boynuna sıkıca doladı, çünkü onun başparmağının meme ucunda tekrar tekrar yaptığı hareket, omurgasından aşağı ateş okları göndererek bacaklarının arasında sıcak bir enerji havuzuna ulaşıyordu.

Çiçek açtı ve ıslandığını hissetti, ona karşı dalgalanmaya başladığında kendini kontrol edemedi. Ateşli tutku, aralarında patlayıcı bir etki yarattı. Her gece olduğu gibi... ama yine de farklıydı.

"Yatağa uzan," diye emretti, kendinden koparak.

Kadın ateşli bir açlık sesini çıkardı, ama adam bu sesi yanlış yorumladı. Güçlü eli hızla uzandı ve demir gibi kadının küçük bileğini kavradı, kaçmaya çalışabileceğini düşündüğü kadını durdurdu ve boğazından uyarıcı bir hırıltı çıktı.

"Benden kaçmaya çalışma," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Asla. Sadece yatağa yatıyordum," diye nefes nefese onu sakinleştirdi, bu geceki sahiplenici yoğunluğunu okuyarak. Onu tamamen yanlış anlamıştı; ondan kaçmaya çalışması imkansızdı ve onun katılığı sadece onun heyecanını artırıyordu.

Kadının bileklerini bırakıp, iki kolunu da kadının beline doladı ve biraz sıktı. Sonra kadının ağzına doğru konuştu. "Benden asla uzaklaşma, Danika."

"Asla." Nereye gidebilirdi ki?

Hemen, kalçalarını mengene gibi kavrayarak onu ayağından kaldırdı, yatağa iki adım attı ve sert yoğunluğunu hafifleten nazik bir hareketle onu yatağa yatırdı. "Tamam mı?"

"Evet. İyiyim."

Geri çekilirken yüzü kadının karnına yaklaştı ve bir an durdu. Yüzündeki sert hatlar, çocuğunun şişkin karnına bakarken büyük ölçüde yumuşadı. Sonra başını eğdi ve bebeklerini öptü. Kadının gözleri yaşlarla doldu. Dünden beri böyle bir davranışta bulunmamıştı ve kadın, o bunu yapana kadar bunun kendisini ne kadar incittiğini ve rahatsız ettiğini fark etmemişti. Kadının elleri, adamın başını kendine yaklaştırmamak için yatak örtüsünü sıktı.

"Çocuğumuz bize ait," dedi, gözleri kadının karnında. "O her zaman bize ait olacak."

"Evet."

"Ama sen bana aitsin. Başka hiçbir erkeğe değil." *Bu gece için olsa bile.*

"Evet. Ben sana aitim." Duygular boğazını sıkıştırdı. Ondan başka bir erkeğe ait olma düşüncesi onu tiksindiriyordu.

Sonra ayağa kalktı ve hızlı hareketlerle soyundu. Birkaç saniye içinde, muhteşem çıplaklığıyla yatağın ayak ucunda duruyordu.

Gözleri onu açgözlülükle içti, göğsünden karnına kadar uzanan yara izlerini takip etti. Erkeklik organı dik ve gururlu duruyordu, o kadar tahrik olmuştu ki, gözleri ıslak ön sıvıyla parlıyordu. Nefesini içine çekti.

Tüm yara izlerine rağmen, ona o kadar muhteşem ve güzel görünüyordu ki, onun erimiş lav gibi mavi gözlerine baktığında, sıcak, ateşli bir arzu dalgası midelerini altüst etti.

"Çok yakışıklısın," diye utangaçlık göstermeden söyledi.

Acı bir anlığına yüzüne yansıdı. Gözlerini kırptı ve acı kayboldu. "Güzel olan sensin. Her zaman öyle olacaksın."

Sonra yatağa tırmandı ve yatak onun ağırlığı altında çöktü. Onun üzerine çıktı. Elleriyle onun bileklerini kavradı ve başının üzerine kaldırdı, onu kendine bağladı. Başını eğdi ve ağzını onun meme ucuna yapıştırdı. O kadar hızlıydı ki, bir sıcaklık dalgası onu sardı ve o çığlık attı. Bileklerindeki parmaklar sıkıştı ve okşadı; meme ucuna dokunuşu nazik bir yalamaydı ve sonra bir tane daha.

"Evet... Evet..." diye onu teşvik etti.

Sonra yumuşak dokunuş kayboldu, homurdanarak meme ucunu ağzına çekti ve emdi, o kadar güçlü bir emişle onu damağına doğru çekti ki, Danika onu bacaklarının arasında hissetti. Danika'nın kafasında arzu patladı. Onun inlemesi üzerine, her iki bileğini bir araya getirdi ve tek eliyle tuttu. Diğer belinden aşağı kayd, yukarı çıktı ve diğer göğsünü sardı. Onunla oynamaya başladı, ağırlığını avucunda tuttu ve sonra parmakları ve başparmağıyla meme ucunu okşadı.

Her iki göğsüne yapılan ikiz okşamalar, onun hemen tepki olarak kalçalarını yataktan kaldırmasına neden oldu. Dudakları meme ucunu daha sıkı, daha sert çekince, ıslak bir sıcaklık ile dolduğunu hissetti. Kadın tekrar inledi ve adam da buna karşılık sıkı bir inilti çıkardı, sonra elini kadının göğsünden çekip gövdesinden aşağı, bacaklarının arasına indirdi. Adam kadının çıplak tepesini avuçladı, sonra ani bir hareketle yukarı çekildi, dizlerinin üzerinde dengede durarak kadının çıplak vücuduna baktı ve Danika ateşin hücumu ile alevlendiğini hissetti.

Sanki vücudunu ezberlemek istercesine gözlerini üzerinde gezdirdi. Bakışları o kadar yoğundu ki, Danika bu inceleme altında kıvranmaya başladı. "Lucien..."

Tek parmağını göğüslerinin arasından kayd, karnından aşağıya doğru indirdi ve bacaklarının birleştiği noktaya ulaştı. Karnı titredi, o yavaşça elini aşağı doğru hareket ettirip onu tekrar avuçladı, ancak bu sefer daha ıslaktı ve his daha da enfesti. O inledi ve Lucien gözlerini ona kaldırıp, parmaklarının Danika'nın uyluklarının birleştiği noktada kilitlendiği gibi, aynı yoğunlukla ona kilitlendi. Danika ciğerlerine giren ve çıkan nefesleri kontrol etmeye çalışırken, birbirlerine baktılar.

O da aynı şekilde ağır ağır nefes alıyordu. Ona odaklanmaya devam ederken, parmakları kıvrımlarını ayırdı ve onun kalbini buldu. O da buna karşılık olarak bir sarsıntı verdi ve onun sahiplenici bakışıyla yaralandı.

Yüzündeki deri gerildi ve "Vücudun benim" dedi. Konuşurken parmağı onun nemli açıklığını daireler çizdi.

Kadın gözleri şaşkın bir şekilde başını tembelce salladı. "Senin."

Onun kolay cevabı karşısında gözleri parladı. Sonra parmağını onun ıslak kılıfına batırdı.

"Aaargh!" diye bağırdı. Gözleri bir kez daha onunkiyle keskin bir şekilde çarpıştığında, midesinin derinliklerinde sıcak, zonklayan bir ağrı oluştu.

Gözleri kararlı, etkileyici ve ateşliydi ve onun dikkati yüzde yüz kadının yüzüne odaklanmışken, kadının karnı çılgınca dönüyordu. Adam parmağını uzun vuruşlarla kadının içine sokup çıkardı ve kadının nefesi boğazında takıldı. Parmağını kadının dar kanalında döndürdü ve avucuyla kadının klitorisine bastırdı. Kadının nefesini tuttuğunu ve sonra kollarını adamın boynuna sımsıkı doladığını gördü. Kadının tepkisini, kasıklarına doğru bir ok gibi hissetti, başını eğdi ve öpüşmeleri patladı.

Kadın, akılsız bir çaresizlikle onun dilini yalamaya ve emmeye başladı. Adam, kadının içine bir parmak daha ekledi ve hızlı, sert ve derin bir ritimle onu aldı. Adam, kadının bu anın her saniyesinden zevk almasını ve bu gece ondan isteyeceği her talebi yerine getirmeye hazır olmasını sağlamaya kararlıydı.

Yumuşak, nefes nefese inlemeler ağzından çıktı ve o hepsini ağızıyla yakaladı. Sonra öpüşmeyi bitirdi ve başı bacaklarının arasına gelene kadar kendini örtünün altına indirdi. O, vücudunun arasına otururken, onun niyetini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Karnının şişkinliğinin üzerinde onun üst vücudunun silüetini zar zor görebiliyordu.

"Uhhh... Lucien?" Bacakları titriyordu.

Dizlerini elleriyle kavrayarak bacaklarını ayırdı ve nemli kadınlığına ulaşana kadar iç uyluklarını öptü. Bacaklarını omuzlarına doladığında içinden bir homurtu çıktı.

Kadın, bir kadının olabileceği en savunmasız şekilde çıplak kalarak kaskatı kesildi. O, bunu ona sadece bir kez yapmıştı — o gün, kadının hamileliğini öğrendiği gün.

"Sadece rahatla, canım," diye mırıldandı.

Bu nadir sevgi gösterisi onu etkiliyordu. Kasları gevşedi, başı yatağa yaslandı. Gözlerini sıkıca kapattı ve yutkundu. Parmaklarını narin kıvrımlarına kaydırıp ve onu ayırarak en derinlerine baktı. O kadar pembe ve ıslaktı ki, ona olan arzusu ile parıldıyordu.

"Çok güzel." Tanrı şahidimdir ki, onun her bir parçasını seviyor. O mükemmel ve o, onun. Bu gece için.

Çirkin gerçekçi düşüncüyü kafasından uzaklaştırarak, dilini aşağıdan yukarıya doğru gezdirdi ve bu hareketi tekrarladı. Onun tadı, onu bağımlılık yaratan bir heyecanla sardı.

Kadın inledi ve titredi.

Ellerini kalçalarına koydu, başını kaldırıp kadının gözlerine baktı ve kadının gözlerinin kendisine ateşli bir şekilde baktığını gördü. "Hoşuna gitti mi?"

"E-evet," diye nefes nefese cevap verdi Danika.

Bunu tekrar yaptı. Dilini yukarıdan aşağıya doğru gezdirdi ve onu tuttuğu kalçalarını muhtemelen morarttığının farkında bile olmadan, ellerini aşağıya doğru kaydırды ve sonra yukarıya doğru çekerek onun özünü kendisine açık tuttu. Tadı, kokusu, reddedemeyeceği bir cazibe idi ve artık ona olan arzusu asla geçmeyeceğini biliyordu. Lanet olsun.

Daha fazlasını isteyen kral, parmaklarını ipeksi meme ucuna doğru kaydırды ve onu çekiştirdi, parmakları ve başparmağıyla onu okşadı, ta ki onu çılgına çevirecek kadar sert ve küçük bir tepe haline gelene kadar.

Kadın yine boğazının derinliklerinden inleyen bir ses çıkardı ve kalçalarını kaldırarak daha fazlasını istedi. Kral da onun isteğini yerine getirdi, elini tekrar aşağıya doğru kaydırды ve dişleriyle kadının kadınsı düğmesini çekiştirirken, orta parmağını daha fazla giremeyeceği kadar derine kaydırды.

"Oooh... Tanrım!" Nefes nefese kaldı, içinden bir yay gibi gerildi.

Kadının çıkardığı yumuşak seslere konsantre olarak, adam kadının kadınsı düğümünü yaladı, dişleriyle çekiştirdi, tekrar yaladı. Parmağını onun hassas noktasında hareket ettirirken bunu defalarca yaptı. Kadının orgazma yaklaştığını anlayabilirdi ve yeni bir şehvet dalgası onu tüm gücüyle vurduğunda, kadın yumuşak bir inilti çıkardı ve orgazm olmaya başladı. Parmakları adamın saçlarını kavradı ve sıkılaştırdı, vücudu adamın elleri altında sertleşti. Kadın çığlık attı ve adam onun doruğa ulaştığını anladı.

Keskin, şiddetli bir tatmin, omurgasından aşağı akan açgözlü bir ihtiyaçla karışmıştı, kasları gerilmişti, o ise kadının boşalmasını tamamlamasına izin vermişti, hatta aniden, kadının içine girmesi gerektiği, yoksa fiziksel uyarılma olmadan boşalmak gibi gerçekten utanç verici bir şey yapacağı farkına varmıştı.

Yine de, onu yavaşça akılsız mutluluğundan çıkardı. Bir süre sonra, kadın sakinleşti ve neredeyse hiç kontrolü kalmamışken, onu bıraktı, dizlerinin üzerine kalktı ve üzerine geldi, bacaklarını daha da ayırarak arasına girdi.

Bir an düşündükten sonra, yataktaki iki yastığı aldı ve kadının sırtını destekledi, sonra tekrar üstüne çıktı. Bu pozisyon çok daha iyiydi, kadın minnetle ona gülümsedi.

"İyi mi?" Sesi, tatmin edilememiş arzuyla boğuklaşmıştı.

"Harika," diye uzandı, hiçbir şeyi gizlemeyen gözlerle ona bakarak.

Beklenti boğazını sıkı ve ereksiyonu aralarında belirirken karın kasları çelik gibi gerildi. Daha önce hiç hissetmediği bir şeye ihtiyaç duyarak, kollarını başının üzerine kaldırdı, tek eliyle kavradı ve yatağa sabitledi. Ateş bağırsaklarını yakıp omurgasından aşağı süzüldü ve kralın kontrolünün tamamen ötesinde olan ilkel bir ihtiyaç, onu hemen o anda sahiplenmesini gerektirdi. Öyle de yaptı.

Hızlı bir hareketle, kendini onun içine gömdü. Danika inledi, vücudu hala boşalmanın ardından titriyordu. Üzerine çıktı, ağırlığının çoğunu ondan uzak tutarak, kaldırdı ve geri itti. Bir ritim yakaladı, onu sert ve hızlı bir şekilde aldı. Nefesi kesildi ve gözlerini açtığı anda, sadece birkaç santim uzaklıkta yüzüne bakan onu gördü ve kalbi bir an durdu. Burun delikleri genişledi ve kırmızı çizgilerle dolu yüzünde bir tik çılgınca atıyordu.

Gözleri birbirine kilitlendi ve yarınları olmayan görünmez bir bağ içinde kayboldu. Sadece o ve o. Birlikte.

O daldı ve geri çekildi, daldı ve geri çekildi, tüm bu süre boyunca, onun kahverengi-gri gözlerinin okyanusunda kayboldu. Onun sıvı sıcaklığı onu çevreledi, bir büyücünün büyüsü gibi onu içine çekti, ta ki o tanıdık karıncalanmayı testislerinde hissedene kadar.

Sonra kız gözlerini kapattı ve fısıldadı, "Seni seviyorum."

O, kendini kaybetti. Bunu başka bir kelimeyle ifade etmek mümkün değildi. İnlemesi havayı yırttı ve hareketleri düzensizleşti. Onun kolunu daha sıkı kavradı ve kız, onun sıcak fişkırımlarını derinlerinde hissetti.

Son dakikada, yanına yuvarlandı ve onu da yanında götürdü. Uyku sonunda onu yeniyordu, bu da yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu.

"Bu gece uyumakta çok zorlandım. Bu gece uyuyabilmem için senin kollarında olmam gerektiğini bilmeliydim," diye uykulu bir sesle fısıldadı.

"Söylediğin sözler..." dedi.

"Onlar gerçek." Uykuya dalarken, ağzından yine aynı sözler döküldü. "Seni çok seviyorum."

Gece iki kez daha, onun talepleriyle uyandı ve onlara karşılık verdi. Her seferinde kendini ona hazırca teslim etti.

Sonuncusu şafak vaktiydi, adam onu arkadan kucaklamıştı, adamın elinin uyluğunu kaldırmasıyla uyandı. Adam ona girdiğinde inledi ve

birlikte tatmin olmak için seviştiler. Elleri birbirine dolanmış, ağızları birbirine yapışmış, birlikte doruğa ulaşana kadar seviştiler. ığlıkları birbirine karıştı ve nefesleri bir oldu.

"Seni seviyorum," diye Danika gün ağarırken tekrar fısıldadı. Bir kez söylemek, onu tekrar tekrar söylemesini kolaylaştırdı. Tekrar uykuya dalarken, bu kelimeleri söylemeyi sevdiğini fark etti. O, onun dokunuşundan ne kadar değer verdiğini *hissedebiliyorsa*, onun da aynı şeyi söylememesi önemli değildi.

Hala yarınları vardı. Her zaman bir yarın vardır, diye düşündü uykuya dalarken.

O uyuduktan çok uzun bir süre sonra, derin bir inilti duyuldu. şafakta o kadar alçak sesle söylenmişti ki, neredeyse duyulmazdı.

"Ben de seni seviyorum."

Bu sözlere, giysilerin hışırtısı eşlik etti, ardından odadan çıkan neredeyse hiç ses çıkarmayan ayak sesleri.

BÖLÜM 30. KRALİÇE DANİKA'NIN YÜKSELİŞİ; SONUN BAŞLANGICI.

Danika, sabahın ortasında mesanesinin ısrarlı çekişiyile uyandı. İsteksizce kalktı ve banyoya yürüdü. Yatak odasına geri döndüğünde, yatağa uzandı. Boş odaya bakındı, gözleri önceki gecenin anılarıyla donmuştu.

Odanın boşluğuna bakarak, bir an için neredeyse hayal gördüğünü düşündü. Ama vücudundaki hoş ağrı, bu düşünceyi ortaya çıktığı kadar çabuk ortadan kaldırdı. Dudaklarına bir gülümseme kondu. Yanakları kızardı. Dün gece çok güzeldi!

Kapı çalındı. Baski başını içeri soktu ve yüzünde güzel bir gülümseme vardı. "Uyanmışsın, şükürler olsun. Seni defalarca kontrol ettim!"

"Hayır..." Danika yüzünü yatağa gömdü ve "Bu sabah gördüğüm ilk kişi sen olamazsın. Tavuk çorbası yemek istemiyorum! Sabah ilk öğün olarak değil!" dedi.

Baski gülerek odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Sana çorba önermeye gelmedim, huysuz şişkin karınlı."

"Beni rahat bırak. Bütün gün uyumak istiyorum. Çok yorgunum."

"Olmaz bayan." Baski'nin gülümsemesi genişledi. "Bugün çok önemli bir gün.

Kalkıp güne başlamalısın!"

"Önemli bir gün mü?" Başını kaldırdı. "Bugün ne olacak?"

"Yatakta yatmaya devam edersen bilemezsin, değil mi?"

Danika yaşlı kadına sert bir bakış attı, ardından başını salladı. "Sadece uyumak istiyorum."

"Bugün olmaz. Hadi," Baski yaklaşarak koluna hafifçe vurdu ve onu kalkmaya teşvik etti.

Danika birkaç dakika somurtarak durdu, ama Baski vazgeçmedi. Sonunda, hoşnutsuzluğunu mırıldanarak ve homurdanarak isteksizce yataktan kalktı.

Yaşlı kadın sadece daha da gülümsedi. "Yatak örtüsünü kendine daha sıkı sar. Birazdan misafirlerin gelecek."

Misafir değil. Misafir ağırlamaya hazır değildi. "Misafir ağırlamaya hazır değilim..."

"Girin artık!" diye bağırdı Baski.

Kapısı açıldı. Altı hizmetçi arka arkaya içeri girdi. Ona yaklaştılar ve aynı anda selam verdiler.

O isteksizce karşılık verdi. Sonra can sıkıcı haline döndü. "Onlar burada ne arıyor? Ne arıyorlarsa, gitmeleri ve daha sonra gelmeleri gerekiyor. Son beş dakikada milyonlarca kez söylediğin gibi, banyo yapıp güne hazırlanmam gerekiyor."

"İşte bu yüzden buradalar, Danika," diye cevapladı Baski, teselli edici bir gülümsemeyle. Danika anlamadı. Yaşlı kadın hizmetçilere döndü ve talimatlar vermeye başladı. "Alah ve Maye, ikiniz bu odayı tekrar düzene sokmakla görevlisiniz; pencereleri havalandırın ve çarşafaları da değiştirin. Uyah, sen ve Nala güzel bir banyo hazırlayın. Suya lavanta yaprakları ve tatlı merhemler ekleyin."

"Evet, Madam Baski," diye cevap verdiler dördü birden ve odanın dört bir yanına dağılarak işlerine başladılar.

"Yardıma ihtiyacım yok..."

"Endişelenmene gerek yok canım. Her şey yoluna girecek... her şey." Baski konuşurken onu banyoya götürüyordu bile.

Danika üç adım attı ve yüzünü buruşturdu, bu da Baski'nin ona şakacı bir şekilde gülümsemesine neden oldu. "Zavallı kadın. Dün gece pek uyuyamadın, değil mi?"

Yanakları kızardı. Baski anlayışla başını salladı ve sırtını okşadı. "Sorun yok canım. Bu hoş ağrıları hafifletmek için bitkiler hazırlayacağım, merak etme, durumuna zarar vermez. Bugün yürürken topallaman ve yüzünü buruşturmana gerek yok, özellikle bugün."

Danika durdu ve kadını dikkatle inceledi. "Bugün çok mutlusun."

"En iyi ruh halindeyim."

"Nedenini söyleyebilir misin?"

"Bu bir sürpriz." Dişlerini gösterdi.

Danika çoktan heyecanlanmıştı. "Bu sürprizi ben de sevecek miyim?"

Baski'nin yüzünde bir ifade belirdi ve mutluluğu bir anlığına azaldı. Ama sadece bir anlığına. "Eminim seveceksin canım. Bu en güzel hediye. Eminim çok isteyeceksin." Musluğu açtı ve su kovayı doldurdu.

"Öyle mi?" Danika bunu düşündü. Yüzü aydınlandı. "Şu anda en çok seveceğim hediye, bir daha o bitkisel tavuk suyunu içmemek *olacaktır*."

"Hayatta olmaz, şişkin karın. Durumun buna ihtiyaç duyuyor. Güven bana, doğum yaptığında sana çorba verdiğim için bana minnettar olacaksın."

"Bunun için sana teşekkür edeceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı.

Baski sadece gülümsedi. Musluğu kapattı. "Göreceksin. Banyo neredeyse hazır."

Danika'nın aklına bir fikir geldi. "Banyo yapmadan önce bir şey yapmak istiyorum. Hemen dönerim."

Vetta kapının açıldığını duydu. Uyanmıştı ama gözlerini açmadı ve uyku pozisyonundan hareket etmedi. Kim olduğunu görmek için dönmedi. Buna gerek yoktu, çünkü havada kralın kokusu vardı. Yine de, onun kral olmadığını biliyordu.

Zindandaki sessizlik bir silah sesi kadar gürültülü hale geldi — zaman

Sonra kapı tekrar açıldı ve kapandı.

Vetta yavaşça uyku pozisyonundan çıktı, döndü ve boş alana baktı. boş alana baktı. Taze pirinç ve çorbanın kokusu karnını guruldattı. Danika, onu önceki gün pastayı koyduğu yere koymuştu.

Kadın neden ona sürekli yemek getiriyordu? Önceki gece yediği yemek zehirli değildi, oysa zehirli olmasını bekliyordu. Danika neyin peşindeydi? Planı neydi?

Vetta şaşkındı. Her ne olursa olsun, bunu daha sonra düşünecekti. Şimdi...

Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve yemeğin yanına yaklaştı. Kendini takip ederek yemeğin yanındaki yere oturdu, kaşığını aldı ve yemeye başladı.

Danika, hizmetçiler onu yıkarken küvette otururken şaşkındı. Kraliyet merheminin tatlı kokusu havayı dolduruyordu. Bebeğinin de bu kokuyu sevmesine minnettardı. Aksi takdirde, burada daha fazla kalamazdı. Bu şekilde yıkandığı tüm anılar kafasını doldurdu. Göğsünde büyük bir ağırlık hissetti. Kraliyet. Prenses olduğu zamanlar. Statüsünü o kadar çok özlemişti ki, gözlerinin arkasında yaşlar birikti. "Diğer bacağınızı, hanımefendi," dedi hizmetçilerden biri yumuşak bir sesle.

Sol bacağını uzattı ve dikkatle izledi. Kral haklıydı, diye düşündü küçük, hüznü bir gülümsemeyle. Kraliyet üyesi olmak,

asla unutulamaz.

"Neden kraliyet banyosu yaptığımı bana söylemedin, Baski." Danika kadına döndü ve terzinin getirdiği yeni elbiseye yoğun bir şekilde baktı. Yaşlı kadının yüzünde kaşlarını çatmış çizgiler vardı.

"Kralın seni saraya çağırdığını zaten söyledim," dedi Baski dalgın bir şekilde.

Tıpkı ilk seferki gibi, Danika'nın kalbi göğsünde hızla atmaya başladı. Saray... Bir daha asla gitmek istemediği tek yer. Kral onu neden oraya çağırırsın ki? Seçenekleri pek de iç açıcı görünmüyordu, bu yüzden düşüncelerini bir kenara itti.

"Bu elbise karnını sıkmadan sana uyar mı? Yana'ya elbisenin karnını sıkarması gerektiğini söylemiştim. Yanlara bak, çok dar görünüyor," yaşlı kadın öfkeyle söyledi.

"Eminim mükemmel olacak, Baski. Çok bol görünüyor," diye ekledi Danika.

"Seçeneğimiz yok. Şimdi yeni bir kumaş dikilemez. Çok geç." Elbiseyi katlayıp yatak odasına doğru yöneldi. "Banyo hazır. Onu yatak odasına götürün."

"Evet, Madam Baski," diye cevapladı hizmetçiler. Danika ayağa kalkmak zorunda kaldı.

Birkaç saat sonra Danika mahkeme salonunda duruyordu. Baski'nin verdiği merhem ve şifalı otlar vücudundaki ağrıyı hafifletmişti, ama karnını korku kaplamıştı. Boğazı o kadar tıkanmıştı ki, sadece zorlukla yutkunabiliyordu.

Orada bulunduğu son ikinci seferin anıları onu boğmak üzereydi.

Sally. Zavallı Sally'si. Bu krallar, küçük bedenine hayvani şehvetli isteklerini yöneltmişlerdi, Cone'un kızı olduğunu düşünerek Sally'yi neredeyse öldürmüşlerdi. Tanrının adına, Sally'yi çok özliyordu.

Kapı açıldı ve bir muhafız dışarı çıktı. Danika içeriye baktı, ama bu sadece korkusunu artırdı. Dört kral. Çok iyi tanıdığı o dört kral oradaydı.

Başka kaç kral vardı? Bugün neler oluyordu? "İçeri girmelisiniz, hanımefendi," dedi arkasında bir erkek sesi.

Geri dönüp muhafızı gördü. "Bugün neler olduğunu biliyor musunuz?"

Muhafız başını salladı. "Hiçbir fikrim yok, hanımefendi. Ama kral içeri girmeden önce siz de içeride olmalısınız."

"Kral orada değil mi?"

"Birkaç dakika önce Kral Zeba ile birlikte dışarı çıktı. Ama saray hanımı hazırlığınızı tamamladığınızı ona bildirdiği için her an gelebilir."

Baski mi yaptı? Tabii ki o yaptı. Kral geri bildirim almak isterdi. "Teşekkür ederim."

Muhafız eğildi. "Rica ederim, prenses."

Prenses. Muhafızın kapıdan girmesini izledi. Bu kelimenin kendisine kötü niyet veya nefret içermeden, alaycı bir şekilde söylenmeden söylendiğini duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kapıyı açtı ve saraya girdi.

Soyluların ve soylu kadınların gürültüsü ve şakaları bir anda kesildi. Hepsi dönüp ona baktılar. Onların gözlerini üzerinde hissetmekten nefret ettiği için başını kaldıramadı. Hesaplayıcı gözleri. Nefret dolu gözleri. Sarayda dörtten fazla kral vardı.

Kral Philip. Kral Noir. Kral Moreh. Kral George. Kral Zeba. Kral Pasih.

Hepsi koltuklarında oturmuş, dikkatle izliyorlardı. Danika kadar şaşkın olmalılar, çünkü Danika sarayın ortasında duruyordu. Yoksa onun hamileliğini mi izliyorlardı?

Arkasındaki kapı açıldı. Kral Lucien içeri girdiğinde, diğer krallar hariç tüm saray ayağa kalktı.

Onun Kral Lucien'i. Gözleri onu içini içini içini içini içini içini içini
içini içini içini içini içini içini içini içini içini içini
Korkusu doruğa ulaştı.

Burada olmak istemiyordu. Bu kraliyet sarayı, bir daha ayak basmak istemediği bir yerdi çünkü burası onun için tek bir anlama geliyordu: Aşağılanması.

Kral Lucien tahtına doğru büyük adımlarla yürüdü ve mahkeme salonunun önüne geçti. "Köle Danika'yı çağırıyorum."

Danika'nın kalbı üç kez atlamıştı. Sakin kalmak için elinden geleni yaptı, ifadesini gizledi ve dışarı çıktı. Salonun ortasında durdu. Üzerine çevrilen bakışlardan nefret ediyordu. Bakışlarının ne kadar hesaplayıcı, değerlendirmeci ve şehvet dolu olduğunu görmek için başını kaldırmayacaktı.

"Bugün burada önemli bir olay için toplandık," diye duyurdu Kral Lucien.

"Bunun için çeşitli krallıklarımızdan buraya çağrılmamız gerektiğine göre, önemli bir olay olmalı," diye ekledi Kral Moreh mantıklı bir şekilde.

Diğer krallar başlarını salladılar.

Danika ellerini gergin bir şekilde önünde birleştirdi ve gözleri yaşlarla doldu. Neden orada durduğunu bilmediğı için korku onu boğmak üzereydi.

Sonra Kral Lucien yerinden ayrıldı. Muhafızlar, taht ile halkı ayıran dev mızrakları kaldırarak ona geçmesi için yol açtılar. Koridordan geçerek onun önüne geldi. Gözleri sonunda ona baktı.

Aynı anda birçok dürtü hissetti. Onun arkasına koşup bu barbarlardan saklanmak. Ona sıkıca sarılmak ve kollarının onu bu insanlardan korumasını sağlamak. Neden burada olduğunu sormak. Dün geceyi ne kadar beğendiğini sormak.

Hiçbirini yapmadı. Sadece onu izledi.

Sonra elini kadının boynuna uzattı ve tasmaını çıkardı. Bunu yaparken sesini yükseltti. "Salem ve Mombana'nın kralı olarak, hepimizin önünde duran bu kölenin efendisi olarak bana verilen yetkiyle, tasmanı çıkarıyorum. Ve bugünden itibaren, artık bir köle değilsin! Ne bana, ne de halkıma! Bu tasmayı elimden aldığım gibi, sen de ondan ayrıldın! Artık... *özgür bir kadınsın!*"

Sessizlik. Kulakları sağır eden bir sessizlik.

Şoktan hepsinin ağzı açık kalmıştı. Gözleri o kadar genişlemişti ki kaşları saç çizgilerine değiyordu.

Danika tasmaıız duruyordu, kafası yeni doğmuş bir bebek kadar boş. Kafası, bir yıl iki ay kölelikten sonra birdenbire özgür bir insan olduğunu, tasmaıız olduğunu kavramakta zorlanıyordu.

Sonra Kral Noir bir kez alkışladı. İki kez. Üç kez. Diğer krallar da birbiri ardına alkışlamaya başladı. Bir dakikadan az bir sürede, tüm saray alkışlarla çınladı.

Ama Kral Lucien henüz bitirmemişti.

Bir muhafız, önünde kraliyet yastığını tutarak aceleyle ilerledi. Yastığın üzerinde, daha önce hiç görmediğı parlak altın bir taç vardı, ama bunun bir prenses tacı olmadığına neredeyse emindi, çünkü çok daha küçüktü ve daha az parlaktı.

Kral Lucien iki eliyle tacı uzattı. Onu büyük bir saygıyla çıkardı ve bunu yaparken sesi tekrar yükseldi. "Mombana'nın eski kralını yenen kral olarak bana verilen yetkiyle, Mombana'nın şimdiki kralı olarak, Mombana'nın kraliyet kadın tacını geri alıyorum ve onu senin başına takıyorum." Altın tacı

Danika'nın başına koydu. "Ve bunu yaparken, seni *Mombana Kraliçesi* ilan ediyorum." Sesi daha da yükseldi. "Bugünden itibaren, artık kimsenin kölesi olmayacaksın ve herkesin kraliçesi olacaksın! Bundan böyle, kimseye eğilmeyeceksin ve herkes sana eğilecek! Bundan böyle, Köle Danika değil, Kraliçe Danika olacaksın!"

Durdu, her yer görkemli bir sessizlikle kaplandı. Tekrar ederek bitirdi. "Seni Mombana'nın yeni kraliçesi ilan ediyorum!"

BÖLÜM 31. KOLYENİN ÇIKARILMASI:

Uzun Yaşamlar

Kraliçe!

Herkes nefesini tutmuştu. Kimse bunu beklemiyordu. Kimse bir kralın fethettiği toprağı geri vereceğini beklemiyordu. Diğer krallar daha da şaşkıındı.

Danika trans halinde dururken, kralın sözleri kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. Özgür bir kadın mı? Bir kraliçe mi? Başında bir taç vardı. Gözleri yaşlarla doldu. Tanrılar adına!

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, Kral Lucien? Ailesinin tahtını ona geri vermek?" Kral Phillip merakla sordu.

Kral Moreh ve Kral Pasih bu gelişmeden hiç de memnun görünmüyorlardı.

Kral Lucien onları görmezden gelerek Kral Phillip'e baktı. "Zaten verdim," diye yanıtladı sakın bir şekilde. Danika'dan uzaklaşarak tahtına geri döndü ve oturdu.

"Ama o bir yıldan fazla bir süredir köle olarak yaşadı. Kraliçe rolünü üstlenmesi zor olacak... özellikle de onun durumunda," dedi Kral Zeba.

"Yirmi iki yıldır prenses. Bu kadar zor olmayacaktır, doğal bir şey olduğu için." Bir süre durdu. "Ben de o durumdaydım."

Krallar bunu düşündüler ve sonra başlarını salladılar. Sonra hepsi dönüp yeni kraliçeye baktılar. Onun bir şey söylemesini bekliyorlardı, ne olursa olsun.

Danika birçok duygu ile doluydu. Ortada durmuş, herkesin yüzüne bakıyordu. Kral Lucien'in sözleri kulaklarında tekrar tekrar yankılanıyordu.

Artık bir köle değildi. Artık kırbaçlanmayacaktı. Artık pislik gibi muamele görmeyecekti.

Bulanık gözleriyle herkese bakmaya izin verdi. Sonra kahverengi gözleri arka koltuklarda tanıdık yüzleri gördüğünde nefesi kesildi. Hepsisi. Mombana halkı. Onun halkı. Onun halkı davet edilmişti. Onun halkı buradaydı.

Saraydan kaçıp pazar yerlerine ve eğlence mekanlarına gittiği tüm o zamanlar anıları aklına hücum etti. Bu insanları tanıyordu ve onlar da onu tanıyordu. Ona gülümsüyorlardı. Onu kraliçeleri olarak görmekten mutluydular. İlk kez köle yapıldığı günü hâlâ hatırlıyordu.

Uykusuz geceler geçirir, halkının nasıl olduğunu merak ederdi. Nasıl başa çıkıyorlardı? Köle miydiler? Düzgün besleniyorlar mıydı? Bütün bunları merak ederdi. Şimdi, işte buradalar. Gözlerinde nefretle ona bakmayan pek çok tanıdık yüz.

Sonunda boğazı çalıştı ve ağzı açıldı. Danika selam vermek için avucunu açarak elini kaldırdı. "Selam olsun hizmetkarlar, dostlar, lordlar ve krallar!" diye hafif titrek bir sesle bağırdı. "Benim adım Danika! Ve ben Mombana'nın yeni kraliçesiyim!"

Sarayda neşeli haykırışlar yükseldi.

Havada pek çok elin alkış sesi yankılandı.

Soylular, hizmetkarlar, köleler ve krallar hep birlikte koltuklarından kalktılar.

"Yaşasın kraliçe! Yaşasın kraliçe! Yaşasın kraliçe!" diye bağırdılar.

Sevinç gözyaşları. Danika mutluluk gözyaşlarını kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu.

Özgür bir kadın? Bir kraliçe? Bu günün güzel geçeceğini düşünürken, bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Kraliçemiz sivil giysiler giyiyor! Bu kabul edilemez!" arkadan mutlu bir ses bağırdı.

"Evet! Kıyafetini değiştirin, kraliyet kıyafetine ihtiyacı var!" Başka bir ses. Birçok ses olumlu bir şekilde koro halinde konuştu. Birçok kişi başını salladı.

"Evet, kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyor," diye kabul etti Kral George, tebrik eden bir gülümsemeyle.

Diğer krallar da onaylayarak gülümsedi. Kral Moreh ve Kral Pasih isteksizce homurdandı ve zorla gülümsedi. Salem'in sarayına gelirken başka bir şey bekliyorlardı. Cone'un kızının taç giyme töreninin yapılacağını *hiç* beklemiyorlardı. Kral Moreh, başka bir tanıtım daha olmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Cone'un kızından tekrar zevk alabilirdi, çünkü daha önce çok hoşuna gitmişti. Ama bu bir tanıtım değildi. Pişmanlığını fısıldayarak dile getirdi.

"Umarım taç giyme elbisesi hazırladınız, Kral Lucien? Yeni kraliçe giyinmesi gerekiyor," dedi Kral Noir, Danika'ya gülümseyerek.

Danika, başı hala dönüyordu, minnetle gülümsedi. Artık köle değil miydi? Çocuğunu köle olarak doğurmayacak mıydı?

"Elbette," dedi Kral Lucien, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Baski," diye seslendi.

Baski dışarı çıktı ve Danika'nın elini tuttu. Onu barikatın arkasına götürdü.

Birkaç dakika sonra, barikatın arkasından çıktılar. Danika... dönüşmüştü. Üst vücudunu saran, dolgun göğüslerini ortaya çıkaran, alt kısmı ise bol kesimli, hamileliğini örtüp aynı zamanda vurgulayan beyaz ve altın rengi bir balo elbisesi giyiyordu. Muhteşem görünüyordu.

Bir kraliçe gibi. Güzel, hamile bir kraliçe gibi.

Kalabalıkta hayranlık ve neşe dolu sesler yükseldi.

"Yaşasın kraliçe! Yaşasın kraliçe! Yaşasın kraliçe!" diye bağıldılar.

"Ve şimdi, taç giyme töreni başlasın!!!" Kral Zeba kalabalığa bağırdı.

Danika'nın gözleri hala yaşlarla doluydu. Kafası hala bulutlarda.

Tüm gerçekler ve anlamlar henüz kafasına dank etmemişti, sadece temel bilgiler.

Artık bir köle değildi.

Artık halkının kraliçesiydi.

Artık kırbaçlanmayacaktı.

Artık pislik gibi muamele görmeyecekti.

Çocuğunu doğurmayacak, onu bu kötü dünyaya köle olarak getirmeyecek.

Sally üzgündü. Mutfakta ateş yakmakta olan kocasına bakıyordu. Kalbi ağır bir yükte doluydu.

Hamile kalma zamanı gelmemiş miydi? Bu soru onu çok rahatsız ediyordu. Sally, kocasıyla beş aydır evliydi. Şimdi onun çocuğuna hamile kalmış olması gerekmez miydi? *Ben kısır bir kadın mıyım?* Gözlerinin arkası yanıyordu ve burnunu çekiyordu.

Chad tanıdık sesi duydu ve başını onun yönüne çevirdi. Yüzündeki rahatlama hemen yerini üzüntüye bıraktı. Ormandan çıktı ve ona doğru yürüdü. "Sevgili karım. Yapma."

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye aceleyle konuştu. "Bunu yapmamalıyım. Kendimi tutamıyorum."

Adam, kadının küçük ellerini kendi ellerine aldı. "Sadece mutlu olmanı istiyorum, sevgili karım. Her geçen gün artan üzüntün beni çok incitiyor. Birlikte geçirdiğimiz günler hayatımın en güzel günleri, en mutlu günleri. Zamanı geldiğinde bir çocuğumuz olacak."

"Beş aydır evliyiz. Bir karının kocasının tohumunu taşınaması için çok uzun bir süre," diye ağladı.

Chad'in gözlerinde acı parladı. O da çok çocuk istiyordu, ama karısının mutluluğunu daha çok istiyordu. Sally bunun için kendini suçluyordu. Son birkaç aydır çocuk sahibi olamamaları, unutmaya çalıştığı hayatındaki travmaları yeniden uyandırmıştı.

Acı dolu sözlerle konuşmaya başladı. "Ya kralların bana yaptıkları korkunç şeyler..."

"Sende bir sorun yok, canım. Lütfen kendini suçlamayı bırak. Sana yaptıkları o korkunç kötülük yüzünden bir şeyler değişmiş olsa bile, bu seni daha az sevmeme neden olmaz, Sally. Asla!"

Onun sözleri, gözyaşlarının akmasına neden oldu. "Sana çocuk veremiyorum," diye ağlayarak söyledi.

"Bir çocuk istemekten çok, senin mutlu olmanı istiyorum. Lütfen, kendini suçlamayı bırak, Sally... lütfen." Ağlayan karısını mutfaktan oturma odasına götürdü ve katlanır sandalyeye oturdu, karısını da kucığına aldı.

"Elimde değil! Kendimi başarısız hissediyorum!" diye hıçkırdı. "Ya sorun bendeysen?"

Bir duraklama. Ve sonra, "Ne?"

Chad kendi korkularını dile getirdi. "Ya çocuk sahibi olamamamızın sebebi bensem?"

Ona tamamen yüzünü dönerek, onu net görebilmek için gözyaşlarını sildi.

Adam gözlerini kaçırdı. "Kral kadar ben de işkence gördüm. Orada asla... kızartılmadım, ama yine de..." Boğazını sıkıca yuttu. "Mombana'da çok kötü günler geçirdim, Sally. Yaşadıklarım... İçimdeki tüm sağlıklı tohumlar ölmüş olsa bile şaşırmam."

"Hayır. Hayır, lütfen bir daha böyle bir şey söyleme! Senin bir sorunun yok!" Onun yüzündeki acı karşısında kendi acısını unutarak, şiddetle fısıldadı.

"Bir fark yaratır mıydı? Bende bir sorun olsaydı?" Başka bir korkusunu dile getirdi. "Sana çocuk veremeseydim, aramızda bir fark yaratır mıydı?"

"Hayır," diye başını kararlı bir şekilde salladı ve burnunu çekti. "Seni seviyorum, kocacığım. Senin yanında olmaya devam edeceğim ve seni mutlu etmeye çalışacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Sally. Benim için de durum aynı. Çocuk sahibi olamadığımız için seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Seni çok sevdiğim için seninle evlendim, sevgili karım. Çocuk doğuran bir kısırakla evlenmedim."

Dudakları titredi ve gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Ah, sevgilim, söylediklerin..."

Onu tutkuyla öptü. Karısı son zamanlarda çok üzgündü.

Bir şeyin, herhangi bir haberin gelip onu tekrar mutlu etmesini diledi.

.

BÖLÜM 32. DANİKA'NIN YENİ İKİLEMİ.

Kutlama canlıydı ama hamile kraliçe için çok yorucuydu. Tüm kralları selamlamak için dolaşmayı bitirdiğinde ayakları ağrıyordu.

Bir şeyi unutuyorum... Bir şeyi unutuyorum... Önemli bir şeyi...

Bu düşünce Danika'nın kafasında dönüp duruyordu, ama ne yaparsa yapsın, aklından kaçan şeyi bir türlü hatırlayamıyordu. Son birkaç haftadır bazı küçük ayrıntıları oldukça unutkan davranıyordu.

Baski bunun bazı hamile kadınlar için normal olduğunu söyledi, ama Danika bundan hoşlanmıyordu. Önemli bir şeyi unuttuğu düşüncesi sürekli aklının bir köşesinde duruyordu.

Akşamın erken saatleriydi ve Kral Lucien bir saat önce yatak odasına çekilmişti. Kral, Danika'ya karşı çok garip davranıyordu ve Danika bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Uyah gelip onu kurtardı. Onu saraydan arka kapıdan yatak odasına götürdü ve orada ona gizlice yiyecek ve su getirdi. "Çok iyi dayanıyorsunuz, kraliçem." Genç kız ona gülümseyerek Boş yemek tabağını alırken Danika'ya gülümsedi.

"Ayaklarım ağrıyor. Hepiniz çok kötüsünüz. En azından sabah bana bir ipucu vermeliydiniz," diye Danika yorgun bir şekilde şikayet etti.

"Sürprizi mahvetmek mi? Bu benim tarzım değil, kraliçem." Tabakları kapıya doğru taşıdı. "Ağrıyan ayaklarınızı dert etmeyin. Çok yakında krallığınıza varacaksınız. O zaman ağrıyan ayaklarınızı dinlendirebileceksiniz." Kapı Uyah'ın arkasında kapandı.

Uyah haklıydı. Çok yakında krallığımda olacağım...

Düşünceleri aniden kesildi. O anda farkına vardı — bugün ulaşmaya çalıştığı ama aklından çıkıp duran son parça.

Krallığı mı? Mombana mı?

Mombana'ya geri dönecekti. Salem'den ayrılacak mıydı?

Korku onu sardı. Elbette Salem'den ayrılacaktı; artık bir köle değil, bir kraliçeydi. Farklı bir krallığın kraliçesi.

"Tanrım!"

Bir parça yerine oturduğunda, diğerleri de onu takip etti. Aniden, her Şey anlam kazanmaya başladı. *Her Şey.*

Kralın son birkaç gündür davranışları.  nceki gece. Onun sözleri.

"Bütün gün arzuladığım Şekilde sana sahip olursam, seni bırakamayacağımdan korkuyorum."

Onu kölelikten kurtarmaya karar verdiğinden beri onu bırakmaya hazırlanıyordu. Huysuzluğu, gözlerindeki yeni bakış, omuzlarındaki yeni gerginlik... Onun dokunuşundan geri çekilmesi.

Hepsi bunun yüzünden.

Kalbi, göğsüne bir tahta parçası yerleştirilmiş gibi ağırlaşmıştı. Gözleri yaşlarla dolarak yataktan kalktı.

Onu görmeye gitmeliydi!

Sally yataktan kalktı, hala uyuyan kocasını izledi. Sonraki birkaç dakikayı onun göğsünün inip kalkışını izleyerek geçirdi.

Kendi göğsü de sıkıştı. Duygusal  k nt s nden sonra onu yatağa götürmüş ve ona tatlı bir Şekilde sevişmişti. Vücudu bazı yerlerinde karıncalanıyordu, kalbi ona olan sevgisiyle yemin ediyordu.

Keşke ona bir ocuk verebilseydi. *Tanrım, lütfen bana bir ocuk sahibi olmamı sağla. Bu kötü dünyada çok acı çektik; küçük bir rahatlamayı hak etmiyor muyuz?*

Gözleri yanıyordu, ama Sally tekrar ağlamamaya kararlıydı, çünkü uyanıp onu bu halde görürse kocasının ruh hali değişecekti.

Banyoya gidip banyo yaptı. Sonra, amaşır sepetine uzanıp giydiği bazı kıyafetleri seçti. Sonra mutfağa gitti.

Zaman geçti. Yemeği pişirip bitirdiğinde Chad yatak odasından çıktı ve kapısının önünde durdu. Ona gülümsüyordu.

O da gülümsedi. "Seni uyandırmadım umarım?"

Kafasını salladı. "Arka bahçeden geliyordum, ağaçta bir haberci kuş gördüm.  zerinde bir mektup var."

"Mektup mu?" diye merakla sordu, ona doğru yürüyerek uzattığı parşömeni inceledi. "İçinde ne var?"

"Neden kendin bakmıyorsun? Neredeyse inanılmaz bir Şey." H l  gülümsüyordu.

Sally parşömene uzandı ve onu açtı. Remeta'nın karalamaları olduğunu hemen fark etti. Kız yazma konusunda pek bilgili değildi, ama kelimeleri karalamaya çalışıyordu ve Sally her zaman onları okumayı başarırdı.

Sally okumaya başladı. Şok, yüzünü kapladı. Parşömeni düşürdü ve kocasına baktı. "Prensesim tekrar özgür mü? Kraliçe mi? Prensesim taç giydi mi?" Kesinlikle rüya görüyor olmalıydı. Bu bir rüya olmalıydı.

"Evet. Remeta parşömende sana bunu anlatmaya çalışıyor galiba."

Sally bunu kafasında oturtamıyordu. Düşündü, düşündü ve düşündü. Ve sonunda kafasında oturabildiğinde, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!" Chad'e umutla baktı.

Kocası bunu söylemesine gerek duymadı. "Gidip giyineceğim. Beni bekle."

Kral Lucien kütüphanesinin ortasında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Kız kardeşi öldürülmeden önce elinde tuttuğu o kitaba bakıyordu.

Görmezden gelemiyordu. Danika'nın kraliçe seçildiğinde duyduğu mutluluğu.

Kalabalığın arkasına bakıp halkını gördüğü an.

Göğsü ağırlaşmıştı ve bunu görmemiş olmayı diledi, ama yapamadı.

Ancak göğsü ne kadar ağrırsa ağrısın, Danika'nın halkının sağlıklı olduğunu ve onu tekrar görmek için sabırsızlandığını görünce bu kadar mutlu olmasının yanlış bir şey olmadığını bizzat biliyordu. Bu, onun içindeki prensesin, onun içindeki varisin bir parçasıydı.

Halkını kölelikten kurtardığında, onların kralı olduğunda da aynı duyguyu hissetmişti. Eve dönmek gibiydi.

Bu yüzden, kişisel olarak çok iyi anladığı için, bu onu incitmemeliydi. Ama yine de incitti.

Yüzündeki o güzel, parlak gülümseme... Elini havaya kaldırıp tacını kabul ederken gözyaşlı gözlerini aydınlatan o neşeli mutluluk.

Acıya değirdi. Onu özgürleştirip halkına teslim ederek doğru olanı yapmıştı. Doğru olanı yapmıştı.

Öyleyse neden göğsü bu kadar acıyordu?

Aniden, Danika odasının önünde belirdi. İki muhafızı dik durarak ona selam verdiler. "Üzgünüm Majesteleri, ama kral rahatsız edilmek istemiyor."

"Ama onu gerçekten görmek istiyorum," diye yalvardı.

Muhafızlar üzgün görünüyorlardı ama taviz vermediler. "Gerçekten üzgünüm, Majesteleri."

Kendini çaresiz hissetti; onu şimdi görmesi gerekiyordu. Ayrılmak için döndüğünde, artık bir köle olmadığını hatırladı. O bir kraliçeydi. Geri dönerek onlara baktı. "Kralı görmem gerekiyor. Kapıyı açın," diye emretti Danika.

Bir emir duyduklarında bunu anladılar. Şimdi çaresiz görünme sırası onlardaydı. "Lütfen, Majesteleri! Kral bundan hoşnut olmayacaktır..."

"Bunun sorumluluğunu üstleneceğim," diye yemin etti. "Onu şimdi görmem gerekiyor. Lütfen."

Sonunda başlarını salladılar. İçlerinden biri kapıya yürüdü ve kilidi açtı. Kenara çekildi ve onun girmesine izin verdi.

"Teşekkür ederim." Onları geçerek yatak odasına girdi ve kapıyı kapatarak kendini dünyadan soyutladı.

Yatak odası boştu ve çok sessizdi. Belli ki saraydaki gürültü ve neşeli tezahüratlar sarayın bu kısmına ulaşmıyordu. Çok sessizdi.

Odanın derinliklerine doğru yürüdü ve birkaç adım daha atarak kütüphanenin kapısında durdu. Kapı kolunu çevirdi. Kapı açıldı ve iç odaya girdi.

O, odanın ortasında, sırtı ona dönük, kolları önünde kavuşturulmuş bir şekilde duruyordu. Kişisel alanına kimin girdiğini görmek için arkasını dönmedi, çünkü zaten biliyordu.

"L-Lucien?" Sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Taç giyme törenine geri dön. Yokluğun fark edilmemelidir," dedi arkasını dönmeden.

Parmaklarını önünde sıktı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "T-taç istemiyorum. Mombana'ya gitmek istemiyorum."

Gözlerini sıktı. "Evet, istiyorsun. Halkını sevdiğini biliyorum ve onları çok özlediğini biliyorum. Bu süre boyunca nasıl olduklarını merak ettiğini biliyorum. Onların lideri olmak istediğini biliyorum, çünkü kraliyetin reddedilemeyeceğini biliyorum. Bunların hepsini biliyorum ve bunun için sana saygı duyuyorum."

"Haksız değilsin. Görevlerimi ve sorumluluklarımı yerine getirmek ve yüzyıllardır benim neslimde olan tahtı doldurmak istiyorum." Burnunu çekti. "Bunları yerine getirmek istiyorum, ama daha çok seninle olmak istiyorum. Senden ayrılmak istemiyorum. Salem'den ayrılmak istemiyorum. Seninle olmak istiyorum."

"İkisini birden elde edemeyeceğini biliyorsun. Taç giydin. Halkın, onları kabul ettikten bir gün sonra bile onları reddettiğin için çok hayal kırıklığına uğrayacak. Bunu yapmak istemediğini biliyorum."

"Hayır," diye kesin bir şekilde itiraf etti. "Babam sizin halkınıza ve bizim halkımıza çok kötü şeyler yaptı. Onlardan özür dilemem ve telafi etmem gereken çok şey var. Babamın mahvettiği her şeyi düzeltmek istiyorum."

O da bu duyguyu çok iyi biliyordu, çünkü halkını kölelikten kurtardığında çok geç kalmıştı. On yıllık acıyı telafi etmek istiyordu.

"Ama bunu yapmak istemiyorum, seni terk etmek anlamına geliyorsa. Senden uzak kalmak istemiyorum." Danika gözlerinden yaşları sildi ve arkadan Lucien'e yaklaştı.

Ona inanmak istiyordu, neredeyse titriyordu. "Krallığına geri dön, Danika. Git ve halkına karşı görevlerini yerine getir." Durumu birkaç saat önce değişmişti. Coşku içindeydi.

"Görevlerimin ne olduğunu biliyor musun? Kral olacak ve benimle birlikte hüküm sürecektir başka bir adamla birlikte olmak zorunda kalacağım. Evlenmek zorunda kalacağım! Başka bir adamla birlikte olmak istediğimi mi sanıyorsun? İstemiyorum!" Neredeyse bağırıyordu. Kendini kaybetmek üzereydi.

"Danika..."

Derin nefesler aldı. "Senin çocuğunu taşıyorum. Senin çocuğun benim içimde büyüyor, Lucien. Bu hiç önemli değil mi?" diye gözyaşları içinde fısıldadı.

O da ona döndü. "Bir daha böyle şeyler söyleme. Oğlum için öleceğimi biliyorsun. Oğlum için defalarca cehennemi yaşayacağımı biliyorsun."

"O zaman neden beni uzaklaştırıyorsun?"

Neden?" Sessizlik.

Sonra ondan uzaklaştı. "Çünkü sana özgürlüğünü vermem gerektiğini biliyorum, Danika. Özgürlüğüne ve statüye yeniden kavuşmalısın, ancak o zaman bir fikrin olabilir. Bir seçimin." Boğazını sıkıca yuttu. "Bunun bana ne kadar acı verdiğini bilmiyorsun, ama sana özgürlük ve seçim hakkı veriyorum. Daha önce ikisine de sahip değildin." Son cümle o kadar alçak sesle söylendi ki, neredeyse duymadı.

Ama duydu.

Parçalar bir araya geldi. Aniden, her şey daha mantıklı gelmeye başladı. Netlikle birlikte daha fazla acı da geldi.

"Seni seçmeyeceğimi düşünüyorsun, değil mi? Beni kraliçe yapacağını ve ben de arkama bakmadan krallığıma gideceğimi? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Acı, sesini canlı bir ip gibi sardı.

"Seni köle yaptım. Hayatını ve statünü elinden aldım ve seni köle yaptım. Senden çok nefret ettim ve sana işkence ettim çünkü babanın benim halkıma ve bana yaptıklarının intikamını almak istedim." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Benden nefret etmek için her türlü nedenin var."

"Ama ben senden nefret etmiyorum!" diye bağırdı, bu adama onun hakkında ne hissettiğini *gösterebilecek* bir yol olmasını dileyerek. "Başlangıçta nefret ediyordum, ama bunu aştım! Nasıl oldu bilmiyorum, ama bir gün uyandığımda, kemiklerime işleyen nefret yerine sana karşı büyük bir sevgi hissettim. Seni seviyorum, Lucien!" diye bağırdı, nefesi hızlanmıştı.

"Sevilecek ne var ki, Danika? Ne hissettiğini biliyor musun?" Dönüp ona baktı. "Ne hissettiğinden emin misin? Uzun zamandır bu duvarların içinde, hayatta kalmaktan başka seçeneğin yok. Hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapma dürtüsünü çok iyi anlıyorum... seni esir alan kişiyi sevmek de dahil. Ya da öyle hissettiğini düşünmek." Yine sırtını ona döndü. "Bu duvarlar yüzünden. Boynundaki o tasma yüzünden. Başka seçeneğin yoktu."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Gözlerinden yaşlar döküldü. "Senin o hasarlı kalbinde benim sana olan duygularımı çarpıtman, sana olan hislerimi değiştirmez! Seni sevdiğime inanmak sana neden bu kadar zor geliyor?"

Danika çok üzgündü ve bu durum, göğsündeki sıkışmadan daha fazla onu rahatsız ediyordu. Otomatik olarak ona döndü. "Sakin ol, Danika. Çok üzgünsün; durumunu unutma."

"Bana acı çektiren sensin, durumum değil!" diye bağırdı ona, artık net düşünemiyordu. Acı veriyordu. Çok acı veriyordu.

"Sana özgürlüğünü vermek istedim. Seçim şansın olmasını istedim," dedi.

"Bunca zaman, çok ciddi bir şey yaptığımı düşünerek kendimi öldüresiye endişelendirdim, son birkaç gündür bu beni çok rahatsız etti. Bunun sebebi beni uzaklaştırmak istediğin için olduğunu bilmiyordum! Bana güvenmediğin için! Beni sevmediğin için! Hiç umursadın mı ki!?"

"Danika." Onu sakinleştirmek için ona uzandı.

O kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaştı ki, neredeyse dengesini kaybediyordu. "Beni rahat bırak! Bana dokunmanı istemiyorum!"

Sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. Belki de atmıştı.

Danika ne yaptığını fark etti ve gözleri dehşetle büyüdü. Berbat bir haldeydi, çok incinmiş ve kafası karışmıştı, onun nedenlerini ya da başka herhangi bir şeyi düşünmüyordu bile. Artık net düşünemiyordu.

Bu yüzden yapabileceği tek şeyi
yaptı. Arkasını dönüp kaçtı.

.

BÖLÜM 33. SEVGİLİ SALLY.

Sally, kulakları sağır eden bir gülümsemeyle saraya koşarken prensesini fanatik bir şekilde arıyordu. Danika'yı kralın odalarına giden koridordan aceleyle uzaklaşırken gördü ve prensesinin ağladığını fark etti.

Sally'nin gülümsemesi kayboldu ve yerini endişe aldı. "Prensesim!? Prensesim!?"

Sally'nin tanıdık sesini duyan Danika, ona doğru koştu ve kendini arkadaşının kollarına attı. "Oh, Sally? Buradasın?"

"Tabii ki buradayım. Serbest bırakıldığını ve taç giydiğini duyunca hemen geldim. Mombana'nın yeni kraliçesi! Tanrım, çok mutluyum!"

Danika onu sıkıca sarıldı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Çok acı vericiydi.

"Lütfen, neden ağlıyorsun prensesim? Beni korkutuyorsun! Biliyorsun bana her şeyi anlatabilirsin!" diye fısıldadı ve Danika'yı koridordan uzaklaştırdı.

Chad arkasına geldi, gözleriyle ona sorunun ne olduğunu sordu, ama Sally kocasına başını sallayarak hiçbir fikri olmadığını belirtti. İkisi arasında bir bakış alışverişi oldu. Sally başını salladı ve Chad koridorun sonuna doğru ilerlemeye devam etti, hedefi kralın odalarıydı.

Danika ile yalnız kalan Sally, prensesine neden ağladığını söylemesi için yalvardı.

"O beni hiç önemsemedi, S-Sally. Benim kalmamı bile istemiyor. Bana güvenmiyor. Bu çok acı verici, Sally, çok acı verici." Danika'nın boğazı hıçkırıklara boğuldu.

Sally, prensesinin neden ağladığını anlamaya çalışırken, kendi gözlerinden de yaşlar akmaya başladı. Prenses ağladığında kendini tutmak ona her zaman zor gelmişti.

"Sorun yok, prensesim. Lütfen ağlamayı kes. Lütfen." Bütün bunları daha sonra konuşabilirlerdi, o zaman Sally daha iyi anlayabilirdi. Şu anda prensesinin ağlamayı kesmesi gerekiyordu.

Danika, yakarılarıyla kalbini dökmeye devam etti. "Beni kraliçe yaptı. Bu benim istediğim şey ve çok mutluyum, ama o, özgürlüğümü ve statümü geri kazandığımda

Özgürlüğümü ve statümü geri kazandığımda onunla birlikte olmak isteyeceğime inanmıyor. Neden onu daha az seveceğimi düşünsün ki? Sevmiyorum! Asla sevmeyeceğim!" Nefes aldı. "Ve şimdi, Mombana'ya geri dönmek zorundayım... ondan çok uzaklara... Salem'den. Onsuz nasıl yaşayacağım? O kadar kızgındım ki, bana dokunmaya çalıştığımda bana dokunmamasını söyledim. Ellerini üzerimde istemediğimi söyledim!"

"Ah, prensesim!" Sally şok içinde nefesini tuttu ve aynı zamanda prensesine ve içinde bulunduğu duruma çok acımişti.

"Biliyorum, biliyorum, öyle demek istemedim!" diye ağladı. "Sadece çok kızgındım ve incinmişim, mantıklı düşünemiyordum. Berbat bir haldeydim! Hala berbat bir haldeyim!"

"Öylesin, prensesim, öylesin. O yüzden ağlamayı kes. Dinlenip net düşünmelisin ki nasıl ilerleyeceğimizi bilebilelim."

Danika başını acınacak bir şekilde sallıyordu, başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama kapı açıldı.

Bir hizmetçi başını içeri soktu, rahat bir nefes aldı ve başını geri çekti. "Kraliçe burada!"

Dışarıdan ayak sesleri duyulunca, Sally kendi kıyafetiyle Danika'nın yüzündeki gözyaşlarını sildi ve kapı tekrar açıldığında, ikisi de kendilerini toparlamışlardı.

Üç muhafız ve dört hizmetçi odaya girdi. Başlarını eğdiler. Muhafızlardan biri konuştu.

"Krallar sizi sarayda bekliyorlar, Majesteleri. Eve gitmeden önce son ayinlerin zamanı geldi. Halkınız da sarayın dışında toplandı. Kraliçelerini eve götürmek için bekliyorlar."

Danika çaresizce Sally'ye baktı.

Sally cesaret vermek için başını salladı.

Kraliçe birkaç saniye acı içinde başını eğdi. Sonra ayağa kalktı ve muhafızların onu dışarı çıkarmasına izin verdi.

Vetta duyduklarına inanamıyordu.

Kapalı kaldığı duvarların ardında kargaşa ve tezahürat sesleri duyunca, bir muhafızı çağırdı ve neler olup bittiğini öğrenmek istedi.

"Kral, eski prensesi kölelikten kurtardı," dedi muhafız.

Nihayet. Belki şimdi yeşil bir canavardan yeşil bir yılan olduğunu anlayacaktır, diye düşündü Vetta memnuniyetle.

"Mombana'nın yeni kraliçesi olarak taç giydi. Krallığın ayrıcalıklı halkı ve birçok krallığın kralları taç giyme törenine tanık oldu ve şimdi taç giyme töreni devam ediyor..."

"Ne!?" Vetta yerden kalkarken haykırdı. Kesinlikle kulakları onu yanıltıyordu.

Ama gardiyan, başını eğip zindandan uzaklaşmadan önce söylediği her şeyi tekrarladı.

Vetta bu gelişmeye inanmamak istedi. Elbette onu kraliçe ilan etmemiştir!

Onu *kraliçe* ilan etmek için *değil*, serbest bırakmak için söylemişti! Danika artık krallıkta bir kadının ulaşabileceği en yüksek statüye sahipti. Artık Danika'yı gördüğünde ona boyun eğmek zorunda mı kalacaktı?

Asla!

Kral bunu neden yaptı? Vetta'nın gözleri öfkeli gözyaşlarıyla doldu.

Neden onu serbest bırakmıştı? Kralın bu kadar tahmin edilebilir bir şey yapmayacağını bilmeliydi, elbette yapmazdı! Ama onu kraliçe ilan etmek mi?

Ağlamaya başladı. Öfkeli, hiddetli ve acı gözyaşları.

Kraliçe Danika ertesi sabah tanıdık olmayan bir yatakta, ama çok tanıdık bir odada uyandı.

Kafası önceki günün anılarıyla doluydu. Yine yatak odasındaydı — Mombana'daki çocukluk yatak odası.

O gelmeden önce, yeni muhafızlar ve yeni hizmetçiler onun için her şeyi düzenlemişlerdi. Mombana, Salem ile birleştiğinde, yeni hizmetçilerin ve muhafızların çoğu sarayda çalışıyordu. Şimdi iki farklı krallık olarak yeniden ayrıldıklarından, Kral Lucien, baş muhafız Rogan'ın önerisiyle Mombana muhafızlarını ve hizmetçilerini özenle seçmişti. Danika'nın eşyalarını, babasının eski yatak odası olan kralın odasına taşımak istemişlerdi, ama o bunu reddetti. Bunun yerine, eski yatak odası olan prensesin odasını temizlemelerini rica etti ve onlar da kabul ettiler. Tanıdık bir ortama ihtiyaç duyuyordu.

Günü başlamak için yataktan kalktığı anda, Danika kendini zayıf ve yorgun hissetti. Önceki gece ağlayarak uykuya dalmıştı. Kral Lucien'in düşünceleri yatakta onunla birlikte yatarken, uyuyabilmesi bile bir mucizeydi.

Karnına aldığı tekme onu irkiltti. Oturup, hiç unutmadığı yatak odasına bakındı. Buraya son gelişinden bu yana sanki asırlar geçmişti, sanki başka bir dünyadaymış gibi, ama burada olmak ona prenses olarak yaşadığı hayatın anılarını geri getirdi.

Rüya aleminden kabus alemine atıldığından beri ilk kez, Sally ile birlikte oluşturdukları ve duvara yapıştırdıkları rutinelere bakarken şişmiş yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu iki yıl önceydi.

Kapının açılma sesi, gözlerini duvarda asılı olan parşömenden ayırdı. Sally de çok bitkin ve yorgun görünüyordu.

"Nasılsın, prensim... kraliçem?" diye düzeltti kendini yumuşak bir sesle, prensesinin sonunda kraliçe olduğunu hala kabullenemiyordu.

Kraliçe Danika tüm acılarını ve sorunlarını bir kenara itti ve eski kişisel hizmetçisine bakmaya izin verdi. Onu gerçekten inceledi. Sally... daha yaşlı görünüyordu. Hâlâ güzel, genç ve tatlı Sally'di, ama yüzünde sadece endişe ve üzüntüden kaynaklanabilecek yeni ince çizgiler vardı.

"Hayır." Danika başını salladı ve Sally'nin yanına oturması için yer açtı. "Nasılsın, Sally? Tanrılar adına, o kadar bencil davrandım ki, son birkaç aydır nasıl olduğunu düşünmeye bile vakit bulamadım. Seni çok özledim, ama kral saraydan ayrılmamamı sağladığı için seni ziyarete geledim." Elini şişmiş karnına koyarak vurguladı. "Çok üzgünüm, Sally."

"Hayır. Sözümü tutmadığım için özür dilemesi gereken benim, kraliçem," diye fısıldadı Sally suçlulukla. "Evlendikten sonra yanınızdan ayrıldım. Evlilik hayatına alışıp yanınıza geri döneceğime söz vermiştim, ama bunu başaramadım. Beş ay oldu."

"Hayır!" Kraliçe Danika kararlı bir şekilde başını salladı. "Senin asla yanımdan ayrılmayacağını biliyorum. Geri dönmediğinde, bunun henüz tam olarak yerleşemediğin için olduğunu biliyordum." Bir süre durdu. "Sen... Sally'ye hiç benzemiyorsun. Bana ne olduğunu söyle. Lütfen."

Sally parmaklarını önünde kıvırdı ve gözyaşları gözlerini kör etti. Prenseline her zaman her şeyi anlatabilirdi. Belki bunu prensesine anlattırsa daha az acı verir. "Ben kısır bir kadıyım, prensesim! Kocama asla çocuk veremeyeceğim!" Ağlamaya başladı.

Gözyaşları, Kraliçe Danika'nın Sally'ye karşı koruyucu duygularını ve sevgisini uyandırdı ve ona uzanarak onu kollarına aldı. Sally ağlarken onu teselli etmek için ona sarıldı. Birkaç dakika sonra, Sally'nin duyguları yatıştığında, Kraliçe Danika biraz geri çekildi ve gözlerine baktı.

"Sen asla kısır bir kadın olamazsın, Sally... Asla! Bir daha böyle bir şey söyleme!" Danika genç kadını sertçe azarladı.

"Beş ay oldu!" diye ağladı Sally.

"Aynen öyle düşünüyorum. Beş ay, Sally! Beş yıl bile değil! Sen kısır bir kadın *değilsin* ve kendi çocuğunu doğuracaksın." "Korkuyorum. Kralların bana ne yaptığını biliyorsun..."

Kraliçe Danika'nın kalbi sıkıştı. Elbette, kralların Sally'ye ne yaptığını hatırlıyordu — nasıl unutabilirdi ki? Ve hepsi onun yüzünden olmuştu. Danika suçluluk duygusuyla boğuldu, ama kendini zorlayarak bu duyguyu arkasına attı. Bunun yerine, Sally'nin elini tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Biraz inançlı ol, sevgili Sally. Kral Lucien'e ne olduğunu unuttun mu? Onun hikâyesini biliyorsun. O daha kötü bir durumdaydı, ama bana bak. Onun çocuğunu taşıyorum. Bu hiç beklenmedik bir mucizeydi. Biraz inançlı ol, sevgili Sally," diye tekrarladı.

Aniden, Sally kendini çok daha iyi hissetti. Gözlerini sildi. "Haklısın, haklısın. Biraz inançlı olmalıyım. Eğer sen kralın çocuğunu taşıyabiliyorsan, ben de kendi çocuğumu taşıyabilirim, değil mi?"

Kraliçe Danika gülümseyerek onu teselli etti. "Doğru."

Sally ona sıkıca sarıldı. "Çok teşekkür ederim, prensim... kraliçem."

"Her şey yoluna girecek, Sally. Her şey yoluna girecek," yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Şimdi sen de kendi sözlerini dinle, kraliçem. Her şey yoluna girecek. Her şey," diye fısıldadı Sally, omzuna yaslanarak sırtını okşadı. Kraliçe Danika durakladı, sözleri aklına gelip onu rahatsız etti. "Gerçekten her şey yoluna girecek, kraliçem, yanılmıyorsun. Kraliçe olmak dünyanın sonu değil, çok güzel bir dünyanın başlangıcı. Artık çok fazla gücün ve yetkin var. Artık kendin için, istediğin şey için savaşılabirsin," diye devam etti Sally. "Dilini ısırmana ve yumruklarını çekmene gerek yok. Kraliçe olarak, gerçekten istediğin şey için savaşılabirsin."

Geçen akşamdan bu yana ilk kez Kraliçe Danika kendini daha iyi hissetti. Sally haklıydı. Kraliçe olmak dünyanın sonu değil, daha iyi bir dünyanın başlangıcıydı

daha iyi bir dünyanın başlangıcıydı. Her şey yoluna girecekti. Öyle olmak zorundaydı. "Teşekkür ederim, Sally," dedi Danika içtenlikle.

Tam o sırada kapı açıldı ve Baski yatak odasına girdi. Danika, son on dört aydır sevdiği ve güvendiği yaşlı kadını görünce yüzü aydınlandı.

"Baski!" diye haykırarak Sally'den uzaklaşıp ayağa kalktı. Baski çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı. Yarı yolda karşılaştılar ve anında birbirlerine sarıldılar.

"Oh, Baski! Seni uzun süre göremeyeceğimi sanmıştım!" diye heyecanla haykırdı Danika.

Yaşlı kadın ondan uzaklaşırken burnunu çektirdi. Onun da gözlerinde yaşlar vardı, ama dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. "Olmaz, şişkin karın. Beni bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Ben olmasam sana tavuk suyu kim verecek?" diye gülümsedi. "Şu anda sana tavuk suyu hazırladım bile!"

BÖLÜM 34. LANETLİ RUHU.

Coza o kadar kızgındı ki, öfkeden köpürüyordu. Öfkesi canlı bir varlık olsaydı, mağarasından dağlarda yangın çıkarabilirdi.

Hizmetçiye öfkeyle baktı. "Onu kraliçe mi yaptı? Şimdi Mombana'da mı?" diye bağırdı. "Bu benim planlarımı mahvetti, lanet olsun!"

"O kadar da kötü değil. Hala yapabiliriz..."

"Hala ne yapabiliriz!? Salem ve Mombana ayrıldı, artık birleşik bir krallık değil! O adam Lucien'i yenip *iki* krallığı *da* yönetmek istiyorum, lanet olsun! Artık birleşik bir krallık olmadığına göre, Salem'i fethettiğimde *iki* krallığım olmayacak!" Öfkeliydi.

Hizmetçi kızdı. Adam haklıydı. "Ayrıca, Mombana'ya geri dönmem gerekecek."

"Şimdilik değil. Gitmeni ertelemek için bir yol bul. Sana Salem'de ihtiyacım var. Kahretsin, Salem'i fethetmek için beklememeliydim! Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım."

"Sakinleşmelisiniz efendim. Sakinleştiğinizde daha iyi bir plan düşünebiliriz." Onun öfkesi onu her zaman korkuturdu.

"Haklısın, haklısın." Derin nefesler alarak ahşap sandalyeye doğru yürüdü ve üzerine oturdu. "Başka bir plan yapabiliriz, ama bunun için bir silaha ihtiyacım var—kralımın eski silahına."

"Silah mı?" Kaşları karışık bir şekilde çatıldı.

"Evet." Artık sakinleştiği için, düşünenin daha iyi olacağına karar verdi. "Evet. Kralım yıllar önce Mombana'da mükemmel bir silah yapmıştı. Bir silahı kullanmak için, onun tüm zayıflıklarını bilmelisin ki onu iyi bir şekilde kullanabilesin."

"Eğer hanımefendi ise, zayıflığa ihtiyacınız yok efendim. Tek yapmanız gereken, onun sırlarıyla onu tehdit etmek. Onun birçok sırrı var."

Coza güldü. Hoş bir kahkaha değildi. "Onun kişisel hizmetçisi olduğun için onu iyi tanıdığını mı sanıyorsun, Talia? Şimdi adın Talia mı, Kaya mı? Seni hangisiyle tanıyorlar?"

"Saray beni yeni adım Kaya olarak tanıyor. Ama hanımefendi beni her iki adla da tanıyor çünkü bir gün hata yapıp Talia adımı ağzımdan kaçırdım. Beni affedin, efendim."

Elini sallayarak onu susturdu. "O unuttur. Aklındaki son şey sensin. Dediğim gibi, sırları zayıflıklarına kıyasla önemsiz. Sırlarını açığa çıkarabilir ve lanet olsun, ölümden korkmaz." Bir süre durdu. "Ama zayıflıkları? Üç tane var; eski efendim bunu sağladı."

"Üç mü?" Talia meraklanmıştı.

Adam başını salladı. "Güç için edindiği takıntı. Eski ustam ve kızına karşı kemiklerine işlemiş nefret. Sonuncusu ise her zaman en önemlisi olmuştur. O adama olan acınası aşkı."

"Ah." Talia düşünceli bir şekilde başını salladı. "Evet, hanımefendi Danika'dan gerçekten çok nefret ediyor. Onu ikna etmek için çok fazla uğraşmamıza gerek yok. Tek yapmamız gereken, yeni kraliçeye olan nefretini araştırmak."

"O kadar emin değilim, Talia." Düşünceli bir şekilde sakalını ovuşturdu, gözlerini kısarak. "O kadar emin değilim, çünkü o cadalozun eski efendim ve kızından daha çok nefret ettiği bir kişi varsa, o da benim."

"Oh, Baski! Seni uzun süre göremeyeceğimi sanıyordum!" diye heyecanla bağırdı.

Yaşlı kadın ondan uzaklaşırken burnunu çektirdi. Gözlerinde de yaşlar vardı ama dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. "Olmaz, şişkin karınlı. Beni bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Ben olmasam sana tavuk suyu kim verecek?" Gülümsedi. "Şu anda sana tavuk suyu hazırladım bile!"

Kraliçe Danika şaşkın bir kahkaha attı. "Görüyorum ki yeni gelmedin." Geri çekildi ve kadına baktı.

"Aslında, bu yüzden buraya gelip seni görmek istedim, prensim... kraliçem," diye itiraf etti Sally. "Madam Baski ve kocamın burada olduğunu söylemek istedim. Kendimi kaptırdım."

"Sorun değil, canım," diye onu sakinleştirdi Baski.

Kraliçe Danika şaşkındı. "Siz ikiniz nasıl buradasınız? Sizi burada istemediğimden değil ama... bu çok şaşırtıcı."

Baski hüzünle gülümsedi. "Kral bizi buraya gönderdi."

"Kral mı?" Kalbi göğsünde sıkıştı. Bebeği karnında tekmeledi.

Baski başını salladı, kafası aniden Kral Lucien'in yatak odasında ellerini arkasında, sırtını onlara dönmüş, kaşları üzüntü ve endişeyle çatılmış devasa stoik figürünün anılarıyla doldu.

****"Mombana'ya git. Sen ve Chad. Git ve ona iyi bak, Baski. Onu senin bakımına emanet ediyorum." Monoton sesi çok acı dolu, çok yalnız geliyordu. Yine de sesi emirinde kararlıydı.*

"Peki ya sen? Sana kim bakacak?" Baski gözlerinde yaşlarla sordu. Gerçekten gitmek istiyordu, ama onu bırakmak ona zor geliyordu.

"Ben iyi olacağım." Kararlı bir sesle. "O sana daha çok ihtiyaç duyuyor." Fısıltıyla. "Nasıl isterseniz, kralım." Ona kim bakacaktı? "Chad?" Kararlı, derin sesi titrememişti.

"Majesteleri."

"Mombana'ya git ve onu koru." Bir duraklama. "Kölelik döneminden beri senden hiç istemediğim bir iyilik isteyeceğim."

"Bana her zaman her şeyi isteyebilirsin." Önünde duran bu kral için her şeyi yapardı.

Bir ara daha. "Onu iyi koru, Chad. Onun baş güvenliği ol. Baş muhafızı. Onların yanında güvenebileceğim tek kişi sensin. Onları benim için tüm gücünle koru."

"Bana her zaman güvenebilirsin. Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Kral bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim. Gece henüz erken. İkiniz yola çıkarsanız, sabahın erken saatlerinde Mombana'da olabilirsiniz. Gece yolculuğu, iyi bir araba ile her zaman en hızlıdır. Atla değil, sarayın arabalarından biriyle gidin."

"Emriniz başımız üstündedir, Majesteleri." Başlarını eğip yatak odasından çıktılar.

"Evet. Bizi seni korumaya gönderdi. Ne kadar kalacağımızı henüz bilmiyoruz, ama Chad'in baş muhafızın olmasını istedi, çünkü kimse seni ondan daha iyi koruyamaz," diye açıkladı Baski.

Danika'nın akıllı karışmıştı. Kendisine çok yakın olan, onun için çok önemli olan iki kişiyi, onunla kalıp ona bakmaları için göndermişti. "Ona kim bakacak?" diye fısıldadı.

Baski gülümsedi ve omuzlarını okşadı. "O iyi olacak," diye fısıldadı. "O tanıdığım en güçlü adam."

"Peki ya Remeta?" diye zorla sordu. Remeta'yı özlüyordu.

Baski'nin gülümsemesi soldu, yerine hüznü bir bakış geldi. "Seni çok, çok özlüyor, ama burayı biliyorsun... Burası onun için çok kötü anılarla dolu. Seni görmek istiyordu, ama..."

"Ama Mombana burada," diye Kraliçe Danika onun sözünü tamamladı. "Sorun değil, Baski, anlıyorum. Onu çok özlüyorum ama tekrar göreceğimizi biliyorum." Ben de

kralı da özlüyorum... çok özlüyorum. Tekrar görüşecek miyiz?

Sabah ilerledikçe, Sally ve hizmetçiler Danika'nın yatak odasını daha iyi bir düzene sokarken, diğer iki hizmetçi ona banyo hazırladı ve o banyosunu bitirdiğinde, Baski yatak odasında sıcak tavuk suyu ve bitki sosuyla onu bekliyordu.

"Sıcak olması için tekrar ısıtmak zorunda kaldım," dedi yaşlı kadın memnuniyetle.

"Bu günlerde, bu lanet olası sosla beni kasten işkence ettiğin hissine kapılıyorum," diye mırıldandı Danika.

"Bu, seni ve benim küçüğümü daha sağlıklı yapıyorsa işkence sayılmaz. Prensım nasıl?"

"Sabahtan beri beni tekmeliyor."

"Güçlü bir çocuk, evlat. Hadi, şişkin karın. Bu içecek tekrar soğuyamaz."

Kraliçe Danika isteksizce ona doğru yürüdü, içeceği aldı ve bir yudumda içti. Boş bardağı ona geri verdi.

"İşte, şimdi konuşuyorsun." Baski onu onaylayarak sırtını okşadı.

"Ona kim bakıyor, Baski?" diye tekrar fısıldadı, endişesini bastıramadan. O, zihninde yaşadığı ve nefes aldığı tek şeyken, onu nasıl endişelenmeden durabilirdi ki?

Baski omuz silkti, ondan uzaklaşıp masaya döndü ve başka otları karıştırmaya başladı. Kraliçenin endişeleri onun da endişeleriydi, bu yüzden ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Sonra Kraliçe Danika'nın aklına bir düşünce geldi. "Tabii ki, metresi var. İki gece önce bana onunla ilgili bir karar verdiğini söylemişti." Acıyı ve kıskançlığı hissetmemek için elinden geleni yaptı, ama bu zordu. Sesinde belliydi. *Metresinin kollarına geri dönecekti. İki gece önce, asla unutamayacağı bir geceydi.*

"Hayır, aslında." Baski onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Ha?"

"Yani... hayır, o da metresinin yanında değil." "Ne demek istiyorsun?"

Vetta yorgundu — fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak.

Anılar onu kuşatmış ve onu canlı canlı yiyip bitirmekle tehdit ediyordu. Kaçtığı anılar.

Bütün o geceler boyunca bu zindanda çılgılık attığı zamanlar, o anılardan kaçıyordu.

Ve şimdi, artık kaçamazdı. Anılar kafasını doldurmuştu.

Tecavüz üstüne tecavüz. Dayak üstüne dayak. Cinayetler... Bacakları o kadar parçalanmış ve morarmıştı ki, aylarca topallayarak yürümek zorunda kaldı. Muhafızlar onunla alay ediyorlardı...

"Fahişe köle! O, yine o fahişe." Kahkahalar. "Fahişe, fahişe, fahişe."

Titrek ellerle kulaklarını kapattı. Neden onların seslerini duymayı engelleyemiyordu?

"Onu öldüreceksin! Sana emrediyorum." Cone'un sesi kulaklarını yırttı. Coza orada, çiftleşmiş bir keçi gibi gülümsüyordu.

"Cesedimi çiğnemenen olmaz!" Kendi inlemesi onu ürpertti. Onun iğrenç sıvısı bacaklarına bulaşmış ve vücudundan damlamaya devam ediyordu. Kendi vücudunu kesip atmak istedi.

"Ölü bedeninin ayarlanabilir, biliyorsun." Adam sırttı. "Ama sen ölümden korkmuyorsun, değil mi, fahişe? Kendi ölümünden değil."

Canavarın tüm bu saçmalıklarının nereye varacağını zaten tahmin ediyordu.

Her zaman gittiği yere.

"Onu zaten öldürdün. Declan'ı zaten öldürdün." Ağlıyordu, sesi yalvarır gibiydi. "Lütfen, onu zaten öldürdün. Bana da aynısını yaptırma."

Bunu yaparsa, bu bir dönüm noktası olurdu. Geri dönüşü olmazdı.

Lucien'in kuzenini öldürmek. Kendi hayatıyla defalarca koruduğu bir adamı. Dünyada her şeyden çok sevdiği bir adamı. Hayatta kalan tek akrabasını!

Bu onun kendi cehennemi olurdu. Ruhunun lanetlenmesi. Bunu biliyordu. Kral Cone da bunu biliyordu, çünkü ona sırtıyordu.

"Oh, ama ben zaten sana bunu yaptırıyorum?" O sırıtış o günden beri onu rahat bırakmadı. "Güç sahibi olmanın en güzel yanı bu, fahişe. İstedğin her şeyi yapabilirsin. İstedğin her şeye sahip olabilirsin. İstedğin her şeyi alabilirsin. Güç, fahişe, bu dünyada her şeydir. Aynı zamanda senin gibi birinin asla sahip olamayacağı tek şeydir." Onun ruhunu karanlığa mahkum eden emri verirken hala sırtıyordu. "Haklısın, o zaten

ölü, ama son darbeyi sen vuracaksın. Onu öldür, yoksa Coza'yı gönderip Lucien'i zehirletirim. Yavaş ve çok acı çekerek ölecek."

Vetta gözlerini o kadar sıkı kapattı ki, daha fazla sıkabilseydi gözbebeklerini patlatacaktı. "Git buradan!" diye bağırdı anılarına.

Remeta, düşmanın bir insan kılığında geleceğini söylerken bunu kastetmişti.

Çocuk. Bütün bunlar, o piç Karandy'nin çocuğu yüzünden oluyordu. O çocuğa hamile kalmasaydı, asla buraya gelmezdi.

Kilitlerin açılma sesi, zihnini anıların acımasız pençelerinden kurtardı. Kulaklarını elleriyle kapatan Vetta, metal kapının açılmasını izledi.

Kral Lucien zindana girdi. Aniden, küçük hapishaneyi domine etmeye başladı. Boş oda artık o kadar boş... o kadar soğuk görünmüyordu.

Gözleri buluştu ve birbirlerine kilitlendi. Onunkiler suçlulukla doluydu. Pişmanlık.

Onunkiler ise kinle doluydu. Ve öfkeyle. Ve acı ile. Ve mutlulukla. Ve hatırlayabildiği kadarıyla ona karşı her zaman hissettiği o duygu ile.

"Zariel?" Sakin sesi, gözlerindeki fırtınayı ele veriyordu. Kapı açıldı ve gardiyan içeri girdi.

"Majesteleri." "Hanımı dışarı çıkarın."

Bu, duymak istediği her şey ve daha fazlasıydı. Burası onu delirtiyordu. Burası, kaçtığı her şeyi barındırıyordu. Cone'un kızının artık Mombana'nın kraliçesi olduğu bilgisi de yardımcı olmuyordu.

Dünya ona neden bu kadar adaletsiz davranıyordu?

O dışarı çıktı, o da onu takip etti. Hizmetçilere onu yıkamaları ve istediği kadar yemek vermeleri için talimatlar veriyordu. Tazelendikten sonra onu tekrar göreceğini söyledi.

Ona karşı hissettiği kin rüzgâr gibi kayboldu ve lanetli zihninde yeni düşünceler yerleşti. Onu affetmişti!

Aniden, Danika'nın ayrılmasını harika bir şey olarak görmeye başladı. Kraliçe olması önemli değildi; bu onun sorunu değildi çünkü Lucien yine Vetta'nın olacaktı.

Artık yine sadece ikisi olacaktı.

Ama iki saat sonra...

"Seni metresim olmaktan alıyorum, Vetta. Ve bugünden itibaren seni özgür bırakıyorum."

Vetta orada durmuş Kral Lucien'e bakıyordu. Onun söylediği sözleri anlamakta zorlanıyordu. "Ne?" Kesinlikle onu doğru duymamıştı. Yine o anılar onu rahatsız ediyor ve işitme duyusunu engelliyordu, diye düşündü.

Ama kralın gözleri... O suçluluk duygusu hâlâ oradaydı. O pişmanlık. Ve yeni bir bakış da.

"Bundan böyle, artık benim metresim olmayacaksın, Vetta. Seni serbest bırakıyorum."

.

BÖLÜM 35. ANARIEVETA VE KRALININ DÜNYASI.

"Beni... beni terk mi ediyorsun?" Buna inanması zordu. Kafasındaki gürültüden dolayı neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

"Hayır. Hayır, seni terk etmiyorum. Seni asla terk etmem," dedi kararlı bir şekilde.

"Ama beni metresin olmaktan alıyorsun. Bu beni terk etmek demektir." Bağırarak ya da çığlık atmak bile yapamıyordu. Lucien'in onu gerçekten terk ettiğini düşünmek ona çok ağır geliyordu. Hissettiği ihanet duygusu çok fazlaydı.

Elini kaldırdı ve onun elini tuttu. "Çok bencil davrandım, Vetta. Lütfen beni affet. Kölelikten yeni kurtulmuş birine metres olmanın ağır yükünü yükleyerek büyük bir hata yaptığımı çok geç fark ettim. Bunu asla yapmamalıydım."

Vetta sadece elini tutan eline bakabilirdi. Zihninin derinliklerinde, yozlaşmış bedeni, onun çok uzun zamandır ilk kez kendi isteğiyle ona uzandığını fark etti.

"Bunu yapmasaydım, sana iyileşmek için zaman vermiş olurdum," diye devam etti. "Sen her zaman güçlüydün. Yaralı ve hırpalanmış olsan bile, her zaman çok güçlüydün. Ben de bencilce o güce çok fazla güvenmiş olmalıyım. Senin hala bir insan olduğunu ve cehennemi yaşadığını düşünmedim."

"Hâlâ güçlüyüm. Bende bir sorun yok. Lütfen, beni bırakma. Ne yapacağımı bilemem. Nasıl devam edeceğimi bilemem," diye yalvardı, dünyası etrafında çöküyordu. Bir an için, onsuz bir hayatı hayal etmesine izin verdi. O hayatı nasıl yaşayacağını bilemezdi. Onu nasıl böyle bir kenara atabilirdi?

"Vetta, seni bırakmıyorum ya da terk etmiyorum, o yüzden bu düşünceleri kafandan çıkar." Elini nazikçe sıktı. "Sarayın dışında, sınırların hemen dışında bir evim var. Son iki hafta içinde Zariel ve Dargak'a evi temizletip düzenlettirdim."

"Büyük ev mi? Pahalı tuğlalar ve bambudan yapılmış olan mı? Kiremitli çatılı ve bacalı olan mı?" diye mırıldandı, kalbi çok ağırlaşmıştı.

"Aynen öyle. Orası babama ait. Biraz uzaklaşmak istediğinde gittiği bir yer. Bazen kraliçesi, annemle birlikte gider. O ev artık senin, Vetta. Sana veriyorum. İhtiyacın olan tüm lüksler var orada. Bütün bunlardan uzaklaşman lazım... iyileşmek için. Saray bunun için en uygun yer değil."

Gözleri yaşlarla doldu Vetta'nın. Neden beş yıl sonra birdenbire ona karşı bu kadar şefkatli davranıyordu? Bu, Danika'nın babası onu ondan almadan önceki Lucien'di. Ve o, iblislerle savaşıyor bir canavar olsa bile, Vetta onu yine de öyle istiyordu — çoğunlukla öyle olduğu için — ama Danika gelip onu da ondan almıştı.

"Gitmek istemiyorum. Lütfen beni gönderme."

Onu arkasındaki deri minderine götürdü ve oturmasını söyledi. O da oturdu ve parçalanmış bir insanın bulanık gözleriyle ona baktı. Yatak odasından çıktı ve birkaç dakika sonra bir kase su ve yumuşak bir bezle geri geldi. Sonra onun önüne çöktü. Vetta, kralın bacağına eline alıp pahalı ipek ve deriden yapılmış giysiyi çıkardığını gözleri fal taşı gibi açarak izledi. Kral, çıplak bacağına baktı. Yara izlerinin başka bir adı olsaydı, o da bacakları olurdu. Ama kral, bacaklarını porselen gibi nazikçe tutuyordu. Yumuşak bezi ılık suya batırıp bacağına nazikçe bastırırken, Vetta'nın gözlerinden iri damlalar halinde yaşlar akmaya başladı.

Gerçekten de onu bırakıyordu. Bu yüzden Lucien gibi tüm gücü elinde tutan, güçlü bir kral, onca yıldan sonra onun önünde eğilmiş duruyordu.

"Bunu daha önce yaptığım zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

"Nasıl unutabilirim ki?" Mombana'da üç kez bacaklarını bu şekilde temizlemişti. Aradaki fark, o zaman bacaklarının taze yaralarla dolu olmasıydı — yaralar, yara izlerine dönüşmüştü.

Ardından gelen sessizlikte, o, gözyaşlarını tutamadan hıçkırarak ağlarken, bacaklarını nazikçe ve tekrar tekrar yıkadı.

Sonra ona baktı. "Seni saraydan gönderiyorum Vetta, seni tamamen bırakmak istediğim için değil, sana elinden geldiğince tutunmak istediğim için. Dışarı çık ve şimdiye kadar bildiğin hayattan farklı bir hayat yaşa."

"Bir köle olarak yaşadın, bir metres olarak yaşadın, ama hiç özgür bir kadın olarak yaşamadın. Dışarı çıkıp öyle yaşamana istiyorum

. Hiç kimseye hizmet etmeden yeni deneyimler yaşa. Kendi kadının ol. Kendini yeniden keşfet. Anarieveta'yı yeniden keşfet."

"Lütfen, o ismi söyleme." Mutsuz bir şekilde başını salladı. "Beni gönderiyorsun. Benim için yapabileceğin en iyi şey, bana o ismi anmamak." *Çok acı vericiydi.*

Gözleri en yumuşak ışığı aldı. "Tamam, söylemeyeceğim. Ama mesajımı anladın, değil mi?"

"Anladığım tek şey, bana isteyerek dokunduğun. Ve benim kirli, yaralı bir parçamı krallık ellerinde tutarken önümde eğiliyorsun. Ve beni gönderiyorsun."

"Senin hiçbir parçan kirli değil, Vetta. Benim için değil." Bacaklarını bitirdikten sonra, onları bıraktı.

Gözyaşlarını sildi ve çirkin bacaklarına baktı. "Bir daha asla Anarieveta olamayacağım. Cone bunu sağladı. Yaptığım şeylerin yarısını bile bilmiyorsun, kralım. Ya da benim gibi bir kafada yaşamak nasıl bir şey olduğunu."

"*Benim kafamda* yaşamak nasıl bir şey olduğunu bildiğim için iyi bir fikrim var. Her zaman tekrar Anarieveta olabilirsin, neden biliyor musun? Yaptığın şeyler seni tanımlamıyor." Elini tutup göğsüne koydu. "Seni tanımlayan şey kalbin. Kalbin seni tanımlıyor."

"Kalbimden geriye kalan çirkin bir şey."

"Öyle olmak zorunda değil. Bu yüzden kendine iyileşme şansı vermelisin."

"Kral Cone beni benden aldı. Kızı da seni benden aldı." Kırmızı, yaşlı gözler öfke, nefret ve acı ile dolu gözlerle karşılaştı. "Danika'dan nefret ediyorum. Onu her zaman nefret edeceğim."

Kafasını sertçe salladı. "Bu onun suçu değildi, Vetta. Artık ona da bir şans verme zamanı geldi. Ben de ondan nefret ediyordum, hatırlarsın. Ona bir şans vermedim, ama yine de onun gerçekte nasıl biri olduğunu gördüm. Danika babası gibi değil."

"Ama ortalarda yok. Şimdi Mombana'da olduğunu duydum," diye homurdandı. "Taçını, gücünü ve zenginliğini seçti."

Gözlerini kaçırdı, göğsü sıkıştı. "Hayır, öyle yapmadı. Ben hem aptalca hem de asil bir şey yaptım. Onu uzaklaştırdım. O direnmesine rağmen, onu uzaklaştırdım."

"Şu anda bana yaptığın gibi." O ayağa kalktığı anda, o da ayağa kalktı ve onun krallık giysisine tutundu. "Lütfen bana bunu yapma, Lucien. Gitmek istemiyorum." Ama yalvarırken bile, onun gözlerinde sarsılmaz bir kararlılık gördü. Kararını vermişti ve geri dönmeyecekti.

Yenilgiye uğrayan Vetta, onun cüppesini bıraktı. Gözleri daha da doldu.

O, elini kızın yanağına koydu. "Saraya her zaman girebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Ve ben de nadiren de olsa seni ziyarete geleceğim. Bu, metresimi bırakmam değil; arkadaşımın iyileşmesi için yaptığım bir şey. Ailem."

"Öyle miyim? S-senin arkadaşın? A-ailen?" diye sordu, umut etmekten korkan bir çocuk gibi, incecik bir sesle.

"Öylesin. Sen, Baski, Chad. Hepiniz her zaman benim ailem, arkadaşlarım olacaksınız. Öylesiniz."

Kalbindeki acı ve nefretin küçük bir parçası onu terk etti. Kendini daha iyi hissetti.

Tamamen iyi değil, ama daha iyi.

Vetta sonunda başını salladı ve gözyaşlarını sildi.

"Tamam." "Tamam." O da başını salladı ve yanağını bıraktı.

Kapıya doğru yürürken hala ağlıyordu ve dünyası ayaklarının altında parçalanıyordu.

Attığı her adımda, onunla ilgili anılar onu doldurdu. Tecavüze uğramış. Dövülmüş. Alay edilmiş. Kırbaçlanmış. Onu korumak için her zaman aşırıya kaçan kadın.

"Vetta?"

Vetta dönüp ona baktı.

Ona doğru yürüdü, onu kendine çekti ve öptü. Bu aç bir öpücük değildi, ama onun dünyayı keşfederken tutunabileceği tatlı bir jestti. Öpücük onun için bilinmeyen bir alandı, nasıl yapılacağını bilmiyordu, ama karşılık verdi. Çirkin kalbini ve şekilsiz ruhunu o tek harekete döktü. Onun ona verdiği, bir daha asla vermeyeceğinden emin olduğu o ipe. Ayağa kalktı ve onun için yarattığı o anıya her şeyini döktü.

"Bana bu anıyı verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı adam geri çekildiğinde. Kalbinden daha fazla yük kalktı. Yaralı kalbini bir dikişin birleştirdiğini hissetti.

"Kendine iyi bak, Anarieveta," dedi, sonra geri çekildi. "Dargak."

Kapı açıldı ve muhafız içeri girdi. Kral başını salladı.

Dargak da başını salladı, sonra dönüp hanımı yatak odasından çıkardı. Saraydan çıkardı.

Kral Lucien ayakta kaldı. Yalnız.

Gece geç saatlerde, Kraliçe Danika uyuyamıyordu. Kralı o kadar çok özlüyordu ki, sanki fiziksel bir acı gibi, gözyaşlarıyla yatağını ıslattı. Ve bu acı, geçmek bilmeyen sırtındaki ağrıdan daha fazlaydı.

Kapı açıldı ve Sally yatak odasına girdi. Prensesinin ağladığını görünce yatağına doğru yürüdü ve üzerine oturdu. "Lütfen ağlamayı bırakın, kraliçem."

"Uyuyamıyorum. Onu çok zlyorum, Sally," diye fısıldadı gözyaşları içinde. "Biliyorum, kraliçem." Teselli etmek için sırtını okşadı.

"Ve onun için endişelenmeden edemiyorum. Uyuyabilecek mi? Kendine iyi bakıyor mu?" Başını salladı. "Bilmiyorum, Sally."

"Endişelendiğinizi anlıyorum, kraliçem, ama bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok, en azından bu gece. Tek yapabileceğiniz kendinize ve çocuğuna bakmak. Yeterince uyuyun. Yarın mı? Yarın tekrar düşünürüz."

"Ama uyuyamıyorum. O yatakta olmadığı için yatak çok soğuk!" Danika bir ocuk gibi ağladı. "ocuğum karnımı futbol sahasına çevirdi; içimden şeytanı kovmak için tekmeliyor. Kralımı istiyorum. Kollarını bana dolamasını istiyorum. Çok acınası bir durum, ama kollarında kıvrılıp uyumak istiyorum, Sally. Bu yatak çok soğuk!"

"Tamam. Yanına uzansam nasıl olur? Seni kucaklayayım, kraliçem. Uyuyabilmen için sana sarılayım mı?" Sally umutla sordu.

Bu Danika'yı daha da ağlatmaktan başka bir işe yaramadı. "Sen yumuşak, küçük ve kadınsı birisin, ama onun kokusu yok sende. Seni seviyorum Sally, ama sen o değilsin!"

Sally gitmedi. Bunun yerine, yanındaki yatağa uzandı. Ve gülümsüyordu. "Onun gibi olmadığımı biliyorum, ama yine de sana kendimi ödünç vereceğim, prensesim."

Danika burnunu çektirdi, ama Sally'nin yatağa uzanmasına izin verdi. Sally, yatak dolabındaki bir hikaye kitabını aldı ve çıkardı. Kitabı açarak, ona hikayeler okumaya başladı — tıpkı Danika hala prensesken ve o da onun kişisel hizmetisiyken her zaman yaptığı gibi.

Hamile kraliçe, sevgili arkadaşının sesini dinleyerek hikayeyi dinledi. Uzun zaman aldı, ama sonunda yorgunluk Danika'yı ele geçirdi ve uykulu hissetmeye başladı.

"Sally?" diye uykulu bir sesle seslendi. "Evet, kraliçem."

"Sonra ne olacak? Sonra ne olacak?"

Sally prensesinin, kraliçesinin uykuya dalmasını izledi. Soru kafasında dönüp duruyordu. Gerçekten, sonra ne olacak?

Bunu sadece gelecek cevaplayabilirdi. O da, kraliçesinin, kendisinin, hepsinin geleceğinin ne getireceğini merak ediyordu.

.

BÖLÜM 36. NİHAİ BAŞLANGIÇ.

Sekiz Hafta Sonra...

"Mahkemeye gitmelisiniz, Majesteleri. Herkes sizi bekliyor." Baski, Kraliçe Danika'nın yatak odasına girerken duyurdu.

Otuz üç haftalık hamile olan kraliçe, en kaliteli dantel ve ipekten yapılmış, kadife zenginlikteki pahalı, abartılı kraliyet elbisesiyle aynanın önünde duruyordu. Kırmızı ve altın rengi lüks tunik elbise, işlemeli dantel ve mücevherler de içeriyordu. Uzun sarı saçları dalgalı ve şekillendirilmiş, arkasına toplanmıştı.

Kraliçe, durumuna rağmen çok güzel görünüyordu, ama mutlu değildi.

Kral Lucien'i o kadar yoğun bir şekilde özlüyordu ki, bu korkutucu derecede tarif edilemez bir duyguydu.

Günler geçtikçe onu o kadar çok özlüyordu ki, Sally hikaye parşömenleriyle gelmedikçe, çoğu gece soğuk ve boş yatağında ağlayarak uykuya dalmak zorunda kalıyordu. O gece, aralarında bir yanlış anlaşılma yaşandığında ondan kaçtığına pişman oluyordu. Kalmalı ve o inatçı adama daha mantıklı davranması gerektiğini anlatmalıydı. Ona daha fazla tutunmalıydı. Onu daha fazla ikna etmeliydi. Ona dokunmak istediğinde, ona dokunmasına izin vermeliydi.

Onun dokunuşundan iki ay uzak kalmak, kurtuluşun olmadığı bir cehennemde olmak gibiydi. Onun dokunuşuna ne kadar bağımlı hale geldiğini, o dokunuş artık yok olana kadar fark etmemişti. Ve şimdi, halkı onun evlenmesini, başka bir erkeğin dokunuşuna izin vermesini istiyordu.

İğrenç. Tiksindirici. Sadece düşüncesi bile. Ve yine de bu gerçekleşmek üzereydi.

"Bir koca almaya zorlanmak istemiyorum, Baski. Bu toplantının amacının bu olduğunu biliyorsun," dedi üzüntüyle, hala uzun aynadaki yansımasına bakarak.

"Son iki aydır bu toplantıyı her ne pahasına olursa olsun kaçındığını da biliyorum ve bildiğim başka bir şey de... artık kaçınmanın mümkün olmadığı, kraliçem." Baski üzgündü.

"Sekiz aylık hamile bir kadını nasıl evliliğe zorlayabilirler? Bu saçmalık! Hiç akılları başında mı?" Başka bir erkek istemiyordu. Yine de, istediği erkek artık ulaşamaz bir mesafedeydi...

"Düşünüyorlar, kraliçem. Kadın kraliçe olmasaydı saçma olurdu, ama ne yazık ki o kraliçe."

Danika çaresizce başını salladı. "Sayısız kez doğum yapana kadar beklemelerini istedim, ama bu çocuk Mombana'nın olmadığı için o kadar uzun süre beklemek istemiyorlar. Adalet bakanına göre, benimle birlikte hüküm sürecek bir krala ihtiyaçları var."

Baski üzüntüsünü gizleyemedi. O da Danika'nın başka bir koca almaya zorlanmasını istemiyordu, ama bu noktada seçenekler çok azdı.

Son iki ayda, Kraliçe Danika babasının hatalarını düzeltme şekliyle tüm Mombana'yı şaşırtmıştı. Yıllardır tahtta oturan bir kraldan çok daha fazlasını başarmıştı. Saraydan halka gıda maddeleri ve yiyecekler dağıttı. Pazarda, daha önce hiçbir şeyi olmayan düşük sınıftan insanlar için daha fazla ticaret işi açtı. O kadar çok şey yaptı ki, bir liste yapmak gerekirdi. Ve tüm bunlar sayesinde, halkı onu daha da çok kabul etti.

Geriye kalan tek şey, halkına onunla birlikte hüküm sürecek bir kral vermektir. Böylece sadece halk tarafından değil, Mombana'nın tüm kanun ve gelenekleri tarafından da tam olarak kabul edilecekti.

Bir kralın olmasının bir diğer ana amacı, onunla birlikte hüküm sürmek dışında, Mombana tahtının varisini güvence altına almaktır. Kraliçenin hamile olması önemli değildi.

Tüm krallıkların kanunları, gelenekleri ve göreneklerine göre, kraliçenin karnındaki çocuk sayılmazdı, çünkü çocuk o krallığın kralına ait değildi ve ayrıca çocuk, kralıyla evlenmeden önce ve dışında dünyaya gelmişti — kralı kim olursa olsun.

Ancak tüm bunlar pek de önemli değildi, çünkü kraliçe bir kral ile evlendiğinde, karnındaki çocuk Mombana tahtında yer almayacak olsa bile, Salem tahtının tek varisi olarak Salem tahtında her zaman bir yeri olacaktı.

Kral Lucien, Danika'yı serbest bırakmadan önce tüm bunları düşünmüş olmalıydı,

Baski, Danika'yı yatak odasından mahkeme salonuna götürürken içinden hüznü bir gülümsemeyle düşündü.

yatak odasından mahkeme salonuna doğru götürürken içinden böyle düşündü.

Kraliçe Danika saraya giderken, kalbi ağırlaşmış ve zihni düşüncelerle dolmuştu.

Kral Lucien nasıl? Her zaman Salem veya Mombana'da bulunan Chad'e göre kral iyi. Yine de, onun için çok endişelenmeden edemiyor.

Sağlığı için endişelenmesinin yanı sıra, zihnindeki sürekli acı verici düşüncelerden de kurtulamıyordu. *Beni düşünüyor mu? Beni özlediği kadar ben de onu özliyor muyum? Çocuğumuz için endişeleniyor mu? Yatağında beni özliyor mu?*

Gecenin soğuk karanlığında beni özliyor mu?

Kamara çaresizdi. Artık huzur içinde uyuyamıyordu, hazımsızlık çekmeden yemek yiyemiyordu, özellikle de hiç iştahı olmadığı için. Babasının Callan hakkında generali ile yaptığı konuşmayı duyduğundan beri böyleydi.

Callan'ın o tanrının unuttuğu zindana kapatılmasının üzerinden iki ay geçmişti. Babası sadece ona yemek verilmemesini emretmişti, ama işkence seansı ya da Callan'a ne olacağına dair bir karar vermemişti. Bu Kamara'yı çok endişelendirmişti, çünkü babasını tanıyordu. Sahte cehaleti, unuttuğu anlamına gelmiyordu, sadece çok daha kötü bir şey planladığı anlamına geliyordu.

Endişeleri geçen hafta, babasının generaliyle yaptığı konuşmayı kulak misafiri olarak duyduğunda doğrulandı. Babası, öfkeyle generaline, Kral Lucien'in Kamara'yı çağırmasını beklediğini, ancak kralın kızını mahvettikten sonra onu utandırmaya kararlı olduğunu söylüyordu. Ardından Callan'ın idamını emredeceğini belirtti.

Babasının Callan'ı idam ettirmeyi planladığını duymak Kamara için yıkıcıydı. Çalışma odasının kapısında paniğe kapılıp çığlık atmamak için tüm gücünü kullanması gerekti, ama daha fazla ayrıntı öğrenmeye kararlı olduğu için kendini kontrol etmeyi başardı.

General'e Callan'a dokunmamasının sebebinin, onun için çok daha büyük bir planı olduğu olduğunu söylediğinde, daha da fazlası geldi. Callan gelirse onu cezalandırmak için, onu gelecekteki kocası Kral Lucien'e teslim etmeyi planlıyordu. Sonra öfkeyle tıslayarak, Kral Lucien'in geleceğine dair umudunu kaybettiğini ve Salem krallığına savaş açmayı düşünmeye başladığını söyledi.

Tüm bunları duyduktan sonra Prenses Kamara çok üzüldü. Onu kurtarmak için Kral Lucien'e evlenme teklifinde bulunmak için mektup yazmaya karar verdi. Ancak Salem'e gönderdiği tüm mektuplar cevapsız kaldı. Kral Lucien'in onunla evlenmek gibi bir niyeti yoktu.

Günler geçtikçe, cevapsız mesajları onu daha da çaresiz ve tedirgin hale getiriyordu, çünkü babasının mahkemede kararını ne zaman açıklayacağını bilmiyordu. Hapishanedeki Callan'a her zaman yiyecek gönderdi ve hapishane gardiyanlarına rüşvet vermek de dahil olmak üzere mümkün olan her yolu denedi. Ancak Callan'ı hayatta tutmak için ona yemek vermek uzun süre işe yaramayacaktı. Babası onu öldürmeyi planlarken bu mümkün değildi. Bu durum Kamara'nın daha fazla mesaj göndermesine neden oldu, ancak bu mesajlar da cevapsız kaldı.

Şimdi, konuşmayı duyduktan bir hafta sonra, ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Sonunda, krala gelip onu kurtarması için yalvaran bir mesaj göndermekle yetinemeyeceğine karar verdi — kral, ona ne olacağıyla hiç ilgilenmiyordu.

Artık Kral Lucien'e mektubunda her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti; daha ayrıntılı olmanın zamanı gelmişti.

"Henna!" diye seslendi, yatak odasında saatlerce düşündükten sonra.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve kişisel hizmetçisi içeri koştu. "Beni çağırdınız, prensesim."

"Bana yeni bir parşömen, iki taze tüy ve bir kutu mürekkep getir."

Hizmetçi ona acıyarak baktı. "Bu işe yaramıyor, prensesim. Sayısız kez mektup gönderdiniz. Kral reddediyor."

Kamara yataktan fırladı ve heyecanla odada dolaşmaya başladı. "Öylece hiçbir şey yapmadan duramam! İstediğim şeyleri getir. Bu sefer daha ayrıntılı olacağım ve her şeyi açıklayacağım. O kral çok güçlü, korkutucu ve tehlikeli görünebilir, ama iyi bir kalbi var, Henna. Bana yardım edeceğine inanmak zorundayım. İnanmak zorundayım!" diye çaresizce konuştu. "Aksi takdirde, ben mahvolurum. O da mahvolur, çünkü babam savaş ilan eder."

"Ona söyleyecek misin?" diye sordu Henna, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Söyleyeceğim. Başka seçeneğim yok. Bu gidişle, onunla evlenmek hiç umurumda değil. Sadece Callan'ın hayatını kurtarmak istiyorum!" diye yoğun bir çaresizlikle haykırdı.

"Tamam, prensesim. Parşömen, tüy ve mürekkep getireceğim! Umarım bu sefer işe yarar!" Odanın dışına koştu.

Yalnız kalan Kamara da aynı şeyi umuyordu. İşe yaramasını umuyordu. Eğer onunla evlenirse, Callan babası tarafından ona gönderilirdi (öyle umuyordu) ve o zaman

Kral Lucien'den hayatını bağışlamasını yalvaracaktı. Babasından daha çok ona yalvararak şansını deneyecekti.

Kapı açıldı ve Henna istediği her şeyi getirerek içeri koştı. Kamara teşekkürlerini mırıldandı, hepsini hizmetçisinden aldı ve kızı gönderdi. Yalnız başına okuma koltuğuna oturdu, her şeyi önündeki masanın üzerine koydu. Taze tüylerden birini aldı ve mürekkebe batırdı. Sonra yazmaya başladı.

Bu mektupta, Callan adında bir "köylü"ye olan aşkını yazdı. Babasının, Callan'ı sevmekten vazgeçmesi için onu onunla evlendirmek istediğini. Sarayda geçirdiği haftadan sonra Callan ile ilişkilerinin nasıl geliştiğini. Nasıl yakalandıklarını ve esir alındıklarını. Ve Callan'ın hayatının nasıl tehlike altında olduğunu.

Kulak misafiri olduğu konuşmayı yazdı. Babasının, onun "mahvolmuş" namusu hakkında ne hissettiğini ve ne yapmayı planladığını yazdı. Callan için planlarını yazdı. Sonra ona gelip evlenme teklif etmesini rica etmeye başladı.

Ona karşı evlilik ya da aşk duyguları olmadığını bildiğini yazdı, ama sevgilisinin hayatını kurtarmak ve iki krallık arasında bir savaşın çıkmasını önlemek için onunla evlenerek onu kurtarması için yalvardı.

Böyle bir savaşta can kaybı olması yıkıcı olurdu, çünkü hiç kimse böyle bir durumun kurbanı olmayı hak etmiyordu.

Prenses Kamara mektubunu daha da çaresiz yalvarışlarla bitirdi. Sonra yatak odasından çıktı ve gizlice kraliyet habercisini çağırdı.

Kuşları tekrar kullanması söz konusu olamazdı. Bu sefer, mesajının gerçekten Kral Lucien'in eline ulaşacağından emin olacaktı.

Sarayda, tüm bakanlar devasa saray salonunun her iki yanındaki koltuklarına oturmuşlardı, ancak meşe tahtalarından yapılmış kraliyet sarayının kapısının önünde ayakta duruyorlardı.

Kraliçe başı dik, omuzları daha da dik ve adımları asil bir şekilde tahtına doğru yürüdü. Tahtı, kralın tahtından biraz daha küçüktü ama aynı derecede görkemliydi.

Hepsi ona selam verirken başlarını eğdiler. Onun yanıtı üzerine, koltuklarına oturmadan önce tekrar selam verdiler.

İlk olarak, mahkeme işleriyle başladılar ve çalışmalarının çeşitli kısımlarından raporlar getirdiler. Bir an için ana konular

kraliyet arazileri ve üzerinde çalıştıkları su inşaatı oldu.

Hep birlikte uzun uzun tartışıp müzakere ettiler, Danika'nın sırtı yine uzun süre oturmaktan ağrımaya başladı. Ama tek kelime etmedi, tek kıpırdamadı. Bunun yerine, tartışmanın ve kendisine yöneltileceğini bildiği son sorunun gelmesini bekledi.

"Peki, birçok tarım arazisinin bundan yararlanabilmesini sağlamak için bu su borularını nasıl yapacağız, Majesteleri?" Personel bakanı sonunda ona yöneldi. Diğerleri umutla ona bakıyordu.

"Daha fazla su borusu yapmamıza gerek yok. Bunun yerine, daha fazla araziye ulaşabilmesi için daha fazla su kuyusu veya geçit inşa etmek için daha fazla kaynak toplayacağız," dedi otoriter bir şekilde ve rahatlamaya başladı.

Belki, sadece belki, bugünkü duruşma onun bir kral bulmasıyla ilgili olmayacaktır.

Herkes onun sözlerinin mantığını anlayarak başlarını salladı. "Bu çok iyi bir fikir, Majesteleri. Ama bu daha pahalı olmaz mı?" diye sordu askeri işler bakanı düşünceli bir şekilde mahkemenin sol tarafından.

O, bakanın yanına döndü. "Öyle olacak. Ama bu, büyük ve önemli bir mesele olduğunda, maliyeti unutulmalı ve en iyi sonuçları elde etmeye odaklanmalıyız. Siz de öyle düşünmüyor musunuz, Bakan Regah?"

"Mm..." Bakan, diğer bakanlarla birlikte onaylayarak başını salladı. "Kesinlikle katılıyorum, Majesteleri."

"Gerçekten bilge bir kadınsınız, Majesteleri," diye vergi bakanı gülümseyerek iltifat etti.

Kraliçe Danika da dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Beni gururlandırıyorsunuz, Bakan Dento."

"O sadece gerçeği söylüyor, Majesteleri," diye kamu işleri bakanı da ona katıldı. Diğerleri de başlarını salladılar.

Kraliçe Danika mutluydu. Kraliyet ve hükümdarlık dünyasında övgüler pahalıya mal olurdu. En azından şimdi onun evliliğini tartışmayacaklardı...

"Bu arada, Majesteleri, krallığımızdaki tüm uygun soylu erkeklerin listesini hazırladım," diye söze başladı vergi bakanı. "Sizin onayınız ve rızanızla, evlilik teklifinde bulunmak ve kraliyet balosuna katılmak isteyen uygun prensler için bu bilgileri krallığın dört bir yanına göndereceğiz."

Kraliçe yenilgiyi kabul ederek derin bir nefes aldı. *Tanrım.*

"Vergi bakanının söylediği gibi, Majesteleri," savunma bakanı devam etti. "Krallığın en ayrıcalıklı ailelerinden

Sizin emriniz ve onayınızla, bu büyük krallığın kralı olacak ve sizinle birlikte hüküm sürececek en uygun adamı seçebileceğiniz bir kraliyet balosu ve ziyafeti düzenleyeceğiz."

"Lütfen bunun için emir verin, Majesteleri. Bu çok gecikti. Halkın bir krala ihtiyacı var." Bayındırlık bakanı rica ederek başını eğdi.

Diğerleri de başlarını eğip, "Lütfen emir verin, Majesteleri! Lütfen emir verin, Majesteleri! Lütfen emir verin, Majesteleri!" diye bağıldılar.

Onlar tekrar tekrar bağırırken, Kraliçe Danika ağır bir kalple yenilgiyi kabul ederek gözlerini kapattı. "Tamam. Ben..." Kalbi çok acıyarak, sıkıca yutkundu. "Emri veriyorum," dedi boğuk bir sesle, kaderini mühürleyerek.

BÖLÜM 37. ZİHNİNİN İŞKENCESİ VE GECESİNİN EZİCİ ACI.

İki ay geçmesine rağmen Vetta hayatıyla ne yapacağını hala bilmiyordu. Son iki ay hiç de kolay geçmemişti, çünkü sürekli saraya geri dönme isteğine direnmek zorunda kalmıştı. Ama Kral Lucien'e "iyileşeceğini" söz vermişti; "iyileşmek" ne anlama gelirse gelsin, onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı. Yaraları iyileşemezdi.

Ancak Vetta böyle bir söz verdiğinden, özgür bir kadın olarak yaşamaya kararlıydı ve bu sözünü tutmaya niyetliydi.

Son iki ayda Vetta, Salem krallığındaki normal kadınların yapacağı her şeyi yapmaya çalışmıştı. Yiyecek almak için pazara gitti. Karnaval eğlencesi olacağını duyduğunda fuara gitti. Büyük evini korudu ve hatta bahçede düşen meyveleri toplamak için dışarı çıktı.

Vetta, büyük evinin sessizliğinde erken akşam yemeği için masayı hazırlarken, bunun iyi olduğunu kabul etti. Kolay olmamıştı, ama iyiydi. Özgür bir kadının hayatı sıkıcı ama büyüleyiciydi.

Onu ayakta tutan şeylerden biri de, saraydan her zaman meyve ve yiyeceklerle gelen eski hizmetçisi Kaya'ydı.

"Kraldan!" diye duyururdu kapısında. Vetta, ne yapıyorsa bırakıp kapıyı açmak için koşarak gittiğini gördü. O anlar her zaman en güzel anlardı.

Kral, Kaya aracılığıyla ona çok şey gönderirdi ve bu Vetta'yı mutlu ederdi. Bu anlar, departmanına gitmeden önce saraydaki son gününün anıları ile birlikte onu en çok ayakta tutan şeydi. Kalbi... daha hafifti.

Vetta masasını hazırladı ve sandalyeye oturdu. Yemeğine uzanırken, kapının çalındığını duydu.

"Kraldan!" diye tanıdık bir ses duyuldu.

Vetta heyecanla doldu ve bir anda sandalyesinden kalktı, bir sonraki anda kilitleri açıp kapıyı açtı.

Kaya her zamanki gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyele içeri girdi. Her iki elinde de kapalı kaplar ve meyvelerle dolu iki tepsi vardı. "En güzel akşamlar, hanımefendi."

"Kral nasıl?" diye sordu Vetta, Kaya yemek salonuna doğru yürürken ve tepsileri masanın üzerine koyarken.

"Kral iyi ama çok meşgul," diye gülümsedi.

"O her zaman meşgul. İkinci tepside ne var?"

"Oh, sarayın aşçısı Noma'nın sarayda denediği yeni bir yemek." Kaya ona gülümsedi. "Çok seveceksiniz, hanımefendi!"

Vetta, sarayda gördüğü diğer yemeklerden farklı olan bu garip yemeğe bakarken başını yana eğdi. "Tamam. Umarım tadı güzeldir."

Kaya şiddetle başını salladı.

Vetta kaşışını aldı ve bir lokma yedi. Yemek gerçekten çok lezzetliydi. Yemeğe odaklandı ve iştahla yedi. Diğer yemeklere uzanırken bir şey oldu. Başı dönmeye başladı. Gözleri bulanıklaştı.

"Kaya?"

Bilincini kaybetmeden önce gördüğü son şey, Kaya'nın yüzündeki gülümsemeydi.

Kral Lucien, kraliyet sarayından yeni dönmüştü, çok yorgundu ve başını zonklayan bir baş ağrısı vardı. Uzun süre ayakta durmaktan dolayı hafif topallayarak yürüyordu. Son iki aydır olduğu gibi çok yoğun bir gün geçirmişti.

Günün erken saatlerinde Prenses Kamara'nın mektubunu aldı ve onu açmak zorunda kaldı. Diğer mektupları açmaya zahmet etmedi çünkü içeriklerinin ne olabileceğini umursamıyordu. Prensesle evlenmeye niyeti yoktu.

Ancak mektup bir ulaktan geldiği için, mektupta daha fazlası olması gerektiğini düşündü; Navia'dan Salem'e bir ulak gönderilmiş olması için öyle olmalıydı.

Bu yüzden mektubu açıp okudu.

Gerçekten de mektupta daha fazlası vardı. Prensesin Salem'deki davranışları sonunda mantıklı gelmeye başlamıştı. Onun kalbi zaten başka birine aitti, tıpkı kendisinininki gibi.

Masasına doğru yürüdü ve sandalyesine oturdu, eliyle başını tutarak sarsıldı. O çok yorgundu. Günlerinin yoğunluğu, göğsündeki ağrıları, kafasındaki acıları, zihnindeki eziyetleri ve geceleri çektiği işkenceleri hafifletmeye yetmedi.

göğsündeki ağrıyı, başındaki acıyı, zihnindeki ızdırabı ve geceleri çektiği işkenceyi hafifletmiyordu.

Bunu iyice düşündüğünü sanıyordu. Danika'yı bırakmaya karar vermesi iki hafta sürmüştü ve bu süre içinde bunu iyice düşündüğünü sanıyordu.

Görünüşe göre, yanlış düşünmüştü.

İki saatlik uykusuz bir uykudan sonra sabah uyanıp, aklına ilk gelenin o olacağını hiç düşünmemişti. Onun düşüncesi kafasını bulandırmadan birkaç saatten fazla net bir şekilde düşünemeyeceğini hiç düşünmemişti. Kötü bir düşüşten kaynaklanan ve geçmek bilmeyen bir yaradan daha kötü olan göğsündeki şiddetli ağrıyı hiç düşünmemişti.

Geceler en kötüsüydü.

Onunla ilgili anıları, rüyalarını, uyanık olduğu anları, uykusuz gecelerini, rüyasız anlarını, çalışma saatlerini, yalnız saatlerini, *her şeyi* ele geçiriyordu.

Onu seviyordu. Onu ne kadar sevdiğini, arkasını döndüğünde onu artık göremeyince fark etti.

Onu bıraktıktan sonra, günler haftalara dönüştükçe, onu normal olmayan bir yoğunlukla sevdiğini fark etti - korkutucu bir yoğunluk. Tarif edilemez. Hakimiyet kuran.

Bu duygu onu bir adım ileriye götürmedi. Aksine, bir adım geriye götürdü.

Kral gibi bir adam için kontrol her şeydi. Kontrol sahibi olmak, başka hiçbir şeyin yapamadığı halde hayatını defalarca kurtarmıştı. Kölelikte geçirdiği yıllar, bu kontrolü oluşturmakla geçmişti, ancak Danika hayatına girdiğinde bu kontrolün sarsıldığını, onu bıraktığında ise parçalandığını gördü. Bir kadının kendisi üzerinde bu kadar güce sahip olduğunu bilmek, onu endişelendiriyor ve korkutuyordu.

Bu hislerin geçeceğini düşünerek son iki aydır uzak durdu. Ama durum daha da kötüleşti... ona olan hisleri. Peki ya çocuğu? Çocuğunu o kadar çok özleyiyor ki, kanında bir acı hissediyor.

"Dargak," dedi, başı şiddetle zonkluyordu.

Kapı açıldı ve gardiyan içeri girdi. Gardiyana, Angie'nin o gün erken saatlerde onun için hazırladığı baş ağrısı ilacını saraydan getirmesini emretti.

Birkaç dakika sonra, gardiyan iksiri getirerek geri döndü ve o da iksiri bir yudumda içti. İksir hiçbir işe yaramayacaktı, ama yine de hiç yoktan iyiydi.

Kapı açıldı ve Zariel içeri girdi. "Navia krallığından gelen elçi krallığına geri dönmek üzere. Mektuba ilişkin

mektup hakkında ne cevap vereceğini
bilmek istiyor." Mektup.

Kral yeni bir parşömen ve mürekkepli bir tüy aldı ve prensese vereceği
cevabı yazdı.

Gözlerini açtığında tek gördüğü bulanık görüntülerdi. Gözlerini
kapattı. Tekrar açtı.

Kapattı. Tekrar açtı.

Vetta, rahatsız edici sert yataktan kalkarken, gözlerindeki sisin dağılması
için başını salladı. Bir mağarada olduğunu anlayabilirdi.

"Bakın kim tekrar bize katıldı," dedi derin bir ses.

O ses...

Gözlerindeki sis anında dağıldı ve son beş yıldır kabuslarında sürekli
duyduğu o sesin sahibini buldu.

Gerçekten oydu. Gerçekten oydu!

"Öldüğünü sanmıştım!" diye şok içinde haykırarak yataktan fırladı.
Coza'nın dudakları, onun asla unutamadığı o korkunç gülümsemeye
dönüştü.

"Bunu istemez miydin, evcil hayvanım?"

Vetta buna inanamıyordu! Şiddetli öfke, korku, öfke ve acı birbirine
karıştı. Adrenalin vücudunda dolaşırken ona doğru koştu ve tüm gücüyle
onu itti. "Canavar! Sen bir canavarsın! Bana ne yaptın? Canavar!"

Onun itişiyile iki adım geriye çekilen adam ayağa kalktı. "Ah, evcil
hayvanım. Hiç değişmemişsin, değil mi? Metres olmak seni biraz değiştirir
diye düşünmüştüm." Hâlâ sırtıyordu. "Sanırım pek bir etkisi olmamış. Hâlâ
aynı şiddetli, öfkeli cadalozsun."

"Ben senin *hiçbir şeyin* değilim!" diye bağırdı ona. "Seni canavar!"
Ateşli gözleri, mağaranın diğer tarafında duran kadınsı figürü yakaladı.

Öfkesi tavan yaptı. "Seni kaltak!" diye tısladı Vetta.

Kaya gururla çenesini kaldırdı. "Ben sadece efendimin benden istediğini
yaptım."

"Efendi mi? Bu solucan için mi çalışıyorsun? Bize yaptıklarından sonra
mı? Salem'e? Krala? Bize?" Vetta parmaklarını yumruk haline getirdi,
öfkesinin gücüyle vücudu titriyordu.

"Hayvan, hayvan. Her zamanki gibi dramatik. Talia'nın Salem'den olduğunu sana kim söyledi?" Coza eğlenerek, alaycı bir sesle konuştu. Kollarını kavuşturdu, belli ki eğleniyordu.

Vetta geri çekildi. Elbette, hain sürtüğün böyle bir şey yapmasının tek açıklaması bu olabilirdi.

Aniden, acı öfkeyi bastırdı. "Bütün o yemekler... Bütün o meyveler..."

"Bugünkü yemek hariç, hepsi gerçekten kraldan geldi," diye cevapladı Kaya, yoksa Talia mı?

Acı, ortaya çıktığı kadar çabuk geçti. "Seni kaltak." Başını Coza'ya çevirdi. "Beni neden bu tanrının unuttuğu yere getirdin? Her ne ise, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum! Bir fare gibi bu mağarada yaşamaya devam et, Coza. Yine de bir fare gibi öleceksin!"

"Bana olan iyi dileklerin oldukça etkileyici, fahişe köle." Hâlâ eğleniyordu.

Vetta, bu isimle göğsüne aldığı darbeyi görmezden gelerek mağara girişine doğru döndü.

"Gerçekten buradan öylece çıkabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Eğlenceli sesi yine duyuldu.

"Ben giderken arkamı kollaman yeter, Canavar!" diye tükürdü, arkasını dönmeden.

"Yardıma ihtiyacım var."

Vetta o kadar hızlı döndü ki, adeta bir dönüş yaptı. İki derin nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye zorladı. Kendini biraz kontrol altına aldığı anda, daha zayıf bir insanı - ya da daha zayıf bir canavarı - sersemletecek kadar nefret dolu gözlerle ona baktı.

"Sana yardım etmektense ölmeyi tercih ederim," dedi soğukkanlılıkla.

Adam sahte bir şokla göğsünü tuttu. "Ah, canım. Sen çok tahmin edilebilirsin." "Burada işim bitti." Tekrar döndü.

"Bana yardım edersen, karşılığında çok para kazanacaksın, zengin bir kadın olacaksın."

"Cehennemde çürü." Girişe ulaşmak için on beş adım atması gerekiyordu.

"Sana güç vereceğim, Vetta. O kadar çok güç ki, krallığın soyluları ve kadınları bile senden korkacak, sana saygı duyacak ve sana itaat edecek."

"Bence köylü olarak ölmeyi tercih ederim." Girişe ulaşmak için on adım kaldı.

"Vay canına. Şimdi gerçekten şaşırdım. Evcil hayvanım gücü reddediyor." Gerçekten şaşırmış gibiydi.

Yürümeye devam etti. Kapıya ulaşmak için yedi adım kaldı.

"Buradan çıkarsan, Salem kralının, sevgili küçük kuzenini öldüren son darbeyi senin vurduğunu öğrenmesini sağlayacağım. Adı neydi? Declan mı?"

Adımları durakladı. Sessizlik çöktü.

Sonra dönüp ona baktı.

Yüzündeki zehirli ifade bu sefer onu gerçekten ürpertmişti.

Kral Lucien parşömene yazmaya başladı. Evet, ona yardım edecekti. Sadece savaşı durdurmak istediği için değil, aynı zamanda sevgilisini kurtarmak istediği için de.

Ertesi gün öğle vakti, kraliyet elçisini babasına göndererek onunla evlenmek istediğini iletceğini yazdı. Mesajı Navia'nın kraliyet elçisine verebilirdi, ancak bu şüphe uyandırabilirdi, bu yüzden Salem'in elçisi ertesi gün gelecekti.

Mektubunun sonunda Lucien, Kamara'nın kendine iyi bakmasını yazdı. Sonra mürekkepli kalemi bıraktı, mektubu katladı ve Zariel'e uzattı. Zariel ona selam verdi, sonra dönüp ayrıldı.

Yine Dargak ile baş başa kalan Lucien, sandalyesine yaslandı ve gözlerini kapattı. Neden prensesin sevgilisini kurtarmak istiyordu? Bu düşünce zihninden geçti. Buna bir cevabı yoktu. Belki de sonunda bir insanın kalbinin başka birine ait olmasının nasıl bir şey olduğunu anladığı içindi.

Yalnız kalmak istediği için Dargak'ı gönderdi. Kapının kapanma sesi havayı doldurdu, ardından sessizlik geldi; son birkaç haftadır kişisel olarak tanıdığı o ürkütücü sessizlik.

Yalnız. Her zaman yalnız. Soğukluk içini kapladı.

Sonra Zariel tekrar kendini duyurdu.

"Önemli bir şey olsa iyi olur, Zariel," dedi gözlerini açmadan.

Muhafız içeri girdi ve boğazını temizledi. "Halkla ilişkiler bakanı yine sarayda, Majesteleri. Birkaç personelin yağmur kontrol cihazını ziyaret etmesine izin vermeniz gerekiyor."

Kral, Dargak nedenini açıklamadan önce bakanın neden geldiğini zaten biliyordu.

Yıllar önce, Sonmo adında bir adamın yağmur kontrolörü olduğu söyleniyordu. Gökyüzünden yağmur yağdırabilen bir adam. Salem'in neredeyse üç yıldır yağmursuz kalması, halkını o kadar çaresiz bir duruma düşürmüştü ki, Salem'den ayrılıp adamın krallığına gidip onunla görüşmek için izin istiyorlardı. Bunun nedeni, adamın Salem'in topraklara yeniden yağmur yağdırması için bir çözüm bulabileceği umuduydu.

Söylentilere göre Sunmo, Salem'den bir günlük yol uzaklıktaki Mombana'da yaşıyordu.

Danika'nın krallığı.

Danika...

Sessizlik normalden uzun sürdüğünde Zariel gergin bir şekilde "Majesteleri" diye seslendi.

Lucien kıpırdamadı, gözlerini açmadı ve her zamanki cevabını verdi. "Ona bu isteği reddettiğimi ve nedenimin hala aynı olduğunu söyle."

"Evet, Majesteleri." Kral göremese de başını eğdi ve kapıdan çıktı.

Sunmo'yu aramaya gerek yoktu, çünkü hepsi bir söylenti idi. Söylentiler yüzünden gölgelerin peşinden koşmaya değmezdi.

Başını zonklatan baş ağrısı geçmek bilmiyordu ve sol bacağındaki ağrı daha da kötüleşiyordu. Hareket etmeden olduğu yerde kaldı.

Kapı tereddütle çalındı.

"Majesteleri?" Zariel bu sefer tereddütlü bir sesle konuştu.

"Çıkın kapıdan, Zariel," dedi sakın bir sesle.

Kralın sesi sakindi ama Zariel'in sırtından bir titreme geçti. "Şey, kralım? Sanırım bunu okumanız gerekiyor."

"Hiçbir şeyi okumak niyetinde değilim, Zariel. Çık dışarı ve dışarıda kal." Sessizlik.

"K-Kraliçe Danika ile ilgili."

BÖLÜM 38. ACI VE NEFRETLE DOLU BİR KALP VE KRALİÇENİN DİLEĞİ.

"Seni aşâğılık, sinsî canavar," diye tısladı. "Her zaman tehditler mi? Her zaman tehditler. Şantaj. Her zaman."

Adam omuz silkti, hiç aldırmış etmedi. "Bu, başka hiçbir şeyden daha iyi işe yarıyor.

Çoğunlukla, benim sözümün eri bir adam olduğumu bildiğin için.

"Diğer erkeklerin sözleri altın değerindeyken, senin sözlerin alüminyum değerinde," dedi ve kollarını kavuşturdu. "Yine de bu kapıdan çıkacağım ve sana ne olacağını söyleyeyim. Krala gideceğim ve ona her şeyi anlatacağım. Öldüğünü sandığı fare ölmedi. Aksine, kirli bir mağarada güç arzusuyla yanıp tutuşuyor."

"Zavallı Vetta. Sen çok, çok acınası birisin. Onun sevgisini başkasına verdiğini duydum.

Onun için yaptığın onca fedakarlık ve her şeyden sonra, eline ne geçti?"

Sırıtiyordu. "Kalbi senin yeminli düşmanın için yanıp tutuşurken, seni atılmış giysiler gibi bir kenara attı. Kral Cone sana söyledi, değil mi? Eminim mezarında gülmekten yerlere yatıyordur. Tsk tsk, acınası."

Adımları sendeledi. Acı onu doldurdu, göğsü boğulacak gibi hissetti. Ellerini sıkıca yumruk yaptı.

"Neden böyle bir adamı korumaya devam ediyorsun, evcil hayvanım? O senin başına ne geleceğini umursamadı, biliyorsun. Neden benim için çalışmıyorsun? Sana o kadar çok istediğin gücü vereceğim. En azından, dünyada en çok istediğin adamı elde edemiyorsan, gücü elde edebilirsin." Arkasına geldi. "Böylece, tüm rauntları kaybetmeyeceksin. Bu sana çok haksızlık olur, evcil hayvanım. Sana yardım etmek istiyorum."

Vetta uzun süre sessiz kaldı, Coza zaferi elinde tuttuğunu hissetmeye başladı.

Sonra dönüp ona baktı. Öfke, her zaman ifade dolu yüzünü ve gözlerinde yüzen gözyaşlarını gizledi.

"Bugün söylediklerimi unutma, Coza. Benim ellerimle öleceksin," diye yemin etti. "Seni kendi ellerimle öldüreceğim."

Yüzündeki eğlence kayboldu. Fahişe Vetta'nın yanı sıra, katil Vetta'yı da çok iyi tanıyordu. "Sana burada kurtuluş sunuyorum. Sen bunu yapmazsın."

Boş bir kahkaha attı, gözlerinden bir yıl kayıp gitti. "Gerçekten yapmayacağımı düşünüyorsun, beni hiç tanımıyorsun, Canavar."

"Ya seni öldürürsem. Burada, şimdi?"

Çenesini kaldırdı. "Ne zamandan beri ölümden korkuyorum sence? Sen, benim sana ve senin canavar kralına kaç kez beni öldürmenizi yalvardığımı hatırlıyorsun! Defol git Coza, hayatıma yönelik tehditlerin bana etki etmiyor. Hiç etmedi, hiç etmeyecek de," dedi ve girişe doğru döndü.

"Kralın, kardeşini öldürdüğünü öğrenmesi bile mi?"

"Sen, canavar kralın ve buradaki kaltak Declan'ı öldürdünüz. O senin için çalıştığına göre, Declan'ı kılıçla bıçaklayan kapüşonlu kişinin o olduğunu anlamak için fazla düşünmeme gerek yok."

"Ve onu öldüren son darbeyi sen vurdun. Şaka yaptığımı sanma, Vetta. Lucien'in bunu öğrenmesini sağlayacağım. Benim ellerimle ölmen, senin için herkesten daha iyi bir ölüm olacaktır."

Adımları sendeledi. Gözlerinden bir damla daha yaş düştü.

O arkadan ona yaklaştı. "Onun tepkisini hayal edebiliyor musun? Ne yapacağını? Hayatını koruduğu adamın canını, onun değer verdiği bir kadın aldı.

Sessizlik. Gergin bir sessizlik.

"Seni öldüreceğimi söylemiş miydim, Coza?" "Daha önce söylemiştin."

Kız başını salladı. "Yine de seni öldüreceğim. Ne yaparsan yap umurumda değil, ben yine de gidiyorum," dedi ve kapıya doğru üç adım daha attı.

Coza elindeki son kozu oynadı. En güçlü kozunu. "Danika'yı öldürmeye ne dersin?" diye sordu.

Vetta durdu. Tamamen.

Mağaranın girişinden döndü ve Coza'ya doğru yürüdü.

Yavaşça. Kararlı bir şekilde. "Danika'dan daha çok senden nefret ettiğimi biliyor musun?"

Omuz silkti. "Ama yine de ondan nefret ediyorsun. Onu öldürmeyi hayal etmediğini söyleme bana. Şimdi sana, kimse onun ölümünü sana bağlamadan onu yeryüzünden silip süpürme şansı veriyorum. Seninle kral arasında duran tek engel o."

Vetta başını yana eğdi ve ona baktı. "O, onun için hamile. O çocuğa ne kadar çok istediğini biliyorum."

"O sağlıklı bir adam; seninle her zaman bir çocuk sahibi olabilir." Kralın kısır olma ihtimalinin olup olmadığını anlamak için onun tepkisini gözlemledi.

kısır bir kral olabileceğini tahmin edip etmediğini anlamak için onun te

Vetta, kendisinin kısır bir kadın olduğunu düşünüyordu. Ama kralın çocuğu ona aitse, başka bir kadının kralın çocuğunu doğurması onu rahatsız etmezdi. "Haklısın. O her zaman başka bir çocuk sahibi olabilir."

Coza içinden gülümsedi. Hiçbir fikri yoktu. Bu onun fırsatıydı.

Onu kullanarak Lucien'in varisliğini ortadan kaldıracak, böylece Lucien'i öldürdüğünde önünde kimse kalmayacaktı. Bu aynı zamanda "bir taşla iki kuş vurmak" anlamına geliyordu, çünkü Mombana'nın tahtı da boş kalacaktı.

Gün birdenbire ona çok parlak görünmeye başladı. "Yani var mısın?"

"O canavarın kızını öldürmek için," dedi. "Ama birkaç şeyi netleştirelim, Coza. Seni yine de öldüreceğim ve Kral Lucien'in saçının tek bir teline bile zarar vermeyi planladığını anlarsam, seni şimdiye kadarki en korkunç şekilde öldüreceğim. Sözlerimi unutma."

"Anlaştık." Dişlerini gösterdi. "Çabuk halledelim. Ne zaman yapabilirsin?"

Baski, yorgun Kraliçe Danika'yı egzersiz yapması için yürüyüşe çıkmaya ikna etti. Kraliçe huysuzdu ve gitmek istemiyordu. Günün yarısını sarayda geçirdikten sonra, sadece yatağa uzanıp bütün gece uyumak istiyordu - tabii uyuyabilseydi. Ama Baski onu saraydan dışarı sürükledi.

Gece havası Danika'ya çarptığında, huysuzluğunun çoğu kayboldu ve yürüyüşleri ilerledikçe, akşam yürüyüşünün fena bir fikir olmadığını kabul etti.

"Aklınızda çok şey var, kraliçem," dedi Baski, sarayın bahçesine doğru yürürken.

"Aklımda çok şey var. Her zaman bana söylediğin gibi endişelenmeyi bırakmam gerektiğini kendime söylüyorum, ama bazen kendimi tutamıyorum, Baski."

"Yaklaşan evlilik yüzünden mi?"

"Evet. İki gün önce o sinir bozucu bakanlar emri benden alıp götürdüklerinden beri bu konu aklımın en önündedir." Derin bir nefes aldı, bir elini beline koyarak kendi ağırlığını destekledi. Kendini çok ağır hissediyordu.

"Haberin çoktan yayıldığını ve kraliyet evlilik davetiyesinin Mombana'nın soylularına ve krallığın dört bir yanına gönderildiğini duydum. Dikkatli ol," diye ekledi, onun ayağındaki taşla anlamlı bir bakış atarak.

"Teşekkür ederim." Taşın üzerinden geçti. "Haber Salem'e ulaşmış olmalı. Kralın bu haberi nasıl karşılayacağını merak etmeden edemiyorum."

Baski bile kralın haberi nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Danika'nın gerçekten hayatına devam ettiğini düşünerek incinecek miydi? Danika'nın başka bir adamla evlenmeye hevesli olduğunu mu düşünecekti?

"Kral çok öngörülemeyebilir. Kimse onun kafasından neler geçtiğini bilemez," diye cevapladı Baski.

"Haklısın. Onu çok özledim Baski, oğlumuzun da onu özlediğini biliyorum," diye karnını şefkatle okşadı.

"O da ikinizi özlediğini biliyorum. Kraliyet ziyafeti ne zaman?"

"Vergi ve bayındırlık bakanına göre üç gün sonra. Çok sayıda uygun asilzade saraya gelecek. Prosedürleri geçip bazı soruları yanıtlayacaklar. Tüm testleri geçen ve sorulara en iyi yanıtları veren asilzadelerden en çok istediğimi seçmem gerekecek."

"Mm." Yaşlı kadın düşünceli bir şekilde başını salladı. "Asla bilemezsin, o gün kral da orada olabilir."

Danika'nın yanakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Bu, uzun zamandır duyduğum en iyi hayalperestlik. Tanıdığım Kral Lucien, o gün Mombana'da veya sarayda asla görülmez. Bundan eminim."

"Neden bu kadar eminsin? Seni görmek isteyebilir."

Kraliçe Danika düşüncelerini topladı. Yavaş ve istikrarlı adımlarla bahçeyi geçtiler ve nehre yaklaşmaya başladılar. Gece gökyüzü çok güzeldi. Kayan yıldızlar gökyüzündeki diğer yıldızların arasında dolaşıyordu.

"Birincisi, Kral Lucien asla kalabalığın içinde kalabalığın bir parçası olarak görülmek istemez, kalabalığın içinde çok fazla göze çarpar. İkincisi, ben hayatım ve yatağım için başka bir adam seçerken orada olmak istemeyecektir. Üçüncüsü ve en olası olanı," diye Baski'ye döndü. "Benim tanıdığım Kral Lucien, tahtını boş ve savunmasız bırakıp sırf beni görmek için Mombana'ya gitmezdi, çünkü tahtına ve halkına bakacak kimsesi yoktu. Halkını asla tehlikeye atmak istemezdi. Hiçbir kral bunu istemez," dedi Danika hüzünlü, fısıltı gibi bir sesle.

Baski'nin yüzünde hüznün belirdi, çünkü Danika'nın haklı olduğunu biliyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Onu çok özledim. Ne dilediğimi biliyor musun?" Danika fısıldadı. "Ne diledin?"

"Bir mucize olsun ve onu tekrar görebileyim," diye fısıldadı, kalbi acıyla doluydu.

Baski de aynı şeyi diledi. "Ben de onu özledim."

Danika yaşlı kadına döndü ve elini tuttu. "Çok üzgünüm, Baski. Onunla ayrılmana benim yüzümden neden oldum. Senin için çok zor olmalı. İstedğin zaman Salem'e dönebilirsin, Baski. Her zaman geri geleceğini biliyorum."

Baski ona gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Senin doğumunu bekleyip, sonra yanından bir adım bile ayrılmayacağım."

Danika'nın gözleri duygusal olarak yaşardı ve Baski'ye sarılarak tekrar fısıldadı, "Bir mucize olsun ve o bana gelsin."

Kral Lucien'in gözleri birden açıldı. Oturarak kapıya baktı. "Girin."

Kapı açıldı ve Zariel aceleyle içeri girdi. Kralın masasına doğru yürüdü ve krala kırmızı, sarılmış bir parşömen uzattı. "Bu, Mombana'nın krallıklara gönderdiği davettir."

Kral Lucien parşömeni ondan aldı ve açarak okudu.

Zariel, kralının parşömeni sakince okurken onu dikkatle izledi. Kral, parşömeni okurken sakinliğini korudu, ancak Zariel onun gizleyemediği bazı tepkiler fark etti. Çenesindeki bir kas seğirdi. Parşömeni tutan parmakları sıkılıp gevşedi. Gözleri parladı. Kasları gerildi. Sonunda başını kaldırdı. "Kraliyet evlilik daveti. Yakında evlenecek."

"Evet, Majesteleri."

"Onu başka bir adama vermek için çok acele ediyorlar. O benim çocuğumu taşıyor. Benim," dişlerini sıkarak konuştu.

"Görünüşe göre, Mombana çaresizce bir kral istiyor ve onlar da birini taç giydirmek için acele ediyorlar. Kraliyet ziyafeti üç gün sonra ve o kralını seçtiğinde, evlilik de hemen ardından gerçekleşecek... sonra da taç giyme töreni. Her şey aceleyle getiriliyor," diye açıkladı Zariel.

Danika yakında evlenecek. Başka bir erkeğe ait olacak. Onun yanında olacak. Geceleri onunla yatacak. Onun çocuğunu taşıyacak.

Kralın başı dönüyordu, ama bu sefer baş ağrısından değildi. İçinde bastıramadığı kötü bir his yükseldi. Omuzları çok gergindi. Ellerini yumruk yapıp en yakın duvara vurmamak için büyük çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Zariel, kralının yüzündeki ifadeyi görünce rahatsız oldu. Şimdi onun gözünden uzaklaşmak için iyi bir zamandı. "Şey, davetiyeleri görmek isteyebileceğinizi biliyorum."

Bu yüzden size getirdim. İyi geceler, Majesteleri." Başını eğdi ve kapıya doğru döndü. İki adımda kapıya ulaştı ve kapı kolunu tuttu.

"Zariel?" Kral, gözleri hala koyun derisindeyken seslendi. Muhafız ona döndü. "Evet, Majesteleri."

"Kamu işleri bakanının evine bir muhafız gönder. Ona fikrimi değiştirdiğimi söyle." Sonra derin mavi gözleriyle Zariel'e baktı. "Kamu işleri bakanına, Salem'in yağmur kontrolörü Sonma'yı arayarak yağmursuz durumumuz için bir çözüm olup olmadığını öğreneceğini söyle."

"Emredersiniz, Majesteleri! Bakan fikrinizi değiştirdiğiniz için çok mutlu olacak!" Zariel, kaslı bir muhafız için nadir görülen bir coşkuyla başını eğdi. Ayrılmak için döndü. Durdu. Krala geri baktı. "Majesteleri, bu olumlu soruşturmayı yapmak için Mombana'ya gitmekten sorumlu bakanın kim olduğunu söyleyeyim?"

Sessizlik.

Sonra. "Soruşturmayı ben yapacağım, Zariel. Mombana'ya kendim gideceğim."

.

BÖLÜM 39. SONMA'NIN ZİYARETÇİSİ.

Kamara, Kral Lucien'in mektubunun haberiyle uyandı ve mutluluğu doruk noktasına ulaştı. Henna, Salem'den gelen kraliyet elçisinin Kral Valendy ile birlikte geldiğini söylemek için yatak odasına koştuğunda, Kamara'nın mutluluğu daha da arttı.

Kamara o andan itibaren tek başına dans ediyor, prenseslik görevlerini yerine getirirken yürekleri ısıtan bir gülümsemeyle dolaşıyordu.

Her zamanki gibi Callan'ın zindanına yemek götürmek için zaman ayırmıştı. Babası bunu engellediği için sınırdan geçmesine izin vermiyorlardı, ama Callan'ın yemek almasını sağlamak için zaten birkaç muhafız onun için çalışıyordu. Karama, kraliyet dairesine geri dönmeden önce yiyecekleri muhafızlardan birine verdi. Uzaktan, Donna'nın gözlerinin ona dikildiğini gördü ve hanımefendi düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Belli ki, Kamara'nın bugün neden gülümsediğini merak ediyordu. Sevgilisi hapse girmesinden beri bu, yüzünde nadir görülen bir özellik haline gelmişti. Prens Kamara, o kaltağa sadece kendini beğenmiş bir şekilde sırttı ve yanından geçip gitti.

Donna endişeli bir şekilde hanımefendinin odasına doğru yürürken, prenses heyecandan başı dönüyordu.

Bu mutluluğunun geçici olması önemli değildi. Sevmediği bir adamla evlenmek zorunda kalması da önemli değildi.

Callan'ın hayatı için ödenmesi gereken küçük bir fedakârlıktı.

"Uyanık mısınız, Majesteleri?" diye derin bir sesle bir muhafız seslendi.

Kraliçe Danika birkaç dakikadır uyanıktı ama vücudu ağrıyordu — sırtından kalçasına ve karnına kadar. Her yeri ağrıyordu.

Son birkaç haftadır böyleydi, özellikle sabah uyandığında. Tek umudu, Baski'nin sık sık söylediği gibi, tünelin sonunda bir ışık olmasıydı.

Çok yakında, çocuğunu kollarında taşıyacaktı. Yüzünde parlak, sevgi dolu bir gülümseme yayıldı. Şişmiş karnını şefkatle okşadı.

"Uyandım," diye inleyerek gözlerini kapattı. "Girebilirsin Omna."

Kapı açıldı ve muhafız Omna içeri koştu. Ona başını eğdi. "Krallıkta söylentiler dolaşıyor, Majesteleri. Salem kralıyla ilgili."

Gözleri birden açıldı, kalbi hızla çarpmaya başladı. "Kral

Lucien mi?" "Evet, Majesteleri."

İnleyerek yataktan kalkmayı başardı. Gözleri Omna'yı buldu. "Salem kralına ne olmuş?"

"Söylentilere göre, sonunda Navia krallığıyla yaptığı antlaşmayı onurlandırmış.

Prenses Kamara'nın elini resmen istemiş." Kalbi durdu.

Dünya etrafında dönüyordu ve yatakta oturuyor olması bir nimetti, çünkü ayakta olsaydı dengesini kaybedebilirdi.

Kral Lucien, Prenses Kamara ile evleniyordu. Lucien, Kamara ile mi evleniyordu?

"Ne-ne?" Kalbi acıyordu, vücudundaki fiziksel ağırlar bir an için unutulmuştu.

Muhafız başını salladı. "Etrafta dolaşan söylentiler bu, Majesteleri. Bilmeniz gerektiğini düşündüm, bu yüzden size bu haberi vermeye geldim."

"Teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz," dedi. Akli karışmıştı. Kamara ile evleniyordu. Onun elini istemişti.

Bu çok acı vericiydi, o kadar acı vericiydi ki, göğsünü sıkıca kavrayarak acıyı dindirmeye çalıştı, ama çabası boşunaydı.

Baski kraliçenin yatak odasına girdiğinde, Danika'ya bir bakış attı ve kalbi sıkıştı. Haberleri çoktan duymuştu.

Kraliçe Danika, geceliğiyle aynanın önünde duruyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Baski içeri girdiğinde, başını üzüntüyle sallayarak hızla döndü. "Doğru, değil mi?"

Baski ona doğru yürüdü ve üzgün bir şekilde başını salladı.

Kraliçenin gözlerinden daha fazla gözyaşı aktı ve başını eğdi. "Evlilik teklifimin duyulduğu haberi olmalı. O bizden vazgeçti, Baski."

"Hayır." Yaşlı kadın defalarca başını salladı ve Danika'nın küçük ellerini kendi ellerine aldı. Onu güven verici bir şekilde sıktı. "Böyle düşünmemelisiniz, kraliçem."

"Ama bu gerçek. O evleniyor... *evleniyor*, Baski." Başını sallayarak ekledi, "Kamara onun kraliçesi olacak. Onun yanında olacak... kollarında olacak. Bu çok acı verici."

"Oh, kraliçe, kendine gelmelisin. Durumunu unutma. Gel, otur. Sana su getireyim." Baski kolunu tuttu ve onu yatağa götürerek oturmasını söyledi.

Danika nazikçe oturdu ve Baski'ye zgn gözlerle baktı. "Bir mucize olmasını ve onun beni almaya gelmesini ummak boşuna mıydı?"

"Sen her zaman inançlı bir kadın oldun. Sally'ye inançlı olmasını söyledin, değil mi? Senin inancın yetersiz, Kraliçe Danika. Kral öngörülemez bir adamdır, kafasından neler geçtiğini kimse bilemez ama sen inançlı olmalısın. Beni duyuyor musun?" Baski yumuşak bir sesle azarladı.

Tam o sırada kapı açıldı ve Sally içeri girdi. O da mutlu görünmüyordu. "Bakanlar kraliyet ziyafeti için hazırlıklar yapmak üzere toplandılar, kraliçem. Sizin de orada olmanızı istiyorlar."

Baski, o lanet olası ziyafetle ilgili haberlerden nefret ediyordu. "Onlara kraliçenin kendini iyi hissetmediğini söyle. Hazırlıklarına devam edebilirler..."

"Sorun değil. Ben de orada olacağım," diye fısıldadı Danika, Baski'yi keserek. Sally ve Baski ona şaşkınlık ve üzüntüyle baktılar.

Omuzlarından biri yenilgiyi kabul edercesine kalktı ve düştü, gözyaşları arasında gülümsedi. "Eğer evleneceksem, hazırlıklara katılıp bazı kararları kendim versem iyi olur. Elimden gelirse vahşi bir orman kedisiyle yükümlü kalmak istemiyorum."

Bu sözler, Baski ve Sally'nin şimdiye kadar duydukları en acı verici sözlerdi.

İki gün sonra, Sonma yetmişli yaşlarının sonlarındaydı, gri saçları başının arkasında küçük bir topuz halinde toplanmıştı. Ama yaşıtlarından farklı olarak, yaşına göre güçlü ve yetenekliydi.

Bir araya getirmeye çalıştığı büyülere konsantre olurken, ziyaretisini görmezden gelmeye çalışıyor, ama bu imkansız. Böyle bir adamı kim görmezden gelebilir ki?

Ziyaretisi oturma odasını domine ediyordu. Uzun zamandır gördüğü en pahalı deri giysiler giymişti ve başında ta olmasa bile her şeyiyle 'g' yansıtıyordu. Sol yanağında uzun bir yara izi vardı

yanaklarını kesmiş, ona istemediği vahşi bir görünüm kazandırmıştı - adam her halükarda korkutucu görünüyordu.

Arkasındaki duvara yaslanarak, ziyaretçisi kollarını kavuşturmuş, hem rahat hem de gergin görünüyordu. Ziyaretçisinin gülümsemediğini söylemiş miydi?

Aslında, keskin hatlı yüzünde neredeyse görünür kaş çatma çizgileri vardı ve bu, Sonma'ya ziyaretçisinin çoğu insandan daha fazla kaşlarını çatıldığını gösterdi. Bu, çok ciddi ve korkutucu bir kraldı.

"Bitirdin mi?" Kral, sonsuz bir sessizlikten sonra sordu.

"Hayır, Majesteleri. Son büyüü hazırladım. Birazdan kaynamaya başlayacak," diye açıkladı.

Kral, "Bekletilmekten hoşlanmam" der gibi kısa bir baş sallamayla yanıt verdi.

Sonma boğazını temizledi ve büyülerine döndü. Kraliçeleri bu adama on dört ay boyunca nasıl hizmet etmeyi başarmıştı? Kraliçeleri gerçekten de güçlü bir kadındı.

Zaman geçti.

Sonunda kral en yakın sandalyeye oturdu. "Bu gece Mombana'nın sarayında önemli bir etkinlik olduğunu duydum."

"Oh, saat geç oldu Majesteleri. Kraliyet ziyafeti çoktan başlamıştır. Kraliçemiz, krallığımızı onunla birlikte yönetecek layık bir adam seçecek." Yaşlı adam heyecanını gülümsemesinden belli etti. "Sabırsızlanıyoruz."

"Mm." Kral Lucien dişlerini sıktı. "Bu ziyafette bazı... özel kurallar olduğunu duydum?"

Sonma ateşi söndürürken ve büyü tenceresini açarken bunu düşündü. "Oh? Pek fazla bilgim yok, Majesteleri, ama dün ziyaretime gelen bir asilzade birkaç şey söyledi."

"Birkaç şey mi?" Kral, merakını gizleyen bir sakinlikle sordu.

Zavallı adam, kralın merakını merak ederken, ne kadarını söyleyeceğini ve ne kadarını söylemeyeceğini düşündü. Bu kralın kraliçeyi ne kadar nefret ettiğini bir sır değildi ve bunun da iyi nedenleri vardı.

Kraliçenin çocuğunun bu krala ait olduğunu da biliyorlardı, ama bu çocuk aşk ya da herhangi bir iyi duygudan doğmamıştı, çünkü iki kişi arasında böyle bir şey yoktu. Kraliçe bir yıldan fazla bir süre kralın kölesi olduğu için, bir çocuk doğması kaçınılmazdı.

Çünkü kraliçe bir yıldan fazla bir süre onun kölesiydi.

Sonma boğazını temizledi. "Ziyaretime göre, en layık olanı seçmek için geçmeleri gereken bazı prosedürler var. Ayrıca sorulması gereken bazı sorular da var. Kraliçe bazı soylularla dans edecek ve eğer birini seçerse, isterse bu gece onunla yatmasına izin verilecek."

Sessizlik. "Ne!?" Bu kadar sakın bir şekilde söylenen tek kelime, küçük evde bir bomba gibi yankılandı.

Sonma onun tepkisini kaçırdı. Yaşlı adam tüm konsantrasyonuyla sıcak sıvıyı karıştırıyordu, yoksa ziyaretçisinin parmaklarının sıkı bir yumruk haline geldiğini ve gıcırdayan eski sandalyede dik oturduğunu görürdü.

Yaşlı adam habersizce hikayesine devam etti. "Şey, şahsen ben bunun yapılmaması gerektiğini düşünüyorum çünkü kız hamile ve bu çok zor bir iş olacak, anlarsın ya. Ama bakanlar bunu mümkün kıldılar çünkü kraliçemiz yıllardır bir tasma takıyor. Orada olmak kolay değil, anlarsın ya." Tenceresini aldı ve sıcak sıvıyı karıştırmaya başladı. "Yani, kraliçemiz alışılmadık... dürtüler geliştirmişse, yeni kralının onu bu şekilde... tatmin edebileceğini bilmesi gerekir, anlarsın ya."

"Anlıyorum."

Sonma sıcak sıvıyı karıştırırken başını salladı. "Evet, evet. O soylular onun ağır durumunu umursamıyorlar, anlarsın ya. Aslında, ziyaretim gece bekçisi köpeği gibi et için can atıyor gibiydi. Kraliçe çok çekici olduğu için karnının olmadığını varsayacağını söyledi." Yeni bir şişeye uzandı. "O adamlar aslında kraliçenin eteğinin altına girmek için can atıyorlar, anlarsın ya. Kraliçemiz çok güzel. Evet, bunun da iyi bir nedeni var..."

Claaaaaang!

Yaşlı adam beklenmedik sese irkildi ve başını ziyaretçisine doğru çevirdi. Kral Lucien elini masaya sertçe vurmuş, gözleri yaşlı adama bıçak gibi bakıyordu.

Sonma aniden vahşi, öfkeli bir aslanı hatırladı. Korku tüm vücudunu sardı. "Söylediğim şey mi, Majesteleri?"

Kral Lucien zor nefes alıyordu. Kendini sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu ama bu imkansız bir görevdi.

Soğuk gözleri yağmur kontrolcüsünü keskin bir şekilde süzdü. "Ziyaretinizin adı nedir?" Dişlerini sıkarak konuştu.

"Soylu S-Scott, Majesteleri." Sonma'nın dudaklarından bu sözler döküldü. "Riverdale ailesinin en büyük oğlu."

Kral bu aileyi çok iyi tanıyordu. Çok zengin. Güçlü.

Bir kraliçeyi kazanabilecek mükemmel bir aday, diye fısıldadı zihni. Eli daha da sıkı yumruklandı.

Gözleri... cinayet işler gibi bakıyordu. Zavallı yaşlı adam, açıkça korkmuş bir şekilde ondan uzaklaştı.

Yaşlı adamı gözleriyle sabitledi. "Burada işimiz bitti mi, Sonma? Başka bir yere gitmem gerekiyor."

.

BÖLÜM 40. ALDATICI VE BAŞTAN ÇIKARICI.

"Oh, neredeyse bitti, Majesteleri." Kral ona sert bir bakış attı.

Sonma sıkıca yuttu. "Şimdi büyü yapmam gerekiyor, Majesteleri. Sessizlik ve odaklanma lazım." Gözlerini kapattı ve zihnini boşaltmak için elinden geleni yaptı.

Her yer birden mezar kadar sessiz olunca istediği sessizliği elde etti. Uzun dakikalar geçti.

Sonma gözlerini açtı, kaşları çatılmıştı. Sonunda ziyaretçisine baktı. Sarılma isteğine zar zor direndi.

Kral daha da sert görünüyordu. Yüzü taştan oyulmuş gibiydi, gözleri okunamazdı. Omuzları, neredeyse öfke olarak yorumlanabilecek güçlü bir duygu ile gerilmişti. Çok soğuktu.

"Bir sorun mu var, Majesteleri?" diye sordu.

"Bana bulgularını anlat, Sonma. Daha fazla zamanımı boşa harcamayın."

Sakin sözler, zavallı yaşlı adamın kulağına bir tehdit ve uyarı gibi geldi. Hızla başını salladı. "Emriniz başım üstüne, Majesteleri. İyi haberlerim var."

"Nedir o?"

"Salem'in yağmursuz durumu hakkında, bu durum çok uzun sürmeyecek, Majesteleri. Benden çok daha büyük bir güç çok yakında Salem'e şiddetli yağmur yağdıracak. Çok parlak ve güçlü bir güç. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim." Saygıyla konuştu.

Kral Lucien bunu düşündü. "Yakında ne kadar sürecek, Sonma?" "Bilmiyorum, Majesteleri. Ama zaman yakındır."

Bu, Kral Lucien'i daha da öfkeliendirdi. Ayağa kalktı, masanın üzerindeki para kutusunu yere attı ve kulübeden çıktı.

Gerçekten de, yaşlı adam hiçbir şey bilmeyen bir sahtekardı. Güvenilir hiçbir bilgi vermedi, sadece zamanını boşa harcadı.

Hangi büyük güç? Yakında ne zaman?

Muhafızları arkasında yürürken, o arabasına doğru büyük adımlarla yürüdü ve içine girdi.

"Salem'e geri dönelim mi, Majesteleri?" diye sordu Dargak.
Kral arabacısına dönerek şöyle dedi: "Beni Mombana sarayına götür."

Kraliçe Danika, günün olaylarından tamamen bitkin düşmüştü. Bu, çok büyük bir olaydı; gelen soyluların sayısına şaşırmıştı. Daha azını bekliyordu.

Akşam yavaş yavaş geceye dönüştü ve zaman geçtikçe soylular, büyük bir kral seçmek için gerekli prosedürleri uyguladılar. Her birine sorulan soruları yanıtladılar.

Şimdi, her şeyden sonra, uygun erkeklerin sayısı dörde düşmüştü. Hepsi yakışıklı erkeklerdi ve Danika, kendilerine büyük krallar olma potansiyeli olduğunu kabul etti. Öyleyse neden içlerinden hiçbirini seçmiyordu? Neden onlara bakmak onun için bu kadar zordu? Neden onları hiç dikkate almıyordu?

"Kraliyet ziyafeti yakında sona erecek, Majesteleri. Bir seçim yaptınız mı?" Askeri işlerden sorumlu bakan, tuvalete gittikten sonra kraliyet sarayına tekrar girdiğinde onu köşeye sıkıştırdı.

"Korkarım ki hayır, Bakan Regah. İstedğim kişiyi görmedim," diye kısa bir cevap verdi.

Bakan kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösterdi. "Ama hepsi yetenekli adamlar. Çok zengin ve güçlüler, zeki ve mantıklı olduklarını söylemeye gerek bile yok. Hiçbirinin henüz ilginizi çekmemiş olması şaşırtıcı, Majesteleri."

"Evet. Şaşırtıcı."

"Önemli değil, önemli değil. Her zaman ilk görüşte olmaz, bence. Her biriyle zaman geçirdikçe, değişiklikler olacağına inanıyorum." "Mm.

Ben de öyle umuyorum." Yaşlı adama zaten bildiği şeyi söylemiyordu. Zaten kalbi başka bir adama aitti, bu yüzden böyle bir değişiklik asla olmayacaktı.

"Ah, şurada Lord Riverdale var," diye mırıldandı bakan mutlu bir şekilde. "O, Mombana'daki en nüfuzlu ailelerden birinin üyesi. Buraya geliyor ve sanırım dans etmek isteyecek! Hemen ortadan kaybolayım."

"Hoşça kalın, Bakan Regah." Ama adam, kraliçenin sözleri tam olarak dudaklarından çıkmadan çoktan salonun diğer tarafına geçmişti. Dudakları

onaylamayan bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı.

"Lord Scott Riverdale hizmetinizde, Majesteleri." Beyefendi ona ulaştığında başını eğdi.

"O zevk bana ait, Lord Riverdale." Kraliçe elinin tersini uzattı.

Önündeki sarışın adam elini aldı ve saygıyla öptü. "Yakından bakınca daha da güzelsiniz, kraliçem."

O nazikçe gülümsedi. "Beni gururlandırırıyorsunuz, Lord Riverdale."

"Bu iltifat değil, gerçeklik Majesteleri. Güzelliğiniz her şeyden üstündür." Aksanı, İskoç şarabı gibi dilinden akıyordu. "Bu dansı bana ayırır mısınız?"

Kraliçe Danika, geceyi dinlenerek geçirmekten başka bir şey istemiyordu ve bunu başarmanın tek yolunun bu ziyafetin sorunsuz geçmesi olduğunu biliyordu. Bu yüzden elini onun uzattığı ele koydu. "Lütfen, Lord Riverdale."

Gülümsemesi çocuksuydü ve onu her zamankinden daha yakışıklı gösteriyordu. Kraliçe, bu adamın kral adayı olarak fena olmadığını kabul etmek zorundaydı. Ne yazık ki, onun için hiçbir şey yapmamıştı.

Onu dans pistine götürdü. Müzik değişti ve birlikte kraliyet dansının adımlarını attılar. Durumu ve yorgunluğu, dans adımlarını daha beceriksiz hale getirdi. Her birkaç adımda bir onun ayağına basıyordu, ama dans ettiği diğer tüm uygun soylu erkekler gibi, Lord Riverdale de gülümsemeyle ve birkaç homurtuyla onun beceriksizliğine katlandı. Müzik sona ererken, sarayın dışında yağmur yağmaya başladı.

Bu, kraliçeyi çok rahatlattı çünkü tüm soylular ve katılımcılar evlerine dönmek zorunda kalacakları için kraliyet ziyafeti daha kısa sürecekti.

Bu arada Lord Riverdale, saray duvarlarının dışında yağmurun sesini duyunca şansına inanamadı. "Yağmur yağıyor, Majesteleri."

"Evet, öyle," diye onayladı.

"Bu benim için çok talihsiz bir durum. Bunu hiç öngörmemiştim." Adımları yavaşlarken çok üzgün görünüyordu.

"Bir sorun mu var, Lord Riverdale?"

O başını salladı. "Korkarım öyle, Majesteleri. Soğuk havaya alerjim var; buna hazırlıklı gelmedim. Yağmur yağacağını bilseydim, şıfalı otlarımı alır ve buna uygun giysiler giyerdim," dedi endişeyle.

Lord, kraliçenin sarayda geceyi geçirmesine izin vermesi için bir neden düşünmüştü. Bu sürenin kraliçeyi baştan çıkarmak ve böylece Mombana'nın kralı olmak için yeterli olacağını biliyordu. Artık fazla düşünmesine gerek yoktu çünkü iyi bir neden ortaya çıkmıştı.

"Oh, bu çok kötü," Kraliçe Danika, ona böyle bir zayıflığını itiraf etmenin ne kadar zor olduğunu hayal edemediği için ona sempati duydu.

Lord Riverdale başını salladı. "Gerçekten çok kötü. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Bu adamdan hoşlanmaması, onun acınası durumunu anlayamayacağı anlamına gelmiyordu. Zavallı adam.

"Endişelenmenize gerek yok Lord Riverdale. Sarayda çok sayıda misafir odası var. Muhafızlara sizin için bir oda hazırlatabilirim. Sabahleyin evinize dönebilirsiniz. Ne dersiniz?"

Adam geniş bir gülümsemeyle, "Bu çok merhametli bir davranış olur, Majesteleri. Bunu benim için yaparsanız çok minnettar olurum," dedi.

Kraliçenin bacakları çok ağrıyordu ve artık dans edemiyordu. Bu yüzden durdu. "Sorun değil."

Soylu adam yine parmaklarını tutup nazikçe öptü. "Dans mükemmeldi ve sizin sayenizde harika bir akşam geçirdim, Majesteleri."

En yakın sandalyeye atlamak isterken zorla gülümsedi. "O zevk bana ait, Lord Riverdale."

Parmağını çekerek, en yakın muhafızı çağırdı ve Riverdale lorduna bir oda hazırlanması emrini verdi.

Scott Riverdale kraliçeden uzaklaşırken, Serna'nın şehir merkezindeki tavernasında şimdiye kadarki en zorlu kumar oyununu kazanmış bir adam gibi gülümsedi. Belki de bu zorlu oyunu gerçekten kazanmıştı.

Sonra kendini azarladı. Hayır, tamamen kazanmamıştı. Hamile ama çok güzel kraliçeyi başarıyla baştan çıkardıktan sonra kazanan olacaktı.

Gece geç saatlerde, kraliçe yatak odasının penceresinin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Baski'nin uyumasına yardımcı olması için göndereceğini söylediği bitki çayını bekliyordu. Beklerken, içindeki hüznü engelleyemiyordu.

Kraliyet ziyafeti birkaç saat önce sona ermişti, sarayın sessizliği onu rahatlatıyordu. Baski, yatıştırıcı merhemler ve masajlarla ona yardım etmişti.

vücudundaki ağrıların çoğunu dindirdi. Uyumuştı, ama uykusu huzursuzdu.

Aslında pek de şaşırtıcı olmayan bir haber duymuştu. Bu gece bir kral seçemediği için kraliyet ziyafeti yeniden ertelenecekti. Bir başka şaşırtıcı olmayan şey ise, Lord Riverdale'in sarayda geceyi geçirdiği yönündeki söylenti idi. Bazıları, onun kraliçenin kalbini hoşnut eden adam olabileceğini, bu yüzden ona bu nezaketi gösterdiğini söylüyordu. Bazıları ise, hamile olduğu ve hormonları kontrolsüz olduğu için yatağını ısıtmasını istediği için bu nezaketi gösterdiğini söylüyordu. Hatta bazıları, ikisinin arasında ateşli bir ilişki olduğunu bile söylüyordu.

Kral Lucien bu söylentiler hakkında ne düşünecekti? Merak etmeden duramıyordu.

Kral Lucien. Çocuğunun babası, hiç bu kadar aklından uzak olmamıştı.

Soğuk gece havası vücudunu okşadı ve tüyleri diken diken oldu. Kollarını kendine doladı ve titremeyi önlemek için ritmik bir şekilde ovuşturdu, gözleri yıldızları sayıyordu. Kamara ile evleniyordu. Hiç geçmeyen acı daha da arttı ve onu tüketmekle tehdit etti.

Kapının arkasından sesler ve hareketler geldi. Dönüp kapıya baktı. Ardından bir kapı çalma sesi geldi. Bunun muhafızlardan biri olmadığını biliyordu.

Nöbetçi muhafızlarına emir veremeden kapı açıldı. Orada duran adamın Lord Riverdale olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

"Sıcak bitki çayı getirdim, Majesteleri," dedi gülümseyerek, tahta bardağı kaldırarak. "Hizmetçinin buraya getirdiğini gördüm ve bana bunun sizi rahatlatacak maddeler içerdiğini söyledi. Size kendim getirmekten kendimi alamadım."

"Oh. Çok naziksiniz Lord Riverdale," diye cevap verdi, daha iyi bir şey bulamadığı için.

"Girebilir miyim?"

Kız başını salladı ve arkasındaki üç muhafızı uzaklaştırdı. Muhafızlar başlarını eğip kapıyı kapattılar.

İçeri girdi ve çayı masasına bıraktı. "Sıcakken içebilirsiniz Majesteleri. Eminim daha iyi gelir."

Kadın içeceği ondan aldı ve içindekileri bir dikişte içti. "Çayı getirdiğiniz için teşekkür ederim Lord Riverdale."

"O zevk bana ait, Majesteleri." Açık pencereden dışarıya baktı. "Çok güzel bir gece, değil mi?"

"Gerçekten öyle. Ay tam dolunayda. Çok güzel. Yıldızlar da nefes kesici."

"Evet, çok güzel ama Mombana kraliçesi kadar güzel değil," dedi, ona anlamlı bir şekilde bakarak.

"Beni çok övüyorsunuz, Lord Riverdale." Onunla konuşmanın o kadar da kötü olmadığını itiraf etti, çünkü onunla birlikte olmak, Lucien Kralı'nın yaklaşan evliliği gibi acı verici şeyleri düşünmekten onu uzak tutuyordu.

"Bu iltifat değil," diye ısrar etti gülümseyerek.

Kraliçe sadece omuz silkti, penceresine geri döndü ve geceye bakmaya devam etti. Onun gideceğini bekliyordu, ama bunun yerine, arkasında ayak seslerini duydu.

"Burada olmamalısınız Lord Riverdale. Bu uygun değil," diye kraliçe sonunda açıkça konuştu.

"Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri." Derin sesi arkasında çok daha yakındaydı. "Sizinle bu anı paylaşma ayrıcalığına sahip olduğum için çok mutlu olduğumu itiraf etmeliyim. Ayrıca size çok ilgi duyduğumu da itiraf etmeliyim." Bu onu şaşırtmamalıydı, ama şaşırdı. O devam etti. "Bunun tamamen taçla ilgili olduğunu düşüneceğinizi biliyorum, ama öyle değil, hanımefendi. Sizinle bir kadın olarak da ilgileniyorum." Sesi bir oktav düştü. "Siz çok güzel, bilge ve çok güçlü bir kraliçesiniz. Bunun sığ bir düşünce olduğunu biliyorum, ama bana bir şans vererseniz çok sevinirim."

Kraliçe Danika ona döndü ve gerçeği söylemeye karar verdi. Sesi nazikti. "Övgülerin ve nezaketinizden gurur duyduğumu söyleyeceğim Lord Riverdale, ama bunu zaten biliyorsunuz. Ama bilmediğiniz şey, kalbimin başka bir adama ait olduğu."

"Başka bir adama mı?" Bunu beklemiyordu. "Kim o?"

O, çıkıntılı karnına sevgiyle baktı. "Çocuğumun babası."

Lord bu sefer sadece şaşırmakla kalmadı, şok da oldu. "Ama o Salem'in kralı... seni hapse atan adam..."

Kadın gülümsedi. "Onun kim olduğunu biliyorum Lord Riverdale. Ayrıntılı açıklamalarına ihtiyacım yok." Omuzları çaresizce kalktı ve düştü. "Dünyadaki tüm açıklamaları yapabilirsin. Bu, kalbimin ona ait olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Lütfen bunu kabul et."

Lord Riverdale, ona bir şans verirse onu ikna edebileceğinden emindi. Kadınları da etkileyen harika yatak odası becerileri vardı. "Lütfen, bana bir şans verin, Majesteleri." Çaresizce, aralarındaki mesafeyi kapattı, sonra başını eğdi ve onu öptü.

Şok, Lord Riverdale onu öperken onu bir dakika boyunca olduğu yerde dondu. Sonra şokun etkisi geçti. İlk düşüncesi, dudaklarını onunkinden ayırıp onu itmektir. Ama bir saniye için başka bir düşünce aklına girdi.

Bu adamın öpücüğünden bir şey hissedecek miydi?

Kral Lucien onu öptüğünde, ayaklarının altından dünya kayıp gitmiş gibi hissetmişti; kalbi hızla çarpmış ve dünyası tersine dönmüştü. Herkesle böyle miydi?

Bu yüzden, onun öpmesine izin verdi. Dudakları birkaç dakika daha onun dudaklarında kaldı, ama o hiçbir şey hissetmedi. Ve o dilini ağzına soktuğunda, onun bu istilasına duyduğu tiksinti yüzünden neredeyse kusacaktı.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı, nefesi kesik kesikti. Sonra geri adım attı. "Sana karşı böyle hissetmiyorum Lord Riverdale, ya da başka bir erkeğe karşı, çünkü kalbim zaten başka birine ait."

"Ama sana zevk vermeme izin verirsen!" Adam tekrar ona uzandı.

"Eğer parmağın bir daha onun eline dokunursa, kollarını omuzlarından koparırım," diye derin bir ses kapıdan geldi.

Sakin ama volkanik sesin tanıdık gelmesi, Kraliçe Danika'nın göğsüne tam bir darbe indirdi. Kulaklarının onu aldattığından emin, gözlerini kaldırdı ve hayatında gördüğü en derin mavi gözlerle karşılaştı.

Kral Lucien yatak odasının kapısında duruyordu.

.

BÖLÜM 41. GÖZLERİMİ KIRPARSAM, BU BİR RÜYA OLABİLİR.

Kraliçe şoka girdi, gözleri kapısında duran adamın karanlık silüetine yapışmıştı.

"Nasıl bana böyle konuşursun..." Lord Riverdale, kendisine tehditkar bir şekilde seslenen kişiye öfkeyle döndü, ancak daha önce sadece adını duyduğu, hiç görmediği bir adamla karşı karşıya geldi. Aniden sustu. Bu adamı daha önce hiç görmemişti, ancak ona gözlerini diktiği anda Lord Riverdale onun kim olduğunu anladı.

Salem'in güçlü kralı Lucien.

Durduğu yerde karanlıkta kalmıştı; karanlıkta parlayan mavi gözleri dışında kimse onun yüz hatlarını ayırt edemiyordu.

Peki, hiç görmediği, sadece halkın saygıyla fısıldadığı söylentilerden duyduğu kral olduğunu nasıl anladı? Gücü ve kudretiyle halkta korku, saygı ve hürmet uyandıran korkutucu kral olduğunu nasıl anladı?

Ama bu soruyu kendine sorarken, zihni cevabı verdi. Olağanüstü mavi gözleri bir yana, yatak odasının kapısında gölgede durarak ilkel bir hakimiyet yaymak ve havayı tarif edilemez bir güçle kızıştırmak için büyük bir adam olmak gerekir.

Lord Riverdale sıkıca yutkundu. "Salem'in kralı mı?"

"Ondan uzak dur." İlk sözleri kadar sakın sözler.

Lord Riverdale'in sırtından titreme geçti, ama korkak gibi zorbalığa boyun eğmeyecekti. Çenesini kaldırdı. "Korkarım ki artık böyle taleplerde bulunma hakkınız yok. Kraliçemiz artık sizin köleniz değil, dolayısıyla artık size ait değil."

Hareket etmedi. "Ben hala mantıklı davranmaya çalışırken, kadınımdan ve çocuğumdan uzak durun Lord Waterdale."

Adamın kulaklarının arkası kızardı. "Adım Riverdale, Majesteleri. Adımı aşağıladınız."

"Beni bekletmeyin, Lord Waterbird." Sesi bir oktav düştü.

Lord Riverdale, beyni hareketlerini yorumlayamadan kendini kraliçeden dört adım uzaklaşmış buldu. "Tamam, p-peki, Majesteleri," diye mırıldandı. "Ama kraliçeye kur yapıyorum, bu yüzden burada olma hakkım var. Bana gitmemi söyleme hakkı olan tek kişi o ve ben

"Git," diye fısıldayan Kraliçe Danika onu kesintiye uğrattı. Ona bakmadı bile. Ve o kapıya bakmaya başladığından beri gözlerini kırpmamıştı.

"Ama kraliçem!"

Sonunda Kral Lucien doğruldu ve kapıdan uzaklaştı. Kraliçenin yatak odasına girdi ve açık pencereden ay ışığının aydınlattığı alana adım attı. Yüzü. Yara izli yüzündeki zar zor kontrol edilen öfke, Lord Riverdale'in ondan birkaç adım geri çekilmesine neden oldu.

Kral konuştuğunda, sözleri kısa ve kesikti. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım, Lord Scott Riverdove. Senden gitmeni istemiyorum, bu yatak odasından hemen çıkmanı emrediyorum, yoksa kan ve kemik parçaları halinde buradan ayrılacaksın."

"E-evet, Majesteleri." Tekrar söylenmesine gerek yoktu. Lord Riverdale, bacakları yanıyormuş gibi kapıdan dışarı koştu.

Belki de öyleydi. Akıllı adam.

Onun ardından gergin bir sessizlik kaldı. Kral Lucien arkasını dönüp kapıyı kapattı. Kilitlerin sesleri havayı doldurdu ve dünyayı dışarıda bıraktı. Sonra arkasını dönüp yüzünde hala bariz bir şok ifadesi olan kraliçeye baktı. Yıldızlı gecede ay ışığı altında, bu iki sevgili sekiz hafta ayrı kaldıktan sonra birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Gözlerini kırp, Kraliçe Danika," dedi sonunda, sesi kısılmıştı.

Gözlerini açan kraliçe gözyaşlarını tutamadı ve başını salladı. "Gözlerimi kırpmaya korkuyorum, çünkü o zaman sen burada olmayacaksın. Gözlerimi kırpmaya korkuyorum, çünkü o zaman bunların hepsinin bir rüya olduğunu göreceğim. Aç kalbimin yarattığı bir illüzyon."

Adamın yüz hatları yumuşadı. Biraz. "Ben rüya değilim. Giysilerim ıslak çünkü yağmurlu bir gecede Mombana sarayına at arabasıyla geldim. Baski kürk mantomu almış olabilir, ama diğer giysilerim o kadar kuru değil."

"Aman Tanrım." Gözleri onun vücuduna kaydılar. Gerçekten de pahalı ceketinin ıslak olduğu ve vücuduna yapıştığı görülüyordu. İçindeki ipek tunik görünüyordu. "Buradasın."

"Buradayım."

Gözleri kapandı, göz kapaklarından yaşlar süzüldü ve yavaşça tekrar açıldı. "Sen gerçeksın," diye hayranlıkla fısıldadı.

"Karnınız büyümüş, Kraliçe Danika. Oğlum sizin içinizde sağlıklı bir şekilde büyüyor."

"Lucien!" Yüksek bir çığlık atarak yatak odasının karşısına doğru koştu. Düşünmüyordu, ama içgüdüsel olarak onu yakalayacağına güveniyordu. O da yakaladı ve çok hızlıydı. Eli hızla uzandı ve onu bir saniye durdurdu. Sonra kolunu Danika'nın boynuna doladı, diğer kolunu da dizlerinin arkasına geçirdi. Onu kaldırıp kollarının arasına aldı. Danika, Lucien'in boynuna sıkıca sarıldı, onu bırakma korkusu, ona sarılma şekliyle apaçık ortadaydı. Gözlerini sıkıca kapattı ve dudaklarından "Buradasın, buradasın, buradasın, buradasın" sözleri döküldü.

Onun varlığına verdiği tepki, onun hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Öfkesi sis gibi dağıldı; tüm savunması yıkılan büyük duvarlar gibi çöktü. "Tanrım, Danika!"

Onu tutkuyla öpüyordu. O da onun tutkusuna karşılık vererek onu öptü. Bu kraliyet aşıklarının dudaklarının çaresizce birbirine dolandığı sırada, onu kollarında tutarak yatak odasının derinliklerine doğru yürüdü.

Pencerenin önünde, onu nazikçe ayakları üzerine indirdi ve öpüşmeyi sonlandırdı. Ona sarıldı, onu o kadar sıkı kucakladı ki, alt karnına baskı yapan çocuğuna uyum sağlamak için vücudunu geriye doğru itmek zorunda kaldı.

"Seni çok özledim! Seni çok özledim! Lütfen, beni bırakma! Sarıl bana!" Kalbi dudaklarını tamamen ele geçirmişti ve kendini ona açarken mutluluktan ağlıyordu.

"Buradayım, Dani. Ben de seni çok özledim. Tanrım, seni çok özledim." Sözleri daha sakindi, ama başı da onunki gibi dinlenmeye başlamıştı.

Yine öpüşüyorlardı. Dudakları dudaklarına yapıştı ve söyleyemediği tüm sözleri, yaban ateşi gibi büyüyen ve parlayan, ve sadece daha da parlaklaşan o kalbi tüketen öpücüğe döktü.

Sonunda Danika nefes almak için ayrılmak zorunda kaldı. Dudaklarını onunkilerden ayırdı. Alınları birbirine değdi, ikisi de zor nefes alıyordu. Karnı onun karnına değdi, alt vücuduna hafifçe dokundu.

Oğlunun karnını okşadı. "Ben de seni özledim, oğlum."

"Neredeydin?" diye bağırdı körü körüne. "Seni bekledim! Bekledim! Ve bekledim! Seni çok özledim, sürekli pencereden dışarı baktım! Kendimi çok boş hissettim! Yatağım çok soğuktu! Hayatım çok boşluktaydı!"

"Danika..."

"Görevlerim çok ağır, üzerimde büyük bir yük! Evlenmem için baskı yapıyorlar! Yine de gece gündüz bekledim! Ama sen şimdi evleniyorsun ve ben bir eş seçmek zorundayım..." Başı yerine geldiğinde aniden durdu ve gözleri birden açıldı. "Sen evleniyorsun. Sen evleniyorsun." Ondan bir adım geri çekildi.

Kral Lucien, gözlerindeki çıplak acıyı görüyordu. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Evlilik teklifinin arkasındaki koşulları açıklamaktan başka bir şey istemiyordu, ama duvarların kulakları olduğunu ve rüzgârın en hızlı haberci olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Kamara'nın elini istemesinin nedenleri asla açığa çıkmamalıydı.

Bu yüzden çaresizce durdu, dudakları kapalı, gözleri önündeki bu kadına olan tüm duygularını saklıyordu.

Danika'nın durumunda, onun sessizliği bir silah sesi kadar yüksek geliyordu. Danika'nın gözlerinden yaşlar döküldü ve kendini tutamayıp hıçkırmaya başladı. "Acıyor. Çok acıyor."

Kamara, Danika'nın geri çekileceğini düşünerek ona uzandı, ama Danika isteyerek kollarının arasına sığındı. Kamara, Danika'nın alnını şefkatle öptü. "Seni bu şekilde incittiğim için özür dilerim, canım."

Bu sevgi dolu sözlerin şefkati, onun sıkıntılı ruhuna yatıştırıcı bir merhem gibiydi. O, ona hiç sevgi dolu sözler söylememişti. Şimdi düşündüğünde, ona daha önce hiç "Dani" dememişti.

Onu kucakladı ve daha da ağladı. Neden aşk bu kadar acı vericiydi? "Şşş, sorun yok. Lütfen, Danika?"

"Biliyorum çok şey istiyorum ama Prenses Kamara ile evlenmez misin?"

"Sen de evleniyorsun." Dudaklarını büzdü.

"İstemiyorum!"

"Ben de istemiyorum."

"Öyle değil mi?" Gözlerinde tüm umuduyla ona baktı. O başını salladı. "Öyle değil." Bir süre durdu. "Ben de söylentileri duydum." "Hangisini?" Bir çocuk gibi burnunu çekti.

"Lord Waterbird," diye dişlerini sıkarak söyledi, vücudu anımsayarak gerildi.

Kız geri çekildi, ama hala onun keskin hatlı yüzüne bakıyordu. "Söylentiler doğru değil. Ona sığınak vermedim çünkü o benim sevgilim. Ona da ilgi duymuyorum."

Parmaklarını kaldırıp kadının gözlerindeki yaşları sildi. "Söylentilerin doğru olmadığını biliyorum, Danika. Sence o adam neden hala hayatta? Eğer söylentilerin doğru olduğunu düşünseydim, onu öldürürdüm," dedi soğukkanlılıkla.

Onu öldürürdüm," dedi adam, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Başını eğdi ve göğsünü öptü. "Bana inandığın için mutluyum."

"İnanıyorum. Buraya o Su Kuşunu öldürmek için geldim. Sonucunun ne olacağını umursamadım.

sonuç ne olursa olsun umurumda değildi. Benim olan şeye elini sürmeye cüret etti. Benim kadınıma. Benim çocuğuma."

Danika Kraliçe, *bulutların üzerinde yürümek böyle bir şey olmalı* diye düşündü. "Ben gerçekten... senin miyim?"

"Evet." Çenesindeki kas seğirdi, sesi her zamanki gibi sakindi. "Waterbird bir dahaki sefere senin etrafında dolaştığında bunu bildiğinden emin ol. Waterdale ailesinin ilk oğlunu bu kadar korkunç bir şekilde kaybetmesi çok yazık olur."

Gözlerinden yaşlar süzülürken, dudaklarında sulu bir gülümseme belirdi. "Riverdale."

Dudaklarını büzdü, gözleri parladı. "O seni öptü. Sen de izin verdin."

Suçluluk duygusu, solgun yanaklarında ikiz bir kızarıklık oluşturdu. Gözlerini indirdi. "Şok oldum... ve merak ettim," itiraf etti.

"Merak ettin mi?" Kaşları çatıldı.

Tehlikeli bir zeminde yürüdüğünü hissederek, doğruyu söylemeye karar verdi ve kelimelerini dikkatlice seçti. "Beni öptüğünde, dünyayı tadabiliyormuşum gibi hissediyorum; içim titriyor ve şarkı söylüyor. Her zaman böyle mi diye merak ettim."

Dudaklarını büzdü. "Öyle mi?"

Kız, vücudunun izin verdiği kadar ona yaklaşarak, kararlı bir şekilde başını salladı. "Diğer erkeklerin dokunuşları gibi iğrençti. Bana sadece o günü hatırlattı... depoda... Karandy ile. İğrençti." Gerginliği kayboldu. Kafasını onun boynuna dayadı; onu göremiyordu, ama hissedebiliyordu. "Sen benim birlikte olmak istediğim tek erkeksin, Lucien. Her zaman sen olacaksın," diye fısıldayarak itiraf etti, nefesi onun boynunu okşuyordu. "Beni sarıl... lütfen."

O geri çekildi ve eliyle onu kendinden uzaklaştırdı, böylece kız açık pencereye dönük, sırtı ona bakacak şekilde durdu. Sonra kollarını arkadan beline doladı ve burnunu kızın boynuna gömdü. Hiçbir şey söylemedi, ama bunun önemi yoktu.

Bu karmaşık adamı nasıl bu kadar iyi tanıyabilmişti? Onu bu kadar mükemmel anlayabilmişti? Ağzı kapalıyken bile onu bu kadar yüksek sesle duyabilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Gözlerini kapattı ve

başını onun başına gömdü, eli onun elini tutuyordu. Uzun saniyeler boyunca öyle kaldılar.

"Ona söylediklerini duydum. Lord Rainydale. Ona kalbinin başka bir adama ait olduğunu söyledin. Kalbinin çocuğunun babasına ait olduğunu... defalarca."

"Evet," diye fısıldadı.

"Bu beni her şeyden daha çok sakinleştirdi." Bir süre durdu. "Hizmetçiden onun yatak odanda olduğunu duyduğumda, o adamla hesaplaşmaktan başka bir şey istemiyordum. Baski beni görünce çok sevindi. Senin gibi, o da ilk başta benim gerçek olmadığımı düşündü."

Gözlerini açtı ve gökyüzündeki bir kayan yıldızı izledi. "Buraya, Mombana'ya geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne yazık ki, yarın Salem'e dönmek zorundayım. Tahtım korumasız. Elbette, Zariel ve Dargak nöbet tutuyorlar ve onlar en güvenilir kişiler, ama tahtım hala boş, krallık savunmasız," dedi.

"O zaman neden geldin?" diye fısıldadı.

Sessizlik çöktü. Uzun sürdü.

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, artık uzak duramazdım."

O içini çekti. "Birlikte geçirebileceğimiz zaman çok kısa." Üzüntü onu sardı, ama o bunu bir kenara itti. "Öyleyse neden bunu en iyi şekilde değerlendirmiyoruz? Bu yatak odasının dışında bir dünya olduğunu unutalım ve bu geceyi en iyi şekilde geçirelim."

"Tamam." Tereddüt etmedi. Bunun yerine, boynunu tekrar öptü, güçlü eli karnının şişkinliğini okşadı.

Kız başını çevirip ona gülümsedi. "Tamam."

"Çok uzun süredir ayaktasın. Ağrıyor mu?"

Tereddüt etti. "Evet," diye itiraf etti. "Sırtım da ağrıyor. Belim de. Gece ne kadar soğuk olursa olsun, kendimi sıcak hissediyorum."

"Uyumalıydın."

"Aklımda çok şey vardı ve ağrılar ve sıcaklığın yanı sıra uyuyamadım. Ama şimdi buradasın ve sonunda endişelerimi bir kenara atıp, acılarımı gömebilir ve otoriteyi bırakabilirim - sadece bu gece için olsa bile."

Sonra onu bu gece ikinci kez hiç çaba harcamadan kucağına aldı.

"Şu anda buradayım, her şeyi devralacağım. Muhafızlar." Gözlerini ondan ayırmadan sesi biraz yükseldi.

Kapı çalındı, ama o kilitliydi, bu yüzden muhafız giremedi. "Majesteleri?" Muhafız kapıdan cevap verdi.

"Lord Waterbird'ün evine dönmek üzere olduğundan emin olun. Artık sarayda geceyi geçirmek için hoş karşılanmıyor," dedi kararlı bir sesle.

"Oh..." Muhafız, Mombana kraliçesinden haber almadığı için tereddüt etti.

Kral Lucien, kollarında taşıdığı kadına sessizce kaşlarını kaldırdı.

"Ben de sipariş ediyorum, Omna," diye nefes

nefese bağırdı. "Emriniz başım üstüne,

Majesteleri!"

"Omna?" Kral Lucien. "Evet,

Majesteleri?"

"Muhafızlara, bu gece kraliyet dairesinin girişinden kraliçenin kapısını korumalarını söyle. Bu kapıdan değil," diye emretti.

Kraliçenin yanakları şiddetli bir kızarıklıkla kaplandı ve boynuna kadar yayıldı. "Ben de emrediyorum, Omna."

"Emredersiniz, Majesteleri!" Aceleyle uzaklaşan ayak sesleri havayı doldurdu. Ve sonra, kutsal bir sessizlik.

"Bu gece sana iyi bakacağım." Gözleri şişmiş karnına indi. "İkinize de iyi bakacağım."

Bu gece yarın ne kadar acı verse de, Kraliçe Danika krala tekrar gülümsedi, gülümsemesi o kadar genişti ki güzel yüzünü ıslıl ıslıl yaptı.

"Tamam."

Gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki, kral son on beş yıldır yüzünde hiç görülmemiş bir şeyin olduğunu fark etmedi.

Dudakları gerildi — kadıninki kadar geniş olmasa da — ama izleyenlerin bunun bir gülümseme olduğunu anlayacak kadar.

"Tamam." Sonra onu banyoya doğru taşıdı.

.

BÖLÜM 42. AŞIKLAR.

"Taht şu anda boş, Efendim. Neden saldırmıyoruz?" Talia efendisine imalı bir şekilde sordu. *Mağarası bu gece soğuk görünüyor. Burada saklanmaktan bıkmadı mı?*

Coza dönüp ona baktı. Talia, onun daha önce düşünmediği bir şey söylemiyordu. "Bu kötü bir fikir olur. Adamlarımdan birini casusluk yapması için gönderdim. Tahtın, onun yokluğunda bile en güvendiği adamları tarafından sıkı bir şekilde korunduğunu bildirdi."

"Ama onlarla savaşabiliriz..."

"Dargak, Zariel ve Chad. Bu üç adam en güçlü savaşçılar. Hazırlık yapmadan uyanıp onlara karşı çıkamayız. Lucien, Mombana'yı fethedip Kral Cone'u öldürebildi çünkü ordusunda bu adamlar vardı." Bir süre durdu. "Lucien yenilmez, güçlü bir savaşçı, ama bunu tek başına başaramazdı."

"Peki ne yapacağız? Mombana artık sorun değil çünkü metres kraliçeyle ilgilenecek."

"Evet." Vetta'yı düşünerek sırttı. "En iyi özelliklerinden biri sabırsızlığı, nefreti ve öfkeli olmasıdır. Yarından sonra Danika ölmüş olacak. Sabırsızlanıyorum."

"Peki ya Salem?"

"Bir planım var. Senin için bir iş." "Nedir o, Efendim?"

"Lucien, Chad, Zariel ve Dargak'ı zehirlemeni istiyorum," diye emretti kararlı bir sesle. "Öncelikli hedefin Lucien ve Zariel. Onların ölümü krallığı zayıflatacak. Sonra da biz devreye gireceğiz."

Bu ölümcül görevi düşünmek bile Talia'nın tüylerini diken diken etti. "Bu intihar olur."

Gözlerini ona dikip kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" Elbette, onun hayatı önemli değildi. Yutkundu.

Ona acıyarak gülümsedi. "Fazla endişelenme, Talia. İş iyi yaparsan, başarılı olursun. Hanımefendi'nin aksine, benim sabrım var. Bu işi halletmek için mükemmel fırsatı bulmak için zamanını kullanabilirsin. Ama bunu başarmalısın.

Hemen yapın. Birbiri ardına ölürlerse, şüphe uyandırır.

O eğildi. "Nasıl isterseniz, Efendim."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Onun ölmesini istiyorum, Talia." "Elimden geleni yapacağım, Efendim." Ayrılmak için döndü.

"Bir şey daha var."

O da ona döndü.

Gözleri yine onun gözleriyle buluştu. "Vetta bunu *asla* öğrenmemeli.

Asla. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Efendim."

Tanrım, gülümsedi. Çok büyük bir gülümseme değildi, ama Danika'ya göre çok güzeldi, kalbi güneşin altındaki tepeler gibi ısındı. Ona soyunmasını söyledi ve kendisi de ıslak giysilerini çıkardı.

Birlikte, en iyi ahşap ve meşe ağacından yapılmış banyonun şelalesinin altında durdular. Su, kendilerini yıkarken vücutlarına vuruyordu. Gözleri onun üzerinde dolaşmaya devam ediyordu, elleri ara sıra vücudunun sert hatlarına dokunuyordu, sadece bu gecenin gerçek olduğuna kendini ikna etmek için. Onun burada, onunla birlikte olduğuna.

Bir ara, banyodan çıkıp onu yalnız bıraktı. Kapının açılmasının belirgin sesini, verilen emirlerin derin bariton sesini ve aceleci ayak seslerini duydu.

Adamın banyoya dönmesi biraz zaman aldı.

"Mombana'nın kraliçesi olmak nasıl bir duygu?" diye sordu.

Sırtında onun vücudunun sıcaklığını hissetti ve başını omzuna yasladı. "Stresli. Babamın halkıma yaşattıklarının telafisini yapma fırsatını yakaladığım için mutluyum, ama aynı zamanda taçla birlikte gelen tüm görevlerin stresini de hissediyorum. Bu bana ağır bir yük gibi geliyor."

"O hissi bilirim."

"Evet, biliyorum." Su vücuduna akarken gözlerini hafifçe kapattı. "Tüm yük ve görevlerin omuzlarıma yüklendiği bu yerin tek hükümdarı olmak istemiyorum. Bir kralın yanında hüküm sürmek istiyorum." *Senin yanında.* Sözler dudaklarından dökülmeden önce onları yakaladı.

"Bir kraliçenin tek başına bir krallığı yönetmesi mümkün değildir. Bu tüm kanunlara ve geleneklere aykırıdır. Bu yüzden halkın seni evlendirmek için çaresizce çaba gösteriyor." Son cümle öfkeli bir homurtuydu. Lord Riverbird'ü hatırladı.

İçgüdüsel olarak ona döndü ve kollarını başının arkasına doladı. "Bu gece tüm bunları düşünmemeye karar vermiştik. Lütfen, bunları hiç düşünmeyelim." Bu düşünce ona yaklaşan evliliğini hatırlattığı için kalbi acıdı.

O da onu kucakladı. "Haklısın." Dudaklarını, yanaklarını, kulağını öptü. Sonra kulağına fısıldadı. "Seni çok istiyorum, Dany. Şimdi. Çok uzun zaman oldu, açlığım çok büyük. Seni tatmin edecek kadar uzun süre dayanamayacağımdan neredeyse eminim."

"Zoruna değil. Seni içimde hissetmeyi özledim," itiraf etti, boynuna gömüdüğü yanağına hafif bir kızarıklık yayıldı. "Her gece... çok uzaktaydın. İşkence gibiydi."

Elini indirip onun sertleşmiş organını okşadı. "Al beni, Lucien. Şimdi..."

Daha fazla teşvik edilmesine gerek yoktu. Bunun yerine, başını daha da eğdi ve dudaklarını öperek, parmakları sırtına gömülen kadının boğazından tatmin edici bir inilti kopardı. Öpücük çok yavaş başladı ve uzadı, ama dilleri her birleşmesinde, ateşli tutkuları erimiş lav gibi alevlendi, ta ki o, ağzını onun ağzıyla adeta yiyip bitirene kadar. O da onun tutkusuna karşılık verdi, dolgun alt dudağını emdi ve dilini onun diline doğru itti. Nefesi boğuk ve kısalmıştı.

Eli bacaklarının arasında onu buldu ve boğazının derinliklerinden, parmaklarını kaplayan ıslaklığı duyunca bir inilti çıktı. Arzusu dayanılmaz boyutlara ulaştı, kontrolü sınırdan sallanmaya başladı ve aciliyet onu sertçe ele geçirdi.

Dudaklarını ayırarak, onu duvara dönük olacak şekilde çevirdi. Elleri önündeki tutunma raylarını tuttu ve onun arkasına yaklaştığını hissedince sıkıca kavradı. Kral Lucien, dolgun kalçalarını tuttu ve sürekli yoğurdu, cildinin yumuşak dokusuna ve ellerindeki dolgunluğa inleyerek. Sonra kalçalarını ayırdı ve girişine hizalandı. Onun içine daldı.

"Evet." Kız, boğuk bir inilti çıkardı, gözlerini sıkıca kapattı, içini dolduran onun ağırlığını hissetti.

Kendini sabit tutmak için tüm gücünü kullanarak, kadının ona alışması için birkaç saniye bekledi ve bu sırada kadının boğazına, boynuna ve sırtının üst kısmına öpücükler yağdırdı.

"Hazır mısın?" dedi, nefesi düzensizdi.

Kraliçe Danika başını şiddetle salladı.

"Tanrıya şükür." Neredeyse ucuna kadar geri çekildi ve ölçülü vuruşlarla tekrar tekrar içeri girdi.

Her vuruşla arzusu daha da artıyordu ve onu uzun, sert vuruşlarla almaya başladı. O, onun her kalça hareketinde çığlık attı ve her vuruşuna tutkuyla karşılık verdi.

Su, tutkulu bir şekilde birleşen sevgililerin vücutlarını yıkarken, çığlıkları suyun sesi ve vücutlarının hareketleriyle karışıyordu. Elleri her yerdeydi: kıçı, kalçaları, şişmiş karnı, göğüsleri. Dolgun göğüsleri yoğurdu ve boşalmanın yaklaştığını hissedince itişlerini artırarak sıktı. Boğazından gelen bir iniltiyle boşaldı, kalçaları durmaksızın hareket ediyordu. Ama kadının da onu ne kadar çok istediğini hafife almıştı, çünkü kadın da orgazmın eşiğine geldiğinde, erkeğin orgazmından kısa bir süre sonra çığlık attı.

"Lucien! Evet, sevgilim, evet!" diye bağırdı, sırtı kavisliydi.

"Tanrım, Danika, çok iyi hissettiriyorsun." Elleriyle onu kendine çekti ve sıcak fişkırımları defalarca onun içine boşaldı. O, onun içinde boşalırken, kadının vücudu onun penisini sımsıkı kavradı.

Kadın hıçkırarak ağladı, vücudu onun altında titriyordu. Hissettiği zevk o kadar yoğundu ki, son derece coşkuluydu.

Sonra birbirlerinin kollarına yığıldılar, birbirlerine sarılarak ağır ağır nefes alıp verdiler.

Tuvaletten ferahlamış bir şekilde çıktılar.

Danika ara sıra ona gülümserken, rahat bir sessizlik içinde birbirlerini kuruladılar. O da dudaklarını kıvrarak gülümsedi, yüzü mutluluğun somutlaşmış haliydi.

Sonra kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve kapının üzerinde olacağını bildiği katlanmış giysileri aldı.

"Baski bana kıyafet getireceğini söylemişti," diye cevapladı onun meraklı bakışına. "Banyo iyi geldi mi? Hala ateşin var mı?"

Kızın yüzü kızardı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Harika hissediyorum, teşekkürler."

Adam bir kez başını salladı. "Yatağa uzan. Bacakların ve ağrıyan sırtın için bir şey getirdim."

"Oh." Onun sözleri, kadının sırtındaki unutulmuş ağrıyı hatırlattı. Gözleri komodini buldu ve orada daha önce olmayan bazı şeyler gördü, merhem ve bitkisel krem gibi.

Kalbi bu adama minnettarlık ve sevgiyle doldu. İnce geceliğiyle yatağa doğru yürüdü, yatağa tırmanıp oturduğunda ağırlığıyla yatak hafifçe çöktü.

Adam onu takip etti ve arkasına tırmandı. Yan yana oturdular; adam birkaç yastık aldı ve onu desteklemek için sırtının arkasına yerleştirdi. "Daha iyi misin?"

"Evet." Tamamen rahatlayarak içini çekti ve sırtını arkasındaki yumuşak yastıklara daha iyi yasladı.

Sonra adam kadının ayağını eline aldı. Ardından gelen sessizlikte, kaşlarını çatarak şişliği inceledi, sonra bitki kremasını aldı ve kadının bacağına onunla masaj yapmaya başladı.

Her iki bacağı da bitirdiğinde şişlik belirgin şekilde azalmıştı. "Sabaha kadar bacakların eski haline dönecek."

Gözlerini kapatmış, ayaklarını masaj yapan ellerinin hissini tadını çıkarıyordu, ama onun sesini duyunca gözlerini açtı. El işçiliğini inceledi ve gördüğü manzara karşısında kalbi şükranla doldu.

"Çok teşekkür ederim. Kendimi daha iyi hissediyorum," diye fısıldadı Danika.

Adamın gözleri açgözlülükle Danika'nın yüzünü okşadı. Şimdi düşününce, sekiz hafta boyunca ondan uzak kalabilmesi bir mucizeydi. Bu gecedен sonra nasıl uzak kalabilirdi?

"Sırtın?" diye sordu, bu düşünceleri elinden geldiğince bastırarak.

Danika geri çekildi ve sırtını ona gösterdi. Ardından gelen sessizlikte, geceliğini bir arada tutan ipleri çözdü ve gecelik açıldığında kremsi beyaz sırtı ortaya çıktı.

Dizlerinin üzerine çöktü, masadan merhemi aldı ve bitki kremasıyla karıştırdı. Tüm görevlerini yerine getirirken gösterdiği odaklanma ve konsantrasyonla, kadının sırtını masaj yapmaya başladı.

Çok iyi geliyordu. Kraliçe Danika memnuniyetini inlemekten kendini alamadı. Güçlü elleri sihir gibi çalışıyordu ve tam olarak nereye baskı uygulaması gerektiğini biliyordu.

Sırtında durmadı. İyileştirici ellerini beline, kalçalarına ve sonra karnına uzattı.

"Çok harika bir his," diye inleyerek itiraf etti.

"Bu ağrıyı dindirecek. Baski'ye her gece sana bunu nasıl uygulayacağını anlatacağım. İçinde büyüyen bebeğimiz, ekstra ağrılar olmadan da yeterince ağırlık yapıyor."

Bu, ona sabahleyin onu terk edeceğini bir kez daha hatırlattı. Gözlerinin arkasında yaşlar yanıyordu. Gözlerine akmamaları için gözlerini sertçe kırptı.

Bu gece ona yetmişti. Yetmeliydi.

Onunla daha fazlasını yapmak istiyordu — bu gecenin her anını değerli kılmak istiyordu.

İşini bitirdiğinde ipleri yeniden bağladı. Ona döndü. "Güzel bir gece. Hadi yürüyüşe çıkalım. Biraz temiz hava alalım."

Adam tereddüt etti.

Burası Mombana'nın sarayıydı. Bu sarayın her köşesi onun için korkunç anılarla doluydu. Bu krallığı ele geçirdiğinde bile, sınırlarını aştıktan sonra bir daha buraya geri dönmemişti. Bu topraklarda yürümek onun için acı vericiydi. Anılar dayanılmaz olacaktı.

Sarayda dolaşmak istemiyordu. Nedeni gözlerinde belliydi. Danika'nın kalbi göğsünde sıkıştı. Neredeyse unutmuştu...

"Sorun değil. Burada kalabiliriz," diye aceleyle söyledi, onun acısını hissederek. "Önerdiğim için çok üzgünüm..."

Adam elini tuttu. "Sorun değil. Temiz hava iyi gelir, Dani." "Yürüyecek misin?" Gözleri, adamın acı dolu mavi gözlerini aradı.

"İstemiyorum," diye itiraf etti. "Ama sen istiyorsan, seninle yürüyeceğim."

O ana kadar tutmaya çalıştığı gözyaşları gözlerini doldurdu. Danika o anda bir yemin etti. Bu gece bitmeden, onun sarayındaki kötü anıları, onunla birlikte yaratacağı yeni anılarla değiştirmek için elinden geleni yapacaktı.

Yeni anıları, on yıldır oluşan kabuslarla savaşmak için yeterli olmayabilir, ama elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

"Tamam, gidelim," diye fısıldadı ve elini onun elinde sıkı.

BÖLÜM 43. SÖZLER VE SOLE NEHRİNİN GÜZELLİĞİ.

Soluk hilal, gece gökyüzünde gümüş bir pençe gibi parlıyordu, yıldızlar sonsuza kadar uzanıyordu.

Danika sözünü tuttu. Onu Mombana sarayında gezdirirken, onunla sohbet etmeye çalıştı. Gece havası vücutlarını okşarken, yıldızlar gökyüzünde onlarla birlikte hareket ederken, küçük şeyler hakkında konuştular.

Gözleri ona odaklanmıştı. Onun için kötü anıları olan her yer, çenesinin sıkılması ve gözlerinin kararmasıyla belli oluyordu. Bu yüzden, dikkatini dağıtmak için ona gençlik günlerinden, Sally ile saraydaki maceralarından hikayeler anlattı.

Zamanla, onun heyecan verici, maceralı hikayelerine çok ilgi duymaya başladı ve zihni çevresine daha az odaklanmaya başladı. Babasının köleleri sırtları soyulana kadar çalıştırmayı sevdiği mahzeni geçtiklerinde bile, hikayelerine dalmış olduğu için buna pek dikkat etmedi.

Her şey çok güzeldi. Yürüyüş harika gidiyordu. Danika'nın göğsündeki sıkışma kayboldu, yerine parlak bir gülümseme geldi. Hikayelerine daha da derinleşti ve babasının onu eve hapsettiği ilk gün odasından nasıl kaçtığını anlattı.

Saray bahçesinden uzaklaşarak ormana doğru yürüdüler. Gece nöbetinde devriye gezen muhafızlar, hamile kraliçeyi ve güçlü Salem kralını gece yarısı yürüyüşe çıkmış olarak görünce başlarını eğdiler. Gözlerinde bir anlık merak belirdi, çünkü ikisi arasında herkesin inandığı kadar büyük bir nefret yokmuş gibi görünüyordu. Ama bu onları ilgilendirmezdi, bu yüzden başlarını eğip yollarına devam ettiler.

Çift o kadar kendinden geçmişti ki, ormandan geçen uzun yolu yürüdüler ve küçük Sole Nehri'ne vardılar. O anda, kral ilk kez aniden durdu.

"Ne oldu?" Ama o, sözleri ağzından tam olarak çıkmadan önce ne olduğunu zaten biliyordu. Onun tavrındaki tam değişiklik her şeyi açıklıyordu.

Alnındaki bir kas seğirdi ve gözleri nehrin önündeki bir noktaya odaklandı. "Sole Nehri. Burayı tanıyorum. Vetta'nın bedeni, Cone'un muhafızları tarafından buradan zorla alınarak cinsel zevkler için kullanıldı, o ise izleyip gülüyordu. Beni de izlemeye zorladı... onun çığlıklarını dinlemeye... çünkü o benim yerime cezamı çekiyordu."

Danika'nın kalbi midesine indi. Ağzı konuşamayacak hale geldi.

Gözleri o noktadan ayrılıp arkasındaki ağaca odaklandı. "Orada kırbaçlandım. Ateşte pişirilmiş sıcak bir kırbaçla elli kez. Sonra Chad'in izlediği sırada onun yüzüne boşalmam emredildi."

"Ne!?" diye dehşetle haykırdı.

"Cone kalpsiz, sapık bir cehennem köpeğiydi." Gözleri karardı. Bazen, neden o adamı öldürdüğünü merak ediyordu. Onu hayatta tutup acı çekmesini sağlamalıydı. Ama o elf oğluya olan öfkesi o kadar büyüktü ki, o anda mantıklı düşünememişti.

"Tanrılar adına." Elleriyle ağzını kapattı, dönüp palmiye ağacına baktı. Bu, gençken etrafında oynadığı tanıdık bir ağaçtı. Aniden, o palmiye ağacı artık her zaman düşündüğü kadar güzel gelmemeye başladı.

Danika bu farkındalığı kararlılıkla uzaklaştırdı. İkisi de çirkinliği görüyorsa, krala River Sole'nin güzelliğini yeniden görmeyi kim öğretecekti?

"Bu yeri ilk gördüğüm gün, ağır işlerin ortasında, çok güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Gözleri bulutlandı. "On yıl sonra, bu yerde güzellik kalmadı."

"Hanımefendi kalbinde bana karşı çok fazla nefret besliyor." Danika başını eğdi. "Sonunda, onun neden böyle olduğunu sadece kısmen anlıyorum."

Gözleri ilk gördüğü yere geri döndü. "Vetta tamamen değişti. Ama sonunda, o kız hala onun içinde—on yıllık barbarca kölelik hayatının zorlukları altında gömülmüş olan kız. Tek yapman gereken, onun adını—gerçek adını—söylemek, o kız kafesinden ağlayarak dışarı çıkacak."

Danika, onun sözlerini sindirmek için bir dakika bekledi. Nedense, bu sözleri hatırlamanın gelecekte kendisi için önemli olacağını hissetti.

"Buraya nasıl geldik, Danika?" diye sordu kral yumuşak bir sesle, geçmişle dolu gözlerle etrafına bakarak. "Geri dönelim."

Ama onların öylece gitmesine izin veremezdi. Kral çoktan çıkmak üzereydi ki, Danika elini uzatıp kralın elini tuttu. Kral dönmeden başını çevirip ona baktı.

"Zaten buradayız, kralım. Neden manzarayı seyretmiyoruz? Suyun üzerindeki manzaraya bak. Ne kadar güzel, değil mi?" diye fısıldadı.

"Bu yerin güzelliğini göremiyorum, Danika. Sadece içindeki dehşeti görüyorum," dedi kararlı bir şekilde, gerginliği her yerinden yayılıyordu.

Aklına bir fikir geldi. Elini onun eline kaydırıp ve onu rahatlatmak için elini sıktı. Sonra elini çekerek onu takip etmesi için yürümeye başladı.

O da onu takip etti. Onu palmye ağacına doğru götürdü, ta ki ağacın uzun gövdesinin önüne gelene kadar. Ağacın tepesindeki büyük yapraklar, üzerlerinde güzel yeşil şemsiyeler gibi duruyordu ve ortamı daha da karartıyordu. Bu, onlara biraz mahremiyet sağladığı ve devriye gezen muhafızları, muhafızlar onları görmeden önce görebilecekleri için bir avantajdı.

Danika'nın saatler önce yatak odasının kapısına geldiğinden beri görmediği bir soğukluk, şimdi kralın gözlerini gölgeliyordu. "Burada olmak istemiyorum..."

Danika onun önünde diz çöktü ve pantolonunun iplerini çözmeye başladı. İpler çözüldü. Danika, Danika'nın avucunda sıcak etini hissetti ve onu hapishanesinden çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Onun hareketleri onu tamamen dengesiz hale getirdi.

"Yeni bir anı yaratıyorum, aşkım." Gri gözler ona

"Bu yeri düşündüğünde, bunu düşün. Bu yeri gördüğünde, bunu gör." Sonra başını eğdi ve onu ağzının derinliklerine aldı.

"Tanrılar..." Penisini canlandı. Onun pembe dilini başının etrafında döndürmesini izlerken, penisini gittikçe kalınlaştı ve yavaşça ağzına aldı.

Kral Lucien, ıslak, sıcak ağız penisini yutarken nefesini tuttu. Sertleşmişti. Artık tamamen sertleşmişti. Aniden, birkaç dakika önce burayı neden terk etmeye çalıştığını hatırlamaya çalışıyordu.

Onu ayağa kaldırmak üzereyken, Danika onun penisini etrafında inleyerek, sanki onu emmek onu en kaliteli içki gibi uçuruyormuş gibi, mutluluktan uçmuş gibi görünüyordu.

"Danika, bekle..." Kirpikleri titreyip kalktığında kızın kızarmış yüzüne baktı. Gözleri kilitlendi ve kızın eli onun kalçasını sıktı. Sonra gözleri kapandı. Ağzındaki penisin etrafında mırıldandı ve başını sallamaya başladı, onu açıkça zevkle emiyordu, ağzı ve dili

açgözlüydü ve tanrılar adına, içini ateşlemişti. Burası yanıştı, o kadar yanıştı ki, durduramıyordu. Kendini tutamayıp pes etti.

Inleyerek şiddetle titredi ve kalçalarını sallamamak için kalan iradesini toplamak zorunda kaldı. Sallanan başını tuttu. "Dur" demek istedi, ama kız tamamen rahatlamış görünüyordu, ağzını daha da açarak ona umutla bakıyordu. Bekliyordu.

Aniden fark etti. Kız, onun yüzüne boşalmasını istiyordu.

"Tanrım, kadın. Ne istediğinin farkında mısın?" Parmakları kadının saçlarına gömüldü, devasa sarı bukleleri bir can simidi gibi kavrayarak aklını kaybetmemek için çabaladı. Bu zordu, çünkü karşısındaki Danika—dünyada en çok istediği kadın—ağzı açık bir şekilde önünde diz çökmüştü. Kendi isteğiyle.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kırbaçlanmaya dayanamayabilirim, ama buna dayanabilirim." Gözlerine bakarak fısıldadı, "Bunu istiyorum, Lucien."

Kalçaları kendi isteğiyle sarsıldı ve kadının ağzının sıcaklığına geri çarptı. Kadın biraz öğürdü, ama sonra ağzını onun uzunluğunun etrafında kapattı ve uzun bir inilti çıkardı. Kadın bunu çok seviyordu. Dili, tabandan uca kadar onun yara izini takip etti ve zevk omurgasından aşağı doğru yayılırken ondan uzun bir inilti çıkardı. Kalçaları tekrar sarsıldı. Ve tekrar. Durduramıyordu.

Kısa süre sonra, iki eli de kadının saçlarını kavradı ve ağzını ağrıyan, zonklayan penisine doğru çekti. Hayatında hiç bu kadar sert olmamıştı; kadının istekliliği, onu saran sıcak ağzı, etraflarını saran gece havasının fısıltısı ve nehrin dalgalarının sesi.

Kendini tekrar tekrar, kadının ağzının derinliklerine itti, boğazının arkasına tekrar tekrar çarptıkça ağzından homurtular çıkıyordu.

Kadın öğürdü. Çenesi titredi. Yine de onu sıkıca kavradı ve yuttu. İki kez. Adam kükreyerek boşaldı; ilk boşalması nazikti. Elleri kadının saçlarını sıkıca kavradı ve uylukları titredi.

İlk kez, bir rahatlama onu dizlerinin üzerine çökertmekle tehdit ediyordu. Görüşü kenarlarda karardı ve kadının boğazının derinliklerine fıskırmaya devam etti. Kadın gözlerini kapattı, onu sağdı ve hepsini yuttu.

Her şey bittiğinde, bu onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Bu, onu onunla aynı göz seviyesine getirdi. Göğsü inip kalkıyordu ve kadının yüzünde bir gülümseme vardı. Kollarını onun boynuna doladı ve başını omzuna yasladı.

"Burası çok güzel, değil mi?" Sesinin kısılığı, az önce orada olanları açıkça hatırlatıyordu.

Bu durum onu rahatsız etmişti, çünkü o kadar zayıf bir anında onu görecekti—ona güveniyordu—ama onun bu inanılmaz yeteneği olması onu rahatsız ediyordu.

"Bunu nerede öğrendin?" Büyük vücudu titriyordu, onun yaptığı şey karşısında neredeyse erimiş gibiydi.

"Bana sen öğrettin. Bugün bildiğim her şeyi senden öğrendim, aşkım."

Biraz rahatladı ve çirkin kıskançlık duygusunu uzaklaştırdı. O kadının kadınıydı. Bu, onun kadınıydı. Gurur duygusu içini kapladı.

"Burayı bu kadar güzel yaptığın için çok teşekkür ederim, Dany." Kollarını ona daha sıkı doladı.

"Rica ederim." Hassas yanaklarında gülümsemesi genişledi. "Chad'in bana erkekleri ağzımla nasıl tatmin edeceğimi öğretmek için beni yatak odana çağırdığın o günü hatırlayabilirsin."

"Ben emretmiş olsam da, sana öğretmesinden nefret etmişim. Daha ölümcül cezalar almamak için, saraydaki kralları tatmin etmen için seni hazırlaması gerekiyordu. Ama o sadece benim emirlerimi yerine getiriyordu, o zamanlar senden çok nefret etsem de, sana öğretmesinden yine de nefret ediyordum," diye homurdandı.

Tanıdık bir tekme hissetti kaburgalarında ve eli sevgiyle karnını okşadı. "O gün bana ilk orgazmımı yaşattın."

"Hatırlıyorum. O seansın ardından sana sahip olma konusunda delice bir dürtü hissettiğimi hatırlıyorum. Senin benim için orgazm olmanı sağlamalıydim."

"Bir yıl geçtiğine inanamıyorum. Bazen çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, bazen de dünmüş gibi. Yakında kalkmamız gerekecek. Bu pozisyonu ne kadar sevsem de dizlerim ağrımaya başladı ve çocuğumuz da bu pozisyona itiraz etmeye başladı," dedi, hafifçe gülerek.

Onu hemen bıraktı ve ayağa kalkmasına yardım etti. O giysilerini yeniden düzenlerken konuşmaya devam ettiler.

Hemen krallığa dönmediler. Bunun yerine, yerden büyük düşmüş yapraklar topladılar ve palmiye ağacının altında bir samanlık yaptılar. Üzerine uzanarak, birbirlerine sarılırken konuşup hikayeler anlattılar.

Gökyüzünde, küçük bir yıldız ışıkla parıldıyordu, koyu mavi gece gökyüzünü süsleyen kurnaz inciler gibi yaramazca göz kırptıyordu. Bu yıldızın ve gümüş beyazı ayın altında, iki sevgili yapraklarla yapılmış yatakta rahatça uzanmış, dünyayı dışarıda bırakıp birbirlerine dalmışlardı.

Sole Nehri gibi güzel bir yerde, bu çok güzel bir manzaraydı.

Saatler geçti ve ikisi tekrar kraliçenin yatak odasına döndüler. Geceyi bitirdikten sonra, yatağa uzandılar ve birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

O, onu arkadan kucakladı, başını omzuna koydu ve o uykuya daldıktan sonra bile, ona katılmadan önce uzun süre ellerini çocuklarını okşadı.

Ama gecenin geri kalanında uyumadılar çünkü sabahın erken saatlerinde adam onu uyandırdı ve ona yavaşça, tatlı bir şekilde sevişmeye başladı. Arkadan içine girdi ve birlikte inlediler. O kadar büyüleyici ve muhteşemdi ki, kadının gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Tatlı ve hoş inlemelerinden titrek ve yürek parçalayıcı inlemelere dönüşen ağlamaları duyulabiliyordu.

"Dany... canım, dur," dedi ona. Onun sıkı içini yavaşça hareket ederken kremsi uyluğunu tutan eli sıkılaştı.

"Lütfen, beni terk etme. Beni bir daha terk etme!" diye ağladı.

Onu kendine çekti ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Öpücük tutku doluydu, o kadar ateşliydi ki ikisini de yakıyordu. Onun gözyaşlarını, acısını tattı.

"Danika..." Bu işkence dolu bir iniltiydi.

"Lütfen, yapamam. Yapamam. Artık dayanamıyorum. Acı veriyor. Kamara ile evlenme. Beni tekrar terk etme," diye hıçkırdı, kalbi kaos içindeydi. Artık gururu kalmamıştı.

Bu ses o kadar yürek burkucuydu ki, kararlılığını tamamen kırdı. "Bana bak, bana bak, canım."

Islak gözlerini açtı ve hiçbir şeyi gizlemeyen, acı ve sevgiyle dolu gözlerle ona baktı.

"Kamara ile uzun süre evli kalmayacağım. Kısa sürecek, söz veriyorum. Babası sevgilisini esir tutuyor ve o, sevgilisinin hayatını kurtarmak istiyor. Benimle evlenirsem babasının sevgilisini cezalandırmak için bana teslim edeceğini bildiği için, onu kurtarmam için bana yalvardı. Sonra evliliği sona erdirecek ve Kral Valendy ile yaklaşan savaşı durduracak iyi bir plan yapacağız." Böyle bir planı nasıl yapacağını hiç bilmiyordu, ama elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Gözlerinde umut parladı. "S-söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Senin için geri döneceğim, Danika," diye yemin etti. "Senin için geri döneceğim. Ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama beni beklemeni istiyorum."

Seni evlendirmelerine izin verme, canım. Düğünden sonra evliliğin geri döndürülemez olacak çünkü iktidar el değiştirecek, senden kralına geçecek. Onlardan kaçmak için elinden gelen her şeyi yap."

"Nasıl yapacağım bilmiyorum..."

"Yapabilirsin, canım." Yüzünü boynuna gömdü ve içinde sertçe hareket etti. "Başka bir erkeğe ait olmanı istemiyorum. Kim olursa olsun, onu öldüreceğim. Beni bekle, Dani."

Farklı krallıklardan bir kral ve bir kraliçe birlikte olabilir miydi? Krallıkların akıbeti ne olacaktı? O köprüye geldiklerinde onu geçeceklerdi. Şimdilik, ona daha da yakınlaştı ve o meme ucunu çekiştirirken yumuşak bir inilti çıkardı. "Tamam, bekleyeceğim. Söz veriyorum."

Gözleri şişmiş vücuduna indi. "Çocuğumuzu doğurduğunda yanında olmak istiyorum. O dünyaya geldiğinde uzakta olmak istemiyorum."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "O zaman bir an önce bize gelmelisin."

"Geleceğim." Onu tekrar öptü. Sert dudakları onun dudaklarına değdi, dudakları yavaşça, şehvetli bir baskı ile onun dudaklarına bastırdı. Sonra hareket etmeye başladı, kalçalarını geri çekip ileri itti, daha hızlı, daha uzun, zevk artmaya başladı, yok ediciydi.

Kadın titriyordu, başı yastığın kenarına dönmüştü. "Lucien..." Sesi gergin geliyordu. "Bilmiyorum... Yapabilir miyim bilmiyorum... Düşebilir miyim?" Çok duygusaldı, kalbi çok ağırdı.

"Yapabilirsin." Sözler boğazından çıkıyordu, ondan koparılıyordu.

"Yapacaksın."

Gözleri kapanmıştı, kirpikleri kızarmış yanaklarına değiyordu, ağzı açıktı. "Yapamam..." Sadece bir fısıltıydı. "Yapamam..."

Ondan çekildi ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı, böylece diz çöktü, yanağı yatağa yaslandı. Arkasına geldi ve tekrar içine girdi. O zamandan beri her adımda onunla birlikte olmuştu ve şimdi de onunla birlikte olacaktı. Elini uzattı, karnına koydu ve sonra bacaklarının arasına kaydırды, buruşuk düğmesini buldu ve okşadı, yavaşça ileri geri hareket ederek ondan boşuk bir çığlık kopardı. Ve hareket etmeye devam etti, derinlere girmeye devam etti, onu saran içteki ipek sıcaklığında, onu parçalayan zevkte kayboldu. O, onun altında kıvrılıp yaylanana kadar ona dokunmaya devam etti, o da yastığa orgazmını haykırdı.

Ancak o zaman kendini bıraktı, boşuk bir homurtuyla doruğa ulaşmadan önce, sabit ama daha hızlı bir şekilde içine girmeye devam etti.

Birkaç dakika sonra, her zamanki pozisyonlarına geri döndüler, o hala onun içindeydi ve onu sıkıca sarıyordu.

Uykuya dalmadan önce, "Lütfen, sabah uyandığımda burada ol, Lucien. Seni seviyorum" diye fısıldadı.

O uyuduktan sonra, Lucien onu izlemeye devam etti. Çünkü sabah uyandığında yanında olmayacağını biliyordu. En iyisi böyleydi.

"Ben de seni seviyorum." Yanağına öptü.

Bu gece, ona River Sole'nin güzelliğini gösterdi. Bu gece, elinden gelen her şeyi yapacağına dair bir söz verdi.

.

BÖLÜM 44. ŞAFAK VAKTİNİN GELİŞİ ŞAFAK.

Yedi hafta sonra.

Kraliçe Danika yine saraydaydı. Mombana'da her yıl kutlanan çok önemli bir festival olan Yaklaşan Ateş Festivali hakkında tartışmalar yapılıyordu. Tartışmalar onun etrafında devam ediyordu, ama zihni çok uzaktaydı.

Çocuğu çoktan gelmesi gerekirdi, ama gelmemişti. Bu onu hem rahatlatmış hem de rahatsız etmişti. Lucien, söz verdiği gibi Mombana'ya geri dönemediği için rahatlamıştı. Haberci kuş aracılığıyla ara sıra gönderdiği mesajlarda, krallığı ve Navia krallığıyla olan birçok evlilik prosedürüyle çok meşgul olduğunu belirtmişti.

Kral Valendy hastalanmış ve ancak kısa süre önce iyileşmişti, bu yüzden biraz daha uzun sürmüştü, ama Kamara Paleozoik ay ışığından önce geleceği için her şey sonuçlanmıştı.

Paleozoik ay ışığı yarından sonraki gün ortaya çıkıyordu. Bu da Prenses Kamara'nın bugün veya yarın saraya geleceği anlamına geliyordu.

Bu harika bir haberdi çünkü ya sevgilisiyle birlikte gelecekti ya da sevgilisi, prensesin nişanlısından cezalandırılmayı beklemek için onun gelmesinden bir gün sonra gelecekti.

Her şey bitecek, son mesajında ona böyle bildirmişti.

Onu çok özlediği için onun her sözüne sıkı sıkıya sarıldı. Doğum yaparken onun yanında olmak istediğini biliyordu. Hala çocuğu taşıdığını bilmek onu rahatlatmıştı.

Ama rahatlamaktan çok, bu onu çok rahatsız ediyordu, çok endişelendiriyordu, çünkü çok geç kalmıştı ve hala doğum yapmamıştı: sadece çok fazla ağrı ve birkaç yanlış doğum sancısı vardı.

Kraliçe Danika kırk haftalık hamileydi. On ay bir hafta. Vücudu artık hiç kendisine aitmiş gibi gelmiyordu. Çok ağırdı. Ağrılar dayanılmazdı. Ve yorgunluk? Ne zaman çok çalışsa, her an ölecekmiş gibi hissediyordu. Tek istediği çocuğunu doğurmak ve vücudunu geri kazanmaktı.

"Majesteleri!?"

Maliye bakanının yüksek sesli sesiyle irkilmekten zar zor kendini alıkoydu. Dönüp baktığında, tüm bakanların endişeyle ona baktığını gördü.

Onunla bu şekilde bakışmalarına bakılırsa, daha önce de adını söylemiş olmalılar, ama o cevap vermemişti. Onun daldığını biliyorlardı. Yine.

"Evet?" Sesi kararlıydı. Dalgın olduğu için suçlu görünmeyi reddetti.

Bakanın dudakları onaylamayan bir şekilde büzüldü, ama tekrar etti: "Buno pazar meydanını mı yoksa Asinta pazar meydanını mı kullanmalıyız diye merak ediyorduk, çünkü..."

"Buno'yu kullanacağız," diye cevapladı, sözünü keserek.

"Ama Asinta, Buno'dan daha büyük ve daha hareketli," dedi vergi bakanı.

Ona döndü. "Geçen yıl Asinta'yı kullandık. O zamanlar Salem'de köle olabiliyordum, ama yine de duydum. Buno ve Asinta sahip olduğumuz en büyük pazarlar, bu yüzden bu yılki pazarı Buno'da düzenlemek doğru olur. Böylelikle, geçen yıl pazara katılamayan Buno kasabasında yaşayanlar bu yıl katılabilecekler."

Bakanlar, onun mantıklı önerisini düşünerek anlamlı bir şekilde başlarını salladılar.

"Haklısınız Majesteleri," diye maliye bakanı ona katıldığını belirtti.

Onlar yüksek sesle tartışmaya devam ederken, kraliçe esnedi. Buradaki tüm bu erkeklerden sıkılmış ve yorulmuştu.

Sonra kamu işleri bakanı ona bir bakış attı ve gözleri parladı.

Bir sonraki konunun ne olacağını hemen anladı.

O başladı. "Majesteleri, üçüncü kraliyet evlilik davetiyesi hakkında. Biz haber gönderdik..."

Kraliçe Danika hemen belini tuttu ve çığlık attı. "Aaaah!"

Gözleri onlara doğru genişledi. Tekrar çığlık attı, sesi acının doruk noktasına ulaşmıştı.

Hemen her yerde kaos çıktı. Bakanlar koltuklarından fırlayarak hareketlenirken sarayda hareketlilik yaşandı. İki bakan ona doğru koştu ve onu tuttu, yüzleri endişe ve kaygıyla doluydu.

Çoğu aynı anda konuşuyordu.

"Muhafızlar! Gelin ve kraliçeyi götürün!" Vergi.

"Sanırım çocuk yine geliyor!" Adalet Bakanı.

"Bu sefer gerçekten gelebilir!" Halkla İlişkiler.

"Kraliçe çok acı çekiyor! *Muhafızlar!!!!*" Savunma Bakanı. Kraliçe tekrar çığlık attı. Daha uzun süre.

Kapı açıldı ve muhafızlar her zamanki gibi içeri koştular. Omna hızla yaklaşıp onu kollarının arasına aldı. Kraliyet sarayından hızla çıkarken, "Kraliyet doktorunu çağırın!!!!" diye bağırdı. Diğer muhafızlar da hemen arkasından koştular.

Sarayda kalan şaşkın ve endişeli bakanlar, kraliçenin iyi olmasını diliyor ve dua ediyorlardı.

Kraliyet evliliği düşünceleri tamamen unutuldu. Yine.

Arabasının durma sesi, Prenses Kamara'ya, altın rengi at arabasının kapısına vurulmadan ve muhafızlarından birinin sesi duyulmadan önce, varış noktasına ulaştığını haber verdi.

"Geldik, Majesteleri!" diye duyurdu.

Prenses Kamara derin bir nefes aldı, kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce tüm düşüncelerini kafasından silip attı. Arkasını dönerek sarayın tanıdık ortamını içine çekti, ona selam veren saray personelinin selamlarına isteksizce başını salladı.

Sonunda, yine buradaydı. Sonunda, dört ay sonra, Callan'ı yeniden özgür olacaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Salem'in muhafızları ve hizmetçileri ona doğru koştular. Önünde bir sıra oluşturdular ve kraliyet selamlamasıyla başlarını eğdiler.

"Kral nerede?" diye sordu, Dargak olduğunu hatırladığı muhafızlardan birine.

"Majesteleri, kendisi çalışma odasında," diye cevapladı ve başını eğdi.

"Lütfen beni ona götür." Kişisel hizmetçisine dönerek ekledi:

"Henna, eşyalarımızı eski yatak odama götürebilirsin."

"Hemen, Majesteleri."

Kamara, muhafızın peşinden sarayın girişine doğru yürüdü, gözleri tanıdık çevresini inceliyordu.

Kısa süre sonra, kralın odasının önünde durdular. Dargak iki kez kapıyı çaldı.

"Girin," diye sert bir emir içeriden geldi.

Kamara, Dargak'a döndü. "Bundan sonrasını ben hallederim.

Teşekkürler."

"Rica ederim, Majesteleri." Başını eğip selamladıktan sonra uzaklaştı.

Prenses Kamara kapıyı açtı ve içeri girdi. İlk düşüncesi, altın odaların altı ay sonra bile hiç değişmemiş olduğuydu. Hâlâ eskisi kadar güzel, erkeksi ve ürkütücüydü.

Kral Lucien yazdığı parşömenden başını kaldırıp onu gördü. O da ona reverans yaptı. "Selamlar, Majesteleri."

"Prenses Kamara, geldiniz mi?" Yumuşak sesi, sert bir adam olduğunu gizliyordu.

"Evet, Majesteleri."

"Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir?" Sorarken, sandalyesinden kalkıp ona doğru yürüdü.

"Evet, sorunsuz geçti. Teşekkür ederim, Majesteleri." Eldivenli elini uzattı.

O da elini tutup avucunun içini öptü. "Sevindim."

Tüm protokoller yerine getirildikten sonra, söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Sessizlik çöktü.

Prenses Kamara sessizliği bozdu. Tutmaya çalıştığı gözyaşları gözlerini doldurdu ve onun önünde diz çöktü.

"Prenses, bu gerekli değil..."

"Çok teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim, Kral Lucien," diye ağladı. "Umutsuz mektubuma cevap verdiğiniz ve beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim! Çok çaresizdim, başka ne yapacağımı bilmiyordum!"

Yüzü yumuşadı. "Önemli değil, Prenses." Elini uzattı. "Mesajlarınızı önceden almadım, yoksa daha önce cevap verirdim."

Kız, ayağa kalkmak için uzattığı eli tuttu. "Çok teşekkür ederim."

"Sevgilin nasıl?" diye sordu.

"Neyse ki iyi. Siz geldikten sonra babam ona yemek verilmesine izin verdi, ben de ona yemek getirmek için gizlice dolaşmayı bıraktım. Sonra babam hastalandı ve Callan'ın yanından tamamen uzaklaştı, ben de ona daha iyi giysiler alabildim ve zindanda onunla biraz zaman geçirebildim," diye itiraf etti kız, utançla kızarak.

Kral Lucien onu izledi. Bu, kur yapma haftasında tanıştığı prenses değildi. O prenses, görevlerini isteksizce yerine getirmeye çalışıyordu, ama bu prenses aşık bir kadındı.

"Onu çok seviyor olmalısın," dedi.

Kız kabul edercesine başını salladı. Kalbinin başka birine ait olduğunu bilmeden onunla evlenmesi adil olmazdı. "Evet, Majesteleri. Onu çok seviyorum."

"Bir prensesin kalbini o kadar çok kazanmış ki, onun için her şeyi yapmaya hazır olan bu genç adamı merak ediyorum."

Gülümsedi, gözleri aşk ile parlıyordu. "O buna değer."

Prens başını salladı, döndü ve masasına geri yürüdü. Koltuğuna oturup ona baktı. "Ne zaman gelecek?"

"Yarın, Majesteleri." Dudakları inceldi. "Babam, bizim ilişkimiz yüzünden onun benimle birlikte seyahat etmesine izin vermedi."

"Anlaşılabilir." Mürekkepli tüy kalemını aldı. "O güvenli bir şekilde geldiğinde, bazı şeyleri halledeceğiz. Sonra Mombana'ya doğru yola çıkacağım. Yeterince geciktirdim."

"Hepsi benim yüzümden. Özür dilerim, Majesteleri. Kraliçe Danika nasıl?" Arkadaşını çok özlemişti. Çok uzun zaman olmuştu.

Gözleri açıkça yumuşadı. Onun adının anılmasıyla yüzündeki ani değişiklik, Kamara'ya çok şey ifşa etti ve onu şok etti.

Danika'nın kralı çok sevdiğini hep biliyordu. Kralın da aynı şekilde hissettiğini bilmiyordu.

"Tahmin edeyim, yine 'evliliğin' hakkında konuştular mı?" Baski, odasındaki yatağında uzanan kraliçeye sordu.

Kraliçe Danika başını salladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Benim hamile olduğumu düşündüklerinde ne kadar telaşlandıklarını görmelisin," diye homurdandı. "Manipülatif yaşlı adamlar."

"Her seferinde aynı numaraya kanıyorlar," dedi Baski gülümseyerek.

Kraliçe, Baski'nin yatağından kalkmayı başardı ve ağrıyan sırtına ulaşmak için isteksizce omzuna vurdu. "Öyle yapmak zorundalar. Çocuğumu doğurmamın çok geciktiğini biliyorlar."

Bu, Baski'yi duraklattı. Bu, son birkaç haftadır sürekli endişelendiği bir konuydu. Endişeyle alt dudağını ısırdı. "Kraliçem, size doğumunuzu kolaylaştıracak bitkilerim olduğunu söylemiştim."

"Bunun riskli olduğunu da söylemiştin," diye hatırlattı kraliçe.

"Hayatta her şey risklidir, kraliçem. Yıllar boyunca birçok kadın için işe yaradı. Sadece birkaçında... komplikasyonlar yaşandı."

"Sana daha önce de söyledim, Baski, bu tür bitkileri almak istemiyorum." O da endişeliydi, ama bu tür bitkileri almak istemiyordu. "Çocuğum istediği zaman doğacak." Bunun üzerine, yaşlı kadına gülümsedi ve kapıya doğru yöneldi. "Yatak odamda olacağım. Çok uykum var ve yorgunum."

"Peki, Majesteleri. Uyandığınızda size yemek getireceğim." Baski de ona gülümsedi.

"Muhafızlara Kedo'yu çağırılmalarını söyle. Ben iyiyim," diye seslendi, dışarı çıktıktan sonra, şifacıdan bahsederek.

"Anlaşıldı!" diye cevapladı Baski.

Kraliçe Danika, bir eliyle belini desteklerken, diğer eliyle sırtına ulaşmak için omzuna tekrar tekrar vurarak yatak odasına doğru yürüdü. Yatak odasına girdi, kapıyı kapattı ve kilitledi.

Bir adım attı ve olduğu yerde donakaldı.

Bu yatak odasında başka biri var. Danika, bu düşünce aklına gelir gelmez başını kaldırıp yatağına baktı.

Vetta yatağında oturmuş, ona bakıyordu.

Şok, Danika'nın ayaklarını yere çiviledi. Zihninin bir köşesinde, Mombana'da, sarayda kimsenin onun varlığından haberi olmadığını biliyordu. Kimse.

Yatak odasına nasıl girmişti? En önemlisi, burada ne yapıyordu?

Danika'nın omurgasından soğuk bir titreme geçti.

"Selamlar, Kraliçe Danika. Yine karşılaştık," dedi hanımefendi soğuk ve ifadesiz bir yüzle.

BÖLÜM 45. KEMİKLERİNE İŞLEYEN NEFRET. VE VİCDANIN Fısıltıları.

"Merhaba, Kraliçe Danika. Yine karşılaştık," dedi hanımefendi soğuk ve ifadesiz bir yüzle.

"Hanımefendi Vetta." Kraliçe Danika'nın sesi, içindeki korkuyu gizleyerek kararlıydı.

Vetta ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Coza, Vetta'nın anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmesi için birkaç haftadır onu rahatsız ediyordu. Vetta ona hiç aldırmıyordu, çünkü Danika'yı canavarla yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak öldürmüyordu, intikam almak için öldürüyordu.

Bu onun intikamıydı. Acısı. Nefreti. İntikamı. Vetta bunu kendi şartlarına göre yapacaktı. Kendi zamanında. Bu yüzden bugün yatak odasında idi. Bu kadına duyduğu nefret. Onun ve babasının ona verdiği acı. İşte burada, o ve babası hayatını mahvettikten sonra, kraliçe olarak yeniden iyi bir hayat sürüyor. Bu nasıl adil olabilir?

Ama sen zindanda açlıktan ölüirken sana yemek getirdi, diye fısıldadı içinden bir ses.

Yine o ses. Vetta, saraydan çıkıp "iyileşmek" ve "yeni bir hayat yaşamak" için çıktığından beri aniden içini ele geçiren bu sinir bozucu sestense nefret etmeye başlamıştı.

Daha önce bu sesi duymamıştı, ama birdenbire ortaya çıkmış ve duymak istemediği şeyler söylemeye başlamıştı.

"Yatak odanda ne yaptığımı sormayacak mısın? Buraya nasıl girdiğimi?" Vetta dişlerini gösterdi. Hiç de hoş bir gülümseme değildi.

Kraliçe Danika omuz silkti. "Sorsam ne fark ederdi ki?"

"Hayır, fark etmez." Göğsünün altında sakladığı bıçak, fazladan bir yük gibi hissettiriyordu ve ona neden orada olduğunu hatırlatıyordu.

Kraliçe Danika başını salladı. Sonra dönüp masaya doğru yürüdü. "Korkarım o bitkileri almam gerek. Sırtıma iyi geliyor," dedi sohbet eder gibi.

Vetta kaşlarını kaldırdı. "Doğum yapman gerekmiyor mu? Çok gecikti... Eğer Kral Lucien gerçekten o şeyin babasıysa."

Danika bu tuzağa düşmedi. Sadece omuz silkti ve sıvı karışımı bir bardağa döktü. "Gelmeye vakit ayırıyor, ama ben acelem yok."

"Belki de annesinin bir canavar olduğu bir dünyaya gelmek istemiyordur. Peki ya dedesi?" Vetta boş bir kahkaha attı. "O konuyu hiç açmayalım."

"Nasılsınız, hanımefendi?" Danika endişeyle sordu. "Başımda çok şey var. Sormaya fırsatım olmadı."

Şaşkınlık içinde Vetta kaşlarını kaldırdı ve kraliçeye daha dikkatli bir şekilde baktı. O yüzünde gördüğü endişe onu dengesinden etti. Vetta, şiddetli bir öfkeyle onu alay etmeyi tamamen unuttu. "Bana burada rol yapmaya kalkışma, yoksa yemin ederim ki seni son nefesini verene kadar *dayanılmaz* bir acı içinde bırakacak daha acı verici bir şekilde öldüreceğim!"

Bu sözlerin her birinden fıskıran nefret ve öfke, Kraliçe Danika'yı içten içe ürpertti. Hiç kimseden bu kadar yoğun olumsuz duygular hissetmemişti. Korkusunu bastırmak için tüm gücünü kullanması gerekti.

"Demek beni öldürmeye geldin?" diye sordu Danika basitçe.

"Elbette, buraya seninle oynamak ya da seni tebrik etmek için geldiğimi düşünmedin herhalde." Vetta kollarını kavuşturdu. "Senin bu kadar aptal olduğunu düşünmüyorum."

"Kral bunu öğrenirse senden nefret edecek."

"Eğer öğrenirse," diye cevapladı kadın rahat bir şekilde.

"Beni o kadar mı nefret ediyorsun? Beni öldürecek kadar mı?"

Yine o boş kahkaha. "Geçmişte seni kaç kez öldürmeye çalıştığımı bilsen, senden ne kadar nefret ettiğimi anlardın, Danika."

"Beni daha önce öldürmeye mi çalıştın?" Kraliçe Danika çok da şaşırmamıştı —metresinin ondan bu kadar nefret ettiğini biliyordu—ama yine de şok olmuştu.

Vetta parmaklarını kaldırdı ve konuşurken birer birer ayırmaya başladı. "Pazardaki kadınlara para verip seni meydanda dövdürdüm. Seni öldüreceklerdi, ama yardımcın araya girdi. Karandy ile o gün depoda sana tuzak kurmayı planladık. Ne yazık ki o piç

onun yerine öldü." Danika'nın geniş gözleriyle göz göze geldiğinde sırttı. "Aslında birkaç tane daha var. Madem bunu öğrendin, artık tüm bu numaraları bırakabilirsin."

Danika suskun kalmıştı. Çok suskun. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?" diye sormaya zorladı kendini.

"Çünkü bugün seni öldüreceğimi biliyorum. Sonunda."

"O zaman neden devam etmiyorsun? Neden yatakta öylece oturuyorsun? Neden yapmıyorsun?" Kraliçe Danika fısıldayarak sordu.

Vetta omuz silkti. "Seninle vakit geçiriyorum. Nasıl olduğunu bilirsin. Lezzetli bir yemeği yemeden önce tadını çıkarırsın. Ben de intikamımın tadını çıkarıyorum," dedi basitçe.

Sıvı karışımı tutan eli titredi. Tahta bardağı masaya bıraktı ve metresine doğrudan baktı. "Beni öldürmenin, babamın sana yaşattığı her şeyi silebileceğini mi sanıyorsun? Beni öldürmenin kendini daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun?"

Vetta ilk kez tereddüt etti ve yüzünde farklı bir ifade belirdi. Ama sadece bir saniye sürdü. Yüzündeki ifade kayboldu ve yerine soğuk, öfkeli bir ifade yerleşti. "Seni hayatta görmek beni daha iyi hissettirmiyor, bunu biliyorum."

Bu sözler canını yaktı. Kraliçe Danika gözlerini indirdi ve bu sözlerin acısını bastırmak için gözlerini kırptı. Neredeyse pes edecekti. Ama içindeki bir şey pes etmesini istemiyordu.

Sessizlik çöktü.

"Kralı sevdiğini biliyorum." Kraliçe Danika başını kaldırıp Vetta'ya baktı. "Kendi tarzında Kral Lucien'i sevdiğini biliyorum, hanımefendi. Onun çocuğunu karnımda taşıyorum. Beni öldürürsen, onun çocuğu da ölecek. Bu, onu dünyadaki hiçbir şeyden daha fazla incitecek," diye fısıldadı, sesi acıyla doluydu.

Vetta gözlerini kaçırdı. "O başka bir kadınla her zaman başka bir çocuk sahibi olabilir." Başını geriye attı ve Danika'ya öfkeyle baktı. "Sen ve baban sayesinde, ona bir çocuk veremeyeceğim!"

Kraliçe Danika yavaşça başını salladı. "O başka bir çocuk doğuramaz, Vetta."

Metres yine o boş kahkahayı attı. "Kendini kesinlikle fazla abartıyorsun."

"Öyle değil. Kral kısır; son birkaç yıldır öyle." Vetta ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne!?"

Yutkundu. "O kızartıldığında... bu oldu. Kahinler, şu anda bir çocuğumuz olmasının bir mucize olduğunu söylediler." Sevgiyle karnını okşadı.

Vetta'nın dünyası altüst oldu. Danika'ya, kendi başını kurtarmak için ona böyle bir yalan söylediği için öfkelenmek istedi, ama aniden birçok şey anlam kazanmaya başladı.

Neden beş yıl boyunca onun metresi olduğu halde, doğurganlık hapları olsa bile hamile kalamadığı, ama o tek seferden sonra Karandy'nin çocuğuna hamile kaldığı...

Köle olduktan sonraki yıl saraya getirilen ve onunla yatan tüm o kadınlar...

Neden bu çocuğu öğrendiğinde bu kadar mutlu olmuştu...

Aniden her şey mantıklı gelmeye başladı. Üç yıl önce o gece, o kadının bedeninden zevk aldıktan sonra konuşurlarken, kendini "Asla varis sahibi olamayan bir kral" olarak tanımlamıştı.

O zamanlar, onun çocuk istemediğini düşündüğü için bu sözleri önemsememişti.

Şimdi bunun, kralın çocuk sahibi olamadığı için olduğunu biliyordu.

Kraliçe Danika, bu haberin metres için ne kadar yıkıcı olduğunu gördü ve o zaman metresin bunu daha önce bilmediğine gerçekten inandı.

Ama bu itiraf, onu diğer kadının nefretinden ve öfkesinden kurtarabilir miydi?

"Lütfen, beni öldürme. Çocuğumuzu öldürme," diye yalvardı kraliçe.

Vetta ona baktığında, Danika gerçekten pes etti. Vetta'nın gözlerinde yaşlar gördü. Gözyaşlarının arasından, metresinin kararmış gözlerinde kendi ölümünü gördü.

Sonra hanımefendi ayağa fırladı ve uzun, keskin bir bıçak çıkardı. Hayatında hiç böyle bir bıçak görmemişti ve böyle bir bıçağın vücudu parçalayarak anında öldüreceğinden emindi.

Danika çığlık atmak için büyük bir dürtü hissetti, ama ağzını açtığında hiçbir ses çıkmadı. Çok şaşkındı.

Vetta, ağzını açıp tekrar çığlık atmaya çalışmadan önce ona doğru yürüdü. Bıçağı karnına dayadı. "Bir çığlık duyarsam, pencereden atlamadan önce bu bıçağı karnına saplarım."

Kraliçe Danika ağzını kapattı. Gözleri yaşlarla doldu.

Tanrım, öleceğim!

"Babanın yeterince zarar verdiğini düşünürken, bir yenisi daha ortaya çıktı! Hepiniz bizim hayatlarımızı mahvettikten sonra nasıl orada durup bu kadar haklıymış gibi davranabiliyorsun?

? Vetta ona öfkeyle dolu gözlerle baktı. "Babanın elinde neler yaşadığını biliyor musun? On yıl boyunca cehennemde yaşayıp, ölmeyi beklemek nasıl bir his biliyor musun? Her gece birkaç farklı adam tarafından tecavüze uğramak ve buna karşı hiçbir şey yapamamak nasıl bir his biliyor musun? Sırtın kan ve morluklarla dolu, parçalanıp yırtılana kadar gece gündüz kırbaçlanmak nasıl bir his biliyor musun?!"

Kraliçe Danika, suçluluk ve utanç duygusu onu boğarken başını eğdi. Ne kadar bunun kendi suçu olmadığını kendine söylemeye çalışsa da, bu duygu içini kemiriyordu.

Vetta henüz bitirmemişti. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "İsteğin dışında bir şey yapmak nasıl bir his, biliyor musun? Bir can almak nasıl bir his, biliyor musun? *Birkaç* can almaya zorlanmak nasıl bir his, biliyor musun?" Gözyaşları yüzünden hanımefendi konuşmakta zorlanıyordu. "Ve en önemlisi, sevdiğin birini tüm gücünle korumak, ama birdenbire ortaya çıkan başka biri onu senden almak için gelmek nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sadece bu da değil, o kadın hayatını mahveden *canavarın kızı!* Ve şimdi onun için hamile, ona senin *asla* veremeyeceğin bir şeyi vermek üzere! Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun!?"

Danika artık açıkça ağlıyordu, gözyaşları dalgalar halinde gözlerinden akıyordu.

Vetta da daha iyi değildi. O da ağlıyordu ve Danika'yı sıkıca kollarının arasına almıştı. Öfkeyle gözlerinden akan yaşları sildi. "Sonra da her şeyi bir kenara atmanı mı bekliyorlar? Bir sabah uyanıp hayatına devam etmeni mi? Vetta, azize... neden bırakıp unutmuyorsun? Sanki bu dünyadaki en kolay şeymiş gibi konuşuyorlar, oysa bu en zor şey..." Danika'nın gözlerine baktı. "Söylesene Danika, bir insan böyle bir şeyi nasıl unuttur ve hayatına devam eder?"

"Ama bu yüzden bu kadar acı veriyor, değil mi?" Danika'nın sesi alçak bir fısıltıya dönüştü. "Çünkü unutmaya mı başlıyorsun? Vazgeçmeye mi? Uzun zamandır tutunduğun nefreti bırakmaya mı başlıyorsun ve bunun için kendinden nefret mi ediyorsun?"

"Kapa çeneni!" diye tısladı Vetta.

"Beni öldürmenin kendini daha iyi hissettirmeyeceğini içten içe bildiğin için nefret ediyorsun. Beni öldürmenin o yılların acısını geri almayacağını bildiğin için nefret ediyorsun. Beni öldürmenin acını dindirmeyeceğini biliyorsun. Beni öldürmenin kralın seni sevmesini sağlamayacağını biliyorsun."

Vetta öfkeyle bıçağı Danika'nın kalbine doğrulttu. "Eğer konuşmayı kesmezsen, bunu göğsüne saplayacağıma yemin ederim!"

Ama Danika'nın ağzı durmak bilmiyordu. "Beni nefret etmenin eskisi gibi doğal gelmemesinden nefret ediyorsun. İçinde, benim kendim gibi davranmadığımı bilmekten nefret ediyorsun. Bu günlerde bana bakıp, o nefreti uyandırmak için çok uğraşman gerekmesinden nefret ediyorsun. İyileşiyorsun ve bundan da nefret ediyorsun. Vicdanın geliştii ve bundan da nefret ediyorsun."

Vetta bıçağı o kadar sıkı tuttu ki kasları ağrımaya başladı. Gözyaşlı gözleri Danika'ya bıçak gibi bakıyordu.

Sonra Kraliçe Danika ondan bir adım geri çekildi. Bu pozisyonda kalçalarına yayılan acıyı görmezden gelerek Vetta'nın önünde diz çöktü.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdı Vetta, bıçağı havada sallayarak hâlâ onun üzerinde duruyordu.

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi." Vetta'nın gözlerinin içine bakarak burnunu çekti. "Her şey için çok üzgünüm. Babamın elinde yaşadıkların için üzgünüm. On yıl boyunca cehennemde yaşayıp, ölmeni beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Tecavüze uğradığın ve sırtın parçalanıp kan ve morluklarla dolana kadar kırbaçlandığın için üzgünüm.

Kralın sana aşık olması gerekirken bana aşık olduğu için çok üzgünüm. Onun çocuğunu karnımda taşıdığım için çok üzgünüm. Onun bana olan aşkı yüzünden kendini terk edilmiş ve atılmış hissettiğin için çok üzgünüm. Kimi seveceğimizi kendimiz belirleyemediğimiz için çok üzgünüm. Onu tüm kalbimle sevdiğim için üzgünüm. Bugün beni öldürsen bile onu sevmeye devam edeceğim için üzgünüm." Gözlerini kırptı. Gözlerinden yaşlar yağdı. "Babamın seni bu hale getirdiği için üzgünüm. Beni bu kadar uzun süre nefret ederek yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Her şey için üzgünüm, Anarieveta..."

Vetta baştan aşağı titriyordu.

Bıçağı tutan eli, titreyen bir halka takılıymış gibi şiddetle titriyordu. Vetta'nın gözlerinden gözyaşları sel gibi akıyordu. Sonra bıçak elinden düştü. Danika'nın önüne yere düştü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Kalbinin derinliklerinden büyük bir acı dolu sesler çıkıyordu. Ağladı, ağladı, titredi.

Danika ona doğru sürünerek yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. O da ağlıyordu. "Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Bir an için Vetta ona yaslandı ve kollarını Danika'nın omuzlarına sıkıca doladı. Omuzlarında ağladı, acısı tarif edilemez bir çocuk gibi hıçkırarak ağladı. Bir an için.

Sonra Danika'nın kollarından sıyrıldı ve ayağa kalktı. Vetta yatağa yürüdü, gizlice girerken kendini gizlemek için kullandığı pelerini çıkardı ve siyah pelerini üzerine örttü. Geri geldi ve kırmızı, yaşlı gözlerle Danika'ya baktı. "Seni bırakacağımı sanma. Ve geri dönmeyeceğimi de sanma. Geri döneceğim ve seni öldüreceğim! Sadece..." Cümlesini bitirmedi, ağzını sıkıca kapattı. Sonra çok yüksek pencereye döndü ve pencereden atladı.

Kraliçe Danika yine yalnızdı. Bıçak önünde duruyordu.

.

BÖLÜM 46. NAVIA'NIN TUTSAĞI.

O gece, Kral Lucien'in uykusu her zamankinden çok daha fazla rahatsız edildi. Acı verici, anlaşılmaz nedenlerden dolayı, Declan'a olanlarla ilgili kabuslar bilinçaltını rahatsız ediyordu. Uyanık olduğu anlar da daha iyi değildi.

Gece yarısından bir saat sonra, kral uyanık, kalbi acıyla dolu ve kafası, gözlerinin önünde en korkunç şekilde ölen kuzeninin acı hatıralarıyla doluydu.

Gecenin karanlığında, acının dinmesini dileyerek ellerini yumruk haline getirdi. Keşke Danika burada olsaydı.

Danika. Onu düşününce kalbi biraz rahatladı. *O nasıl? Çocuğu nasıl?*

Yataktan kalkarak banyoya giren kral, başının üstündeki soğuk suyu açtı ve üzerine akıtmaya başladı. Prenses ve sevgilisine yardım edeceğine söz verdiği için pişmanlık duyuyordu, bu ilk kez olmuyordu. Sözüünün eri bir adam olmasaydı, çoktan Mombana'ya gidip çocuğunun doğumunu bekliyor olacaktı.

Yarın. Hayır, sabahın erken saatleri geldi bile.

Bugünden sonra, olabildiğince çabuk Mombana'ya gitmek için aceleyle planlar yapacak.

Ama önce, ölen kardeşinin anılarının acısı onu terk etmek zorunda kalacak.

Bunca yıl geçmesine rağmen, acı azalmamıştı.

Yolculuk çok sarsıntılıydı. Araba yol üzerindeki engellere çarpmaya devam ediyor, aynı anda tutukluyu her yöne sallıyordu.

"Üzgünüm dostum," dedi hapishane gardiyanı alaycı bir şekilde. Diğerleri güldü.

Hiç de üzgün değillerdi. Aslında, onu sallamaktan zevk alıyorlardı. Bu, Navia'nın tutsağına şaka yapmanın kendi yöntemleriydi.

Callan dudaklarını birbirine bastırdı, bağlı ellerini önünde katlayıp sinirli bir şekilde sıktı. Navia'dan Salem'e nakledileceğini öğrendiğinde

Navia'dan Salem'e nakledileceğini öğrendiğinde, mutlu mu yoksa korku dolu mu olması gerektiğini bilemedi.

İkisi de oldu. Prenses, bu krala o kadar güveniyordu ki, yargıç ve jürinin artık babasının elinde olmadığını söylediğinde çok mutlu olmuştu, ama Callan değildi. Callan, prensesin babası tarafından öldürüleceğini biliyordu, ama bu yeni kralın yanında özgür kalacak mı, işkence görecekti mi, aşağılanacak mı ve sonra öldürülecek mi, hiç bilmiyordu.

Ama prenses mutluydu, bu yüzden o da buna uymak zorundaydı.

Dört aydan fazla bir süredir o tanrının unuttuğu soğuk hücrede kalmak onu neredeyse delirtmişti. O yer onun için tam anlamıyla yaşayan bir kabustu. O soğuk, çorak yerde iyi bir uyku çektiği tek bir gece bile olmamıştı. Her gece, geçmişinin o kadar travmatik bir kısmı tekrarlanıyordu ki, zihni onu engellemek zorunda kalıyordu. Sert bir şekilde.

O zindanda gördüğü görüntüler o kadar kötüleşti ki, son birkaç ayda bazı şeyleri anlayabildi.

Hayatında daha önce de böyle bir zindanda bulunmuştu ve kötü anılarının çoğu orada yaşanmıştı.

Daha önce tecavüze uğramıştı — öldürüldüğü gün. O kadar korkunçtu ki, güçlü kardeşi bir bebek gibi ağlayıp bağırırken, ona tecavüz edenlere durmalarını ve onun yerine onu öldürmelerini yalvarıyordu.

Kardeşinin adını hatırlayabildi. Lucien. Kardeşinin yüzünü hatırlayabildi.

O bir köylü değildi. Toplumdaki statülerini bilmiyordu, ama köylü değillerdi.

Kardeşi onu çok seviyordu. Onun için çok savaşmıştı. Onu çok korumuştı. Kardeşi onu seviyordu. Hatırladığı pek bir şey yoktu, ama Callan kardeşini her hatırladığında ağlama isteği duyuyordu.

Arabasının bir şeye çarpması onu düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı.

"Oops. Üzgünüm," dedi başka bir muhafız eğlenceli bir şekilde.

Yeterince katlanmıştı. "Prensesin bu keyifli yolculuğu duyacağından emin olun, hepinize söz veriyorum."

Yüzlerindeki gülümseme kayboldu. Birbirlerine gergin bir şekilde baktılar ve tekrar ona döndüler. "Şey, bu tamamen k-kasıtsızdı."

"Elbette öyleydi. Bu yüzden düzgün yoldan değil, engebeli yollardan gidiyoruz."

Kendilerini bilinçli bir şekilde boğazlarını temizlediler. Arabacı anında rotayı değiştirdi ve atları düzgün yola çevirdi.

Yolculuk bu sefer daha düzgün bir şekilde ilerlerken, Callan kardeşini tekrar görebileceği bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak etti.

Tüm ertelemeler, planlamalar, araştırmalar ve korkaklıkların ardından, Talia sonunda bugün kralı ve Zariel'i zehirlemeye karar verdi.

Coza, önceki gece halktan herhangi bir kargaşa ve ayaklanma sesi duymadığında çok sinirlenmişti. Bu, Mombana kraliçesinin ölmediği anlamına geliyordu. Metresine gönderdiği tüm mesajlar cevapsız kalınca öfkesi daha da arttı. Haberci kuşlarla beşten fazla mesaj göndermişti, ama hepsi boş dönmüştü. Hiçbir cevap yoktu.

Öfkesini Talia'dan çıkardı ve en acımasız şekilde onun bedeninden cinsel zevk aldı.

"Kaya!" diye yüksek bir ses arkasında duyuldu.

Dönüp aşçıya şaşkın gözlerle baktı. "Eee?" "Aklın nerede? Çay!"

Dönüp, bardağa döktüğü çayı gördü. "Ooooh!" O anda bardağın dolup taşığını fark etti. Eski su ısıtıcısını yere bırakıp, Maima'ya utangaç bir şekilde baktı. "Üzgünüm."

Aşçının dudakları onaylamayan bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı. "Bir dahaki sefere dikkatini toplu, olur mu?"

"Evet, Maima," diye itaatkar bir şekilde cevapladı ve tekrar işine döndü.

Dışarıda, Talia bal ekleyip kralın çayını karıştırırken soğukkanlı ve çekingen görünüyordu, ama içten içe çok karışmıştı.

"Kral senden onun için çay getirmeni mi istedi?" Kraliyet aşçılarından biri olan Maima, mutfakın diğer tarafında sebzeleri doğrayarak tersine sordu.

"Evet. Muhafızlarla antrenmanından sonra bana çay getirmesini emretti," diye cevapladı.

"Sadece çok fazla bal koymadığından emin ol. Kral balı hiç sevmez."

"Tabii ki." İki ay sonra nihayet bu planı uygulamaya cesaretini topladığında, çok iyi araştırma yapmıştı.

İki tahta bardağı kaldırarak kraliyet mutfakından çıkıp yatak odasına gitti ve zehirli karışımı bardağa kattı.

Yürürken bacakları titriyordu. Tanrılar adına, bu, hayatı boyunca karıştığı tüm komplolardan daha çok bir intihar göreviydi.

Tanrıya şükür, sarayda kimse onun kimliğini bilmiyordu.

Kimse onun bugün kralı ve en güçlü muhafızlarından birini öldüreceğini bilmiyordu.

Güneş doğduktan çok sonra, Vetta yatağına uzanmış pencereden dışarı bakıyordu. Gözleri şişmişti ve vücudunda hiç güç kalmamıştı.

Mombana'dan Salem'e kadar, bütün gece boyunca ağlamıştı. Danika'nın özürleri onu hazırlıksız yakalamıştı. Bu çok beklenmedik bir şeydi, onun dudaklarından kendi adını duymak kadar beklenmedik.

Korkuya kapılmıştı. O ana kadar, o anlarda hissettiklerini açıklamak imkansızdı ve hiç beklemediği bir şey yapmıştı. Kaçmıştı.

Bu plansız, hesaplanmamış kaçış, düştüğü yerde kolunu incitmesine neden olmuştu. Ama acıyı neredeyse hissetmiyordu.

Vetta yumuşak bir iç çekişle yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdü. Pazarcıların günlük işlerini yapmalarını ve çocukların oynamalarını izlerken, Danika'nın sözleri kulaklarında tekrar tekrar yankılandı.

Ama bu yüzden bu kadar acı veriyor, değil mi? Çünkü unutmaya başlıyorsun?

Beni nefret etmenin eskisi gibi doğal gelmemesinden nefret ediyorsun...

Sen bunun içinden gelen nefretini biliyorsun, benim kendim gibi davranmadığımı biliyorsun.

Bu günlerde bana bakıp, o nefreti uyandırmak için bu kadar çaba sarf etmek zorunda olmaktan nefret ediyorsun...

İyileşiyorsun ve bundan da nefret ediyorsun...

Vicdanın gelişti ve bundan da nefret ediyorsun.

Gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini sertçe kırıştıtarak yaşları sildi. Danika'ya geçmişte ona yaptıklarını anlattı. Sadece bunu değil, onu öldürmek için geldiğini de biliyordu.

Danika bunu Kral Lucien'e anlatacak mıydı? Bu ona karşı mükemmel bir silahtı. Danika bunu onu mahvetmek için kullanacak mıydı? Kralın ondan nefret etmesini ve hatta onu idam etmesini sağlamak için?

Bunu merak etmesine gerek var mıydı ki? Herkes böyle bir şeyi rapor ederdi.

Derin bir nefes alan Vetta, gözlerinden yaşları sildi. Kıyametinin gelmesini bekleyerek oturup beklemeyecekti.

Bugün saraya gidip Kral Lucien'i görecekti. Onun yüzünü görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve onu çok özlemişti.

Baski ve Sally, Kraliçe Danika'nın saraya hazırlanmasına yardım ediyorlardı.

Kraliçe, dün gece hiç uyumamış gibi görünen solgun ve yorgun gözlerle aynanın önünde oturuyordu. Sally arkasında durmuş, saçlarını tarıyor ve başının üstünde toplarken ara sıra endişeli bir şekilde ona bakıyordu.

"Dün yatak odanızda ne oldu, kraliçem?" Baski, kraliçenin ayakkabılarını temizlerken sayısız kez sordu.

Dün neredeyse ölüyordum, olan buydu. Kraliçe Danika sözlerini yuttu. "Hiçbir şey, Baski," diye cevapladı her zamanki gibi.

"Yine de kraliyet dairesinin güvenliğini artırdın ve dün görevde olan tüm muhafızları başka bir yere transfer ettin. Komodinin içinde daha önce görmediğim garip bir bıçak var," dedi Baski.

"Bütün akşam boyunca ağladığını eklemeyi unutmuşsun," diye ekledi Sally yumuşak bir sesle. "Çok korktum."

Kraliçe Danika elini kaldırdı ve Sally'nin eline yatıştırıcı bir şekilde dokundu. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Seni de, Baski. Ama ben iyiyim."

Sally'nin ifade dolu gözleri ona inanmadığını açıkça gösteriyordu, ama yine de başını salladı. "Siz öyle diyorsanız, kraliçem."

Sonrasında sessizliğe büründüler.

"Sevdiğin birini tüm gücünle korumak, sonra birdenbire ortaya çıkan biri onu senden almak için gelmek nasıl bir his, biliyor musun?"

Sonra da her şeyi bir kenara atmanı mı bekliyorlar? Bir sabah uyanıp hayatına devam etmeni mi?

Seni bırakacağımı sanma. Ve geri dönmeyeceğimi de sanma. Geri döneceğim ve seni öldüreceğim! Sadece..."

"Prenses Kamara'nın krallığımız Salem'e vardığı haberini aldım." Baski'nin sesi havayı doldurdu.

Bu, kraliçeyi acı verici düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı. Başını çevirip Baski'ye baktı. "Gerçekten mi? Geldi mi?"

"Evet." Kadın gülümsüyordu. "Artık kral, planını hızlıca uygulayıp Mombana'ya geri dönebilir."

"O gece buraya geldiğine hala inanamıyorum," diye ekledi Sally. "Ertesi sabah yatak odanda onun kolonyasının kokusunu almış olsam da, hala inanılmaz geliyor."

"Biliyorum, değil mi? O gece onu koridorda gördüğümde dilim tutuldu." Baski sırtıttı. "Lord Riverdale'in büyük bir belaya gireceğini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Tek parça halinde eve dönebilmiş olması büyük şans. Hizmetçiler, sanki bacakları yanıyormuş gibi kraliyet odalarından kaçtığını söylüyorlar."

Onlar serbestçe sohbet ederken, Kraliçe Danika düşüncelerine daldı. Lucien'e olanları anlatacak mıydı? Gerçek şu ki, henüz bir karar vermemişti, ama nedense kalbi ona anlatmaya şiddetle karşı çıkıyordu. Nedense kalbi, kollarında ağlayarak titreyerek Anarieveta'nın anılarına tutunuyordu.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Sally'nin eli ıslak yanaklarını silene kadar gözlerinden yaşların aktığını fark etmemişti. Dönüp baktığında, hepsinin endişeyle ona baktığını gördü. "Gerçekten iyi misiniz, kraliçem?" diye sordu Sally, kendisi de neredeyse ağlamak üzereydi.

Onlara sulu bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, iyiyim. Endişelenmeyin, sadece hormonlarım beni mahvediyor."

Ama Baski buna inanmadı. "Bize ne olduğunu anlatacak mısınız?" diye endişeyle sordu.

Kraliçe, bir omzunu kaldırdı... ve onu düşürmesine izin verdi.

"Belki.

Bir gün."

"Salem sınırındayız! Neredeyse vardık."

Bir muhafızın sesi onu uykusundan uyandırdı. Callan, daracık vagonda etrafına bakındı. Yorgunluktan uykuya dalmış olmalıydı. Sonra kafasını vagon penceresinden dışarı çıkardı ve etrafına bakındı.

Her yerde birçok muhafızın bulunduğu bir tür çöldeydiler. Solunda çok uzakta küçük bir dağ yükseliyordu. Gerçekten de, bir tür sınırdaydılar.

O gardiyanların üniformaları. Çok tanıdık geliyorlardı. Fazla tanıdık.

"Sarayda bizi bekliyorlar," diye bir hapishane gardiyanının sesi havayı doldurdu.

Callan, arabadan hapishane gardiyanının güvenlik görevlileriyle konuşmasını izledi. Birkaç dakika sonra, gardiyanlar yolu açtı ve krallığa girmelerine izin verdi.

"Salem'e hoş geldiniz!" diye bağırdı içlerinden biri.

Arabaları geçerken Callan donakaldı. Etrafına bakmaktan kendini alamıyordu.

Krallığa girdiklerinde, kalbi göğsünde durdu. Sonra kaçtı.

Bu yer. *Bu yer.*

Anılar onu sardı.

Öncekinden farklı olarak, bunlar anlık görüntüler değil, hayatının unuttuğu kısmının bir filmiydi.

Bir sürü film. Resim. *Çok fazla.*

"Arrrgh!" diye bağırdı, aşırı yüklenmiş başını iki eliyle tutarak.

Çok fazla anı!

Küçük yaşlardan itibaren. Teyzesi Kraliçe Meetia onu büyüttmüştü. Anne babasının ölümü. Teyzesi ile mutlu anılar. Teyzesinin yaşlılıktan ölümü. Sarayda yeni ailesiyle yaşamak. Kuzeni... Prens Lucien.

Büyük kuzeniyle geçirdiği tüm anılar aklına hücum etti. Kuzenini, özellikle kılıç eğitimleri sırasında, nereye giderse gitsin bir kuyruk gibi takip ettiği tüm o zamanlar. Gençken dizini sıyırdığı ve kuzeninin onu öperek rahatlattığı zamanlar.

Sonra pusuya düşürüldükleri gece. Mombana'da esir alındıkları zaman. Çektikleri tüm işkenceler. Kardeşinin onun için çektiği tüm işkenceler. Uykusuz gecelerde, kardeşi onunla konuşup uyuturdu.

Öldürüldüğü günün anıları. O gün olan her şey kafasını dolduruyordu. Onu öldüren kadın. Onu kurtaran kadın.

"İyi misin?"

"Ona ne oldu?" "Ona biraz daha su verin!"

"Ona bir şey olursa prenses bizi kırbaçlatır!" "Ne oluyor?"

Muhafızların sesleri yavaşça onu bilincine geri getirdi.

Callan etrafına bakındı ve muhafızların endişeli ve rahatlamış yüzlerini gördü.

Onu hayata döndürmeye çalışırken giysilerini suyla ıslatmışlardı.

"İyi misin?" diye sordu içlerinden biri, Callan'ın kendine gelmesine rahatlamış bir şekilde.

"Evet. Evet, şimdi iyiyim," diye cevap verebildi Callan, sesi kısılmıştı.

"Tanrıya şükür! Yolculuğa devam edelim!" diye duyurdu binici.

Yolculuk devam ederken, Salem krallığının derinliklerine doğru ilerlerken Salem'in derinliklerine doğru ilerledikçe, Callan kendini yeni bir adam gibi hissetti.

Anıları geri gelmişti. Hepsi.

Oh, ve onun adı Callan değildi. O, Prens Declan'dı.

.

BÖLÜM 47. ALTIN ODALARDAKİ HAYALET.

Vetta saraya vardığında, kralın genç savaşçıları eğittiği eğitim alanına doğru gitti.

Gerçekten de Kral Lucien oradaydı, ama eğitim seansı bitmişti. Onu gördüğünde, Dargak'a alçak sesle konuşuyordu. Henüz onu görmemişti, bu yüzden o anı onu iyice incelemek için kullandı.

Gerçekten değişmişti. Ona çok yakın olmasaydınız, bu ince değişikliği fark edemezsiniz, çünkü fiziksel olarak hala aynı görünüyordu. Sert, iri, korkutucu, sakın ve neredeyse baskıcı bir hakimiyet sahibi.

Ama onu bir pelerin gibi saran o soğukluk artık yoktu. Bu onu biraz daha... yaklaşılabılır gösteriyordu.

"Vetta."

Derin sesi onu düşüncelerinden kopardı. Başını kaldırdı ve gözleri onun gözleriyle buluştu. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, ona doğru yaklaştı ve eğildi.

"Kralım," diye selamladı.

Bir adım öne çıkarak, alnına öptü. "Nasılsın?" diye sordu, gözlerinde yumuşak, tanıdık olmayan bir ışık vardı.

Ağzı nazik bir hareketle yanağına dokunduğunda, gözleri kapandı. "İyiyim, Majesteleri."

"Farklı görünüyorsun," dedi ve yürümeye başladı. Kız da onunla birlikte yürümeye başladı.

"Nasıl farklı? Kıyafetlerimden mi?" Artık hanımefendinin kıyafetleri yoktu.

"Hayır." Ona bir bakış attı ve "Gülüşün şimdi daha güzel görünüyor. Dış dünya sana iyi gelmiş galiba," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye itiraf etti kız yumuşak bir sesle.

"Gözlerin şişmiş. Ağladın mı?" Endişeli görünüyordu.

Daha önce, bu fırsatı kendi lehine kullanırdı — onun dikkatini daha fazla çekmek için — pek çok şekilde. Ama şimdi, bu fikir ona eskisi gibi çekici gelmiyordu

"Hayır, sanırım dün gece yediğim yemekten kaynaklanıyor, Majesteleri," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Endişe çizgileri kayboldu, yüzü uzun zamandır görmediği kadar rahatlamış görünüyordu.

"Kamara Prenses'in nihayet geri döndüğünü duydum," diye sordu Vetta. "Evet, dün geldi."

"Onunla gerçekten evlenecek misiniz?" Sayısız kez tokat attığı o prensesi hiç sevmiyordu. Kral Lucien'i hak etmiyordu.

Kral bunu düşünmüş gibi görünüyordu. Sessizlik oldu. Sonra, "Şimdilik, öyle düşünmek mantıklı olur," dedi.

"Oh," diye cevapladı, daha iyi bir kelime bulamadığı için. Çok kafa karıştırıcı bir cevap.

"Bana son birkaç aydaki hayatını anlat."

Kralın bunu gönüllü olarak sorması, Vetta'nın acı dolu kalbini her şeyden daha çok etkiledi.

İyileşme insanı böyle mi yapıyordu? Gerçekten kalbinizi tüm acılardan arındırıp, nefretin daha önce görmenize izin vermediği şeyleri net bir şekilde görmenize yardımcı oluyor muydu?

"Vetta?"

Onun sesi onu teşvik etti. Böylece sarayın dışındaki hayatını anlatmaya başladı. Kraliyet dairesine, onun odasına kadar, ona yeni hayatını anlattı.

Oda içinde, Kral Lucien masasının arkasında oturmuş yeni bir parşömeni inceliyordu, Vetta ise pazara gittiği günleri anlatıyordu. Hikayesine o kadar dalmıştı ki, o da dinliyordu, kapının arkasından bir ses duyuldu.

"Majestelerine çay!" Ses tuhaf bir şekilde tanıdıktı, ama Vetta nereden geldiğini anlayamadı. Henüz.

"Girin," diye emretti Kral Lucien sakın bir sesle.

Kapı açıldı ve Talia kralın yatak odasına girdi.

Vetta'nın sözleri yarıda kesildi, gözleri Talia'ya ve onun tahta fincanda taşıdığı sıcak sıvıya takıldı. Öte yandan hizmetçi, hanımını görünce çay fincanını neredeyse düşürüyordu.

"Hanımefendi!" diye bağırdı, yüzü korku ve dehşetle kaplandı. Elleri titremeye başladı.

Kral Lucien önündeki parşömene bir şeyler yazıyordu ve onlara hiç dikkat etmiyordu.

Vetta, Talia'ya ve taşıdığı sıvıya öfkeyle baktı. Öfke onu kaynatıyordu. Coza, Kral Lucien'e zarar vermeyeceğine söz vermiş olabilir, ama onun sözü çöp kadar değersizdi. Talia'ya güvenmiyordu. Peki ya onun ifadesi?

"O bardakta ne var?" diye öfkeyle tısladı.

"K-kralın çayı," diye kekeledi Talia, krala umutla bakarak. "Buraya getir," dedi Kral Lucien, parşömenin arkasını çevirip bir şeyler yazmak için.

Hizmetçi rahatlamıştı. Çayı alıp kralın yanına koştu, ama Vetta yoluna çıkarak krala ulaşmasını engelledi.

Ne yaptığını sanıyorsun? Eski metresin gözleri sessizce sert sorular soruyordu.

Talia, "*Beni durduramazsın, çünkü sen de suça ortak olursun*" diyen kibirli bir jestle sessizce çenesini kaldırdı.

Vetta öfkeyle gözlerini kısarak baktı. Sessizlik hakim oldu.

Gecikme üzerine Kral Lucien sonunda başını kaldırdı ve onlara baktı. Vetta'nın hizmetçinin kendisine çay getirmesini engellediğini görünce kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösterdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu şaşkınlıkla.

Talia'nın gözleri şeytani bir yaramazlıkla parladı ve hanımefendiyi konuyu krala açıklamaya cesaretlendirmeye çalıştı.

"Yok," dedi Vetta sonunda, kenara çekilerek.

Hizmetçinin gözlerinde zafer parladı, sonra hanımının yanından geçerek kralın yanına yürüdü. Çayı masasına bırakarak, alçakgönüllü bir şekilde, "Çayınız geldi, Majesteleri," dedi.

Kral başını kısa ve küçümseyici bir şekilde salladı.

Talia onun görüş alanından çıktı ama odadan çıkmadı. Bir köşeden zaferle izledi, Kral Lucien tahta bardağı ağzına götürdü ve...

"Ben içerim." Vetta'nın yükselen sesi, kralın eğilen başını durdurdu.

Kral Lucien merakla ona baktı. "Çay mı istiyorsun? Kraliyet mutfağına sana bir tane hazırlamalarını söyleyeceğim..."

"Lütfen, çok susadım, bekleyemem. Maima sana başka bir tane hazırlarken ben bunu içeyim. Lütfen, kralım." Vetta o çayın içinde ne olduğunu bilmiyordu, ama onun önünde içmesine izin verirse lanetlenirdi. Başını sallayarak ona doğru yürüdü ve çayı elinden aldı. Kralın izni olmadan elinden bir şeyi almak küstahlıktı, ama o anda aklında bu yoktu.

Tahta bardağı alıp, onun ulaşamayacağı bir yere çekildi.

Kral Lucien, Vetta'nın küstahlığını anlamadı. Ama Vetta'nın kendisine karşı ilk kez böyle küstah bir hareket yaptığını fark etmişti.

"Tamam, onu alabilirsin. Maima'ya bana bir tane daha yapmasını söyleyeceğim," diye karar verdi.

Talia'nın yüzündeki zafer ifadesi yerini dehşete bıraktı. Dehşetin ardından korku geldi. Usta Coza onu öldürecek! Kral ölmedi, ama onun yararlı silahı olan metres ölecek!

Korku dolu bakışına karşılık, Vetta gözleri yaşlarla dolsa da ona sırtıtarak baktı. Coza'nın bunun için kafasını alacağını çok iyi biliyordu. Sonra ellerinde tuttuğu sıcak çayı izledi ve sıkıca yuttu. Ama çayı dudaklarına götürdüğü sırada, sarayın dışında bir kargaşa çıktı — Kral Lucien'in yazısını kesintiye uğratan gürültülü bir kargaşa.

"Neler oluyor?" dedi, başını kaldırıp kapıya doğru baktı.

Tam o sırada kapı açıldı ve Dargak yüzünde kocaman bir gülümsemeye kralın odasına koştu. Hiç gülümsemeyen bir muhafız için, yüzünde böyle bir ifade görmek gerçekten şok ediciydi.

"Majesteleri! Majesteleri! Sizi görmek isteyen biri var!" diye bağırarak krala başını eğdi.

Bugün onu görmeye gelecek tek kişi vardı, o da Prenses Kamara'nın sevgilisiydi, diye düşündü Kral Lucien. "Navia'nın tutsağı geldi mi?" diye sordu Dargak'a, hala muhafızın yüzündeki gülümsemeyi merak ederek.

"Evet, Majesteleri! Kapınızın önünde duruyor ve içeri girmek için emrinizi bekliyor!"

"Beklemesi gerekmez. İçeri girmeli..." Kral Lucien, kapısının açılma sesiyle aniden sözünü kesti. Birisi kapıdan içeri girdi.

Kral Lucien başını o yöne çevirdi ve donakaldı. Declan odasına girmişti. *Declan mı?*

Salem halkından oluşan küçük bir kalabalık da kapısında toplanmıştı — kraliyet dairesine nasıl girmişlerdi? — ve muhafızlar onları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama o anda Kral Lucien onlara kulak asmadı ve görmezden geldi. Tüm dikkati, altı yıl önce en korkunç şekilde ölen kuzeninin kardeşi üzerindeydi, tam önünde duruyordu. Declan?

Sonunda aklını mı kaçırmıştı? Sonunda deli mi olmuştu?

Gerçekten deliye dönmüş olmalıydı. Gün ortasında, ölen kuzenini tam önünde görmesinin tek açıklaması buydu.

Altın odaların bir köşesinde, Vetta'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, kralın önünde duran Declan'a bakıyordu. O kadar şok olmuştu ki, elinden tahta fincan düşmüş ve çay yere dökülmüştü. Ona hiç dikkat etmedi, odadaki hayalete bakmaktan kendini alamıyordu.

Talia'nın yüzündeki dehşet ifadesi, altı yıl önce öldüğünden emin olduğu adama bakarkenki ifadeyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ölmesini dilediği adam.

"Tanrılar adına..." hizmetçi, boğazı aniden kuruyarak sözünü yarım bıraktı. Bugün onun kaderi olmalıydı. Açıkça, bu yıldızlarda yazılmıştı.

Dargak'ın gülümsemesi, kralın yüzündeki rahat ifadenin yerini alan tamamen boş ifade karşısında kayboldu. Hayır, kral hiç de mutlu görünmüyordu. Gördüklerinin gerçek olmadığını düşünüyordu.

Bu yüzü okumak imkansızdı. Tamamen boş bir ifadeydi. Hiçbir duygu. Hiçbir ifade. Hiçbir şey.

Ama bunu açıklamak Dargak'ın görevi değildi, bu yüzden ondan beklenen tek mantıklı şeyi yaptı. Başını eğdi ve yatak odasından çıktı, arkasından kapıyı kapattı.

Declan, son birkaç yıldır anılarında sadece bir anlık görüntüler olarak kalan kardeşine bakmaktan başka bir şey yapamadı. Onun on yaş büyük kuzeni, ağabeyi. Tanrım, kardeşini tekrar gördüğüne inanamıyordu.

Ama kardeşi onu tanıyan bir bakışla bakmıyordu.

"Kardeşim... Benim," dedi boğuk bir sesle, sesi duygularla doluydu. O ses...

Kardeşi, açıkça çıldırmış zihninin bir ürünü olsa da, Kral Lucien, uzun zamandır ilk kez onun sesini duyunca boğazı düğümlendi. Göğsü o kadar sıkıştı ki nefes almakta zorlandı.

Hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki ifade de değişmedi.

"Buradayım. Gerçekten buradayım, Lucien. Buradayım, Kral Lucien. Benim..." Declan, heykel gibi donmuş duran kardeşine bir adım yaklaştı, ama her zaman güçlü olan kuzeninin yüzündeki korkutucu boş bakışlar yüzünden iki adım önünde durdu. Kardeşinin aklından ne geçtiğini hiç bilmiyordu.

Anılar Declan'ı sardı.

Ağabeyinin onun yerine kırbaç yediğı anılar. Kendisi açken ona kendi yemeğini verdiğı anılar. Ağabeyinin her gece ona bir gün her şeyin yoluna gireceğini söylediğı anılar.

"Gerçekten buradayım. Benim, kardeşim," Declan tekrar denedi, tek ailesi olan kardeşini görünce duygularından sesi titredi.

Sessizlik çöktü.

Altın odalarda hiçbir ses duyulmuyordu. Hiçbir şey.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, Kral Lucien gözlerini önündeki hayaletten ayırdı, ellerini kaldırdı ve parmaklarına baktı.

Bu ne tür bir işkence dolu rüyaydı? Gün ortasında bu ne tür bir işkence dolu rüyaydı?

Elleri titriyordu. Gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. Sonra acı dolu bir sesle, "Artık zihnim seni gündüz ışığında bile görebilecek kadar canlandırıyor. Çok üzgünüm, Declan," dedi.

Gözlerinden bir damla yaş düştü ve ellerine sıçradı.

.

BÖLÜM 48. YENİDEN BULUŞMA:

Beklenmedik Gerçek ve Acı

Beklenmedik Gerçek ve Acı.

Bu manzara Declan'ın kalbini kırdı. "Üzülecek bir şey yok kardeşim. Elinden gelen her şeyi yaptın. Söz verdiğin gibi davrandın. Söz verdiğin gibi bizi o bok çukurundan çıkardın."

"Çok geç olana kadar." Sesi boğuk çıkıyordu. "Tüm zararlar verilmiş olana kadar."

"Hayır, yanıyorsun. Zarar verildi, ama bugün buradayız. Salem yeniden muhteşem. Krallığa girdiğimde hayrete düştüm." Declan aralarındaki mesafeyi kapattı, sonra omuzlarından tutup onu salladı. "Krallık yeniden zengin, güzel ve müreffeh! Sadece altı yılda! Hayır, tüm zararlar verilmedi."

Kral Lucien'in gömüldüğü o acı verici yerin derinliklerinde, bir farkındalık oluşmaya başladı.

Declan ona dokunuyordu. Gerçekten ona dokunuyordu. "Bana dokunuyorsun," diye hayretle fısıldadı.

Declan'ın gözleri cam gibi parlıyordu, ama gülümsüyordu. "Çünkü ben hayattayım. Ben hayalet değilim."

"Ama bu nasıl mümkün olabilir? Bu nasıl mümkün olabilir? Anlamıyorum..." Kral Lucien'in hatırlayabildiği kadarıyla, ilk kez kendi kulağına aptalca geldi. Çok kafası karışmıştı. Çok umutluydu.

Declan burnunu çekti. "Uzun hikaye. Ama ben..."

Kral Lucien kardeşine sarıldı. Bir an için, bu hayalin sona ereceğinden ve Declan'ın kollarından bir anda kaybolacağından korktu. Ama bu olmadı. Hayır, kardeşi de ona sarıldı, başını boynuna gömdü ve omuzları titremeye başladı - ağladığının tek göstergesi buydu.

"Tanrılar adına! Deck!? Gerçekten buradasın, Deck!" Kral Lucien onu sıkıca sarıldı, dünya onun etrafında dönüyordu.

Kardeşi hayattaydı! Kardeşi tam karşısındaydı! Kardeşi hayattaydı! Tanrım, Declan hayattaydı!

"Büyük kuzen... Seni çok özledim." Boynuna burnunu sürttü. "Hatıralarım olmasa bile, seni hatırladığımda kalbimde kocaman bir boşluk oluyordu. Seni hatırlayamasam bile, seni çok özledim."

Küçük kardeşi hafızasını kaybetmişti. Şimdi buradaydı. Kral Lucien onu sıkıca sarıp, gözlerini kapattı ve kendinden geçen bir mutluluk hissine kapıldı. *Kardeşi hayattaydı. Kardeşi buradaydı.*

"Oh, Deck, bu benim için çok fazla. Hayattasın, buradasın. Gökler bana en beklenmedik şekilde gülümsüyor." Kral Lucien'in gözlerinden bir damla daha yaş düştü. "Declan hayatta. Ailemden geriye kalan—en korkunç şekilde benden koparıldığını sandığım—tam önümde. Hayatta. İyi."

"Evet, evet. Hayattayım kardeşim. Buraya dönmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm." Declan ikisi için de ağladı.

Kral Lucien, duyguları kelimelerle ifade edemeyecek kadar duygusaldı. Geri çekilerek, Declan'ın yanaklarını avuçladı, gözleri onu araştırırcasına her yerini taradı. "Üzülecek bir şey yok. Teşekkürler, Deck. Hayatta olduğun için teşekkürler!"

Yine birbirlerine sarıldılar. Declan'ın geniş omuzları ağlamanın şiddetiyle titriyordu, kral ise gözlerini kapattı ve kardeşine daha sıkı sarıldı.

"Çok teşekkür ederim, Deck. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Hayatta olduğun için çok teşekkür ederim." Sesi kısılmıştı, gözleri parlıyordu.

"Yardım aldım. Bu sayede hayatta kaldım." Sonra geri çekildi, gözyaşlarını sildi ve burnunu çekti.

"Bana her şeyi anlat. Ne olduğunu anlat, Deck." Kral Lucien elini tuttu ve onu rahat bir koltuğa götürmek için döndü, ama gözleri yatak odasındaki iki kadını gördü.

O anda Vetta ve hizmetçinin yatak odasında olduğunu hatırladı. O anda yalnız olmadığını hatırladı.

"Declan!" Vetta bağırды ve yatak odasından ona doğru koştu. Onu kollarının arasına aldı ve havaya kaldırdı. "Vetta..."

"Aman Tanrım!" Ağlamaya başladı. Boğazı hıçkırıklarla titriyordu ve ona sıkıca sarıldı. "Gerçekten buradasın! Gerçekten hayattasın! Hayatta kaldın!"

Çıglıkları çok yüksekti. Acı, mutluluk, suçluluk ve rahatlama ile doluydu.

Tanrım, artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Ona bir şey olursa, önemi yoktu!

Sonunda, en büyük suçluluğu yine karşısındaydı! Declan olanları hatırlıyor muydu? Olan her şeyi hatırlıyor muydu?

İdam edilecek miydi? Haklı çıkacak mıydı? Hangisi olduğu önemli değildi. Önemli olan onun hayatta olmasıydı. Declan hayatta ve sağlıklıydı! Önemli olan, altı yıldır içinde yaşayan, onu yiyip bitiren en büyük suçluluğunun bugün ortadan kalkmasıydı.

"Oh, tanrım! Tanrıya şükür!" Uzun süre ağladı, o güçlü kucaklamada kendini kaybetti.

Declan gözünün ucuyla yatak odasında başka birinin olduğunu fark etti. Yatak odasından gizlice çıkan başka birisi.

Bu hizmetçi!

Vetta'yı bırakmadan elini uzattı ve hizmetçiyi yakaladı. Coşkulu sesi biraz azaldı, yerini son altı yıldır kalbinde biriken ve yüzünde, vücudunda, her yerinde kendini gösteren dağ gibi bir nefret aldı.

"Sen. Sensin." Sesi şiddetli nefret ve öfkeyle titriyordu.

Hizmetçinin gözleri dehşetle büyüdü. "P-Prens Declan..."

"Onu tanıyor musun?" Kral Lucien, kaşlarını çatarak hizmetçiye bakarak sordu.

"Evet, tanıyorum. Bana ne olduğunu anlatmamı istemiştin, değil mi? Nasıl hayatta kaldığımı?" Kardeşine baktı, hala Talia'nın elini sıkıca tutuyordu, Vetta'nın gözyaşları içinde ondan uzaklaştığının farkında bile değildi.

"Evet, sordum. Anlat bana, Deck. Bunun bu kadınla bir ilgisi var mı?"

Bir kez başını salladı. "Beni öldürdü. Kalbime bir bıçak sapladı ve bundan zevk aldı. Her anından keyif aldı."

Sessizlik havayı doldurdu. Birkaç saniye boyunca, etraflarındaki hava gerginleşti. Sonra, "Az önce ne dedin?" Kral Lucien'in sesi ciddiye büründü.

Tehlikeli. Öfkeli.

Declan, kralın gözlerindeki ölümcül bakıştan kurtulmak için çabalayan kadına sert bir bakış attı.

"Bu hizmetçi beni öldürdü. O Salem'in müttefiki değil! Kral Cone ve Coza için çalışıyor. O krallığın hainidir!"

"Orada kim var?" Kral sesini biraz yükseltti.

Kapı açıldı ve Dargak içeri koştu. "Majesteleri?"

İki adımda Kral Lucien muhafızı yakaladı. Tek bir hareketle Dargak'ın kılıcını kılıfından çıkardı ve kılıcı hizmetçinin boynuna dayayarak ona döndü.

Talia donakaldı. Zaten etrafında ölülerin dolaştığını görebiliyordu. Mücadelesini bıraktı. Her zamanki korku yerine, soğuk bir sakinlik onu sardı. "Bunu tek başıma yapmadım. Hanımefendi de benimle birlikte yaptı." Gözlerini kaldırdı ve Vetta'ya baktı. "Prens Declan'ı benimle birlikte öldürdü."

Kral Lucien donakaldı. "Ne!?" Başını çevirip Vetta'ya baktı. "Ne!?" diye tekrarladı.

Vetta kıpırdamadı. Gözlerinde suçluluk ve acı dolu gözyaşları vardı. Ama tek kelime etmedi.

"Hanımefendi konuşmıyor çünkü doğruyu söylediğimi biliyor! Prens Declan'ı birlikte öldürdük ve bundan zevk aldık!" Kötü niyetle güldü. "Hâlâ hayatta olması ne yazık!"

Kral Lucien, kadına sert mavi gözlerle baktı.

Çenesini kaldırdı. "Evet, hayatta kalması çok yazık! Bundan nefret ediyorum! Ama endişelenmiyorum." Yine o şeytani kahkaha. "Efendim yine de hepinizi öldürecek! Zafer onun olacak! O..."

Kafası omuzlarından ayrıldı. Kral Lucien kafasını kesti. Kafası, Kral Lucien'in ayakkabılarının önünde yerde sallanıyordu.

"Dargak, bu pisliği temizle," dedi basitçe.

Muhafızın iki kez söylenmesine gerek yoktu. Kralın odasından kızın cesedini ve kanını temizlemek için acele etti.

Sonra Kral Lucien soğuk gözlerini Vetta'ya çevirdi.

Declan her şeyi hatırlıyor muydu?

Bugün idam edilecek miyim? Yoksa aklanacak mıyım? Uzun zamandır sevdiği, her şeyi defalarca feda ettiği adama bakarken, bu soru zihninde defalarca yinelendi. Aynı adam, buz gibi soğuk bakışlarla ona bakıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

"Az önce ne duydum?" diye sordu sert bir sesle. "O haklı mıydı, Vetta? Kardeşimin ölümünde senin parmağın var mı?"

"Evet. Kral Cone bana Declan'ı öldürmem için bir kılıç ve bir ültimatom verdi," dedi sonunda. "Ya o ya da sen. Ondan kılıcı aldım ve seni hayatta tutmayı seçtim."

"Declan'ı sen mi öldürdün?" Sesindeki inanamama ve acı çok fazlaydı.

"Başka seçeneğim yoktu." Gözlerinde yaşlar vardı, ama gururla çenesini kaldırdı ve gözlerine baktı. "Bunun en kötü yanı ne biliyor musun? Eğer aynı şey tekrar olursa, yine de seni hayatta tutmayı seçeceğim."

Kral Lucien'in kafası aşırı yüklenmişti. Çok kalabalıktı; düşünceleri birbirine karışmıştı. Kafası artık ona mantıklı gelmiyordu. Ama kalbi ikiye bölünmüştü.

Declan harekete geçti, onun önüne geçerek Vetta'yı görmesini engelledi, onunla Vetta'nın arasına girdi. "Hayır, kardeşim. Her şeyi yanlış anlıyorsun." Sonra döndü, bakışları Vetta'ya dikildi. "Her şeyi yanlış anlıyorsun çünkü o her şeyi yanlış anlatıyor."

Vetta yorgun, gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona baktı. Lucien'in gözlerindeki ihanet, soğukluk ve nefret dolu bakışlar, kalbini paramparça ediyordu.

"Neden ona tüm gerçeği söylemiyorsun?" diye sordu Declan yumuşak bir sesle.

"Çünkü söyleyecek bir şey yok." Bu, onun istemeden ya da istemeden ona verdiği tüm acının sonucu muydu? Gerçekten söyleyecek başka bir şey yoktu.

"Hayır." Declan elini onun omzuna koydu. "Hayır, söyleyecek çok şey var." "Ne oldu, Deck?"

Büyük kuzenine döndü. "King Cone beni Vetta ile birlikte sürükleyip götürdükten sonra, dayak ve tecavüzden sonra yarı ölüydüm, zar zor hayattaydım, ama o gece oradaydım, King Cone'un yatak odasının zemininde, tecavüzün vahşeti yüzünden kıcımdan kan akıyordu. Her şeyin farkındaydım. Olan her şeyi duydum. Kral Cone ve Coza, seni kullanarak ona sataştılar..." Acı hatıralar yüzünden gözlerini kapattı. "...sırayla ona tecavüz ettiler."

Vetta, utanç ve o kabusun acısını gizlemek için başını eğdi. Gözlerinden yaşlar aktı.

"Sonra King Cone, kişisel casusunu, hainimizi getirdi. O hizmetçi. Sonra King Cone iki kadına beni öldürmelerini emretti. Vetta sözlü olarak reddetti, ama King Cone, emrine uymazsa seni zehirleyeceğini söyleyerek ona şantaj yaptı."

Kral Lucien irkildi.

Declan üzüntüyle başını salladı. "Oradaydım. Onun nasıl yalvardığını duydum, büyük kuzen. Ağladı. Yalvardı. Kral Cone işini bitirdi. Muhafızları beni boş depo odalarından birine götürdüler. Orada kaldım ve

ölümümü bekledim." Boğazını sıkıca yuttu. "Zaten, tüm vücudum sanki kocaman bir at tarafından defalarca tekmelenmiş gibi hissediyorum, ölümün yaklaştığını hissedebiliyorum. Öldürülmeyi beklemek hala uzun bir bekleyişti. Sonra o gece, o hizmetçi içeri girdi ve kılıcını kalbimin altına sapladı. Yara izi hala orada. Orada öldüm. Orada öldüğümünden emindim. Ama hizmetçi beni terk ettikten sonra bile bilincimi koruduğumda vücudumu saran acıya şaşırdığımı hatırlıyorum. Vetta onun arkasından içeri girdi ve hizmetçiye benim öldüğümü bağırdı. Hizmetçi, tamamen öldüğümünden emin olmak için yine de beni bıçaklaması gerektiğini söyledi.

"Onu bıçakladım. Talia tekrar depoya girmek üzereydi, ben de onu bıçakladım," diye fısıldadı Vetta utançla, gözlerinden yaşlar akarken.

"Görünür olan kolumu bıçakladı, o yaradan kan topladı."

—ve Talia'nın yaptığı—kılıcını kullanarak göğsümün her yerine yaydı, sanki orada bir bıçak yarası varmış gibi gösterdi." Declan'ın yüzü anılarla kaplanmıştı. "Talia tekrar içeri girdi ve üç bıçak yarası ile bir ceset gördü. Memnun kaldı ve efendilerine haber vermek için oradan ayrıldı. Vetta aceleyle büyük bir bez buldu ve sonraki birkaç dakikayı kanamamın durmasını sağlamak için harcadı. Sonra bana bir bardak su verdi, bu da kan kaybından ölmememi sağladı. Sonra bana fısıldadı: 'Prens Lucien'i hayatta tutmayı seçtiğim için üzgünüm. Bu şekilde ölmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Prens Declan. Sen şanslısın. En azından burada acı çekmeyi bıraktın.'" Bir süre durdu. "O gittikten sonra, ceset olarak çöp kutusuna götürüldüm."

Kral Lucien'in yüzünde hiçbir tepki yoktu. Ama gözleri acı dolu bir okyanus gibiydi.

Vetta ellerinin arasına gömülmüş, yürek parçalayan hıçkırıklarla ağlıyordu. Acıları, altı yıl önceki o olayın suçluluğu. O gerçekten her şeyi hatırlıyordu. Vetta idam edilmemişti; aklanmıştı. Ağlamayı durduramıyordu.

"Yani Kral Cone beni öldürmek için iki kadın gönderdi, büyük kuzen. Biri beni öldürdü. Diğer hayatımı kurtardı." Sonra Declan Vetta'ya yaklaştı ve onu kollarına aldı.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Anarieveta," diye saçlarına fısıldadı.

.

BÖLÜM 49. SEVİNÇ. GÖZYAŞLARI. MUTLULUK. YAKLAŞAN SON.

"Hayatta kaldığın için teşekkür ederim!" diye ağladı Vetta. "Şu anda bana ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin."

O devam etti. "Bunca yıldır, o kafeste geçirdiğimiz zamanlar ve son anlarım gözümün önüne geliyor. Sana karşı çok büyük bir nefret duyuyordum," itiraf etti. "Anılarım tamamen karışmıştı. Kral için cezalandırılan bir kadının ihanetini hatırlıyorum. O kadının beni bıçakladığını hatırlıyorum." Declan geri çekildi ve ona baktı. "Ama Salem sınırlarına adım attığımda ve anılarım beni karşıladığında, kalbim seni özgür bıraktı. O öfke ve nefretin sahibi olanın hizmetçi Talia olduğunu tam olarak hatırladım."

"Eğer hafızan geri gelmeseydi, benim için bir felaket olurdu..." Şaka yapıyordu, ama gözyaşları içinde çıktı.

"Öyle olurdu. Çünkü sen açıklamazdın." Bir adım geri attı.

"Açıklayacak bir şey yoktu. Seni bıçakladım. Sen öldün." Başını salladı. "Açıklayacak bir şey yoktu."

"Artık o suçluluk duygusunu bırakabilirsin. Hayatımı kurtarmak için beni bıçakladın. Bugün buradayım. Hayattayım." Declan ona küçük bir gülümseme attı.

O da titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, artık her şeyi bırakabilirim."

Declan bu kelimeyi garip buldu.

Sonra Vetta tekrar kralın karşısına çıktı ve bu sefer Declan onu kralın önünde çıplak bırakmıştı, böylece Vetta sadece ayakta durup kralın kararını bekleyebilirdi.

Karar, kral aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kollarına aldığı anda verildi. Vetta isteyerek gitti ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Vetta'nın hatırlayabildiği kadarıyla, kral onu ikinci kez bu kadar sıkı, bu kadar sıkı sarıyordu. Yine de, daha önce hissettiği gibi bir sevgilinin kucaklaması gibi gelmiyordu. Neden? On altı yıldır ilk kez her şeyi daha net görmeye başlamasıyla bir ilgisi var mıydı?

"Uzun zamandır hiçbir şey, Declan'ın ölümünde senin parmağın olduğunu düşündüğüm o üç dakikadan daha fazla beni korkutmadı," diye mırıldandı Kral Lucien.

"Bu, canavar kralın bana verdiği en zor ikinci emirdi —Yeaha'yı öldürmekten sonra en zor emirdi." Lord Gedony'nin karısından bahsederken nefesi titredi, bu onun ilk öldürdüğü kişiydi. "Yapamadım; çok acı vericiydi. Bunca yıl onun öldüğü düşüncesiyle yaşamak kolay olmadı."

Kral geri çekildi, döndü ve kaybolduğunu sandığı, dönüşüyle kalbini özgürleştiren ve hemen sevindiren küçük kuzenine baktı. "Ben de onun geri dönmesine sevindim."

Declan ona gülümsedi — her zaman çok tanıdık gelen o çocuksu gülümseme yüzünü aydınlattı ve her iki yanağında da aynı gamzeleri ortaya çıkardı. Kral Lucien de kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Tam anlamıyla bir gülümsemeydi. İlk kez gördüğü türden bir gülümseme.

Vetta, bu dönüşümü görünce ağzı açık kaldı. Kral Lucien gülümsüyordu. Gerçekten gülümsüyordu.

Anılarını tarayarak, onun bu ifadeyi en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Aklında hiçbir şey gelmedi. Mutluydu. On altı yıldır ilk kez gerçekten mutluydu.

Declan'ın dönüşü haberi hızla yayıldı. Mombana'da, sarayda sevinç gözyaşları ve coşku vardı.

Baski, Kraliçe Danika ve Sally, kraliçenin yatak odasında gözyaşlarına boğulmuştu.

Mutluluk gözyaşlarıydı.

"Tanrım, buna inanamıyorum!" Baski bunu defalarca tekrarlıyordu.

"Ben de!" Sally. "Onun Kamara Prensleri'nin sevgilisi olduğunu düşünmek bile!"

Kraliçe Danika mutluluğundan dilini yutmuştu. Duyduğu haberin etkisiyle belindeki ağrı tamamen unutulmuştu. Bu onu çok mutlu etmişti! Tanrılara şükürler olsun. En azından Lucien'in ailesinden biri babasının zulmünden kurtulmuştu. Kalbinde, vicdanında daha az acı vardı. Kral Lucien için daha fazla mutluluk vardı.

Kralı mutlu olmayı hak ediyordu. "Tanrıya şükür ki hayatta. Oh, Tanrıya şükür!" diye sevinçle haykırdı, sonunda bunu dile getirerek.

Sally ona koştu ve onu sıkıca kucakladı. Birbirlerine sarıldılar. Baski yaklaştı ve anne şefkatiyle iki kadını kollarının arasına aldı.

Mombana'da mutlu bir gündü.

Sonraki saatlerde, Kral Lucien ve kardeşi odalarında konuşmaya devam ettiler. Vetta evine dönmüştü.

Declan, yaşlı bir kadının onu Mombana'dan Navia krallığına sürdüğü andan itibaren olan biten her şeyi anlattı. Kardeşine Prenses Kamara ile olan ilişkisi hakkında her şeyi anlattı.

Buna karşılık Kral Lucien, son altı yılda olan biteni, kavgadan başlayarak Mombana'yı basıp kaçışını, Salem'i nasıl kurduğunu ve Mombana prensesini nasıl köle olarak aldığını tek tek anlattı.

Sonra kardeşi Danika hakkında her şeyi anlattı. Köle olduğı dönemden, şu anda Mombana kraliçesi ile olan ilişkisine kadar her şeyi.

"Onu seviyor musun?" Declan sonunda sesini çıkardı, boğazı çok kurumuştu. Bu Declan için inanılmaz bir şeydi. Çok şok olmuştu.

"Evet. Tüm kalbimle," diye itiraf etti Kral Lucien.

Declan, şoktan çenesi açık kalmış bir şekilde kardeşine bakakaldı. Kardeşi, Kral Cone'un kızına aşık olmuştu. Onu kölelikten kurtarmıştı. Kız, onun çocuğunu taşıyordu.

"Vay canına." Söyleyecek söz bulamadı.

Kral Lucien omuz silkti ve pencereden dışarı baktı. Gece çökmüştü. "Ben de inanması zor buluyorum, ama gerçeğı biliyorsun, değıl mi Deck?"

"Ne o, ağabey?"

"O kadın olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum," dedi açıkça. "Yaşamak da istemiyorum. Onu gördüğünde, onunla biraz zaman geçirdiğinde

—neden herkesin onu sevdiğini anlayacaksın. Baski. Remeta. Muhafızlar. Halk. Chad. Zar—"

"Vay canına, Chad da onu seviyor mu?" Bu sürprizdi. Muhafız Chad, genel olarak insanlardan nefret ederdi. Hatırladığı Chad, Cone'un hiçbir ürününü sevmezdi.

Kralın dudakları yana doğıru kıvrıldı. "Onu hayatı pahasına koruyor. Ve bunu tüm kalbiyle yapıyor."

"Vay canına. Remeta da mı? Bunların hepsine inanmak çok zor," diye itiraf etti. He tried to imagine himself liking Cone's daughter. The

Bunun imkansızlığı düşünülmesi bile çok zor. Bir mucize gerekir.

Kral Lucien, onun yüzündeki ifadeyi gördü ve ne olduğunu anladı. "Onu sevmiyorsun."

Declan ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıya doğru. "Seni kırmak istemem, kardeşim. Seni yargılamıyorum ya da onu sevdiğin için sana kin beslemiyorum. Sana güveniyorum. Seni tanıyorum. İkinizin arasına girmeyeceğim." Bir süre durdu. "Ama şu anda ya da gelecekte onu seveceğimi sanmıyorum. Babası... O canavar..."

Kral Lucien sadece ayağa kalktı ve onu sakinleştirmek için omzuna hafifçe vurdu. "Sorun değil, Deck. Seni zorlamayacağım. Sana bunu dayatmayacağım. Kararını saygıyla karşılıyorum."

Tedirginliği dağıldı. "Teşekkürler kardeşim." Yüzünde her zamanki gülümsemesi belirdi. "En iyi yanı, benim kadınıma aşık olmaman. Ve onunla evlenmek istememen."

"Prenses Kamara." Kral başını salladı. "Hâlâ senin bir köylü olduğuna inanamıyorum. O kadın seni çok seviyor."

"Evet. Ben de ona karşı aynı şekilde hissediyorum." Yanakları kızardı. "Babası bu yüzden beni neredeyse öldürüyordu. Sen hayatımı kurtardın."

"Valendy, senin gerçek kimliğin sonunda ona ulaştığında şok olacak. Senin kim olduğunu anladıktan sonra, kızını tehlikeye attığın için 'köylü' olduğun için seni öldürdüğünü duysaydım ne olurdu, düşünmek bile istemiyorum." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu, durdurulamaz bir savaş anlamına gelirdi."

"Her şeyin yoluna girmesine sevindim..."

Kapı aniden açıldı. Prenses Kamara kralın odasına koştu ve kralın Callan'la rahatça sohbet ettiğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım, bu doğru!" diye haykırdı. Duyduğunda bu söylentilere inanamamıştı: Öldüğü sanılan Salem prensi, bugün Navia'nın esiri olarak gelmişti.

Halk bunu konuşuyordu. Haberler hızla yayılıyordu. Buna inanması zordu. Çok inanılmazdı. Ama Callan'ı ve kralı gördüğünde...

"Söylentiler doğru!" diye bağırarak kralın odasına doğru koştu.

Declan, ona ilk ulaşmak için odanın yarısını geçmişti bile. Yatak odasının ortasında karşılaştılar ve Declan onu kollarına aldı. Prenses Kamara ona sıkıca sarıldı. Prenses, bunun

bunun inanılması imkansız olduğunu anlatmaya başladı; Declan ona bunun gerçekten doğru olduğunu garanti etti.

O bir köylü değildi. Aksine, Kral Lucien'in kuzeninin kardeşi, yani Kraliyet ailesinden.

"Tanrım, bilmeliydim. Gözlerin..." Gözleri krala ve sonra Callan'a döndü. Derin mavi gözleri neredeyse aynıydı.

Sonra tekrar kucaklaştılar. Prenses çok duygusaldı. Tanrı onun yanındaydı! Artık Salem kralıyla evlenmeyecekti! Hayatının aşkı bir köylü değildi! O sadece ayrıcalıklı biri değil, daha fazlasıydı! O bir kraliyet mensubuydu. Tam anlamıyla. O, Salem kralının kuzeninin kardeşi!

Ağlıyordu, onu olabildiğince sıkı kucaklarken ağzından kelimeler dökülüyordu. Babasının bunu duymasını ne kadar da bekleyemiyordu! Onun işe yaramaz metresi Donna'nın duymasını!

Oh, babasını bir an önce görmek için sabırsızlanıyordu, böylece bunu onun yüzüne vurabilirdi!

Gerçekten de, cennet onunla birlikteydi. Mutlu olabilirdi ve bir prenses olarak görevlerini yerine getirebilirdi.

Coza öfkeden kudruklanıyordu. Öfkesi ve öfke dolu haliyle karşılaştırılabilecek hiçbir şey yoktu.

Her şey mahvoluyordu! *Her şey!*

Talia kimseyi öldürmeyi başaramamış, üstelik ifşa olmuş ve kral tarafından öldürülmüştü.

Vetta, Mombana kraliçesini öldürmedi. Hayır, eski efendisinin kızı hala hayattaydı ve kim bilir ne yapıyordu!

Ve en kötüsü?

Prens Declan. Prens Declan hayattaydı!

En sevdiği tahta sandalyeyi eline alıp mağara duvarına fırlattı ve parçalara ayrılmasını izledi. "Aaaargh!" diye öfkeyle bağırdı! "Her şey mahvoluyor! Her şey!!!" diye öfkelendi ve masayı defalarca tekmeledi.

Bu, öfkesini hafifletmeye yetmedi! Hiçbir şey! Bir başka kraliyet üyesi geri dönmüştü, bu yüzden Salem şimdilik saldırmak için güvenli değildi.

Hayır, öfkesini neyin dindireceğini biliyordu. Zaman azalıyordu. Sabrı taşmak üzereydi.

Hayır, artık her şeyi ortaya koyma zamanı gelmişti!

Bu düşünceyle, bir parşömene bir mesaj yazdı, kafesinin dışına çıktı ve haberci kuşu kullanarak mesajı gönderdi. Mesaj, son altı yıldır gizli tuttuğu ordusu için yazılmıştı. Kaptanı bu mesajın ne anlama geldiğini anlayacaktı. Bu bir işaretti.

Yarın sabah Mombana'ya saldıracaklardı. Artık saklanmak yoktu.

Artık beklemek yoktu.

Savaş zamanı.

En büyük avantajı, Mombana'nın bunu asla tahmin edemeyeceğiydi. Tıpkı on beş yıl önce Salem'in hiç fark etmediği gibi.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Kral Lucien duştan yeni çıkmıştı. Yıllardır ilk kez kalbi hafiflemişti. Kalbindeki sevinç ölçülemezdi. Geri döndüğünden beri Declan'ın yanında kalmıştı. Prensesiyle yeniden bir araya geldikten sonra bile, onun odasında kalmaya devam etmişti.

Şimdi, nihayet uyumak ya da prensesiyle daha fazla zaman geçirmek için odadan çıkmıştı.

Kral Lucien vücudunu kurularken, kapısı tereddütlü bir şekilde çalındı.

"Kim o?" Gece kıyafetini çıkararak, giysiyi dikkatlice inceledi.

"Remeta, Majesteleri," tanıdık bir ses geldi. Ama Remeta'nın normal sesi gibi küçük ve zayıf değildi. Cesurdu. Fazla cesurdu.

Kahinin sesi.

Kral Lucien geceliğini bıraktı ve havluyu beline sıkıca sararak kapıya yürüdü ve kapıyı açtı.

Remeta orada durmuş, ona bakıyordu, ama gözlerinin onu görmediğini anlayabilirdi. Gözleri donuktu.

"Prens babasını bekliyor, ama ortaya çıkmaya hazır. Artık daha fazla bekleyemez." Gözleri sonunda ona sabitlendi. "Git. Hemen. Kraliçen ve oğlun zaten tehlikede. Tek bir tehlike değil, iki tehlike. Sana ihtiyaçları var."

Kral Lucien onun sözlerini anlamaya çalıştı. "Ben..."

"Kraliçe, onun için hayatını feda edeceğini beklemiyor. Cennet ağlayacak, çünkü o acı çekti. Kraliçen, onun için hayatını feda edeceğini beklemiyor. Cennet ağlayacak, çünkü o acı çekti," diye tekrarladı. Sonra

, "Git. Hemen. Prens babasını bekliyor, ama ortaya çıkmaya hazır."

.

BÖLÜM 50. AŞIKLAR İÇİN GECE VE ÖMÜR BOYU KARARLAR.

Banyo yapıp geceliğini giyen Prenses Kamara, uzun zamandır ilk kez kalbi sevinç ve huzurla dolu bir şekilde yatakta uzanıyordu.

Onun Callan'ı, hayır, Declan'ı, sonuçta bir köylü değil, bir prens. Bu gerçeğe alışması biraz zaman alacaktı.

Kapısının açılma sesini duyunca gözlerini açtı. Declan, önü düğümlü beyaz bir cüppe giymiş olarak kapısında duruyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda yatak odasının sıcaklığı düşmüş gibi geldi.

"Declan." Ne söylemek istediğini bilmiyordu, sadece onun çok uzak olduğunu biliyordu.

"Sanırım sonunda bana ait olanı almaya hazırım, leydim. Sizi benim yapmaya hazırım." Yanakları kızardı, ama gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Eğer hazırsanız..."

Elini ona doğru uzattı. "Uzun zamandır hazırım, prensim." Onun hak iddia eden sözlerinin ardından, utangaç bir gülümseme belirdi.

"Hayır, lütfen bana Declan de, leydim," diye cevap verdi, aralarındaki mesafeyi kapatırken kendi gülümsemesiyle. "Adımı senin dudaklarından duymayı seviyorum."

"Declan. Ama bana adıyla hitap etmeni istiyorum. 'Leydim' ya da Prenses Kamara değil. Senin statünden daha yüksek bir statüm yok."

Ona daha da yaklaştı ve gözleri küçük pembe dudaklarına takıldı. "Sana leydim demek çok hoşuma gidiyor." Başını eğdi ve boynunu öptü.

Gözleri kapandı. "Declan," diye fısıldadı.

O geri çekildi. O bir şey söylemek için ağzını açtı. O sadece eğildi ve kendi dudaklarıyla onun dudaklarını kapattı. O anda, her şey kayboldu. Onun ve öpücüklerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu, daha önce paylaştıkları diğer öpücüklerden farklıydı. Ateşli ve hamdı. Onun gibi alev gibi tutuştu.

Dili tatlı ve talepkar bir şekilde ağzına girdi, sıcaklığı onu nefes nefese bıraktı. Prenses Kamara başını duvara yaslayarak açığı derinleştirdi, onun istediği her şeyi almasına izin verdi, sonra karşılığında kendi istediğini aldı. Dünyanın geri kalanı yok olurken, onun baş döndürücü, alkollü tadını keşfetti.

Öpüşmeyi kesmeden yatağa tırmandı ve geceliğini çıkardı — sadece başının üstündeki ince geceliği çıkarmak için biraz geri çekildi.

O da sırayla onun kıyafetlerini çıkardı. Her şeyi çözene kadar bornozunu bir arada tutan düğümleri çözdü. Omuzlarından kaydırarak sert kaslarını ve pürüzsüz tenini ortaya çıkardı.

Declan, onun yumuşak, narin parmakları onu okşarken bir küfür mırıldandı. Ağzını onun ağzına bastırdı ve bu sefer öpücük daha sert ve daha derindi.

"Declan..." diye inledi, arzuyu içinde tutamadan. "Declan... Lütfen..."

Parmakları boynundan aşağı, acı verecek kadar hassas meme uçlarına doğru kaydı ve prensesin vücuduna elektrik akımı gönderdi. Sonra onları çimdikledi ve acı verdiği için yüksek sesle inledi, ama yine de çok iyi hissettirdi.

Onu yatağa yatırdı ve öpüşmeyi bırakarak çıplak vücudunu iyice incelemek için. "Çok güzelsin, leydim."

Prensesin yanakları, her yerini açgözlü gözlerle süzen adamın bakışları altında en koyu kırmızıya boyandı. Adamın inanılmaz derecede erkeksi vücuduna bakan gözleri daha da aşağı kayınca, prensesin ağzından bir ılgık kopar.

Gözleri tekrar onun yüzüne döndü, yanakları her zamankinden daha sıcak. "Oh..."

Declan, onun tepkisine boğuk bir kahkaha attı. "Endişelenme, güzel prensesim, sana zarar vermeyeceğim."

Onu çıplak gördüğü ilk sefer değildi, ama ilk kez aralarındaki yakınlık daha da... samimi hale gelecekti. Ona uyacak mıydı? Boğazını sıkıca yuttu.

Gözlerindeki açlığı neredeyse gölgeleyen korkuyu gören Declan, bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi. Onu tutkuyla öperek, tekrar göğüslerine dokunmaya başladı. Onu okşadı, ağrıyan bedenini sıktı, meme uçlarını çimdikledi, ağzını onunkinden ayırarak boynuna doğru indi ve onu titretip sarsan, etraflarını saran kasırga tarafından savrulan bir ağaç gibi, bir dizi küçük, hassas ısırik bıraktı. Artık inliyordu, onun ona yaptıkları dışında her şeyi unutmuştu.

Sonra başını eğdi ve ellerini ağzıyla değiştirdi. Kamara çığlık attı, elleri omuzlarına uzandı, tırnakları batarak onu sıkıca tuttu, bacaklarının arasındaki gizli yerde açıkça hissettiği sert çekişlerle onu emdi.

"Evet... e-evet, oh, Declan!" Başı yatakta sallanıyordu, gözleri sıkıca kapalıydı.

Eli daha aşağı kaydı, göğsünden aşağıya doğru, çok daha aşağıya, kadının kadınlığını avuçlayana kadar. Sonra ona samimi bir şekilde dokunmaya başladı.

Biri nefes nefeseydi. O. Ve çaresizce hareket ediyor, onun arayan parmağına sürtünüyor, daha fazla sürtünme istiyor, onu saran korkunç, amansız acıyı hafifletmek istiyordu.

"Tanrım, sana çok ihtiyacım var. Artık daha fazla bekleyemem!" Declan onun üzerine eğildi.

Kadın onun için bacaklarını ayırdı ve adam yumuşak uyluklarının arasına yerleşti, elleriyle bir uyluk tutarken, diğer eliyle kalın penisini kadının vücudunun girişine yönlendirdi. Sonra sertleşti. Adam gerginleştiği anda, kadının gözleri açıldı, arzuyla, sevgiyle ve ona olan açlıkla doldu. Adamın donuk gözlerinde, omuzlarındaki gerginlikte, onun geçmişindeki korkunç anıları gördü.

"Sorun yok, Declan. Ben buradayım," diye fısıldadı, kollarını onun başına dolayarak onu kendine çekip, ona olan sevgisiyle dolu tutkulu bir öpücük verdi.

"Kamara..." Sesi kısılmıştı. Acı çekiyordu. Kararsızdı.

"Evet, ben Kamara. Yanında duran kadın benim. Mombana değil. O canavarlar değil. Benim... ve Salem'deyiz. Sarayda. Yatak odamda." Dudaklarını ulaşabildiği her köşeye öptü. "Yatak odamdasın... üstümdesin. Ve seni içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Onun sözleri işe yaradı. Bir iniltiyle, onun içine daldı. Prensese, onun sert, sıcak ve büyük penisinin keskin başı, sıkı ve hassas kıvrımlarını zorlayarak vücuduna girerken çığlık attı. Tanrım, çok büyük.

"Tanrılar, sen... çok darsın!" dedi boğuk bir sesle, zevk vücudunu ezici dalgalar halinde sardı.

"Yanıyor." Sözler ondan koparıldı, o kadar rahatsızdı ki, yanıyormuş gibi hissediyordu. Burnundan nefes aldı — kısa, sıkı nefesler. "Acıyor," diye çıkardı.

"Üzgünüm, çok üzgünüm, tanrım... çok iyi hissettiriyorsun, canım." Declan, toplayabildiği tüm kontrolünü topladı ve ona alışması için kendini sabit tuttu.

ona uyum sağlaması için zaman tanıdı. Şimdi onun yüzünü, boynunu öpme sırası ondaydı. "Çok üzgünüm..."

Eli ikisinin arasına girdi, oradaki sinir demetini ovmaya başladı. Vücudundaki gerginlik geçene ve boğazından düşük sesli inlemeler çıkana kadar durmadı.

"Tamam mı?" Terli alnını öptü.

"Evet." Bir inilti çıkardı. "Evet, aşkım."

İçinde hareket etmeye başladı. Yavaş, şehvetli hareketler, kadının boğazından düşük inlemeler çıkmasına neden oldu. Dokunuyorlardı, öpüşüyorlardı. İtmeye devam etti, onu gerdi, yanma hissini hissettirdi, iç kaslarının onu sarmalamasına neden oldu, sanki daha fazlasına hazır mış gibi, hayatının en yoğun hissiyle boğulmuş gibi yatmıyordu. Sonra her şeyi daha da yoğunlaştırdı, kalçalarını kavrayıp eğdi, daha derine kaydđ, her yerinde onu hissedene kadar ondan sözsüz sesler çıkardı.

"Sevgili hanımım." Nefesi boğuktu, cildi terden parlıyordu, yüzündeki vahşî bakış onu etkiliyor, kendi açlığını daha da ateşliyordu.

Ve hareket etmeye başladığında, çekilip sonra sert ve derin bir şekilde, şiddetli bir niyetle ona girince, yoğun bir doruğun çekiciliği daha da güçlendi.

"Callan," diye fısıldadı kadın. "Aman Tanrım..."

Hiçbir şey söylemedi, ama yüzündeki ifade vahşiydi, sanki onu mahvetmeye, sevmeye, yok etmeye kararlıydı ve hiçbir şey onu durduramayacaktı.

Daha sert itmeye başladı ve kadın kendini ona doğru kıvrılırken, onunla birlikte hareket ederken, tırnaklarını onun sert omuz kaslarına geçirirken buldu. Kalın erkekliğinin vücudunun içinde kaygan bir şekilde kaymasını zevkle izledi.

İçinden sesler çıkıyordu, zevkin ham hayvan sesleri, hissi içinden bir saat yayı gibi dolanıyordu. O kadar sıkı dolanmıştı ki, oh, tanrım, serbest kaldığında parçalanacağını biliyordu.

Gevezelik ediyordu, kendini duyabiliyordu, çaresiz sözler ağzından dökölüyor ve uzun bir akıntı halinde birleşiyordu. *Lütfeñ Callan, Tanrım, lütfeñ daha sert, daha hızlı, daha derine, yardım et, Tanrım, evet, daha sert.*

Onları durduramadı, bir deprem onu parçalamaya başlamıştı. Sonra dudaklarını onunkilerden ayırdı ve eli gergin,

kaygan vücutlarının arasına kaydırđı, parmakları yine onun hassas noktasını buldu, daireler çizdi, sonra yukarı doğru ittiği anda aynı anda bastırdı.

"Gel, Kamara," diye homurdandı, sesi sıcak ve kaba, bir yabancınn sesi gibiydi. "Benim için gel."

Ve sanki vücudu tam da bu emri bekliyormuş gibi, baskı azaldı ve o çığlık attı, tam da düşündüğü gibi parçalanmıştı. "Caaaaaallan!"

Parçaları havada dağıldıkça, onun daha hızlı hareket ettiğini belli belirsiz fark etti ve sonra kendi boşalmasının sesi geldi, gırtlaktan gelen kükreme etraflarındaki odada yankılandı, tüm vücudu onun altında sertleşti.

Ama o, parçalara ayrılırken ona sarılmak ve sıkıca tutmak dışında başka bir şey yapacak gücü yoktu. Tıpkı onun yaptığı gibi.

O da titriyordu. Tıpkı onun gibi.

Bir saat sonra, prenses yorgunluktan uykuya dalmıştı. Declan, Kral Lucien'in tören kıyafetini giydiğini görmek için tam zamanında kapıdan çıktı.

Büyük kuzeni, Declan'ın çıktığı kapıya bir göz attı, sonra kaşlarını kaldırarak ona sert bir bakış attı.

Neden öyle baktığını bilen Declan, gözlerini indirdi ve saç çizgileri neredeyse kızardı.

"Nişanlımla yatıyorsun, ha?" Kral Lucien soğukkanlılıkla dedi. "Babası bu konuda ne düşünecek acaba?"

Declan burnunu çekerek, kapıyı kapatmadan önce prensesinin iyi uyuduğundan emin olmak için yatak odasına bir göz attı. "Babası kıcıımı öpebilir. Onunla evlenmeye niyetliyim."

"Öyle yapmalısın. Gördüğüm kadarıyla onu zaten lekeledin ve krallığın yarısı bunu duydu." Kral gülümsemiyordu, ama gözlerindeki ışıltı onun eğlendiğini gösteriyordu.

Declan o anda kızardı. Boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi. "Çok şık giyinmişsin."

Kral, bir şey hatırlamış gibi gerildi. "Evet. Mombana'da olmam gerekiyor."

Sonraki birkaç dakika boyunca, dikkatle dinleyen küçük kuzeniyle yolculuğunu tartışmaya devam etti. Kral, hayat

hayatını değiştiren kararlar aldı.

Sonunda Declan sadece dinlemekle kalmadı, kralı tüm kalbiyle destekledi.

"Üçüncü gece yerine, Paleozoik ay ışığının ilk gecesinde Ateş Festivali'ni düzenlemeliyiz, Majesteleri. Bu bizim lehimize çok iyi olacaktır," dedi vergi bakanı.

"Hayır. Üçüncü gece her zaman daha iyi olacaktır," diye karşılık verdi kamu işleri bakanı.

Sabahın erken saatleriydi ve kraliçe şu anda pek havasında değildi, ama oturup bakanlarını dinlemekten başka seçeneği yoktu. Kraliçe Danika acı çekiyordu. Her yeri ağrıyordu. Bu da sahte doğum mu? Suyu henüz gelmemişti.

Dünya onsuz devam ediyordu. Bakanlar her zamanki gibi tartışmaya devam ediyorlardı. Onun sarayı her zaman anlaşmaya varmadan önce tartışan bir kraliyet sarayıydı. Anlaşmaya varmadan önce tartışma.

Artık daha fazla oturup duramayınca, tahtından kalkıp volta atmaya başladı. Saray sessizleşti. Hepsi endişeyle kraliçelerine baktılar.

"Hayır, devam edin, devam edin," diye onları teşvik etti.

"Benim için endişelenmeyin." Onlar başlarını salladılar ve tartışmaya devam ettiler.

Tanrım, tuvalete gitmesi gerekiyordu. Onlar işlerine devam ederken, en yakın tuvalete gidip işini gördü.

Bu sefer daha zordu, pelvisindeki ağrı daha şiddetliydi, bu yüzden mesanesinin basıncını biraz hafifletirken ağlayarak burnundan nefes aldı. Tanrım, sanki oğlu oraya baskı uyguluyormuş gibi hissediyordu.

Ama tuvaleti kullandıktan sonra biraz daha iyi hissetti. Saraya geri döndüğünde, onun gelip katkıda bulunmasını bekliyor gibiydiler. Ya da tartışacak yeni bir konu bulmuşlardı.

"Tam zamanında geldiniz Majesteleri. Evlilik prosedürleriniz için bir sonraki kraliyet ziyafeti hakkında konuşuyorduk ve önümüzdeki dört gece boyunca yapılmasına karar verdik," diye bilgilendirdi savunma bakanı.

"Yine evlilik işlemlerime mi döndük?" diye yorgun bir şekilde sordu. *Tanrım, bu yaşlı adamlar çok ısrarcı.*

"Maalesef evet, sevgili kraliçemiz. Artık daha fazla erteleyemeyiz." Askeriye bakanı vurgulu bir şekilde ayağa kalktı. "

En mükemmel adayı zaten belirledik."

"Öyle mi?" Kraliçe Danika kaşlarını kaldırdı.

"Evet, Majesteleri. Ne yazık ki Lord Riverdale dağlara çekilmiş görünüyor. Krallığın dışına çıktı ve kimseye nedenini söylemedi. O bizim en iyi seçeneğimizdi."

Kraliçe Danika, eğlenceli gülümsemesini korumak için elinden geleni yapıyordu. Lordun kaçmasının nedenini biliyordu.

Vergi bakanı devam etti. "Her neyse, Lord Korningham var. O, bu krallığı bir sonraki seviyeye taşıyacak en uygun ikinci asilzade. O..."

"Lord Cunninghen'in karıma ve çocuğuma yaklaşmasına izin vermeyeceğim, Vergi Bakanı," diye derin ve otoriter bir ses duyuldu.

Tüm başlar mahkeme salonunun resmi girişine doğru döndü. Mahkeme salonunu şaşkınlık dolu nefesler doldurdu.

Salem kralı, zarif tören kıyafetiyle ve sırtındaki kılıfında bir kılıçla orada duruyordu.

BÖLÜM 52. KADINIM. BENİM MALIM.

"Şunu bir netleştirelim. Siz, kralım, Salem kralının uzun süredir kayıp olan kardeşini neredeyse idam ettiniz, öyle mi?" Kraliçe Izia, Prenses Kamara'nın annesi, kralına kaşlarını kaldırdı.

Kralın odasındaydılar. Kral Valendy masasının arkasında otururken, kraliçe yatakta oturmuş ona hem kendini beğenmiş hem de zarif bir bakış atıyordu.

Kral Valendy utangaç bir şekilde boğazını temizledi. "Peki, o köylünün aslında köylü değil, bir prens olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Kızının kalbinin sesini dinlemesine izin verseydin, en azından o adamın bir köylü gibi davranmadığını gösteren bazı küçük ayrıntıları fark edebilirdik." Bir süre durakladı, sözlerinin etkisini hissettirmek için. Katlanmış tüy yelpazesini açarak kendini serinletmeye başladı. "Bir an için metresinin sözünü dinlemeyi bırakıp kızının duygularını göz ardı etmeseydin, sen de bazı şeyleri fark edebilirdin."

"Yani şimdi tüm suç benim mi?" Kral Valendy kraliçesine kaşlarını kaldırdı.

"Hiç de değil, kralım. Suçu metresinizle paylaşabilirsiniz. İkinize de yetecek kadar suç var," dedi en saygılı ses tonuyla.

Kral yazmayı bırakıp karısına baktı. Onun çok güzel yüzündeki çizgilerden, gülmesini zor tuttuğunu fark etti.

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun, Izia." Kollarını kavuşturdu ve ona sert bir bakış attı.

Kraliçe o anda gülümsedi. Uzun zamandır yüzünde görmediği güzel bir gülümsemeydi. "Prensesin benden daha çok keyif alacağına eminim, kralım."

Kral Valendy, o gülümsemeyi özlediğini kendine itiraf etti. "Sen çok güzel bir kadınsın, Izia." Bu sözler, daha düşünmeden ağzından çıkmıştı.

düşünmeden ağzından çıkmıştı.

Kraliçe genç bir kız gibi kızardı. Yirmi beş yıllık evliliklerinde kocasının ona en son ne zaman iltifat ettiğini hatırlayamıyordu.

"Beni övüyorsunuz." Kadın telaşlanmıştı. Bu iltifat onu dengesinden çıkarmış, uzun zamandır gömülü olan duygularını uyandırmıştı.

"Beni yeterince tanıyorsun, kraliçem, ben övgü yapmam. Sen çok zarif bir kadınsın." Ve öyleydi. Vücudu ona tepki gösteriyordu. Kral Valendy, karısını en son ne zaman yatağa attığını hatırlamaya çalıştı. Beş yıl önce miydi? Altı mı?

Kadın ona tekrar gülümsedi. "Teşekkür ederim, kralım." Karnının alt kısmında kelekler uçmaya başladı. Gitme zamanı gelmişti. Ayağa kalktı. "Korkarım geri dönmem gerekiyor..."

"Hayır, gitme." Hemen sözünü kesti. "Lütfen," diye ekledi, kadının şaşkın bakışına karşılık.

"Oh." Aynı anda hem tedirgin hem de rahatlamış görünüyordu.

Bunca yıldır körmüşüm, diye düşündü Kral Valendy. "Senden bir şey isteyebilir miyim, kraliçem?"

"Olur mu?"

"Bana omuz masajı yapabilir misin?"

O, çok fazla çalıştığında ve sırtı ağrımaya başladığında ona bunu verirdi. En son ne zaman vermişti? On beş yıl önce mi?

"Lütfen?" diye ekledi. Onlara ne olmuştu?

Tedirginlik ortadan kalktı. Ona yine o gülümsemeyi gösterdi. "Nasıl isterseniz, kralım."

Kraliçe Danika'nın gözleri büyüdü ve onu görünce kalbi heyecanla doldu. O burada! Kral Lucien onun için burada! Ama sarayda ne işi var?

Kral Lucien, her zamanki gibi güçlü ve heybetli bir şekilde sarayın koridorundan düz bir şekilde yürüdü. Kralın yanında gelen iki muhafız, Zariel ve Chad, kapının girişinde kaldı.

Herkes selamlamak için ona eğildi. O kısa bir baş hareketiyle selam verdi, ama gözleri onların üzerinde değildi. Hayır, gözleri altın tahtta oturan kraliçedeydi, kraliçenin gözleri fal taşı gibi açılmış, ona odaklanmıştı.

Koridorun sonuna geldiğinde, Danika'nın önünde durdu. Birkaç saniye boyunca, dünya yok oldu. Sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi birbirlerine baktılar - belki de öyleydi.

Elini ona uzattı. O da tereddüt etmeden elini tuttu. Onu tahtından kaldırmasına yardım etti ve güçlü kollarıyla onu destekledi. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Ağrıyor," diye fısıldadı Danika, acı dolu gözleriyle onun gözlerini arayarak, nefesi sığıdı. "Her yerim ağrıyor."

Gözleri şişmiş karnına indi, yüzündeki sert çizgiler kayboldu. Gözleri tekrar onun gözleriyle buluştuğunda, şefkatle doluydu. "Çok üzgünüm, canım. Bugün bebeğimizi doğuracağız."

"Bugün mü?"

"Kahinin dediğine göre." Eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

Dudakları alnına değdiğinde gözleri kapandı. "Oh. Ben de öyle umuyorum. Bu gidişle öleceğim galiba."

"Hayır, hayır, bir daha böyle bir şey söyleme." Saçlarını okşadı.

Gözlerinin arkasında yaşlar yanarken ona sarıldı. Bu yeni duygusal ve şefkatli Kral Lucien onu bir su birikintisi gibi eritti. Kollarını boynuna doladı. "Seni çok özledim."

Onu kucağına almak için duyduğu dürtüye zar zor direndi. Bunun yerine, yalnız olmadıklarını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Sarayda bulunuyorlardı. Elleri birkaç saniye daha üzerinde kaldıktan sonra, ondan tamamen uzaklaştı.

Sonunda, Kral Lucien şok olmuş nefesleri, şaşkın fısıltıları ve sessiz mırıldanmaları daha fazla görmezden gelemeyince, dönüp Mombana sarayına baktı.

Her yer aniden sessizleşti. Hiçbir ses duyulmuyordu. Sert bir nefes bile.

"Hepinizin bugün neden burada olduğumu merak ettiğinizi biliyorum. Sadece Mombana'da değil, kraliyet mahkemesinde de," dedi kararlı bir şekilde.

"Evet, Majesteleri," bakanlar başlarını eğerek aynı anda cevap verdiler.

"Kraliçe Danika'nın evlilik teklifini yapmak için buradayım."

Bu açıklama beklenen tepkiyi yarattı. Her yerde şokun yarattığı hayret nidaları yankılandı. Herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Ama bu mümkün olamaz!"

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bir kral kraliçeyle evlenemez!"

"Krallıklarına ne olacak!?"

"Ama kral bizim kraliçemizi ve krallığımızı nefret ediyor!" Kral Lucien sessiz bir emirle elini kaldırdı. Herkes konuşmayı kesti. Sessizlik çöktü.

"Hepinizin birçok sorusu olduğunu biliyorum. Bunların, bugün burada olanları açıklayacak gerekli sorular olduğuna inanıyorum. Hepinizi tatmin edecek çok fazla sözüm yok, ama birkaç şey biliyorum." Bir süre durdu. Hepsini ona umutla baktı. Devam etti. "Kraliçe Danika'dan uzun zamandır nefret ediyordum. Salem'in yaşadıklarından sonra, onu tarif edilemez bir tutkuyla nefret ediyordum. İlk başta, onun düşüncesi beni öfkeyle dolduruyordu. Adı beni öfke ve intikamla kaynatıyordu. Onu görmek, babasının içimde yarattığı canavarları uyandırıyor, ama iyi bir şekilde değil."

"Sonra çok şey değişti. Ben çok konuşan bir adam değilim, bu yüzden neyin değiştiğini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama sonra, onun düşünceleri beni ele geçirdi. Onun varlığı bana en güzel huzuru getiriyor." Gözlerinde yumuşak bir ışıqla ona baktı. "Ve onu görmek kalbimi sevindiriyor ve canavarlarımı uyutuyor."

Kraliçe Danika şaşkınlıktan tek kelime bile edemedi, ama gözlerinden taşan gözyaşları çok sesliydi. Sesli ve sevgi doluydu.

Şaşkın bakanlara döndü. "Kraliçenizi seviyorum. O benim kadını. Benim malım. Onu ve karnında taşıdığı çocuğumu seviyorum. Bu yüzden bugün buradayım, onunla evlenmek için elini istiyorum."

Bakanların bu durumu sindirmelerine izin vererek, Danika'ya döndü. Parmağıyla, gözlerinden akan bir gözyaşını sildi. Sonra, etrafındaki insanların şok olmuş nefeslerini tamamen görmezden gelerek, onun önünde diz çöktü. Kölelikten kurtulduğundan beri ikinci kez, başka bir insan için diz çöktü. Aynı kadın için.

"Evlilik teklifimi kabul eder misin, Kraliçe Danika?" diye sordu, gözlerinin içine bakarak.

"Evet." Hiç tereddüt etmeden, başını şiddetle salladı. "Evet, evet. Evet, evlilik teklifini kabul ediyorum! Evet, senin karın olmak istiyorum! Kraliçe! Senin olmak istiyorum! Şimdi, sonsuza kadar!"

Bu, onun ihtiyacı olan tek şeydi. Ayağa kalktı ve dudaklarını kadının dudaklarına yaklaştırdı. Tutkuyla öpüşüler. Çok güzeldi.

"En azından artık kraliçemizin evlilik konusunu şeytan gibi kaçındığını anlıyoruz," diye

kraliyet çiftine doğru yankılandı.

Ayrıldılar ve saray halkına döndüler. Kraliçe gözyaşları içinde gülümsüyordu. Bu, hayatının en mutlu günüydü.

"Artık biliyorsun, Vergi. Kadınımı ve çocuğumu Mombana'daki tüm lordlarla evlendirmeye çalışmak iyi bir hamle değildi," dedi Kral Lucien sakın bir şekilde.

Ancak zavallı bakan, bu sakın sözlerin ardındaki ince öfkeyi ve tehdidi fark etti. Ellerini kaldırarak teslim oldu. "Benim suçum değil, Majesteleri. Bu saraydaki tüm bakanlar bu kararı birlikte aldı."

"Bizi bu işin dışında tutun, Bakan Dento." Diğer bakanlar da teslim olarak ellerini kaldırdılar.

Vergi bakanı hepsine öfkeyle baktı.

Sonra askeri işler bakanı, kralın dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Ama krallıklarımıza ne olacak?"

"Hepiniz kuzenim hakkında bir şeyler duydunuz, değil mi?" Hepsi başlarını salladılar.

"Ölmediği için çok mutluyuz. Prens Declan hayata döndü. Sizin adınıza mutluyuz, Majesteleri," dedi savunma bakanı ve diğerleri başlarını sallayarak ona katıldılar.

Kral Lucien devam etti. "Teşekkür ederim. Son altı yıldır, iki krallığı birleştirerek Salem ve Mombana'yı birlikte yönettim. Bugün, krallıkların bir kez daha birleştirilmesini öneriyorum."

Birçok kişi aynı anda itiraz etmek için ağzını açtı.

Kral elini kaldırdı.

Herkes çenesini kapattı.

"Eğer kraliçe izin verirse." Danika'ya birkaç saniye baktıktan sonra bakanlara tekrar döndü. "Krallıkları birleştireceğim ve uzun süredir ortada olmayan kardeşimize nasıl yönetileceğini, nasıl hüküm süreceğini öğretirken biz de krallıkları yöneteceğiz. Salem'i kuzenim Declan'a bırakmaya karar verdim. Mombana'yı ise karımla birlikte yöneteceğiz."

Bakanların gözlerinde şüphe ve itirazlar hala açık ve barizdi. Başka bir birleşme istememeleri dışında, dikkate alınması gereken başka bir şey daha vardı. Kralın Mombana'yı çok iyi yönetebilecek büyük ve güçlü bir hükümdar olduğunu biliyorlardı, ama aynı zamanda Mombana'yı nefret etmek için her türlü sebebe sahip bir kral olduğunu da biliyorlardı. Ve öyle de yapıyordu.

Kraliçelerini sevmek, krallığı ve halkını sevmekten farklıydı. Krallığı Salem gibi yönetir miydi? Krallığı

tüm kalbiyle mi yönetecekti? Gerekirse Salem için savaşıacağı gibi krallık için de savaşacak mıydı?

Protestolarını dile getirmek üzereydiler ki, dışarıdan yüksek bir gürültü duyuldu. Çok yüksek bir gürültü.

Bu ses halkı rahatsız etti. Bakanlar korku ve telaşla doldu. "Bu ne?"

"Neler oluyor?" "Bu ses de ne?"

Yine yüksek bir gürültü duyuldu. Bu seferki öncekinden daha yüksekti. Ardından uyarı zili çaldı.

Kral Lucien donakaldı. Bunun ne olduğunu biliyordu. Bu gürültülü çarpışmalar ona tanıdık geliyordu, çok tanıdık. On altı yıl önce, Salem'in Cone tarafından saldırıya uğradığı gece de aynı gürültülü çarpışmaları duymuştu. O gece tüm ailesi öldürülmüştü.

Bir muhafız kraliyet sarayına koşarak girdi ve bağırdı. "*Krallık saldırı altında!!!*"

Tam o sırada Kraliçe Danika belini tutarak acı içinde yüksek sesle bağırdı. Suyu gelmişti.

.

BÖLÜM 53. SAVAŞ VE ÖLÜM.

Kraliyet sarayında kaos çıktı. Bakanlar korku içindeydiler. Muhafızlar kraliyet sarayına koşarak kraliçelerinin emirlerini beklediler.

"Kahretsin!" Bu kelime Kral Lucien'in boğazından çıktı. Danika'ya döndü. "Neler oluyor?"

"Belim! Acıyor!" diye bağırdı kraliçe. Hayat çizgisi gibi belini tutarak, ağrıyı hafifletecek bir pozisyon bulmaya çalışarak eğildi. Hiçbir pozisyon yoktu.

"Krallık saldırı altında!" diye bağırdı başka bir muhafız, dışarıdaki gürültülü çarpışmaların ve saraydaki insanların kaotik seslerinin üstüne sesini yükselterek.

"Tanrım!" Kral Lucien, karısının karnıyla göz hizasına gelmek için eğildi. Elini karnına koydu ve okşadı. "Şimdi olmaz, oğlum. Güvenli değil. Lütfen, annene ve bana yardım etmelisin. Biraz daha dayan, olur mu?"

"Git! Lütfen," Danika, kralına bakarak, gözlerinde acı ve sevgi dolu bir bulutla nefes nefese konuştu. "Lütfen, git ve krallığımızı koru. Krallığımız için savaş. Ben iyiyim, iyiyim."

"Hayır. Hayır, seni böyle yalnız bırakamam, lanet olsun!" Elini belinde sıkılaştırdı.

Danika, her zaman sakın sular kadar sakın olan sesinde ilk kez çaresizliği duydu. Elini karnının üzerindeki elinin üzerine koydu. "Hayır, krallığımız kaybolacak, kralım. Bizim için savaşmalısın. Geleceğimiz için." Konuşmak gittikçe zorlaşıyordu, vücudu sanki ateşe verilmiş gibi hissediyordu. Devam etti. "Halk zaten hayatlarını kaybediyor! Bu savaşta onlara liderlik edecek birine ihtiyaçları var, bu yüzden..." Boğazından bir çığlık çıktı.

"Lanet olsun! *CHAD!*" diye bağırdı kral, kraliçesini ağrı onu dizlerinin üzerine çökertmek üzereyken yakaladı.

Chad öne koştu. "Majesteleri."

"Onu yatak odasına götür! Baski'yi ve karını bul! Birkaç muhafız gönderip kraliyet şifacısını getir!"

"Hemen." Chad eğilip nefes nefese olan Kraliçe Danika'yı kollarının arasına aldı. Kraliçe ona sarıldı ve bir başka acı dalgası onu vurduğunda çılgılık attı.

Kral Lucien, alnındaki teri yumruklarıyla sildi. "Geri döneceğim, Danika. Lütfen dayan. Sen her zaman güçlü oldun. Bugün, benim ve oğlumuz için güçlü kalmanı istiyorum."

Kraliçe başını şiddetle salladı. "Tamam, tamam."

Kral ayrılmak için döndü...

Kraliçe Danika onun kolunu tuttu.

O, tekrar ona dönerek dikkatini ona verdi.

"Lütfen, güvende ol. Ölme... beni terk etme..." Her kelime zor bir nefes gibiydi.

"Söz veriyorum." Gözleri, ona ve çocuğuna duyduğu endişeyle doluydu. Dikkatini ikiye bölmüştü. Yüzünde ve soğukkanlılığında belliydi.

Chad, kralını, arkadaşını daha önce hiç böyle görmemişti. Ve savaş karşısında bu kötü bir durumdu. Bu yüzden arkadaşına seslendi. "Şu anda en sakın olman gereken an, Lucien. Kendini toplaman gerek. Bu savaşı kazanabilmemizin tek yolu bu."

"Evet. O haklı." Danika acı içinde gülümsedi. "Benim için... endişelenmeyin. Ben... iyi olacağım."

Kral Lucien o anda nefesini vererek gerginliğini biraz olsun attı. Kendini tekrar kontrol altına alabildi. Sonra muhafızlara dönerek onlara talimatlar vermeye başladı.

Onlara emirler verdi. Komutlar. Onlar da savaşçılar gibi yanıt verdiler.

Chad kraliçeyi saraydan dışarı taşıdı. Karşılaştıkları tehlike yüzünden kafasında dolaşan adrenalin dalgasını bastırmak için elinden geleni yaptı ve hamile bir kadını tutmadığı zamanlarda koşacağı hızdan daha yavaş koştu.

"Tuvalet! Tuvalet... gitmek... istiyorum!" diye bağırdı.

Neredeyse kraliçenin odasına varmıştı ve bir an için, doğum sancısı çeken bir kadının tuvaleti kullanmasının güvenli olup olmadığını düşündü. Ama kraliçe artık ciddi bir şekilde ağlıyordu, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Yüzünden gözyaşları akıyordu.

Bu yüzden onu tuvalete taşıdı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Git! Git ve... Baski ile Sally'yi çağır! Git!" diye bağırdı, tuvalet raylarını o kadar sıkı tutuyordu ki, sert bir çubuk olmasaydı kırılacaktı.

"Ama seni şimdi bırakamam. Seni..."

Kraliçe çoktan başını sallamıştı. "Onlara ihtiyacım var, Chad! Ben... bunu... tek başıma yapamam! Burada... bekleyeceğim! Git! Hemen!"

"Kahretsin!" Chad hızlıca düşündü, başı dönüyordu. "Tamam, hemen döneceğim! Gidip onları arayacağım. Buraya getireceğim. Burada bekle, tamam mı?"

"Tamam, ben... bekleyeceğim," diye nefes nefese söyledi.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım!" Bunun üzerine, tuvaletten koşarak çıktı.

Yalnız başına, Kraliçe Danika burnundan nefes almaya devam ederek kendini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. "Lütfen, lütfen... oğlum, bana merhamet et!" diye ağladı, acı dayanılmaz hale geldiğinde.

Çaresizce, Baski'nin ona bu gün hakkında öğrettiği tüm bilgileri hatırlamaya çalıştı — ve yaşlı kadın ona çok şey öğretmişti — ama kafası şu anda bu bilgileri hatırlayamıyordu. Bu yüzden mesanesinin basıncını boşaltmaya odaklandı. Ama ne kadar denerse denesin, idrarını yapması imkansızdı.

Sonunda pes etti ve kıyafetlerini indirdi. Sonra tekrar parmaklıklara tutundu, Chad'in Baski ve Sally ile birlikte dönmesini beklerken acısını nefes nefese haykırdı.

Coza karşı saldırıyı beklemiyordu. Kesinlikle bu kadar sert bir savunma beklemiyordu. *Savaş çok zorlaşıyor*, diye düşündü öfkeyle, üzerine gelen bir başka muhafızı öldürürken. Nasıl olur da saldırmak için bu kadar kötü bir zaman seçer? Salem kralının bugün burada olacağını nereden bilebilirdi ki?

Vetta'yı lanet olsun, hainlik etti!

Lanet olsun, Talia, onun yanında öldün! Lanet olası hizmetçi ölmeseydi, bu bilgiyi daha önce elde edebilirdi. Ama elde edemedi ve şimdi savaş alanı alevler içindeydi.

Dişlerini sıkarak etrafına baktı. Adamlarının çoğu ölmüştü, cesetleri sıcak güneşin altında yatıyordu.

"Geri çekilmek mi?" Generali Cator ona tekrar bağırdı.

"Geri çekilme yok! Ölümüne savaşın!" Coza öfkeyle bağırdı. Bu savaş alanından somut bir zafer elde etmeden ayrılmasına imkan yoktu.

"Sayıca azız, Coza! Hepsini öldüremeyiz! Geri çekilip, yeniden toplanıp geri gelelim!" Cator, bir kafayı daha keserken karşılık verdi.

Bunu düşünmedi. Geri çekilmek yenilgi demektir! Yeniden toplanmak ne zaman olacaktı? On yıl sonra mı?

Gözleri çok uzağa gitti ve Salem kralına takıldı. Acımasızca savaşıyordu. Kafaları verimli bir şekilde kesiyordu. Adam, üzerine gelen üç adamı bile havada bir kılıç darbesiyle ve vücudunu çevirerek öldürdü. Coza'nın daha önce gördüğü hareketleri yapıyordu, ama tıpkı daha önce olduğu gibi, onu suskun bırakıyordu. Savaşta acımasız hareketler kullanıyordu. Geçen Kral Cone'u devirdiği ve Mombana'yı ele geçirdiği gün de aynı acımasızlıktaydı.

Onun korkunç savaşçılarından biri krala doğru koştu. Coza, kralın kılıcını bırakıp savaşçıyı iki eliyle, biri başından, diğeri çenesinden yakaladığını izledi. Sonra savaşçının başını o kadar hızlı ve sert bir şekilde çevirdi ki, başı garip bir açıyla eğildi. Savaşçı kralın ayaklarının dibinde ölü olarak yatıyordu.

Hayır, kral sadece vahşi bir savaşçı değil, aynı zamanda bir kasaptı. Böyle bir savaşı nasıl kazanmışlardı?

Sonra aklına bir düşünce geldi, çok harika bir düşünce.

"Geri çekilmek mi?" Cator, savaş çığlıkları, kılıçların kesme sesleri ve ölen muhafızların çığlıkları arasında arkasında tekrar bağırdı.

"Asla!" diye bağırdı hemen ardından, Mombana topraklarında somut bir kafa olmadan olmazdı.

Bu savaşı kazanmak için kraliçe ölmeliydi. Kral Lucien'in kolunu kesmek için Danika'nın kafası bu topraklarda olmalıydı. Ve eğer şanslıysa, sadece onun kafası değil, içindeki varis de ölecekti — o çok önemli varis.

Yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. Neden bunu daha önce düşünmemiştii?

Kılıcını kınına geri soktu, döndü ve savaş alanından koşarak uzaklaştı.

Hedefi kraliyet dairesiydi.

BÖLÜM 54. NEDEN BURADAYIM?

Kraliçe bekledi, bekledi ve bekledi, ama Chad geri dönmedi. Baski ve Sally'yi de görmedi.

Oğlu onun yalvarışlarını duymuş ve ona biraz merhamet göstermeye karar vermiş olmalıydı. Acı hala oradaydı, hem de çok şiddetliydi, ama Danika kendini biraz daha iyi hissediyordu. Bu yüzden banyodan çıktı. Kısa, sabit adımlarla, elinden geldiğince, yatak odasına giden uzun koridorun geri kalan kısmını yürüdü, eli ağrıyan belini tutuyordu, karnı ağrıyordu.

Savaş çılgınlıklarını duyabiliyordu, ama kraliyet odalarından çok uzaklardan geliyorlardı.

Endişe onu kemiriyor, acısına acı katıyordu. Krallığı için endişeleniyordu. Lucien'i için. Baski için. Chad için. Sally için. Halkı için. Bakanlar için. Nasıl durumdalar? Chad neden geri dönmedi? Sally'ye bir şey mi oldu? Baski'ye? Danika'nın boğazı korkuyla düğümlendi.

Hiçbirinin henüz onun kişisel alanını doldurup, onunla ilgilenip, iyi olup olmadığını kontrol edip, hayatları pahasına onu korumaya çalışmamasının tek açıklaması buydu.

Nasıl başardığını bilmiyordu, ama yatak odasına ulaştı. Hiçbir yerde muhafız yoktu. Herkes savaş alanında. Herkes krallık için savaşıyordu.

Danika kapıyı açarak yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı. Kapıya yaslanarak, acısını nefes nefese dışa vurdu.

"Neden şaşırmadım acaba?" Tanıdık bir kadın sesi yatak odasını doldurdu. "Korkak kraliçe. Herkes krallığını korumak için hayatlarını tehlikeye atarken o yatak odasında saklanıyor."

Danika gözlerini açtı ve bulanık gözlerle Vetta'ya baktı. Yatak odasındaki kadının sesi ve yatağında oturan görüntüsü, bu kadar acı çekmiyor olsaydı onu korkuturdu.

Alt karnına yumruk ya da tekme gibi bir şey hissettiğinde tekrar çılgık attı. "Ooooh!"

Vetta, önünde ter içinde kalmış ve nefes nefese kalan hamile kadını daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak baktı. "Kahretsin, sen doğum yapıyorsun!" Aniden fark etti. Danika'yı dikkatle izlerken, ona karşı olan düşmanlığı rüzgâr gibi kayboldu. Köle olduğu zamanlarda bile her zaman zarif ve sofistike görünmeyi başaran kadına hiç benzemiyordu.

Hayır, harap görünüyordu. Acı çekiyordu. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı. "Burada... ne... yapıyorsun?" Danika acı içinde inledi.

Vetta sessiz kaldı. Cevabı bile bilmezken buna nasıl cevap verebilirdi? Neden orada olduğunu hiç bilmiyordu.

Ama haberci kuşu görmüştü ve bu, dün gece Coza'nın generaline gitmeden önce önce ona geldiği için bir mesajdı. Mutlu olması gerekiyordu, aslında ilk başta öyleydi, sonuçta Mombana'dan çok nefret ediyordu. Sonunda Mombana düşecekti.

Peki orada ne yapıyordu? Kesinlikle kralla ilgili değildi. Onun için endişelenmiyordu — Lucien savaş karşısında büyük kötü bir kurttu; kendi başının çaresine bakabilirdi.

Peki neden burada?

"Geri döneceğimi söylemiştim, değil mi?" Vetta başını yana eğdi ve sonunda cevap verdi.

"Neden? Beni öldürmek için mi buradasın?" Danika nefesini verdi.

"Duruma bağlı." Bir süre durakladı. "Bıçağım nerede?" Bu, Cone'un ona verdiği hediye idi. Onu neye dönüştürdüğünü sürekli hatırlatan bir şey.

"Güvende." Danika, o acı dalgası geçince kendini daha iyi hissetti. Kapıdan uzaklaşıp yatak odasının derinliklerine doğru ilerlemeye başladı.

Vetta, Danika ona doğru yürüyüp yanındaki yatağa oturduğunda çok şaşırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Vetta şaşkınlıkla. Kadın ona çok yakın oturuyordu.

"Dinlenmem lazım... Ayaklarım çok ağrıyor."

Vetta söz konusu ayaklara baktı. Büyük, zarif elbisesi ayaklarını örtüyordu, hiçbir şey göremiyordu. Görmek istediği de yoktu zaten.

"Ağrıyan ayakların seni ilgilendirir. Bana bıçağımı ver. Buradan çıkayım." Başını çevirerek Danika'ya bir bakış attı. "Önce savaş alanına gideceğim. Belki daha sonra geri gelirim."

"Beni öldürmek için mi?" Kraliçe Danika burun kıvrırdı. "Ben bu acıdan önce ölmezsem... bir şansın olabilir!" Sırtındaki ağrıdan dolayı haykırdı. Sanki sırtı atlar tarafından eziliyormuş gibi hissediyordu.

Vetta'nın kaşları ağrıyordu. Kadına tekrar baktı. "Yalnız kalman mı gerekiyor? Erkekler savaş alanında, anlıyorum. Peki ya keçi sürüsü gibi peşinden gelen dişi koyunların ne olacak?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Kraliçe Danika'nın boğazından şaşkın bir kahkaha çıktı ve bir an için acısını unuttu. "Keçi sürüsü gibi bir şey yok. Sadece koyunlar var. Bir koyun sürüsü."

Vetta omuz silkti. "Sen bilirsin. Sonuçta, eğitilmiş olan sensin."

"Fark etmez. İkimiz de insanız." Danika, ağrıyan sırtına ulaşmak için omzuna defalarca vurdu.

"Hayır. Sen kraliyet ailesindensin, büyük canavar Cone'un kızıydın. Ben ise bir köleyim, büyük canavar Cone'un yarattığı bir ürünüm." Danika'ya dişlerini gösterdi. "Şiirsel, değil mi?"

Ağrılarına rağmen Danika, hanımefendinin gözlerindeki keskin acıyı hala görebiliyordu. Bu yüzden sırtına vurmayı bıraktı ve elini uzattı, Vetta'nın elini kendi eline aldı.

"Kendini öyle gören tek kişi sensin. Dünya için, sen Salem'in en güçlü adamının metresiydin. Peki şimdi? Sen Salem'in en güçlü adamının sevilen arkadaşısın."

Vetta, birleşmiş ellerine baktı. Boğazından histerik bir kahkaha çıktı. "Ben her şeyini kaybetmiş bir kadıyım."

Danika başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Vetta elini onunkinden çekip aldı.

Yataktan kalktı. "Gel de bıçağımı ver, olur mu? Vaazlarını kendine sakla."

Kraliçe Danika yataktan kalktı. Kararlı adımlarla dolabına doğru yürüdü, dolabı açtı ve bıçağı sakladığı yerden çıkardı. Sonra geri dönüp bıçağı Vetta'ya uzattı.

Vetta bıçağı aldı ve kollarını kavuşturdu. "Beni bıçaklayacağından korkmuyor musun?"

"Hayır, korkmuyorum. Artık korkmuyorum." Danika omuz silkti.

Vetta bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Danika çığlık attı. Bu seferki daha acı vericiydi. Kraliçe iki eliyle belini tuttu ve çığlık attı.

Tam o sırada kapı açıldı. Coza, kan damlayan kılıcı sıkıca tutarak yatak odasına daldı.

Vetta onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Hiçbir şey söylemedi.

Coza ise önündeki manzaraya gülümsedi. Vetta, kraliçenin yanında bir bıçakla duruyordu.

"Vay vay, bugün görevi yerine getirmeyi planladığını bana söylemeliydin." Yüzündeki gülümseme kayboldu ve ona öfkeyle baktı. "Saldırmaya zahmet etmezdim!"

"Sana daha önce de söylediğim gibi, intikamımı kendi uygun gördüğüm zamanda alırım. Senin seçtiğin zamanda değil." Omuz silkti.

Coza, acıdan ölmek üzere görünen kraliçeye baktı. "Nesi var? Onu bıçakladın mı?" Gözleri kan izleri aradı.

"Doğum yapıyor," diye cevapladı Vetta basitçe.

"O çocuğu doğurmasına izin veremeyiz. Ne bekliyorsunuz? Onu hemen öldür. Buradan gidelim!"

Vetta dönüp Danika'ya baktı. Kraliçe, onun bakışlarına karşılık verirken yanaklarından gözyaşları akıyordu. Zaman geçti.

"Senin neyin var?" diye bağırdı Coza. "Kendine gel ve hayatını mahveden kadını öldür! Onun yüzünden, defalarca ölerken korumak istediğin erkeğe asla sahip olamayacaksın!"

Vetta bu hatırlatma üzerine sertleşti. Yüzünde acı belirdi.

Danika bu değişimi fark etti. "Yapma... lütfen," diye fısıldadı kırık bir sesle.

Coza şeytani bir şekilde güldü. Kadın tereddüt ediyordu, ama o onun çekingenliğini nasıl yok edeceğini biliyordu.

"Bugün ona evlenme teklif ettiğini biliyor musun?" diye sordu. "Kraliyet sarayında. Bugün buraya onunla evlenmek için geldi. Cone'un kızı sonsuza kadar mutlu yaşayacak, ama sen hiçbir şeye sahip değilsin! Onun hayatını sonlandır ve intikamını al. Sadece intikamını almakla kalmayacak, aynı zamanda erkeğini de elde edeceksin!"

Vetta'nın gözleri yaşlarla doldu. Elindeki bıçağı daha sıkı kavradı, sertçe sıktı.

"Lütfen... Vetta... lütfen, yapma!" Danika, karnını koruyarak bir adım geri çekildi ve ağladı.

Coza'nın sabrı tükendi. "Lanet olsun! Çık dışarı. Ben senin için yapacağım. Çok zaman kaybediyorsun."

Sonra Danika'ya doğru koştu ve kılıcını karnına doğrulttu. Her şey çok hızlı oldu, hiç beklenmedik bir şeydi.

Danika'ya çok yaklaşamadan Vetta onun önüne atladı. Kılıç kendi karnına saplandı ve arkasından çıktı. Danika, Vetta'nın belinden çıkan kılıcı görünce çığlık attı.

"Kahretsin! Ne yaptın sen?" diye bağırdı Coza. Kılıcını çekmeye çalıştı, ama Vetta onu sıkıca tuttu.

Sonra elindeki bıçağı kaldırdı ve onu göğsünün tam ortasından bıçakladı. Bıçağı kalbinin derinliklerine sapladı.

Coza bunu beklemiyordu. şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sana... benim ellerimle... öleceğini... söylemiştim," dedi Vetta acı içinde, ama gözleri onun gözlerine kilitlenmişti.

Kalbini delen bıçak, onun hayatını hızla emdi; konuşma şansı bile olmadı. Yere düşerken gözleri hala şok ve acıdan genişlemişti. "Seni... kaltak!" diye son nefesini verdi.

Vetta kanıyordu. Ama yüzünden gözyaşları akarken ona sıırttı. "Ruhun... cehennemde çürüsün... Canavar."

Gözlerinden ılık kayboldu. Coza öldü.

Vetta artık kendini tutamadı. Danika'nın kollarına düştü.

.

BÖLÜM 55. ACI: Kraliçe Danika ve Anarieveta'nın Gözyaşları.

Salem krallığında Remeta, annesinin yatak odasında kalarak gökyüzüne bakarken kollarını metodik bir şekilde ovuşturuyordu. Gri gözleri sersemlemiş ve cesurdu — bir kahinin gözleri. Corna onun yanındaydı. Küçük çocuk, onunla birlikte pencereden dışarı bakarken ona destek oluyordu.

Gökyüzünde bulutlar toplanıyordu. Gökyüzü kartpostal gibi mükemmeldi, ama değişiyordu. Bir süredir değişiyordu. Güzel kokteyl mavisi tonu, çakıl grisine dönüşmeye başlamıştı. Büyük bulut yastıkları oluşuyor, güneşin eski altın rengini örtüyordu. Gökyüzü katran siyahına dönmek istiyordu. Yağmur yağmak üzereydi.

İnsanlar, bir yandan hayret ve şaşkınlıkla gökyüzüne bakarken, diğer yandan sığınacak bir yer ararken koşturuyorlardı. Yağmur yağacağıнын işaretiydi. Ama bu nasıl olabilirdi? Salem'de uzun zamandır yağmur yağmamıştı.

"Büyük prensin gelişi burada," dedi Remeta, sadece Büyükler'e özgü o monoton ses tonuyla.

"Evet. Ben de hissedebiliyorum. Ama annesi hazır değil," dedi Corna o minik sesiyle. "Zavallı kadın. İnatçı prens çıkmak istiyor. Hemen." "Kraliçe güçlüdür." Bulutları izleyen şaşkın gözlerle ekledi, "Burada gökler çok mutlu ama Mombana'da çok öfkeli. Mombana'da gökler çok öfkeli. O kadar çok acı çektiği için gök gürültüsü şeklinde bağırıyorlar."

"Biliyorum. Onun acısını daha önce hissetmişim... bir gün, pazarda. Annemle çok uzaktaydım, ama onun acısını, öfkesini ve acısını hissettim. O kadar yoğundu ki annemi bırakıp ona gittim. Onu sakinleştirmek için bacaklarını çekiştirdim, ama o beni itti," diye hatırladı Corna hüzünlü bir sesle. "Onu çok kucaklamak istedim. Onu iyileştirmek istedim."

"Ama o seni itti. Onu iyileştirmek sana düşmez, küçük Corna."

Çocuk şiddetle başını salladı. "Şimdi bunu biliyorum. Hayır, onu iyileştirmek benim görevim değildi, zaten bir şey yapabilir miydim emin değildim. Nefreti çok derindi."

"Yapamazdın. Öfkesi ve acısı çok köklüydü." Remeta durakladı. "Onu bekleyen daha büyük bir şifacı vardı ve o şifacı onu buldu."

Cornna tekrar yukarı baktı. "Burada yağmur yağacak. Çok şiddetli." Gülümsedi. "Prens geliyor. Wain Prensi."

Mombana krallığında, Vetta artık dayanamadı. Danika'nın kollarına düştü.

Kraliçe Danika düşüşü gördü ve Vetta'yı kollarıyla yakaladı ve ikisini de yere indirdi. O anda, gözleri hanımının vücudunu ve karnına derinlemesine saplanmış uzun kılıcı tararken acısı unutuldu. Kan.

"Hayır... hayır... L-lütfen!" Danika ağladı, elleri titriyordu. Gözyaşları yüzünden akıyordu.

Vetta tavana bakarak, kendi gözlerinde de gözyaşları vardı. Nefesi sık ve kısaydı. "Demek bu gün... sonunda geldi."

"Neden!?" Danika hıçkırarak ağladı. "Neden bunu yaptın! Neden?"

Vetta'nın yüzünde küçük, acı dolu bir gülümseme belirdi. "Ona... onu öldüreceğimi söyledim. Canavar bana... inanmadı."

Danika çılgınca yarayı elleriyle kapattı, kanın akmasını durdurmaya çalıştı. Çok fazla kan vardı! "Oh, Vetta. Neden? Neden beni kurtardın? Neden kendini... önüme attın?" Danika'nın sesi tekrar tekrar kesildi, sözleri karışmıştı.

"Seni bıçaklayacaktı. Onu durdurmam gerekiyordu." Gözlerinden daha fazla yaş aktı. "İronik, değil mi? Cone'un kızı için ölmek üzereyim. Kim bilir? Belki şimdi huzur bulabilirim. Bu dünya bana çok acımasız davrandı."

Vetta'nın başı göğüslerine yaslanmıştı ve Danika yaşlı kadını daha sıkı kucakladı. "Çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm."

"Bu senin günahın değil, babanın günahıydı. Bunu anlamam... çok uzun zaman aldı. Çok fazla acı çekiyordum... bunu düşünmeye kendimi izin veremedim." Acı dolu bir ses çıkardı. "Çok korkuyordum... sana olan nefretim... bir pranga gibiydi. Bu senin suçun değildi."

"Çok üzgünüm." Danika başını salladı, özür dilemekten kendini alamıyordu. "Babamın sana yaptıkları için özür dilerim... Kralın bana aşık olması için özür dilerim."

Vetta yavaşça gözlerini kırıptı. Gözyaşları yağmur gibi akıyordu. "Baban onu öldürdü... Lucien'i. Onun yıllar boyunca defalarca ölmesini izledim. Tıpkı onun beni izlediği gibi. İşkence bizim için çok ağırdı, Danika."

"Üzgünüm. Çok üzgünüm!" Kraliçe Danika, bir başka kasılma hissedince dişlerini sıkarak ağladı.

"Tekrar özgür olduğumuzda... daha çok ölü insanlar gibiydik. Ama sen... onu tekrar hayata döndürdün." Konuşmak gerçekten acı verici hale geliyordu, ama Vetta devam etti. "Sen onun hayatına girdin... ve gözlerine yeni bir ışık girdi. Önceden nefret vardı... ama o zaman bile, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Bunu durdurmak için... elimden gelen her şeyi yaptım." Öksürmeye başladı.

"Hayır. *Lütfen!*" Danika, vücudunu saran acı dalgaları arasında hıçkırarak, sertçe nefes alıp veriyordu. Bu acı dayanılmazdı.

Vetta başını yavaşça çevirerek terli yüzüne baktı. "Zavallı kadın. Çok acı çekiyor olmalısın. Bebeğin... dışarı çıkmak istiyor."

"Ölme, lütfen. Acı çekiyorum... ama sen ölürsen daha çok acı çekeceğim!" diye ağladı.

Vetta, Danika'nın gözlerinden durmadan akan gözyaşlarına şaşırıyordu. "Benim için ağlıyorsun. Neden? Neden...yaşamam ya da...ölmem umurunda?"

"Umurumda." Danika'nın sesi kırıldı.

"Ben seni öldürmeye çalışan, hayatını mahvetmeye çalışan kadını. Hem de defalarca."

"Bunu çok uzun zaman önce affettim." Ölen kadının saçlarını okşamayı bırakamıyordu. "Lütfen, ölme. Ölemezsin..."

Vetta acı içinde kıvrandı, korsesi kendi kanıyla lekelenmişti. "Ne kadar zamandır...ölümü aldatıyorum...biliyor musun?" Şişmiş yüzünde bir gülümseme belirdi. "O aptalı aldatmakta uzmanım. Krala sorabilirsin. Ama bugün..." diye haykırdı.

"Hayır, hayır, hayır..." Danika onu kalbine, ağrıyan karnının üstüne, çocuğunun üstüne daha sıkı sarıldı. "Hayır, ama yok. Lütfen... o aptalı... yine aldatmalısın. Ölemezsin."

"Neden?"

"Bu Lucien'i çok incitecek. Baski'yi incitecek. Chad'i incitecek. Beni çok incitecek." Acısının büyüklüğüyle sesi kırıldı.

Hafifçe kaşlarını çatarak, Vetta soğuk dudaklarını ısırıldı. "O kadar çok insan. O kadar çok insanın beni önemseydiğini fark etmemiştim."

"Evet, çok fazla!" Danika'nın kalbi acıdı. Vücudu ağrıyordu. "Çocuğum için çok kötü olacak. Tanıdığım en güçlü kadını tanıyamadı."

"Ben güçlü değilim, Danika." Vetta, Danika'yı daha da ağlatacak, vücudunu sarsan acı dolu öksürükler çıkardı ve onu daha sıkı sarıldı. "O beni mahvetti. Kral Cone, o beni mahvetti." Binlerce kelimedenden daha fazla acı veren birkaç kelime. "Kılıcı çıkar," diye nefes nefese söyledi Vetta, bulanık gözleri donuklaşmaya başladı.

"Hayır!" Danika başını şiddetle salladı. "Hayır, asla yapmam. Eğer... onu çıkarırsam, kan kaybından öleceksin!"

"Zaten ölüyorum," diye fısıldadı, ağır ağır nefes alırken. "Böyle daha çok acıtıyor. Çıkar şunu ve beni... bu ıstıraptan kurtar. Lütfen."

Sally ağlıyordu — kalbindeki acıyı hafifletmeyen, karşılaştığı sorunu çözmeyen, şiddetli, kırık hıçkırıklarla.

"Lütfen ağlamayı kes, Sally. Gözyaşları sorunumuzu çözmiyor. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız; ağlamak yerine yapmamız gereken bu!" Baski, hıçkıran kıza ulaşmaya çalışarak tekrar etti. Kendisi de çökmek üzereydi. Çok yakındı.

Kraliyet dairelerinden çok uzak, tünellerin derinliklerinde mahsur kalmışlardı.

"Nasıl durabilirim ki!? Prensesim." Hıçkırıklar boğazını tıkıyordu. Konuşmak çok zordu, ama kelimeleri çıkarmak için elinden geleni yaptı. "O doğum yaparken... ve tehlikedeyken nasıl durabilirim ki!? O tamamen yalnız! Tamamen yalnız!"

"Biliyorum, Sally. Sence ben bilmiyor muyum?" Baski kadına uzandı ve onu sıkıca kucakladı. İkisi de titriyordu. "Bu yüzden bu duvarlardan kurtulmaya çalışmaya devam etmeliyiz. Ona zamanında ulaşmalıyız!"

Kraliçe Danika o sabah saraya gittikten sonra, Baski fırsatı değerlendirip yeni otlar toplamaya çıktı. Sally'den yardım etmesini istedi ve genç kadın da seve seve kabul etti. Ot toplarken, atların ayak seslerini ve işgalcilerin savaş çığlıklarını duydular. Bir sorun olduğunu anladılar. Bu yüzden tarladan kaçıp en yakın tünele saklandılar.

Sonra savaş başladı ve Kral Lucien, işgalcilerin kaçacak yer bulamaması ve daha fazlasının girmemesi için tüm tünellerin kapatılması emrini verdi. Çıkış yolu bulmak için tüneli kırmaya çalışmışlardı ama bu imkansızdı. Kapana kısılmışlardı.

"Haklısın, haklısın." Sally hıçkırarak yaşlı kadından uzaklaşıp gözyaşlarını sildi. "Haklısın. Dışarı çıkmaya çalışmaya devam etmeliyiz."

"Evet. Ne kadar erken dışarı çıkarsak, hepimiz için o kadar iyi olacak. Kraliçe için, doğmamış prens için." Baski, yüzünü elleriyle çerçeveleyerek, tutkuyla konuştu. "İkimiz de köle olarak doğduk! Bir zamanlar, geçimimizi sağlamak için tüneller kazıyorduk!

Bunu başarabiliriz!"

Sally, yeniden güçlenerek şiddetle başını salladı. "Haklısın! Bunu başarabiliriz!"

Birlikte, tünel kapısını kırmak için kullanabilecekleri daha sert kayalar aramak için tünelin derinliklerine doğru yürüdüler.

Dayan, prensesim, diye haykırdı Sally acılı kalbiyle. Lütfen, dayan!

"Hayır!" Kraliçe Danika şiddetle cevap verdi. Sonra nazıkçe Vetta'nın bedenini kendinden uzaklaştırdı. "Burada dayan. Kanamanı durduracak otlar getireceğim."

"Zamanını boşa harcıyorsun."

Ama Vetta bu sözleri söylerken, Danika odanın diğer tarafındaki dolabını karıştırmaya başlamıştı bile. Baski'nin kanama veya lekelenme olduğunda ona verdiği kuru yaprakların kalıntılarını ararken, yatak odası eşyaların fırlatılma sesleriyle doldu.

"Bu kanamayı durduracak, kraliçem. Bu kanamayı durduracak, kraliçem." Baski'nin sesi kulaklarında tekrar tekrar yankılanıyordu.

Kuru yaprakları bulduğunda boğazından bir rahatlama çılgılığı çıktı. "Tanrıya şükür, Tanrıya şükür!"

Vetta, Danika'nın ona yardım etmek için koşturmasını ağır göz kapaklarının arkasından izledi. Danika'nın ayakkabılarını çıkarmasını, yaprakları masanın üzerinde bir araya getirmesini ve sandaletleriyle dövmeye başlamasını izledi.

Hamile kadın ara sıra durup acı içinde bağıırıyordu. Ama acı azaldığında, sert nefesler alarak yaprakları dövmeye devam ediyordu.

Vetta'nın gözlerinden yaşlar durmadan akıyordu. Danika'nın, kendi acısının ortasında onun hayatını kurtarmaya çalışarak, onun için böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordu.

O anda, Vetta'nın Cone'un kızına duyduğu nefretin geriye kalan her şeyi kusursuz bir şekilde yok oldu. Ayrıca, o anda, geriye kalan her şey

Ona ve krala karşı duyduğu kin, sis gibi dağıldı ve kayboldu. Son acılarını da bırakarak, yıllardır hiç hissetmediği kadar hafif hissetti —Declan geri döndüğünde hissettiğinden bile daha hafif.

"Aaah, bu çok iyi geliyor," diye mırıldandı Vetta, sesi boğuktu. Lucien bu kadının kollarında böyle hissetmiş olmalıydı. Ona deli gibi aşık olmasına şaşmamalı. "Sonunda... anladım," diye fısıldadı. "Artık huzur içinde gidebilirim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, duydun mu beni?" Danika, öfke ve acı dolu bir sesle tısladı. Ahşap kasedeki sıvıyı parmağıyla birkaç kez daha karıştırdıktan sonra, dönüp ölmek üzere olan hanımefendiye baktı. "Hazır."

Bunu söylerken, çoktan Vetta'ya doğru dikkatlice yürümeye başlamıştı. Yaklaştığında, en yavaş hareketlerle yere çöktü, acı içinde nefes nefese kalmıştı, ama başardı. Sonra Vetta'nın başını tekrar göğsüne kaldırdı ve bitki karışımının çoğunu bıçak yarasına döktü. Danika, kılıcın hanımefendinin içinde sağlam kaldığından emin oldu, ancak sıvının yaradan vücuduna girdiğini görünce memnuniyetle iç geçirdi.

"Ah! Argh!" Vetta, sıvı vücuduna girerken onu saran acı dalgaları nedeniyle haykırdı.

"Üzgünüm... çok üzgünüm." Kraliçe Danika, alnını sevgiyle öptü ve kolunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Vetta, tekrar tekrar inleyerek ona bir can simidi gibi sarıldı.

Başka bir şiddetli kasılma kraliçeyi alt üst etti, o kadar dayanılmazdı ki, yüksek sesle çığlık attı ve parmaklarıyla Vetta'nın omzunu sıktı.

"Üzgünüm..." Acısı Vetta'nın dikkatini dağıttı. "Çocuğun dışarı çıkmak istiyor... çok istiyor." "Çok zorlamak istiyorum... ama... yapamıyorum!"

Danika'nın gözlerinden yaşlar akıyordu.

Nefes nefese kalmışken yanakları kızardı. "Baski! Ben... Baski'yi beklemeliyim..." Duraklama. "Tek başıma... yapamam."

Vetta ağır göz kapaklarının arasından onun yüzüne baktı. "Sen... tanıdığım en güçlü kadınsın. O'nun ihtiyacı olan sensin. Bir savaşçı, bir şifacı, bir kraliçe ve bir azize... hepsi tek bir kişide. Ağır hissediyor olmalısın... Bütün bu ağırlığı nasıl taşıyabiliyorsun?"

Kasılma geçiyordu ve Danika çok yorgun düşmüştü. Gözyaşları arasında gülümsedi. "Neden bahsettiğini... bilmiyorum. Taşıdığım tek yük... içimdeki çocuğum... O çok ağır geliyor.

belim yanıyor." Sonra tahta bardağı tekrar Vetta'nın ağzına götürdü. "Al, bunu iç."

Vetta itaatkar bir şekilde içti ve Danika bardağı kenara koymadan önce acı içeriği boşalttı. Hanımefendi çok zayıf düşüyordu. Durum hiç de iyi görünmüyordu. Kraliçe'nin gözleri yeni gözyaşlarıyla doldu çünkü o biliyordu. Ama Vetta'yı göğsüne sıkıca sarıldı. "İyi olacaksın. İyi olacaksın. İyi olacaksın," diye tekrar tekrar mırıldandı.

"Beni kurtarmaya çalıştığın için minnettarım... ama tüm bunlar boşuna. Ben öleceğim..."

"Bunu söyleme! Asla bunu söyleme!" Danka'nın gözlerinden büyük dalgalar halinde gözyaşları akıyordu çünkü hanımefendi gerçekten ölüyordu.

Vetta sessiz kaldı, nefes alış gittikçe zayıfladı. Zaten, ölümün uyuşukluğunun bacaklarından yukarı doğru yayıldığını hissedebiliyordu. "Özür dilerim... bunca zaman senden nefret ettiğim için. Çok özür dilerim... bunu hak etmedin."

"Lütfen, konuşmayı bırak. Gücünü sakla, lütfen!" diye ağladı Danika.

Vetta'nın gözleri daha da yaşlarla doldu. "Ona iyi bak, Danika." Bu sefer sesi sadece bir fısıltıydı. "Onu asla incitme. Onu sevmekten asla vazgeçme. Eğer onu terk edersen, ruhum seni rahat bırakmayacak."

"Hayır, lütfen." Danika başını salladı. "Onu asla terk etmeyeceğim. Asla. Sen... ölmeyeceksin, ama eğer ölürsen... ruhunun huzur içinde yatmasını istiyorum!" ağlayarak hıçkırdı. "Ruhunun... bu dünyanın sana hiç vermediği huzuru bulmasını istiyorum."

Vetta'nın nefesi, durmak üzere olan bir arabanın yumuşak titreme seslerini çıkarıyordu. Yine de, başardı. "Eğer iyi bir yere gidersem... ki bundan çok şüpheliyim... oradan ona bakacağım. Oğluna da bakacağım." Durakladı. "Ve sana da bakacağım. Sen... hayatta kalmalısın... ki o mutlu olmaya devam edebilsin. Ki oğlu... hiçbir şeyden mahrum kalmasın." Yorgun bir gülümsemeyle, "Evet, seni de korumalıyım." dedi.

Sözleri Danika'yı derinden etkiledi ve daha da fazla ağlamasına neden oldu. "Oh, Anarieveta. Çok üzgünüm."

Vetta'nın ölmek üzere olan kalbi bu sözlerle ısındı. Sonra yüzünü Danika'nın çiçeklerine gömdü ve hamile kadının göğsünü öptü.

Bir affetme öpücüğü... veda eden bir öpücük.

"Seni affediyorum... Danika." Titrek nefesler. "Seni... affediyorum, Majesteleri."

Bununla birlikte, nefesi düzeldi. Vücudu tüm gücünü kaybetti.

Danika ığlık atmaya başladı. Acısı artık iç içe geçmişti. Doğum sancıları ve Anarieveta'nın ölümünü izlemenin acısı. "Hayır, hayır, hayır... *lütfen!*"

Tam o sırada kapısı açıldı.

Kral Lucien ve Chad içeriye koştular.

Ardından ağlayan Baski ve hıçkıran Sally geldi.

Ardından kraliyet şifacı ve onun çıraklarından oluşan bir grup geldi. Çok sayıda şifacı vardı.

İki acil durum vardı.

Ama biri için çok geç kalınmıştı.

.

BÖLÜM 56. YAĞMUR PRENSİNİN DOĞUŞU.

Danika Kraliçe'nin yatak odasını görünce gözleri dehşetle büyüdü. Ve bu korkunç bir manzaraydı.

Ölü bir adam, Coza, yatak odasının bir tarafında yerde yatıyordu. Vetta, yüzü ter ve gözyaşlarıyla kaplı, gözlerinde tarif edilemez bir acı olan, hamile kraliçenin kollarında yatıyordu. Her yer kanla kaplıydı.

"Onu kurtarın. Lütfen!" Danika, yatak odasına girdiklerinde ağlayarak haykırdı. Boğazı hıçkırıklarla dolmuştu.

"Şifacı nerede?" Kral Lucien, kraliçesine doğru koşarken bağırdı. "Öğrencileriniz ve çıraklarınızla işe koyulun! Kraliçeyi hemen Baski'nin yatak odasına götürün!"

"Evet, Majesteleri!"

Herkes harekete geçti. Baski ve Sally, kraliçeye doğru koşarken ağlıyorlardı.

"Üzgünüz. Çok üzgünüz!" İki kadın, hala Vetta'yı kollarında tutan kraliçelerini tutarken ağlamayı kesemediler. Eski metresin durumunu gördüklerinde ağlamaları daha da şiddetlendi.

Tam o sırada, Danika'yı başka bir acı verici kasılma sardı. O kadar acı vericiydi ki, acı içinde çığlık attı.

Kral Lucien koşarak yanına geldi ve omuzlarını tuttu. "Canım, canım."

"Vetta..." Danika, başını üzüntüyle sallayarak nefes nefese kaldı.

"Onu ben alacağım. Onu ben alacağım," dedi kral yatıştırıcı bir sesle. "Onu bana ver Danika. Lütfen şifacılar seninle ilgilensin." Danika'nın onların yardımını reddettiğini görünce ekledi. "Lütfen."

"Tamam, tamam," diye kabul etti Danika, acı ve ıstırap dolu nefesler arasında kralın yalvarışlarına. Sonunda, Vetta'yı saran kolları gevşedi.

"Chad," diye emretti kral.

"Evet, Majesteleri." O, aceleyle öne atıldı ve kraliçeyi kollarının arasına aldı. Kraliçe kollarını onun boynuna doladığında, o, kanla kaplı yatak odasından

kanla kaplı yatak odasından nazik ama hızlı bir koşuyla dışarı çıktı.

Chad suçluluk duygusuyla doluydu. Krallığın her yerinde karısını ve Baski'yi aramıştı, ama onları bulamamıştı. Sonunda, kadınların tarlada yeni otlar için kuru yaprak topladıklarını gören bir hizmetçi ile karşılaştığında, onları aramak için tarlaya koştu, ama savaş alanında alıkonuldu.

Aynı anda çok fazla düşman üzerine geldiği için gecikti.

Onlar gözden kaybolduğunda, Kral Lucien sonunda gözlerini kollarındaki kadına çevirdi. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne ve kanlı karnına saplanmış kılıca baktığında, kalbi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ağırlaştı.

"Vetta." Eli kadının yüzünü okşadı. Kadın çok hareketsizdi. Çok sessizdi. Eli titriyordu. "Anarieveta..."

İki şifacı onun üzerinde durmuş, taşıdığı kadına üzüntüyle bakıyordu. Kral tamamen yıkılmış görünüyordu.

"Ne yaptın sen, lanet olsun?" Onu kendine doğru çekti. Gözleri yaşlarla doldu. Yerde yatan piçi ve Danika'nın yatak odasına girdiğinde onu nasıl tuttuğunu görünce, kafasında parçaları birleştirerek orada olanları zihninde canlandırdı.

"Lütfen, Vetta. Gitme. Şimdi değil. Çok şey atlattın, bunu yapma! Şimdi değil!" diye emretti sert bir sesle, güçlü olmaya çalışıyordu ama çok zordu. Gözyaşları durmak bilmiyordu. Onu sıkıca tutmaktan kendini alamıyordu. Bu acıydı. Acı verici bir acı.

"Çok üzgünüm! Burada değildim. Seni koruyamadım. Çok üzgünüm. Lütfen, bunu yapma." Ama çoktan yapılmıştı. O gitmişti. Yüzünden gözyaşları akarken, saçlarını öptü. Dışarıdaki öfkeli gök gürültüsü kadar sessiz değildi.

Sonra hissetti. Kızın kolunda çok küçük bir seğirme.

Hareketsiz kaldı. Anında geri çekildi ve ona sertçe baktı.

Hâlâ hareketsizdi. Çok sessizdi.

Ama...

"Nefes alıyor!" diye bağırdı şifacılardan biri, koşarak öne çıkıp önlerinde diz çöktü. "Sığ nefes alıyor. Çok küçük nefesler, ama nefes alıyor!"

Kral Lucien hemen geri çekildi ve iki adamın da kadına bakmasına izin verdi. Umarım bu doğru olur!

"Yaralarında bu otları görüyorum. Bu... eeeh," adam nefes nefese kaldı. "Levs-balm! Biri yaraları için Levs-balm kullanmış olmalı.

kanamayı durdurmuş ve vücudunu uyuşturarak acıyı hafifletmiş! Bu onun hayatını kurtardı!"

Kraliçesi. Kralın içinde minnettarlık ve saf sevgi patlamak üzereydi. Bu Danika'dan başkası olamazdı.

"Hayatta kalacağının garantisi yok, çok fazla kan kaybetti," dedi diğer adam üzüntüyle.

"Elinizden gelen her şeyi yapın." Kralın kan çanağı gözleri onlarınkilerle buluştu. "Bu kadını kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yapın, duydunuz mu?" Sesi hararetiydi.

"Anlaşıldı, Majesteleri!" Sonra eğildiler ve Vetta'yı, kendisinin ve Coza'nın kanının karıştığı kan gölünden kaldırdılar.

Kralın vücudunda dalgalar halinde rahatlama hissi yayıldı. Sadece birkaç saniye daha.

Hâlâ yapılacak çok şey vardı.

Vetta hâlâ büyük tehlike

altındaydı.

Danika'nın hayatı tehlikede.

Oğlunun hayatı da tehlikede.

Kanlı zeminden kalkıp yatak odasından hızla çıktı, hedefi Baski'nin yatak odasıydı.

Baski'nin yatak odasında, Danika yatakta uzanmış, acı içinde çığlık atıyordu. Bir kez daha güçlü bir itme yaptıktan sonra, ağır bir yorgunluk içinde nefes nefese kaldı.

"İt, kraliçem, İT!" Baski, Danika'nın açık bacaklarının arasından bağırdı.

"Yapamıyorum... yapamıyorum..." Yorgun bedeninden fısıltılar geliyordu. Kraliçe Danika başını sağa sola salladı. Zorluyordu. Artık o kadar yorgundu ki, sadece uyumak istiyordu.

"Danika!" Baski endişeli bir panikle çığlık attı. "Şimdi vazgeçemezsin, çok iyi gidiyordun!"

"Prensesim, lütfen..." Sally, Danika'nın elini tutarak yalvardı. Diğer kadının yanında kalarak onu teselli etti.

"Yorgun... Yorgun..." Kraliçe sadece bunu söyleyebildi, acı dolu gözleri kapanıp açıldı... ve tekrar kapandı.

Şifacı Kedo ve iki çırağı Baski'ye katıldı. Orada yaptıkları her neyse, Danika'ya çok acı veriyordu. Aslında,

bütün vücudu büyük bir acı içindeydi; bir acının nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı belli değildi.

Baski'nin yatak odasının dışında bir kalabalık vardı. Bakanlar. Mombana halkı. Hepsi prensin doğumuyla ilgili iyi haberleri bekliyorlardı, ani bir savaşta Mombana'nın zaferini kutlayarak sevinç çığlıkları atıyorlardı. Kral Lucien onların yanından geçerek yatak odasına girdi.

Baski'nin yüzünde, herkes dönüp kralı gördüğünde rahatlamış bir ifade vardı. "Kralım! Tanrıya şükür buradasınız!" diye nefes nefese söyledi.

Kapının açılma sesiyle gözlerini açan kraliçeye doğru büyük adımlarla yürüdü. "L-Lucien!" diye bağırdı, kralını görünce gözleri yaşlarla doldu.

"Sevgilim," dedi Lucien, Sally'nin onu gördükten hemen sonra boşalttığı yeri alarak. "Neler oluyor?" Bu kısa soru Baski'ye yöneltilmişti.

"İtmiyor!" diye başladı kadın.

"Danika, canım, bebeği doğurmasına yardım etmelisin," dedi, şimdiye kadarki en nazik ses tonuyla, yorgun gözlerine bakarak.

"Acıyor!" diye yorgun bir sesle haykırdı. "O... çıkmak... istemiyor. Bana çok... kötü davranıyor, Lucien."

"Ben buradayım," dedi ve terli alnını öptü. "Ben buradayım, canım. Çıkmak için yardıma ihtiyacı var. Çıkmak için annesinin yardımına ihtiyacı var, canım. Tekrar dene, Dani?"

"Tamam, tamam, tamam." Her kelime burnundan çıkan sıcak bir nefes gibiydi, ama kralının varlığı ona yeniden güç vermişti.

Baski ve Kedo'nun talimatlarını izledi: istedikleri zaman bastırdı, istedikleri zaman nefesini tuttu ve istedikleri zaman itti. Kral hemen yanındaydı, onu tutuyor ve teselli ediyordu.

Prensin çığlığı havayı doldurdu.

Baski küçük bir bohçayı dışarı taşıdı ve yüzünden sevinç gözyaşları akarken onu havaya kaldırdı. "Başardın! Oh, kraliçem, başardın!"

Kapının arkasında, bebeğin yüksek çığlığıyla sevinç çığlıkları ve haykırışlar yükseldi.

Kral, karısını kucaklarken, havayı dolduran yüksek sesli, keskin çığlığıyla bebeğe bakıyordu. Baski aceleyle ilerleyip bebeği kraliçenin kollarına koyarken, kralın gözleri Baski'nin gözlerini takip etti.

Bebeği görünce Danika bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Bu sefer, tarif edilemez bir sevinçten akan gözyaşlarıydı. Bebeğini kucağına alırken, büyük bir sevgi duygusu onu sardı.

bebeğini kucağına alırken onu sarmaladı.

"Buna değer. Acılar... ağrılar, her şey. O buna değer!" diye ağlayarak krala baktı. "Bebeğimize bir bakın, kralım."

Kral konuşamadı. Sadece saygıyla bebeğin alnını okşayabildi. Çocuğun gözleri, kralın gördüğü en mavi gözlerdi, hatta kendisinininkinden bile daha maviydi.

Birkaç dakika sonra, kral bebeğini ilk kez kucağına aldı. Gerçekten de buna değmişti. Doğmuş en yakışıklı erkek çocuktur. Kollarında uykuya dalmış olan bu küçük varlığa karşı kalbi sevgiyle dolmuştu.

Bugün ikinci kez gözleri yaşlarla doldu, yatak odasındaki insanları hiç umursamadan.

Bu, sevinç ve sevgiden akan gözyaşlarıydı. On altı yıldan sonra ilk kez kendini tam hissediyordu.

Salem'de, çok şiddetli bir yağmur yere vuruyordu. Salem halkı sığınakta kalmaya tenezzül etmedi; bunun yerine, yağmurda dans edip mutlulukla şarkı söylüyorlardı.

Baski'nin yatak odasının kulesinde, Remeta ve Corna sevinçle gülümsüyorlardı. Remeta yatak odasından Prens Declan'ın yatak odasına koştu.

Declan, prensesiyle yataktaydı. Hayranlıkla gülümsüyorlardı, pencereden dışarıya, yağmurun şiddetli yağışını ve uğultulu sesini izliyorlardı. Remeta kapıyı çaldığında, giyinip kapıya koştu ve kapıyı açtı.

"Prens geldi! Prens geldi!" Remeta heyecanla bağırdı. O, Corna adında, hakkında çok şey duyduğu küçük çocukla dans ediyordu.

Declan, onların ruhani gözleri hakkında bilgi sahibi olduğu için onlara itiraz etmedi. "Gerçekten mi? Yağmuru o mu getirdi?"

Onlar ona gülümseyerek şiddetle başlarını salladılar.

Declan, ağabeyinin bu çocuğu ne kadar çok istediğini biliyordu. Annesinin Cone'un kızı olması önemli değildi. Çocuğun gelişiyse bu kurak topraklara bol yağmur yağdırması, onun gerçekten kutsanmış bir varis olduğunu gösteriyordu.

Declan hem şaşkın hem de mutluydu.

"Mesajı krala gönderin, Prens Declan. Topraklarımızın yeniden ıslandığını ona bildirin!" dedi Remeta.

Declan mesajı göndermekten çok mutluydu. Sonraki birkaç dakika içinde mesajı bir parşömene yazdı, su geçirmez naylonla bağladı, sonra onu haberci kuşa bağladı ve kuşu gitmesi gereken yöne doğru itti.

Dördü, kuş Mombana'ya doğru uçarken yüzlerinde kocaman gülümsemelerle yağmur altında durdular.

Kral Lucien mesajı okuduğunda çok mutlu oldu. Diğerleri de mesajı okuduklarında onun mutluluğu onlara da yayıldı. Salem'de yağmur yağıyordu. Bu, çocuğunun doğumu kadar harika bir haberdirdi. Vetta'nın hayatta kaldığı haberi kadar harika bir haberdirdi.

Mombana halkı, yeni doğan bebeğe hediye vermek için Baski'nin yatak odasına birbiri ardına girdi. Kalabalık o kadar fazlaydı ki, kraliçe ve bebeğin dinlenmeye ihtiyacı olduğu için ertesi gün ziyaret etmelerine izin verileceği sözüyle onları uzaklaştırmak zorunda kaldılar.

Gece çöktü; kraliçe, kralın güçlü kollarının yastığında çocuğunu emzirirken, kral, çocuğunun doğumundan beri yüzünden eksik olmayan kocaman bir gülümsemeyle onu izliyordu. Ona da bir isim verdiler.

Prens Nikolai Rainier De Leon. Prensın adı budur.

Nikolai, "Halkın Zaferi" anlamına geliyor, çünkü o gerçekten Salem ve Mombana halkının zaferi. Rainier ise, sadece isminde "yağmur" kelimesi olduğu için değil, aynı zamanda "yargı savaşçısı" anlamına geldiği için seçildi. Prens, savaş ve zafer gününde ortaya çıkan bir savaşçı. Büyük tahtların varisi olarak, o kendi başına bir yargıdır.

Prens Nikolai emzirilirken, kral kraliçeye Vetta'nın hayatta olduğu müjdesini verdi.

.

.

BÖLÜM 56. KRAL LUCIEN VE KRALİÇE DANIKA.

Prens Nikolai emzirirken, kral kraliçeye Vetta'nın hayatta olduğu müjdesini verdi.

Danika çok mutluydu. Gözlerine yine sevinç gözyaşları doldu. Bu sevinç o kadar bulaşıcıydı ki, gökyüzüne defalarca şükretti ve emzirmeyi bitirir bitirmez Vetta'yı görmeye gitmek için ısrar etti.

Baski ve diğerleri, onun hassas durumu nedeniyle onu vazgeçirmeye çalışsa da, o kararlı bir şekilde reddetti. Sonunda kral, Chad'e onu Vetta'nın yatak odasına taşımasını söyledi ve kendisi uyuyan bebekle kaldı.

Vetta, Danika'yı görünce gözyaşlarına boğuldu. Danika'nın vücudu yatağa değdiğinde birbirlerine sarıldılar. İkisi de ağlıyordu. Vetta, hayatını kurtardığı için ona teşekkür ederken, kraliçe de hayatta olduğu için ona teşekkür ediyordu. Bugün, Anarieveta'nın hayatını daha iyiye doğru değiştirdi.

Sadece kraliçenin gerçek yüzünü görmekle kalmadı, onu hiç sahip olmadığı bir arkadaş ve kralın sahip olabileceği en iyi kadın olarak da gördü. Bugün, insanların ona olan sevgisini de gördü. Baski, Chad, Sally, Dargak ve Zariel onu sayısız kez ziyaret etti. Çok güzeldi.

O ve Danika yatakta uzanarak uzun süre sohbet ettiler... birbirlerine bağlandılar. Vetta, gözlerinde yaşlarla, Prens Nikolai'nin Sally ile birlikte teyzesi ve vaftiz annesi olmayı kabul etti. Bu onu o kadar mutlu etti ki ağladı. Ama Danika onu teselli etmek için ellerini tuttu.

Vetta iyileştiğinde prensi görecektir ve kucağına alacağı konusunda anlaştılar. Eski metres çok mutluydu. Yeniden yaşamak için pek çok yeni nedeni vardı.

Kraliçe çok ihtiyaç duyduğu dinlenmek için yatak odasına götürüldükten birkaç saat sonra, kral da Vetta'yı ziyaret etti.

Onu kucakladı.

Alnını öptü.

Onlara korku yaşattığı için onu azarladı.

Onun için o canavar Coza'yı öldürdüğü için teşekkür etti.

Danika'yı kurtardığı, onun ve oğlunun hayatı için kendi hayatını feda ettiği için ona teşekkür etti.

Hayatta olduğu için ona teşekkür etti.

Ona bir daha asla böyle korkutmayacağına dair söz verdirdi. Hiçbirinin yanında ölmeye hakkı yoktu, onu nazikçe azarladı.

"Hiç bilmiyordum... bu kadar çok insanın beni önemsedğini!" Vetta, yeni gözyaşları yanaklarından süzülürken haykırdı.

"Biz önemsiyoruz. Hepimiz önemsiyoruz." Elini yanağına koydu. "Bizim için yaşa, Anarieveta. Sarayda yaşamak istersen sorun değil. Tekrar metresim olarak yaşamak istersen sorun değil, tabii ki samimi ilişkiler hariç. Artık bunu Danika'dan başka kimseden istemiyorum. Ama sana unvanı, gücü ve parayı seve seve veririm. Nasıl yaşamak istediğin umurumda değil, ama lütfen, hepimiz için yaşa, Vetta."

Bu sözler onun için çok önemliydi ve o, onun üzerinde durduğu için beline sarıldı. "Evet, pek çok nedenden dolayı yaşayacağım, kralım. Prens Nikolai'nin vaftiz annesiyim ve bunu çok seviyorum. Çok teşekkür ederim, ama sarayda yaşamak istemiyorum. Tekrar metres olmak istemiyorum." Vetta ona gülümsedi. "Sarayın dışında yepyeni bir dünya var. O hayatın bir parçasını keşfetmiş olmaktan mutluyum. Şimdi o hayatı daha fazla keşfetmeyi ve bu sefer yaşarken kendimi tamamen bulmayı planlıyorum. Beni aylar önce saraydan gönderdiğin için çok teşekkür ederim. İyileşmeye başlamama ve kendimi yeniden bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim, kralım."

Kral Lucien, hayranlıkla dolu gözlerle onun yanaklarını avuçladı. "Seninle gurur duyuyorum, Anarieveta."

Geçmişte Danika'ya yaptıkları aklına gelince gülümsemesi biraz soldu. Kendisine bahşedilen bu yeni hayata yeniden başlayacaksa, bunu temiz bir kalple yapmak istiyordu. Bu yüzden pişmanlıkla ağlayarak ona yaptıklarını anlattı.

"Biliyorum. Her şeyi biliyorum." Kral Lucien bu bomba gibi açıklamayla onu şaşırttı.

Vetta şoktan birkaç dakika boyunca ağzı açık kaldı. Dudaklarını tekrar hareket ettirebildiğinde, "Nasıl... nasıl öğrendin?" diye sordu.

O omuz silkti. "Sadakatsizliğini ve düşük yaptığını öğrendikten sonra seni zindana gönderdim. Kişisel hizmetçin Kaya'yı aradım ve

gerçeği söylemezse işkence ve kırbaçla tehdit ettim."

Vetta'nın ağzı açık kaldı. Talia mı?

"Onu neredeyse her yere götürdün; onun bir şeyler bildiğini biliyordum. Bana her şeyi anlattı."

Bu, Vetta için sindirmesi zor bir haberdı. Talia krala her şeyi anlatmış mıydı?

Hizmetçinin zindanda onu her ziyaret ettiğinde açıkça suçlu görünmesine şaşmamalı. Talia Coza için çalışıyordu, yani o canavar onun yaptıklarını biliyor olmalıydı. Artık Coza'nın Danika'ya karşı günahlarını kullanarak onu tehdit etmemesi, bunun yerine Declan'ın ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu kullanarak ona şantaj yapması mantıklı geliyordu. Kralın bunu zaten bildiğini çok iyi biliyordu.

"A-ama s-sen..." Neden onu hiç cezalandırmadığını sormak için boşuna ağzını açıp kapattı. Neden öğrendikten sonra bile ondan nefret etmedi ve onu terk etmedi?

Gözlerinde acı parladı. "Sence neden zindanların senin için ne kadar korkunç olduğunu çok iyi bildiğim halde seni iki haftadan fazla o zindanda tuttum? Sence neden, yaşadıklarımız yüzünden o yerin seni deliye çevirebileceğini çok iyi bildiğim halde seni orada bıraktım? Çünkü öğrendim."

O da bunu merak etmişti. O tanrının unuttuğu zindanda geçirdiği her gün boyunca. Onu o kadar mı nefret ediyordu? Onu delirtmek mi istiyordu? O kapalı alanın onun için ne anlama geldiğini çok iyi bilirken neden onu orada bırakmıştı? Orada, kendine defalarca bu soruyu sormuştu.

Adam devam etti. "Ama sonra, sana olan her şeye gözlerimi açan şey buydu. Cehennem gibi esaretimizin sana görüldüğünden çok daha fazla etki ettiği gerçeği. Sonra Anarieveta'yı hatırladım. Benim yaşayabilmem için defalarca ölen kadını."

Vetta utançla gözlerini indirdi, gözyaşları yatağa damladı. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm!" diye hıçkırdı.

"Danika'ya Anarieveta'dan bahsettim. Bunu duyunca çok üzüldü. Senin için ağladı. Senin olduğun kadın için. Seni serbest bırakmam ve kendini yeniden bulman için dünyaya çıkmaya izin vermem gerektiğini biliyordum." Bir süre durdu, yutkundu. "Bu aynı zamanda, senin Karandy ile gizlice görüşüp yattığını öğrenmenin acısını unutmak için elimden gelenin en iyisini yapma çabamdı. Doğmamış oğlumu ve kadını neredeyse öldürdüğünü öğrenmenin acısını unutmak için."

"Çok üzgünüm. Kendimi bunun için asla affetmeyeceğim," dedi, başı hala eğik halde, burnunu çekerek.

Ama o, kadının çenesini tutup başını yukarı kaldırdı, böylece gözleri buluştu. "Eski halini hatırlamak ve seni göndermek, acımı unutmama yardımcı oldu. Bugün, seni Danika ile görmek, ölümle burun buruna geldiğini görmek, kadını ve oğlumu kurtaran kadını görmek... o acının geri kalanını yok etti." Alnını öptü. "Seni affediyorum, Vetta. Danika'nın da seni affettiğini biliyorum. Umarım kendini affedersin, böylece bizim için yaşamaya devam edebilirsin. Hepimiz seni seviyoruz, Anarieveta."

Kollarını tekrar ona doladı, ağlayarak ağlarken o da onu sakinleştirici bir şekilde omuzlarını okşadı. Ona defalarca teşekkür etti.

Vetta ağlıyor olabilir, ama mutluydu. Artık nasıl devam edeceğini biliyordu ve geleceğinin nasıl olacağını bilmiyor olsa da, bunun için çalışıp kendi başına çözmenin zamanının geldiğini biliyordu.

Ve buna hazırды.

Sonraki üç ayda çok şey oldu.

Savaş ve prensin doğumundan sonra, Mombana halkı Kral Lucien'e kraliçeleriyle evlenip onları yönetmeye devam etmesi için adeta yalvardı. Bakanlar, kralın krallıklarını nasıl koruduğunu gördükten, kral ile kraliçenin birbirlerine olan yoğun sevgisini gördükten ve prensin doğumunda Salem'de şiddetli yağmur yağdığına dair söylentileri duyduktan sonra, çoğunlukla bunu desteklediler. Kralı ve prensi, ellerinden gelen her şekilde istediler. Aslında, kralın Mombana'yı yönetmeye devam etmesi anlamına geliyorsa, krallıklarını yeniden birleştirmesi ve kraliçeleriyle evlenmesi için krala yalvardılar.

Tabii ki kral bunu kabul etti. Kraliçe de bunu tüm kalbiyle destekledi. Salem halkı da birleşmeyi destekledi, çünkü iki krallık daha önce birleştiğinde, hepsi iyi bir deneyim yaşamıştı. Çoğu, karşı krallıktan birçok arkadaş edinmişti ve bu yakınlığı yeniden kazanma planlarından çok memnundu.

Ancak mahkemede birleşme konusunu tartışırken, Kral Lucien defalarca kardeşi Declan'ı iki yıl içinde Salem'in kralı olarak hazırlamayı tartışmaya çalıştı. Ancak Declan krallığı yönetmekle ilgilenmiyordu, Kamara da öyle. Onlar sadece tahtın getirdiği tüm görev ve yüklerden kurtulmak istiyorlardı. Evlenip sade bir hayat sürmek istiyorlardı. Bir gün,

bunu ona tüm samimiyetleriyle söylediler. Kral Lucien çifti anladı ve onları destekledi.

İki ay önce, Declan ve Kamara Salem'in kilisesinde evlendi. Mombana ve Navia halkı da dahil olmak üzere, düğüne katılan kalabalık çok büyüktü.

Prenses Kamara'nın babasına, 'Callan' hakkında yanıldığını söyleyerek defalarca takılmasının bir şaka haline gelmesi, Navia halkını güldürdü, ama Kamara umursamadı. Babası da umursamadı.

Kral Valendy, kızının sadece bir kraliyet mensubu ile evlenmekle kalmayıp, birleşme nedeniyle on iki krallığın en güçlüsü olan on bir krallığa damat olması nedeniyle çok mutluydu. Mutluydu ve bu mutluluğu kızının düğünü boyunca yüzünden okunuyordu.

Kraliçesi düğün boyunca onun yanındaydı ve herkes onların evliliklerinde yeniden canlanan mutluluğu görebiliyordu. Yıllardır hiç olmadıkları kadar yakınlaşmışlardı ve Kral Valendy başka türlüünü kabul etmezdi.

Kamara'nın evlenmesinden birkaç gün önce, Donna'yı metreslik görevinden aldı. Kral Valendy'nin artık ona ilgi duymamasından dolayı, bir köleyi kötü bir şekilde kırbaçlayıp sırtını kanatması nedeniyle onu saraydan kovdu.

Bunun ona her şeyini kaybettireceğini bilmiyordu. Ve bu gerçekleştiğinde, saraydan atılırken bir bebek gibi ağladı. Kral Valendy hiç aldırış etmedi. Kraliçe Izia ise çok mutluydu.

Düğünden sonra Kraliçe Danika, Prens Nikolai ile Salem'de kaldı. Halk onu çok sevdi. Declan bile onun ne kadar iyi olduğunu, halkın onu ne kadar sevdiğini görünce ona ısınmaya başladı.

Sally, Prenses Kamara'nın düğününden üç gün sonra hastalandı. Elbette bunu görmezden gelmeye devam etti ve kraliçesi ve prens Nikolai'nin ihtiyaç duydukları her an yanlarında olmaya özen gösterdi, ama bir sabah, çok yüksek ateşi nedeniyle yataktan kalkamadı.

Kocası paniğe kapıldı, evden çıkıp saraya koştu ve Baski'yi aradı. Yaşlı kadın onunla birlikte aceleyle eve döndü. Sally'nin hamile olduğunu öğrenince çok şaşırdılar.

Şaşırmış ve çok mutluydular.

"Hamile miyim?" Sally, gözleri yaşlarla dolarak nefes nefese sordu.

"Evet! Evet, Sally!" Baski çok sevinçliydi. Yaşlı kadın durmadan gülümsüyordu.

Chad karısının karnına bakarken gözleri yaşardı. Bir sonraki anda, büyük bir sevinçle birbirlerine sarılıp öpüşüyorlardı.

Kraliçe Danika bunu duyduğunda, farklı bir sevinç duydu. Saraydan ayrılıp Sally'yi ziyaret etti ve kişisel hizmetçisini göğsüne sıkıca sarıldı. Birlikte ağladılar ve sevindiler. Sally ve sevgili kocası bir bebek bekliyorlardı. Dünyada her şey yolundaydı.

Prensin doğumundan üç ay sonra, Kral Lucien masasına oturmuş Danika'nın bebeğini emzirmesini izliyordu. Onun çocuğunu emzirmesini izlemeyi çok seviyordu ve Danika da bunu biliyordu. Bazen, prensi emzirirken ona alaycı bir bakış atarak isteksizce homurdanıyordu, çünkü onu emziren kişi kendisi olmak istiyordu. Prens Nikolai, kral ona o bakışı attığında babasının planını her zaman anlıyor gibiydi, çünkü o zaman prens emzirirken diğer küçük eliyle kraliçenin diğer göğsünü sahiplenircesine tutardı.

O böyle olduğunda onu bırakmazdı, bu da Danika'nın kahkahasını kontrol etmeye çalışırken neredeyse ölmesine neden olurdu.

Tabii ki, bebek uykuya daldığında Baski onu odasına götürdü. Kral Lucien yaptığı her şeyi bırakıp Danika'nın yanına giderek kendi payını aldı. Danika her zaman yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ona uyum sağladı.

O gece, prensi doğurduğundan beri ilk kez onunla sevişti ve bu harikaydı.

Yavaş ya da şehvetli değildi. Uzun zamandır istediği gibi onu sert ve hızlı bir şekilde aldı. Sert ama çok tatlıydı. Danika, o sıkı kılıfına tekrar tekrar girerken inleyip gerginleşerek ona karşılık verdi.

Vücudu bir ip gibi gerildi, zevk içinden fışkırdı ve çığlık atarak orgazm oldu, vücudu titreyerek dağıldı. O da hemen ardından orgazm oldu, inleyerek onu sıkıca kendine çekti.

Sonra, birbirlerine sarılmış bir şekilde yataktalar. Danika başını onun göğsüne yaslarken, o da onun saçlarını okşuyor.

"Seni çok seviyorum," dedi Kral Lucien.

Danika'nın gözleri her zamanki gibi gülümsedi. Onun bunu söylemesinden asla bıkmazdı. "Ben de seni çok seviyorum. Hem de çok."

"Sen başıma gelen en güzel şeysin. Ve seni tamamen benim yapmak için sabırsızlanıyorum."

Salem'in dış mahallelerinde yeni bir saray inşa ettikleri için evlilikleri ertelendi. Salem ve

Mombana'yı ayıran sınırı yıktılar ve orada çok büyük bir saray inşa ettiler. Düşünlerini, yeni sarayda gerçekleşecek olan birleşme kutlamaları sırasında yapmayı planladılar.

Danika göğsünü öptü, parmaklarını açgözlülükle yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

Ona dokunmayı seviyordu. "Ben her zaman senin olacağım. Ben de sabırsızlanıyorum."

Yine seviştiler. Bu sefer yavaş, telaşsız ve şehvetliydi. Tatlı, güzel bir aşk, onu sert ama nazik vuruşlarla, sıkı vücuduna kayarken, birbirlerinin kollarında inleyip gerilmelerine neden oldu. Birlikte doruğa ulaştılar, haykırarak ve birbirlerine aşk sözcükleri fısıldayarak.

Ardından, kralın odasının yanındaki yatak odasından bebeklerinin ağlamasını duydular. Baski, prensin hem dadısı hem de büyükannesi olmuştu ve bu rolü o kadar çok seviyordu ki —prensi annesine getirdi.

Kraliçe Danika, kollarında tekrar uykuya dalan bebeğini aldı ve onu kendisiyle kralın arasındaki yatağa yatırdı. Uyurken, onu uzun süre sevgi ve mutlulukla dolu gözlerle izlediler.

Ve kraliçe yorgunluğa yenik düştükten sonra bile, kral çok uzun bir süre onların uyumasını izledi.

Onun sevinci
tamdır. O tamdır.

.

.

.

Zaman geçtikçe, Avalon Krallığı adında güçlü bir krallık doğdu. Bu krallık, Kral Lucien ve Kraliçe Danika'nın evlendiği gün doğdu.

Avalon Krallığı, Salem ve Mombana adlı iki güçlü krallığın birleşmesiyle oluşan bir krallıktır. Avalon Krallığı, on bir krallığın en güçlüsüdür; zenginlik, refah ve mutlulukla dolu, halkın barış içinde bir arada yaşadığı bir krallıktır. Halkın hükümdarına olan sevgisi apaçık ortadadır.

EPİLOG.

Beş yıl sonra...

Kamara ve Declan'ın ikinci çocukları Prenses Ainaa'nın doğumunu kutladıkları Avalon Krallığı sarayında mutlu bir gündü.

Sarayda büyük bir şölen düzenlendi ve birçok kişi katıldı. Sally ve ailesi yuvarlak masanın bir tarafında oturuyordu. Sally, en küçük çocuğu olan ikinci çocuğuna katı yiyecekler yedirmeye çalışırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Baski, Remeta ve en yakın arkadaşı Corna bir tarafta oturmuş, gülüp konuşuyorlardı. Onların yanında, Corna'nın annesi Haydara ve kocası Gunther, Corna'nın küçük kız kardeşi Raira'nın giysilerine döktüğü yağı silmeye çalışıyorlardı.

Kral Lucien, Prens Nikolai'yi yuvarlak masadaki yerinde kalması için defalarca tutmaya çalışmıştı, ama prens buna hiç aldırmış etmemişti. Bunun yerine, kuzeni Prenses Auroria ile birlikte yine gizlice kaçmıştı. Prens, Declan'ın ilk kızı olan prensesin en iyi arkadaşıydı.

Sonunda Kral Lucien onları saraya geri getirme çabalarından vazgeçti. Bunun yerine, ziyafetin başından beri gülümsemesi hiç azalmayan, hamileliğinin son aylarında olan kraliçesine odaklandı. Kraliçe başını kralın omzuna koydu ve kral onu kendine daha da yaklaştırarak saçlarını şefkatle öptü.

"Ana gelememi mi?" diye sordu, sesinde bir parça hüznün vardı.

Kral Lucien, ona çok yakın olduğu için gürültülü sesler ve neşeli müzik arasında onun sesini duyabiliyordu. Kral başını salladı. "Maalesef Anarieveta gelememi. Öğrencilerinden biri hastalandı ve ona bakmak için kalmak zorunda kaldı. Merrily Raskin."

"Aaah." Kraliçe Danika başını salladı. Bu her şeyi açıklıyordu.

Anarieveta, hayatını geri kazanma kararını alırken şaka yapmıyordu. En yakın arkadaşı Kraliçe Danika'nın yardımıyla, on bir krallığın en iyi bilginlerini buldu ve ona eğitim verdiler. En zorlu sınavları bile geçene kadar iki yıl boyunca ona ders verdiler ve eğitim verdiler. Anarieveta artık on bir krallığın en büyük bilginlerinden biriydi. Küçük çocuklara, hem kölelere hem de düşük sınıftan ve ayrıcalıklı olanlara ders verdiği büyük bir okulu vardı.

Dört yıl önce köle yasası değiştirildiğinden beri, yeni bir köle yasası kabul edildi. Krallıkların dört bir yanındaki köleler artık duyguları olmayan hayvanlar gibi değil, kendi hayatları ve duyguları olan insanlar gibi muamele görüyorlardı. Onlar, düşük sınıftan ve ayrıcalıklı sınıftan olanlarla bir aradaydılar.

Okulu, tüm krallıklar arasında en çok rağbet gören ve en çok tercih edilen okul haline gelmişti. Diğer krallıklardan aileler, uzak krallıklarından çocuklarını onun okuluna getirmeye devam ettikçe, hepsini barındırabilmek için okulunun içine bir yatakhane inşa etmek zorunda kaldı.

Bugün sarayda olması gerekiyordu, ancak öğrencilerinden biri hastalanmıştı ve onu bırakamıyordu — yıllardır istihdam ettiği nitelikli akademisyenlerin ve dadıların ellerine bile.

Vetta tüm "öğrencilerini" çok seviyordu, buna şüphe yoktu, ama ona yakın olan herkes, güçlü asilzade Gedoni Raskin'in çocukları Merrily Raskin ve Aiden Raskin'e özel bir sevgi beslediğini biliyordu. Elbette bunu her zaman inkar ediyordu, ama bu iki çocuğa duyduğu sevgiyi görmemek imkansızdı.

"Anne, Ana teyzem ne zaman gelecek?" Prens Nikolai'nin küçük sesi, kraliçenin dikkatini oğluna çekti. Sally'nin sabahları tarayıp şekillendirdiği sarı kıvrıkcık saçları, sürekli eliyle saçlarını karıştırdığı için çoktan dağınık hale gelmişti.

"Teyzen bugün gelemedi. Çok meşgul." Kraliçe oğluna gülümsedi.

"Onu görmeye gidebilir miyim? Ana teyzemi özledim," dedi üzgün bir şekilde dudaklarını bükerek.

Kraliçe, oğlunun dalgalı saçlarını okşadı. "Merak etme, Sally teyzen bir gün seni Ana teyzenle görüşmeye götürecektir."

"Ya da Declan amcamı!" diye ekledi. Declan, yıllar içinde Kraliçe Danika'nın çok iyi arkadaşı olmuştu.

"Tabii ki. Ya da Kamara teyzen."

O zaman ona sıırttı. "Tamam. Teşekkürler anne!" Yanağına dalarak ona kocaman bir öpücük verdi. Sonra babasının yanağına dalarak aynı şeyi yaptı ve muhafızları hemen arkasından koşarak saraydan tekrar dışarı çıktı.

Kral Lucien ve kraliçesi hiperaktif oğullarını izlerken güldüler. Tıpkı babası gibi, en büyük trajedi başına gelene kadar, gülümsemesini ve sahip olduğu her parlak ışığı elinden alıp onu doğrudan karanlığın ve öfkenin kollarına sürükleyen. Danika gelene kadar, Kral

Lucien, kalbi sevgiyle dolu bir şekilde düşündü. Kollarındaki bu kadın, başına gelen en güzel şeydi.

Kollarını ona daha sıkı sardı. Bu partinin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu, böylece karısını ve doğmamış çocuğunu tekrar yatağına götürebilirdi.

Danika ile birlikte, çocukları için başlarına gelen en güzel şey olacaktı. Kimse, Cone'un ona yaptığı gibi çocuklarının mutluluğunu onlardan çalamayacaktı.

O canavar Cone'u düşünmek artık onu öfkeyle ya da başka bir şeyle doldurmuyordu. Aslında, artık hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu ve esaret günlerinin anıları artık onun için kötü bir kabus değildi. Neden?

Çünkü öyle olmasaydı, şimdi Danika'ya sahip olamazdı. Şimdi ailesi olmazdı. Cone ona bir iyilik yapmıştı.

Metreslere ihtiyacı yoktu çünkü Danika onun için fazlasıyla yeterli bir kadındı, hak ettiğinden fazlasıyla yeterli bir kadındı. Hayatını şu anki halinden başka bir şekilde yaşamak istemezdi.

"Seni seviyorum," diye Danika'nın kulağına fısıldadı, eli belini sarmıştı.

O içini çekti ve adeta ona eridi. "Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum. Sonsuza kadar."

SON.

Not: Anarieveta ve Gedony Raskin için üç kısa alıntı bulunmaktadır. Bunları okumak isteğe bağlıdır, kitap bittiği için bu alıntıları okumak kitabın içeriğini anlamanıza engel olmaz.

ALINTI 1.

MOMBANA SAVAŞINDAN BEŞ YIL SONRA.

Anarieveta yatak odasına girdi ve gözleri, yatak odasına sıcak bir ışıık saçan ateş çukuruna kaydı ve yokluğunda ateşin sönmemiş olmasına memnun oldu.

Küçük bir figür, kral boyutu yatağını işgal ediyordu ve Anarieveta içeri girdiğinde kapıya bakmak için vücudunu hareket ettirdi. Anarieveta, yatağa doğru yürüyen küçük kıza gülümsedi ve yatağa oturdu.

"Aiden'ı uğurladım. Baban seni eve götürmek için çok yakında burada olacak, tamam mı?" diye küçük kıza güven verdi.

Merrily Raskin'in küçük oval yüzündeki üzgün çizgiler, öğretmeni kapısında görüldüğü anda hemen kayboldu. Kendini pek iyi hissetmiyordu, ama iyi öğretmeni ona her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Öyleyse her şey yoluna girecekti.

"Tamam, Bayan Ana," diye fısıldadı, kahverengi gözleriyle Anarieveta'ya güvenle bakarak.

Anarieveta, dört yaşındaki kızın spiral şeklinde kıvrımlı sarı saçlarını okşamadan kendini alamadı. "Aiden, öğretmen Kany ile birlikte evinize varmadan önce biraz zaman geçebilir. Yani babanız bir süre burada olmayabilir."

"Sorun değil, Bayan Ana. Sizinle burada kalmayı seviyorum," diye fısıldadı ve yaşlı kadına sevimli gamzelerini gösterdi.

"Ben de senin burada olmanı seviyorum," dedi Anarieveta, sadece odasını değil, yalnız hayatını da aydınlatan küçük kıza içtenlikle.

İki yıl önce Merrily Raskin ve yedi yaşındaki ağabeyi Aiden Raskin okuluna getirildikleri ilk günden beri, küçük kız koridorda ona koşarak gelip, melek gibi yüzünde parlak bir gülümsemeyle ona şeker ikram ettiğinde, onun kalbini çalmıştı. Şekeri alıp Merrily'ye teşekkür etmişti. Ama o gün, neredeyse her yere onu takip eden iki arkadaş edindi.

her yere onu takip eden iki yardımcısı oldu. Bunlar Merrily ve Aiden'di. Onlar, onun dünyasını aydınlatıldılar. Onların arkadaşlığından o kadar çok keyif aldı ki, onun kalbini tamamen çalmaları çok da zor olmadı.

İki yıl önce babalarının kim olduğunu öğrendiğinde büyük bir şok yaşadı. Gedoni Raskin.

On dört yıl sonra bu güçlü asili tekrar gördüğünde şok olmuştu. Kırk iki yaşında olmasına rağmen pek değişmemişti. Hâlâ aynı uzun boylu, esnek ve erkeksi adamdı. Hâlâ şeytan kadar yakışıklıydı. Tek fark, yüz hatlarının daha olgun görünmesi, bir zamanlar simsiyah olan saçlarında birkaç gri telin olmasıydı ve kız, onun yirmi üç yaşındayken sahip olduğu o çocuksu gülümsemeye hâlâ sahip olup olmadığını merak ediyordu.

Bu çocukların babası nasıl olabilirdi? Şok içinde kendine bu soruyu sordu. Gedony'nin karısı Yeaha Raskin ölmüşü ve bu evlilikten çocuğu yoktu. Bunu biliyordu çünkü Yeaha'nın katili oydu.

Kral Cone emretti. O öldürdü.

Eski acıyı ve suçluluk duygusunu bir kenara iterek, Merrily Raskin'e odaklandı. Kız parmaklarıyla oynuyordu. Hasta kahverengi gözleri onun gözleriyle buluştu. "Çok güzel parmaklarınız var, Bayan Ana."

"Teşekkür ederim, Merrily. Bence senin parmakların da çok güzel," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Babam benim güzel, Aiden'ın da yakışıklı olduğunu söylüyor." Yanaklarında yine gamzeler belirdi.

"Ben güzelim, ben güzel değilim, tatlım," diye doğru bir şekilde yumuşak bir sesle söyledi. "Ve evet, baban haklı. Sen çok güzelsin ve Aiden çok yakışıklı."

"Teşekkürler, Bayan Ana. Siz de çok güzelsiniz. Babam da öyle diyor."

Aklının sesine karşı, gözleri parladı. "Öyle mi?"

Merrily başını defalarca salladı. "Babam bana sürekli sizi soruyor, Bayan Ana. Aiden'a da soruyor." Sanki büyük bir sırrı açığa çıkaracakmış gibi sesini alçaltarak, "Sanırım babam sizi seviyor, Bayan Ana," dedi.

Anarieveta'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Her zamanki gibi, bu durum onu çok korkuttu.

Lucien Kralı dışında başka hiçbir erkek için atmayacağını düşündüğü kalbi, Gedony Raskin hayatına geri döndüğünden beri garip davranmaya başlamıştı. Bu durum onu çok rahatsız ediyor ve kendini sorgulamasına neden oluyordu.

Kalbi bir zamanlar onun için attığı için miydi? Ama çok uzun zaman önceydi. Neredeyse yirmi beş yıl önceydi.

Yedi yaşındayken ona aşık olması ve on beş yaşına kadar onu sevmesi önemli değildi. Onun, onun bekaretini alan adam olması da önemli değildi.

Yirmi dört yıl geçmişti ve bu süre içinde başka bir adama sırılsıklam aşık olmuştu.

Şimdi, otuz dokuz yaşında ve hayatında yaşadığı onca şeyden sonra, hayatına olduğu gibi razı olmuştu.

Peki, Gedony Raskin'e karşı hissettiği bu duygular nereden geliyordu? Onu okulda ilk gördüğünden bu yana iki yıl geçmişti, ama hala bu sorunun cevabını bulamamıştı.

Çok şaşırtıcı. Çok rahatsız edici.

"Neden bu kadar kaşlarını çatıyorsun, Bayan Ana? Bir şey mi düşünüyorsun?" Merrily'nin küçük sesi onu böldü.

"Hiçbir şey, Merrily."

"Siz de babamı seviyor musunuz, Bayan Ana?" diye umutla sordu.

"Tabii ki, canım. Sen benim öğrencimsin ve o da senin baban. Onu çok severim."

"Tamam. Babama bunu söylediğinizi

ileteceğim." "Hayır, Merrily,

yapamazsın..."

"Çişimi yapmak istiyorum, Bayan Ana," diye sevimli minik sesiyle

sözünü kesti. "Oh, tamam. Gel. Seni götüreyim." Anarieveta ayağa

kalktı. Küçük kız otomatik olarak

küçük kız kollarını genişçe açtı ve onu kucağına aldı.

Kızı tuvalete götürüp oturtunca, Gedoni Raskin hakkındaki düşüncelerle kafası dönse de, Merrily'nin işini bitirmesini sabırla bekledi.

Hayır. Hayır, bunu kendine bir daha asla yapmayacaktı, diye kararlılıkla düşündü Anarieveta.

Sonunda hayatının kontrolünü ele geçirmişti.

Hayatı olduğu gibi güzel ve iyiydi. Biraz yalnız olsa da, eskiden yaşadığı felaketle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Gedony Raskin'in hayatını altüst etmesine izin vermeyecekti.

Akşamın erken saatlerinde, Gedoni Raskin kızını vücuduna yapıştırmış, geniş omuzlarıyla kızının başını desteklerken, kızı da küçük kollarıyla ona sarılmış halde oturma odasında duruyordu.

"Neden hastasın, tatlım? Hasta olma, babanın bundan hoşlanmadığını biliyorsun," dedi şefkatle.

"Biliyorum, baba. Biz hastalandığımızda üzülüyorsun," diye mırıldandı Merrily, gözleri kapalı, babasının omzuna yaslanarak.

"Evet. Baba sizi çok seviyor. Siz mutlu olmadığınızda üzülüyor."

"Ben mutluyum baba. Bayan Ana bana yemek ve acı otlar verdi ve bana şarkı söyledi. Artık kendimi o kadar kötü hissetmiyorum."

"Oh, bunun için Bayan Ana'ya teşekkür etmeliyiz." Gözleri oturma odasının diğer ucundaki kızının gözlerine takıldı ve bakışlarını ondan ayırmadı.

"Evet, baba. Bayan Ana beni seviyor, ben de Bayan Ana'yı seviyorum. Bayan Ana Aiden'ı ve seni de seviyor."

Kaşları kalktı. "Ve beni de, ha?"

Anarieveta'nın elleri tunikini sıkıca kavradı. Gözlerini kaçırdı.

"Evet. Bayan Ana öyle söyledi."

Tam o sırada, Raskin'lerin hizmetçisi Bayan Oraine evin içinden geçiyordu. Gedony'ye doğru yürüdü ve Merrily'yi ondan aldı. "Eve gidip küçük kafanı dinlendirme zamanı, meleğim."

"Tamam, Bayan Oraine." Kadına sarıldı.

"Şifacıyı çağır. Ona bir baksın, olur mu?" Gedony yaşlı kadına yöneldi.

"Tabii, efendim." Merrily'yi kucağına alan yaşlı kadın evden çıktı ve Anarieveta, Gedony Raskin ile yalnız kaldı.

Sessizlik çöktü. Son iki yıldır bu adamla baş başa kalmaktan kaçınan Anarieveta, rahatsızdı.

"Sonunda seninle yalnız kaldık," dedi adam derin sesiyle, gözleri onu hesaplayıcı bir şekilde izliyordu. Duvara yaslanarak, varlığı oturma odasını domine ediyordu ve birdenbire geniş odası çok küçük görünmeye başladı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Gerçekten mi?" Duvardan uzaklaşarak ona doğru yürümeye başladı. "Son iki yıldır seninle düzgün bir konuşma yapmaya çalışıyorum, ama tek aldığım, halka açık bir alanda birkaç kelime ve sonra o gri saçlı yaşlı adamla konuşmak için yönlendirilmek."

"Bay Odin benim asistanım ve ebeveynlerle oldukça iyi ilgileniyor, Bay Raskin."

"Bir zamanlar bana efendin diye hitap ederdin." Artık ona çok yakındı. Ve hareket etmeyi bırakmamıştı.

"Ben senin ailene aittim. Ama baban beni kraliyet ailesine sattı, bu yüzden artık benim efendim değilsin," diye cevapladı kibarca, ona bu kadar yakın yürüdüğünü fark etmemeye çalışarak.

"Artık köle değilsin. Bunun yerine, Avalon krallığındaki en çok rağbet gören okulun sahibisin. Sadece özgür değil, aynı zamanda başarılı bir kadınsın. Senin adına çok mutluyum."

"Ben de kendim için mutluyum, Bay Raskin." Anarieveta artık yerinde duramıyordu, bu yüzden sandalyeden kalktı ama ondan uzaklaşmadı. Ondan kaçtığı izlenimini veremezdi, tam da bunu yapmak istese bile.

Onu yavaşça, kararlı bir şekilde, bir avcı gibi çevreledi. "Bana efendi demen hiç hoşuma gitmezdi. Şimdi de bana Bay Raskin demen hoşuma gitmiyor." Nefesi boynunu okşadı ve kulağına fısıldadı. "Bana Gedony demiştin. Bir kez."

Nefesi kesildi.

"Hatırlıyorsun... değil mi?"

"O çok uzun zaman önceydi," diye fısıldadı kız. "Bir anlık delilik."

Adam durakladı. "Haklıydın. Asla pes etmemeliydim. Seni çok fazla istedim; sen daha kadın bile değildin. Yıllarca suçluluk duydum."

"Hayır, yapma. Ben pişman değilim. O zaman da değildim, bugün de değilim." Dönüp ona baktı. İlk kez, onu gerçekten görmeye izin verdi. "Baban beni kraliyet ailesine verecekti. Sen beni evinde hep korudun ama sarayda...Muhafızların... zaman meselesi olduğunu biliyordum..." durakladı, boğazını temizledi. "...beni kullanmaya başlayacaktı. O güzel anıya ihtiyacım vardı. İlk kez birlikte olacağım kişinin, değer verdiğim biri olması gerekiyordu."

"O zamanlar beni sadece önemsemedin, beni sevdin," dedi sert bir sesle. "Evet." Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

"Ailem tatilden döndüğünde Kral Cone'un krallığımıza saldırdığını duyduğumda, çok kötü bir haldeydim. Seni düşünmeden edemiyordum. Sana ne olmuştu? Sana ne oluyordu?"

"Hepsi geçmişte kaldı. Lütfen, bunu düşünmek istemiyorum," diye içtenlikle fısıldadı.

O durakladı.

Düşündü. Başını salladı.

"Haklısın. O zaman şimdiki zaman hakkında konuşalım." Kollarını onun sırtına doladı, kaçmaması için onu kollarının arasında tuttu. "Neden benden kaçınıyorsun?"

.

.

.

ALINTI 2.

"Çok meşguldüm. Senden kaçmıyordum."

"Yalan söyleyeceksen, en azından bunu yaparken gözlerime bak, olur mu?" Sesi eğleniyor gibiydi.

"Tamam. Konuşacak bir şey yoktu. Bay Odin, çocuklarla ilgili her türlü sorunun çözülmesini sağlıyor." Kollarında rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, gözleri özlemle arkasındaki kapıya kaydı.

"Peki ya aramızdaki sorun ne olacak?"

"Bay Raskin..."

Onu öptü. Nazikçe. Tutkuyla. Yoğun bir şekilde. Dudakları onun dudaklarına mükemmel bir şekilde uyum sağladı, onu o kadar derinlemesine yaladı ve tattı ki Anarieveta'nın boğazından bir inilti çıktı. Dudakları onun dudaklarını tattığında vücudu canlandı. Son beş yıldır uykuda olan her parçası birdenbire uyanmış gibi kükredi.

Bir an için, tam bir panik hissetti. Dudaklarını ondan ayırarak, ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır, lütfen..." Bir daha asla o kişi olmak istemiyordu

—beş yıl önceki o muhtaç, sürtük kişiyi. O *fahişeyi*.

"Ana... canım." Dudakları onun dudaklarını aradı ve tekrar buldu.

Anarieveta aklını başına toplamaya çalıştı, ama vücudu farklı düşünüyordu. Onun için yanıyordu. Teslimiyetle inleyerek, ona karşılık verdi. Kollarını boynuna dolayarak, dudakları dans etti, birbirlerinin tadına baktılar, birbirlerini yaladılar. Birbirlerini yiyip bitirdiler.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, Gedony öpüşmeyi sonlandırdı. Alınlarını birbirine dayayarak, nefeslerini yakalamaya çalışarak sertçe nefes aldılar.

"Tanrım," diye fısıldadı Gedony. Yirmi dört yıl, bu kadına olan duygularını hiç etkilememişti. Onu nefret ettiği onca zaman boyunca, duyguları hiç azalmamıştı. Sadece uykuya dalmışlardı. Şimdi ise tamamen uyanmışlardı.

"Senden nefret ediyordum," diye patladı, nefesi hırçındı.

Anarieveta hafifçe sertleşti, gözleri hüznle doldu. "Bunu hak ettim. Sen de hak ediyorsun."

Bir adım geri atarak, onunla tüm temasını kesti. "On üç yıl önce o gece..." Durakladı. "Yeaha'nın odasından kanlı ellerinle ve ağlayarak çıktığında, bir şeylerin ters gittiğini anında anladım. On bir yıl sonra seni tekrar gördüğüm için mutlu olamadım. Her gün köle hayatın hakkında endişelenip kendimi hasta ettikten sonra, seni gördüğüm için sevinemedim."

Anarieveta, yıllardır içinde taşıdığı acı ve suçluluk duygusunu gizlemek için gözlerini indirdi. Bu günün bir gün geleceğini biliyordu. On üç yıl önce Yeaha'nın odasından koşarak çıkıp Gedoni Raskin'e rastladığında, bu yüzleşmenin bir gün olacağını biliyordu ve yanılmamıştı. Bu gece hesaplaşma gecesi.

Devam etti. "Hiçbir şansım olmadı çünkü kanla kaplıydın. Kanın sana ait olmadığını içgüdüsel olarak anladım. Yatak odasına koştuğumda Yeaha'yı kanlar içinde, ölmek üzere gördüğümde, ne yaptığını anladım."

"Neden evin muhafızlarına beni yakalatmadın?" diye sordu, son on dört yıldır her gün kafasını kurcalayan soruyu. "Peşime düşselerdi beni yakalayabilirlerdi. Uzak değildim..."

Gözleri onun gözlerine baktı. "Çünkü seni Kral Cone'un gönderdiğini biliyordum. Bu onun işi idi. Suçlu oydu."

"O öyleydi, ama katil bendim. O emretti, ben öldürdüm." Kalbindeki hüzn çok ağırdı; acı ve pişmanlıkla dolu gözleri Gedony'nin gözlerine bakıyordu. "Karını öldürdüm. Yeaha Hanım'ı öldürdüm ve bunun için sonsuza kadar pişman olacağım. Çok üzgünüm... çok üzgünüm. Özürlerimin asla yeterli olmayacağını biliyorum ve beni cezalandırmak istersen anlarım..."

"Karımı sen öldürmedin, Anarieveta."

Yumuşak bir sesle söylenen bu sözler, kulaklarına bir nükleer bomba gibi çarptı ve cümlesini yarıda kesti.

Ona şaşkın gözlerle baktı. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Gedony Raskin derin bir nefes aldı. "Şifacılarımız Yeaha'nın hayatını kurtarmayı başardılar. Kral Cone'un onu tekrar hedef almaması için hayatta kaldığı gizli tutuldu," itiraf etti. "Yeaha bir yıl sonra kalp krizinden öldü. Evet, tedavi edildikten sonra seni affetti çünkü

"O... o benden nefret etmiyor muydu?" Her şeyi anlamaya çalışırken gözleri yaşlarla doldu. Yeaha Raskin'i o öldürmemişti. Yeaha Raskin onun elinden ölmemi

"B-beni nefret etmedi mi?" Gözleri, onun söylediklerini anlamaya çalışırken yaşlarla doldu. Yeaha Raskin'i o öldürmemişti. Yeaha Raskin onun elinden ölmemişti. "Beni affetti mi?" Sözleri fısıltı gibiydi.

Gedony kararlı bir şekilde başını salladı. "Hiçbirimiz kin tutmadık, bu yüzden artık o suçluluk duygusunu bırakmanın zamanı geldi. Artık kendini de affetmenin zamanı geldi. Son iki yıldır seninle baş başa kalmak istememin nedenlerinden biri de buydu. Sen benim rahmetli karımı öldürmedin ve o da senden hiç nefret etmedi."

Anarieveta o anda ağlamaya başladı. Gedony Raskin onu kollarına aldı ve ağlamasına izin verdi. O kadar uzun süre ağladı ki, kimse ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre sonra, başını onun omuzlarından kaldırdı ve kıyafetlerini ıslattığı için özür diledi. O eliyle onu uzaklaştırdı, ona bir bez getirdi ve onu bir sandalyeye götürdü. Anarieveta gözyaşlarını sildi ve burnunu sildi, sonra bezi kaldırdı. Pahalı kürklerle kaplı büyük deri kanepenin üzerinde onun yanında oturdu.

"Çok teşekkür ederim, Bay Raskin. Buna ihtiyacım vardı." Yeaha'nın katili olmadığını bilerek kendini daha hafif, rahatlamış ve daha iyi hissetti.

Raskin tekrar başını salladı, gözleri kızın kızarmış yüzünü dikkatle inceledi.

"Ama beni nefret ettiğini söylemiştin," diye hatırladı üzüntüyle. "Beni hiç affetmedin, değil mi?"

"Oh, affettim. O olay yüzünden değil, kralın metresi olduğun için senden nefret ediyordum," omzunu silkiyordu.

"Oh." Anarieveta buna bir şey diyemedi, ama Gedony'nin olanlar için onu affettiğini bilmek onu rahatlatmıştı.

"Evet," Gedony Raskin onu nefret ettiği onca yılı hatırladı. O, kralın malı olmuştu, yani ulaşılabilir biriydi. Ve Kral Lucien'i ne kadar sevdiği de tam olarak bir sır değildi, yıllar boyunca bunu defalarca duymuştu.

O, Anarieveta'nın bir zamanlar olduğu gibi kendisine ait olmasını istediği için tüm o yıllar boyunca kışkırdığını kendine itiraf edecek kadar erkekti. Ama her zaman şu gerçeğe kendini teselli etti: Anarieveta ilk olarak ona aitti. Onu ilk olarak sevmişti. Her şeyde onun için ilk olan oydu.

"Saat çok geç oldu. Yol yakında tehlikeli hale gelecek. Gitmen gerekmez mi?" O öpücük onu açmıştı. Duyguları allak bullak olmuştu ve artık kendisine ait olan yalnız dünyada biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Hayır, benim için endişelenme. Ben iyiyim," diye kararlı bir şekilde cevap verdi.

Bunun yerine kanepeye uzandı. "Ama ben açlıktan ölüyorum."

"Eve gittiğinde Bayan Oraine sana güzel bir şeyler hazırlayacaktır."

"Ama ne yazık ki onun yemeğini yemek istemiyorum, seninkini istiyorum." Güçlü yüz hatlarında rüya gibi bir ifade belirdi. "Omletlerini özledim. Onları tekrar yemek istiyorum."

Anarieveta'nın kalbi atladı. O kadar yıl önce yaptığı omletleri hala hatırlıyor muydu?

"Onları yapmayalı yıllar oldu. Bunca yıl sonra nasıl yapıldığını hatırlamayacağımdan eminim."

"Başka kimseye yapmadın mı? Lucien Kralı'na yapmadın mı?" Nedense bunu bilmek istiyordu, cevap onun için önemliydi.

"Hayır," diye başını salladı. "Sen sonuncuydun. İlk de."

Memnuniyet onu sardı. "Biliyorum. Gerçekten ilk bendim."

Anarieveta, onun sadece omletlerden bahsetmediğini hissetti ve yanakları kızardı, bu da onu şaşırttı.

O asla kızarmazdı. Kral Cone onun masumiyetini işkenceyle yok ettiğinden beri hiç kızarmamıştı.

Bunca yıl sonra Gedony'nin onda yine böyle bir tepki uyandıracığını kim düşünebilirdi?

Gedony, kadının yüzündeki değişimi görünce memnuniyetle ve keyifle gülümsedi. Belli ki kadın onun kelime oyununu anlamıştı. Mutluydu. Bu cevaba ihtiyacı vardı, çünkü kadının lezzetli omletlerini yediği tüm anıları onun için çok değerliydi. Kadının omleti sadece ona yaptığı tek erkek olması önemliydi.

"Onları tekrar yemek istiyorum," diye rica etti.

"Tamam, ama mükemmel olacağını söz veremem," diye kabul etti, yenilgiyi kabul ederek.

Birkaç saat sonra, Anarieveta uzun zamandır ilk kez tekrar mutlu olduğunu kendine itiraf etti. Gerçekten, kadınısı bir mutluluktı.

O, omlet yaparken mutfakta onun yanındaydı ve onu güldürmek için her türlü yolu deniyordu. Başlangıçta zordu, çünkü gülmek için pek bir nedeni yoktu. Ama o sürekli şakalar yapıyordu. Şakalar pek işe yaramadığında ise, çocuklarının

Hikayeler o kadar komikti ki, onu gülümsetiyordu. Çok gülümsüyordu. Gülüyordu. Adamın ayrıntılı hikayelerini anlatırken, çok geçmeden yüksek sesle gülmeye başladı.

Birlikte yemek yediler. Birlikte yürüyüşe çıktılar. Geri döndüklerinde, arka bahçedeki tahta sandalyelere oturup sohbet ettiler.

Bu çok güzeldi. Anarieveta'yı çok mutlu etti.

Gedony son yirmi dört yılda hiç değişmemişti. Yaşlandı, olgunlaştı ve başarılar elde etti, ama yine de sevdiği insanlara karşı her zaman olduğu gibi komik, esprili, kaygısız, şefkatli ve merhametli bir adamdı. Bu, onu hala sevdiği anlamına mı geliyordu?

Eve geri döndüklerinde, saat neredeyse gece yarısı olmuştu. El ele tutuşuyorlardı. Hiçbiri diğerinin elini bırakmak istemiyordu, Anarieveta bile.

Sonra öpüşmeye başladılar. O, onun boynuna sarılırken, o da onun ağzını öperken, Anarieveta'nın teninde ateşli bir his uyandı. Bu seferki yumuşak, şefkatli bir öpücük değildi, açlık ve tutkuyla dolu bir öpücüktü. O, Anarieveta'yı kaldırdı ve Anarieveta ona yatak odasına giden kısa yolu gösterdi.

Öpüşüp birbirlerine dokunurken hızlı hareketlerle soyundular. Evet, Gedony Raskin yıllar içinde daha da büyümüş ve olgunlaşmıştı, Anarieveta onun çıplak vücudunu tamamen gördüğünde böyle düşündü. Onun mükemmel çıplak vücudu, vücudunun çoğu yerinde yara izleri olduğu için onu aniden endişeli ve güvensiz hale getirdi.

Okulunu başarıya ulaştırdıktan sonra, vücudundaki bazı yara izlerini en aza indirmek ve temizlemek için bitkiler ve tedaviler için çok para harcamıştı. Ama bazıları hala kalmıştı.

Ancak Gedony bunların hiçbirini umursamadı. Ona ne kadar güzel olduğunu söyleyerek onu tamamen soydu. Ve kadın ona gerçekten çok güzel geliyordu. Elbette yara izlerini de görüyordu, ama aynı zamanda tonlu, şehvetli ve nefesini kesen kadar güzel bir cilt de görüyordu, tıpkı yirmi dört yıl önce olduğu gibi. İlk kez birlikte olduklarında kadın henüz bir kadın sayılmazdı, ama şimdi tam bir kadındı. Ve tamamen güzeldi. O da kadına bunu söyledi.

Anarieveta, onun gözlerindeki samimiyeti ve güçlü arzuyu gördüğünde tüm güvensizliklerini bir kenara bırakabildi. Dudakları tekrar birleşti. Yatağa uzandılar, o üstüne çıktı. Dizleri Gedony'nin dar belini kavradı, elleri üzerinde, ağzı üzerinde, daha fazlasını istiyordu. Boğazının derinliklerinden inledi.

"Acele et," diye inledi, tüm vücudu ateşler içindeydi.

Ama o bunun yerine daha yavaş davrandı. Vücudunun her yerini öptü. Göğüslerini emdi. Onun için arzuyla ıslanan mahrem yerlerine dokundu. Ona başka hiçbir erkekten almadığı tek şeyi vermek için acele etmedi. Kral Lucien'den de, 'fahişe köle' olduğu zamanlardaki erkeklerden de almamıştı.

Ön sevişme.

Vücudunun her yerini özenle yalayıp okşadı, o kadar ustaca ki, onu duygularla ağlatıp daha fazlasını istemek için hıçkırmaya başladı. Artık dayanamayacak hale geldiğinde, içine girmesini yalvardı.

"Lütfen. Gedony, seni içimde istiyorum," diye yalvardı, vücudu o kadar çok arzu ile gerilmişti ki, kelimenin tam anlamıyla yanıyordu.

O da o anda onu sonuna kadar içinden doldurdu. Artık ön sevişme yoktu, yavaşlama yoktu, sadece saf, ilkel bir sahip olma vardı. Anında içeri girip çıktı. Güçlü parmakları kalçalarına gömüldü ve onu kendi hareketlerine uydurmak için hareket ettirdi.

Tanrım. Ne hissediyordu? Vücudu ıslak ve istekliydi, onun penetrasyonuna uyum sağlamak için mücadele etti... onun için çok uzun zaman olmuştu. O keşfedilmemiş derinliklere daldıkça, nefesi boğazında acı verici bir şekilde takıldı.

Orgazm kendi başına bir hayatı vardı, acımasızca, şiddetle ona yükleniyor ve tüm vücudunu parçalıyordu. Onun adı kafasını doldurdu ve sonra, o çığlık attığında ve gözlerinin arkasında yıldızlar patladığında, etraflarında sessizlik oldu.

O hala itiyordu. "İyi misin, canım?" Sesi, her sinir ucunda yankılanacak kadar derin bir tonda gürledi.

"Evet." O, onun muhteşem vücudunun sert hatlarına doğru itti. "Tekrar yap." Böyle bir zevkin var olduğunu hiç bilmiyordu.

Kral Lucien ile ön sevişme yoktu. O onu asla o şekilde sevmeyi ve o da her zaman onu memnun etmeye çalışıyordu. Her zaman ona ait olması için onu manipüle etmeye çalışıyordu.

Ama burada, onu memnun etmeye ya da manipüle etmeye çalışmak yoktu, sadece ona değer veren bir adamdan gelen saf, katıksız zevk vardı. Bu, yeni ve heyecan verici bir deneyimdi.

"Tekrar yap," diye fısıldadı onun boynuna.

Adam gülmüş olabilir, onu daha sıkı tutarak hızını artırdı. Kız, bacaklarını adamın sağlam kalçalarına dolayarak, hayatı pahasına tutunmaktan başka bir şey yapamadı. Acı verici keskin bir arzu onu tekrar sardı.

Onun geniş kalçaları onu acı verecek kadar doldurdu, ağzı boynunda sıcaktı. Bir sonraki orgazm ilk orgazm kadar ani geldiğinde, hızı veya kendi vücudu üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Dalgaları atlatırken onun sert göğsünü ısırdı. Bunu hayatta kaçırmazdı.

Gedony'nin dişleri onun etine saplandı. Dalgalar onu parçalamayı bıraktığında, adam geri çekildi ve onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çevirdi, bu sırada kalçalarını pompalamaya devam etti. İtmeleri hız ve güç kazandı ve onun güçlü yüzünün son görüntüsü hafızasına kazındı — keskin hatları acımasız arzu çizgilerine dönüşmüştü, kalın, koyu saçları omuzlarının etrafında dağınıktı.

O, omuzlarını yatağa ittiğinde, bir eliyle saçlarını karıştırırken, diğer eliyle kalçasını sıkarken, o nefes nefese kaldı. Yüzünü yumuşak yorgana gömerek, onun adını ağlayarak haykırdı. "Ge-doooo-niii!"

Derinlerde bir heyecan başladı. Bu heyecan, nefesini kesen bir duyguya dönüştü. Keskin bir acıya dönüştü. İnce bir uçta sallanarak, düşmemeye, bilinmeyene karşı savaşıırken, adam kalçalarını şiddetle çevirerek onu yere yatırdı.

Zevki daha da yükselip kızıştıkça, dünyası patlayana kadar keskin, acıklı bir çığlık attı. Sessiz bir çığlık atarak ağzını açabildi. Yoğun bir ecstasy dalgası onu sardı.

Gözleri sıkıca kapalı, vücudu yavaşça gevşeyerek inleyerek sakinleşti. Adam içeri girip çıkmaya devam etti. Neredeyse acı verici bir boşalma onu sararken, onun haykırışı kadının kafasını doldurdu, yankısı kadının vücudunda yankılandı, duygusal kalkanı paramparça oldu.

O doygun ve yorgunlukla doluydu.

Gedony Raskin, Anarieveta'nın uykusunu izledi. Yüzü çok rahat ve güzeldi, kirpikleri kahverengi gözlerini gizliyordu.

Geçmişte, onun kontrol edemediği güçler tarafından birçok kez ayrılmışlardı.

Evliliği.

Onun

köleliği.

Anarieveta'nın merhum Kral

Cone'un verdiği görev. Kralın

metresi olarak statüsü.

Avalon kralına olan aşkı.

Ama bunların hepsi geçmişte kalmıştı. O, ondan kaçınıyordu ve onun hala krala karşı güçlü duygular beslediği için mi, yoksa artık ona karşı hiçbir

artık ona karşı hiçbir şey hissetmediği için mi, yoksa düzenli hayatının bozulmasını istemediği için mi, bilmiyordu.

Sebep ne olursa olsun, onu bırakmayacaktı. Bir daha asla.

Anarieveta önce ona aitti. Onu önce sevmişti. Önce ona değer vermişti. O, onun ilkiydi. Neredeyse her şeyde.

Eğer onu daha önce sevebilmişse, yine sevebilirdi. Bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapacaktı. Onu mutlu etmek için de elinden geleni yapacaktı. Onu geri istiyordu. Hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu.

Gedony, Anarieveta'nın Merrily ve Aiden'ı çok sevdiğini ve çocuklarının da onu sevdiğini biliyordu — son iki yıldır neredeyse tek konuştukları şey oydu.

Evet, bu kadını hayatına tekrar almak istiyordu — bu sefer köle olarak değil, karısı olarak.

Eğer o da izin verirse.

.

SON ALINTI.

O izin vermedi.

Hatta Anarieveta onu tekrar kaçınmaya başladı. Bu sefer, ilk seferinden daha sert bir şekilde.

Birlikte geçirdikleri geceden iki ay sonra, Gedony Raskin ona bıktı. Anarieveta'yı tekrar görmek için elinden gelen her şeyi yaptı, ama o her zaman ondan kaçtı.

Okulda mı? Asistanına göre, aniden okuldan ayrılmış.

Ofisinde mi? Etrafta yok.

Evine mi gidiyor? Her yer kilitli.

Sonra duyduğu şey, Anarieveta'nın vaftiz oğlu olan küçük prensle vakit geçirmek için saraya gittiği idi.

Birlikte geçirdikleri gece her zaman aklında yaşıyor ve bunu unutamıyor.

Ve açıkçası, onun onsuz hayatına devam etmesi onu incitmişti. O güzel, samimi anı sanki hiç yaşanmamış gibi nasıl unutulabilirdi? "Baba, baba, baba! Aiden yine beni gıdıklıyor!" Merrily'nin minik sesi oturma odasından bir çığlık haline geldi ve onu düşüncelerinden kopardı. Yatak odasından ona bağırarak cevap verdi. "Aiden, kız kardeşini gıdıklamayı bırak!" kız kardeşini gıdıklamayı bırak!"

"O deli gibi davranıyor, baba. Ona sopamı vermesi gerektiğini söyle!" Aiden de bağırarak cevap verdi.

"Ben önce aldım, o benim!" Merrily zoraki gülüşleriyle bağırdı.

"Hayır, almadın, o benim!"

"Evet, ben aldım! Beni gıdıklamayı bırak, Aiden!"

"Aiden, kız kardeşini gıdıklamayı kes!" Gedony, dışarı çıkmadıkça çocuğun durmayacağını bildiği için defterini kapattı, çekmeceye geri koydu ve yatak odasından çıkıp çocuklarının yanına gitti.

Aiden babasını görünce durdu. Merrily elinde sıkıca tuttuğu bir sopayla ona doğru koştu. "Baba! Aiden bana çok kötü davranıyor! Onun yüzünden yine hasta olacağım!"

"Kız kardeşini gıdıkladığın için ondan özür dile, Aiden. Onun bundan nefret ettiğini biliyorsun."

"Bana sopamı vermeden olmaz!" diye yedi yaşındaki çocuk inatla homurdandı. "O benim!" diye bağırdı Merrily.

"Tamam, bu kadar yeter, ben alıyorum. Ver onu bana, Merrily." Konuşurken, sopayı Merrily'den almıştı bile. Merrily sopayı ona verdi.

"Senin elinde olmasındansa babamın elinde olması daha iyi!" Merrily, sopayı babasına verirken kardeşine böyle dedi.

"Senin elinde olmasından iyidir!" Aiden hemen karşılık verdi ve dönüp evden çıktı.

Dışarıda, arkadaşlarıyla oynamaya devam etti. Onlar da pencereden onu izlediler. Sonra kızına bir bakış attı. "Çubuk Aiden'ın, değil mi? Bana gerçeği söyle."

Merrily dudaklarını büzdü. Ardından başını salladı.

Derin bir nefes alan baba, kızını koluna asarak yatak odasına doğru yürümeye başladı. "O zaman neden onu yanında taşıyor?"

"Hastalıktan yeni çıktım. Aiden'ın bana çok iyi davranması gerekiyor, ama öyle değil. Bu yüzden sopasını aldım. Keşke Bayan Ana burada olsaydı, baba. Onu çok özlüyorum," dedi küçük kız üzüntüyle.

Gedony neredeyse burnunu çekecekti ama kızının üzüntüsünü görünce bu hareketi engelledi. Kendi evinde ondan kaçınan Anarieveta, onun mülkünde asla bulunamazdı.

"Öğretmenin de seni özliyordur, Merrily, ama saraya gitmek zorunda kaldı. Ben de onu özlüyorum, ama şu anda onu göremem," diye itiraf etti isteksizce.

Merrily, Aiden gibi arkadaşlarıyla dışarıda oynamak için sabırsızlanarak babasının kollarından indi.

"Bayan Ana'yı görmek istiyorsan, Merrily'nin hasta olduğunu söylemek için bir haberci kuşu gönder, baba! Öğretmenim mutlaka gelir! Bayan Ana Merrily'yi çok sever!" Küçük kız kapıyı açıp dışarı koşarken kapıdan bağırdı.

Merrily gittikten çok sonra, masum fikri babasının zihninde kaldı.

Anarieveta'nın kaçıışı, Merrily'nin tekrar hastalandığı ve küçük kızın bütün gün onu görmek için ağladığı haberini aldığı anda aniden sona erdi.

O gece onu korkutmuştu. Aralarındaki durum onu gün ışığında korkutmuştu ve o da paniğe kapılıp kaçmıştı.

Gedony'ye karşı hisleri vardı, ona karşı güçlü hisleri. Ve bu onu rahatsız ediyordu. Onun hakkında bilmediği çok şey vardı, rahim sahibi olmaması da dahil. Ona çocuk veremezdi.

Bunu öğrenirse onu istemeyecekti, bu yüzden böylesi daha iyiydi.

Beş yıl önce onu saraydan gönderdikten sonra Kral Lucien'in ona verdiği evde, günlerini Gedoni'yi çok özleyerek geçiriyordu. Onu o kadar çok özleyeceği, aklında onun düşünceleri olmadan düzgün düşünemeyeceği hiç aklına gelmemişti. Ama öyle oldu.

Neyse ki, sarayda vakit geçirmek, vaftiz oğluyla oynamak, ona ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını sağladı. Bugün, Kral Lucien ve kraliçesi saraydaki işlerle meşgulken, bütün günü Prens Nikolai ile geçirdi. Akşamüstü, zavallı küçük Merrily hakkında haber aldığı anda, yürüyüşe çıkmışlardı.

Çiftin orada olacağını bildiği Sole Nehri'ne gitti ve onların nehir manzarasına bakarak mutlu bir şekilde sohbet ederken birbirlerine sarıldıklarını gördü. Bunca yıl sonra bile, ikisi arasındaki aşk çok açıktı. Birbirlerinden ayrılamaz ve birbirlerine çok aşıktılar.

Onlara acil ayrılışından bahsetti ve hamile Kraliçe Danika'ya sarıldı, o da ona sarıldı. Ona veda ettiler.

Şimdi, evinde, küçük çantasını hazırlayıp yataktan kalktı, kapılarını kilitledi ve Raskin'in mülküne doğru yola çıktı.

Birkaç saat sonra güneş battı. Ay gökyüzünde yükseldi, etrafındaki yıldızlarla birlikte güzelce parlıyordu. Anarieveta arabadan indi, arabacıya birkaç sikke ödedi ve onun uzaklaşmasını izledi. Sonra Raskins'lerin devasa mülküne girdi. Zarif bir şekilde dekore edilmiş büyük eve bakarak, birkaç metre ötedeki o devasa kapıyı çalmak için tereddüt etti.

Artık geri dönüş yoktu. Bebeği Merrily'nin ona ihtiyacı vardı. Bunu düşünerek, kalbi güm güm atarken mesafeyi kat etti ve kapıyı çaldı. Kapı açıldı.

Gedony Raskin kapının arkasında dik duruyordu. Anarieveta'nın kapısının arkasında tedirgin bir şekilde durduğunu görünce uykulu bakışları kayboldu.

Merrily'nin hasta olduğunu ve ona ihtiyacı olduğunu belirten o çılgın mesajı gönderdiğinde, onun gece yarısı koşarak evine geleceğini hiç beklemiyordu. Kalbi sevinçle doldu ve alev aldı.

"Bu saatte seni aradığım için özür dilerim, ama mesajını aldım ve..." Aniden sözünü kesti, çünkü Gedony onu bir anda içeri çekti. Bir saniye sonra, onu kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarına kapattı.

Onu açgözlülükle öpüyordu, elleri her yerdeydi. Onun dokunuşları duyularını bombardımana tuttu ve o da onu öptü. Sonra dudaklarını onunkilerden ayırdı ve geri çekildi. "Hayır, hayır, Gedony, bu doğru değil!" Çılgılık dudaklarından döküldü.

"Ana..." Adam ona tekrar uzandı, ama o geri çekildi, kendisiyle mücadele ediyordu. "Bana hissettirdiklerin hoşuma gitmiyor! Bana böyle hissettirmen hoşuma gitmiyor!" Titrek ellerini saçlarına geçiren kız, gözleriyle yalvardı.

Ona. "Bana bunu yapma, Gedony."

Onu tekrar öptü. Bu sefer ilkinden daha uzun ve daha derin bir öpücüktü. O da çaresizce karşılık verdi, onda uyandırdığı ve hiç azalmayan açlıkla onu öptü.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre sonra, nefes nefese geri çekildiler. Alınlarını birbirine dayayarak nefeslerini düzenlemeye çalıştılar. Kollarını ona dolamıştı ve Anarieveta ellerinin oraya nasıl geldiğini bilmiyordu.

"Çocuklar nerede?" diye fısıldayarak sordu.

"Odalarında uyuyorlar."

Derin bir nefes aldı. "Merrily hasta değildi, değil mi?"

"Bu, sana daha az ihtiyacı olduğu anlamına gelmez, Ana. Bu bahaneyle seni buraya getirmeye çalışmak çok manipülatif bir davranıştı, biliyorum, ama seni çok görmek istiyordum. Benden kaçıyordun."

"Çünkü bundan korkuyorum." Elleri çaresizce havada sallandı. "Aramızdaki bu durumdan. Hayatımın geri kalanını planladım, ama sen gelip bunu bozmaya ve kurduğum her şeyi yıkmaya çalışıyorsun. Birdenbire hayatıma girip her şeyi alt üst ettin ve şimdi seni düşünmeden duramıyorum." Gözleri yaşlarla doldu. "Sana aşık oldum. Yine. Bu benim istediğim bir şey değil, Gedony."

"Neden? Neden benimle olmak istemiyorsun?" Omuzlarını avuçladı ve salladı. "Ben de seni seviyorum, Ana. Seni sevmeyi hiç sevmedim."

"Seni sevmeyi bıraktım ve başka birine aşık oldum. Bu bir felaketti. O zaman çok fazla hata yaptım ve bu yüzden bu karanlık çukura düştüm. Bunun bir daha olmasını istemiyorum." Gözlerinden yaşları sildi. "Beni sevdiğini söyleme, Gedony. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun. Geçmişimi bilmiyorsun."

"Ne yapmış olursan ol, hepsi geçmişte kaldı, Ana. Geçmişin ne kadar karanlık olursa olsun, umurumda değil. Çünkü geçmişin ne kadar kötü olursa olsun, o geçmişte kaldı. Şimdi ise şimdiki zaman var. Tek istediğim —tek istediğim—seninle bir gelecek." Ellerinizi ellerine alarak, nazıkçe sıktı. "Lütfen, Ana."

"Oh, Gedony." O çok kararsızdı. Anarieveta onunla bir ömür geçirmek istiyordu, bu ihtiyaç vücudunu titretmişti.

"Sana ihtiyacım var. Çocuklarımla da sana ihtiyacı var."

"Sana daha fazla çocuk veremem," diye itiraf etti yumuşak bir sesle. Gözyaşları içinde. "Birden fazla düşük yaptım ve rahmim ciddi şekilde hasar gördü. Temizlenmek zorundaydı, yoksa ölecektim. Sana daha fazla çocuk veremem, Gedony. Hayatının geri kalanını geçirmek istediğin kadın bu mu?"

O kararlı bir şekilde başını salladı. "Daha fazla çocuk istemiyorum, Ana. Benim için endişelenmene gerek yok. Daha fazlasını istemiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu kadın burnunu çekerek. "Ne oldu?"

"Yeaha öldükten sonra, onun yasını çok tuttum. Bizimki görücü usulü bir evlilikti, ama yine de onun ölümü beni çok üzdü. Ölümünden altı yıl sonra, Reeze ailesinin en küçük kızı Karadona ile tanıştım. Birbirimizi sevdik, o da benim metresi oldu. O zamanlar yeniden evlenmeye hazır değildim. Aiden ve Merrily'yi doğurdu." Gözlerinde acı parladı. "Merrily'yi doğururken öldü. Oradaydım, ama hayatı elinden kayıp giderken hiçbir şey yapamadım. Çok acı çekiyordu. Çok fazla kan kaybetti."

Kalbi ona doğru uzandı. "Çok üzüldüm."

Gözlerini sertçe kırıştırmaya, yıllardır süren acıyı uzaklaştırmaya çalıştı. "Ben de. Bu yüzden bunu bir daha yaşamak istemiyorum. Sevdiğim bir kadının bunu bir daha yaşamasına seyirci kalmak? Ölme ihtimalinin yüksek olduğunu bilmek? Bunu ikinci kez kaldıramam. Çocuklarımla benim her şeyim, Anarieveta. Başka türlü olamaz. Ama daha fazlasını istemiyorum, bu yüzden bana daha fazla çocuk veremediğin için sana olan sevgimden şüphe etmene gerek yok. Çocuklarıma ve bana hayatında yer ver, Ana."

O cevap vermeden, uykulu Merrily pijamalarıyla yatak odasından çıktı ve gözlerini ovuşturdu. "Baba? O kim?" Ama sorarken, kim olduğunu açıkça gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bayan Ana!" Yatak odasından ona doğru koştu.

Anarieveta eğilip kızı kucağına aldı ve sıkıca sarıldı. Onu kucaklarken bu kıza olan sevgisinin kendisini kaplamasına izin verdi. "Evet, benim,

Merrily."

"Oh, Bayan Ana, bir daha gitmeyin. Sizi çok özledim!" Minik sesi titriyordu.

Vetta'nın kalbi sevgiyle doldu. Kendi çocuğu olamasa ne olmuştu ki? Burada, tüm kalbiyle sevdiği iki çocuğu vardı. Onu, onun onları sevdiği kadar seven ve ona ihtiyaç duyan iki çocuk.

Rahminin olması gereken yerde hissettiği boşluk, ona eskiden ne kadar acımasız bir kadın olduğunu her zaman hatırlatacaktı.

Asla bir daha asla olmayacağı bir kadın.

"Merrily, tatlım?"

"Evet, Bayan Ana?" Boynuna nefesini üfledi.

"Babanla evlenip senin annen olmamı ister misin?" Gözyaşlı gözleriyle Gedony'nin gözlerine bakarak nazik bir sesle sordu.

"Evet! Oh, evet, evet, evet, evet!" Merrily, cevabını vurgulamak için başını şiddetle sallıyordu, saçları etrafa uçuşuyordu. Kız ağlıyor gibi ses çıkarıyordu ve içini döküyordu. "Evet, lütfen! Lütfen benim annem olun, Bayan Ana! İyi bir kız olacağıma söz veriyorum. Söylediğiniz her şeyi yapacağıma söz veriyorum! Lütfen, beni asla terk etmeyin."

Anarieveta o anda ağlamaya başladı. "Her zaman yanında olacağım, bebeğim.

Ah, bebeğim."

O benim. Gedony'nin mutluluğunun sınırı yoktu. Diz çöküp ona evlenme teklif etmek için hiçbir fırsatı kaçırmadı, böylece doğru cevabı aldığından emin olmak istedi.

"Evet, seninle evleneceğim," diye cevapladı kadın, yüzünde gözyaşları ve parlak bir gülümsemeyle.

Sonra onu ve kızını kucakladı. Hayat daha iyi olamazdı.

Üç hafta sonra evlendiler. Birçok kişinin katıldığı büyük bir tören oldu.

Kral Lucien ve ailesi de oradaydı. Kraliçe Danika, gurur ve mutlulukla üstlendiği nedime görevini yerine getiriyordu. Özellikle Anarieveta'nın yüzündeki büyük mutluluğu görmek onu çok mutlu ediyordu.

Declan'ın ailesi de oradaydı. Kamara ve Anarieveta yıllar içinde barışmışlardı. Kamara, bunca yıl geçmesine rağmen Declan'ın hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmeyi hiç bırakmamıştı. Baski'nin ailesi de oradaydı. Corna'nın ailesi. Sally ve ailesi.

Anarieveta'nın öğrencileri ve aileleri de oradaydı. Raskin ailesiyle dost olan diğer krallıklardan birçok ayrıcalıklı aile, hatta kraliyet aileleri bile gelmişti.

O kadar çok insan vardı ki, Anarieveta az sayıda insanın katılacağı sade bir düğün istemiş olsa da, o kalabalığı görünce daha mutlu olamazdı. Onca insanın onu sevdiğini görmek onu da gözyaşlarına boğdu.

Bu, hayatının en mutlu günüydü.

Yeminlerini değiştirdikten sonra kocasını öptüğünde, yeni ailesiyle geçireceği hayatının geri kalanının da aynı derecede mutlu ve güzel olacağına yürekten inanıyordu.

Ve gerçekten de, inancı doğru çıktı.

SON.

VÜCUDUMUN İSTEDİĞİ ŞEY (Onun Seks Bağımlılığı) Kiss Leilani

ROSIANNA

Aptalca bir şey yaptım. Gerçekten aptalca bir şey yaptım.

Neden odaya girmek zorundaydım ki? Dışarıda kalmalıydım. Burada seks yaptığını biliyordum, bu yatak odasında iki kadınla seviştiğini biliyordum, öyleyse neden buraya girdim ki?

Neden on sekiz yaşındayken yaptığım gibi bunu da başarabileceğimi düşündüm? Artık on sekiz yaşında değildim. Artık o tatlı küçük bakire değildim. Hayır, tam tersiydim. Öyleyse neden odaya girdim ve daha da kötüsü, bunu izlemeye izin verdim?

Bütün vücudum yanıyordu. Her bir parçam. Rahatlamaya ihtiyacım vardı ve bunu çabuk yapmalıydım, yoksa Santos'un önünde çöküp kalacaktım. Onun önünde yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğim tek utançtı bu.

"Rosy? İyi misin?" diye sordu, pek endişeli değil, daha çok eğlenmiş bir şekilde.

"Sen birinci sınıf bir pisliksin, Santos," diye fısıldadım, sesim öfkem ve o adama olan arzumun gücüyle neredeyse titriyor ve kısılıyordu.

O yumuşak bir şekilde güldü ve benden uzaklaşarak yatağa doğru yürüdü ve çarşafı katlamaya başladı. "Bunu ben yurt dışına çıkmadan çok önce belirlemiştik."

Kızım sıkıştı. İçim titriyordu. Gitmem *gerekiyordu*. Hemen.

Ayaklarım titriyordu ama aciliyetimi ve içimdeki arzuyu gizlemek için sessizce ayağa kalktım. Yüksek topuklu ayakkabı giydiğime pişman oldum çünkü ayaklarım titriyordu.

"Rosy, daha yeni geldin, gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Oh, yeni gelmedim. Sen benim önümde iki kadını becermek için harcadığın bir saat boyunca ben buradaydım," diye tükürdüm.

"Sesinde kıskançlık mı seziyorum?" Bu ihtimal onu eğlendirmiş gibiydi.

"Sadece inanç," diye yalan söyledim.

Dönüp kapıya doğru yürüdüm, gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce koşma dürtüsü hissettim. Santos'a beni sikmesi için yalvarmak gibi.

Kapıya neredeyse varmışım ki, bir el omzuma dolandı. Birdenbire kendimi duvara yaslanmış, Santos ve duvar arasında sıkışmış buldum.

"Oh, Rosy," diye fısıldadı, sesi ateşli bedenimde titremeye neden oldu. "Hatırlıyor musun?"

"Neyi?" diye sordum, onun ne sorduğunu zaten bildiğimden korkmama rağmen.

Kulağıma yaklaşıp, "Altı yıl önceki o geceyi? Tam burada, bu evde, bu odada... Bana sevişmemiz için yalvardın" dedi.

Anının acısıyla gözlerimi tekrar kapattım. "Beni istedin," diye fısıldadım.

"Oh, istedim," diye itiraf etti. "Çok istedim. Çaresizce. O zamanlar sen benim için bir arzuydun, neredeyse çok pahalı bir içki gibi. Sana dokunursam sana bağımlı olacağıma emindim."

Sessizlik.

"Bu yüzden mi yapmadın?" diye sordum sonunda, basit tutmaya çalışarak, ama bu benimle hep birlikte olan bir acıydı. Nasıl bilmezdim ki?

Santos başını salladı, gözleri dudaklarıma dik dik bakıyordu. "Durdum çünkü sen daha fazlasını hak eden bir bakireydin. Benim gibi bir adamdan daha iyisini hak ediyordun. Seni mahvederdim."

Göğsüm bu kadar acımamış olsaydı gülerdim. Vücudum bu adam için yanıp *tutuşmasaydı*.

"Bırak beni, Santos."

Beni görmezden geldi. Bunun yerine, bana doğru eğildi. "O gece aptallık ettim, biliyorsun. Masumca sunduğun şeyi almamakla aptallık ettim, oysa çok, çok istiyordum."

Seni sevdim! Seni sevdim, seni piç! Bu sözleri yüzüne söylemek istedim, ama kendimi tuttum. Bilmesine gerek yoktu.

Elinin belimden elbisenin kenarına doğru indiğini hissettim, sonra da içeri süzüldü. Elini okşayarak hareket ettirirken elbise yukarı kayd ve elini külotumun üzerine koydu.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Santos?" diye protesto ettim, içimi kaplayan zevk dalgalarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Siktir, sıırılsıklamsın," diye mırıldandı, ipek külotumun üzerinden amımı okşayarak.

"Beni rahat bırak, Santos. Seni istemiyorum. Artık istemiyorum." Sesimdeki acıyı gizlemeye çalışarak onu ittim, ama bu bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi.

"Vücudun öyle demiyor, sevgilim." Külotu kenara itti ve çıplak klitorisimi okşadı. İnlememi engelleyemedim.

"Vücudumun istediği ile benim istediğim iki farklı şey," dedim dürüstçe, her ne kadar bu durumda vücudum ve ben aynı şeyi istesek de.

Öfke gözlerini karartırken başını eğip boynumu öptü, heyecanı uyluklarıma bastırıyordu. "Ama sen ne yaptın, Rosy? O gece öpüştükten sonra, o gece seni tattıktan sonra, ne yaptın?"

Beynim hala bu bilgiyi sindirmeye çalışırken, aniden benden uzaklaştı ve tüm teması kesti. "Ertesi gün, en iyi arkadaşşıma bana sunduğunla aynı şeyi sundun!" diye zehirli bir şekilde tükürdü.

Nefes almayı kestim. İçimde bir şey kıvrıldı ve öldü. "Ne?"

O neşeyle gülmedi. "Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Jason'ın sessiz kalacağını mı sandın? En iyi arkadaşşımla yatmaya devam ettin, nankör sürtük!"

Santos bu sözleri bağırarak söylemedi, ama derin, öfkeli sesi yine de kırbaç gibi keskin bir etki yarattı. *Tanrım. Aman Tanrım.*

"Benim gittiğim gün, sen de kendini ve bekaretini en iyi arkadaşşıma verdin. Neden, Rosianna? Pantolonunun içinde tutamadın, değil mi? O gece bana aşkını ilan ettiğin aynı ağız, lanet olası en iyi arkadaşım için çığlık attığın aynı ağızdı!" Gerçekten çok kızgındı, elleri yumruk olmuştu. Gözleri nefretle doluydu, bana bıçak gibi bakıyordu. "Bunu sana asla affetmeyeceğim, Rosianna. Asla. Bekaretini Jason'a vermiş olabilirsin, ama senin vücudun bana ait ve benim olanı alacağım. Bir gün seni yatağıma yatıracağım ve verebileceğin her şeyi ve daha fazlasını alacağım. Sana olan aşkımdan değil, hayır, artık değil. Ama bana borçlusun, Rosianna. Vücudun benim."

Bunu söyledikten sonra, arkasını dönüp banyoya doğru yürüdü, arkasına bakmadan, kafası karışmış, ağlamak üzere olan beni geride bıraktı.

AYNI YAZARIN DİĞER KİTAPLARI.

NATURIAH SERİSİNİN ALFA KRALI.

- Alfa Avcının Eşi
- Tanrı Adlı Alfa'nın Eşi
- Tüm Alfaların Alfası'nın Eşi

NEFES ALAN ÖLÜLER (Noel Ruhu) Kısa bir roman.

VÜCUDUMUN İSTEDİĞİ (Onun Seks Bağımlılığı)

EVSİZ MİLYARDER — Mart 2023'te çıkacak

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

